

FLYGTNINGENÆVNET

| FLYGTNINGENÆVNET |

Formandskabet

20. beretning **2011**

11

| FLYGTNINGENÆVNET |

Formandskabet

20. beretning 2011

Flygtningenævnet
Formandskabet, 20. beretning 2011
Udgivet af Flygtningenævnet august 2012

Omslag og design:
Rosendahls-Schultz Grafisk

Repro og tryk:
Rosendahls-Schultz Grafisk

Trykt udgave:
ISBN nr. 978-87-91763-03-8
EAN 9788791763236

Elektronisk udgave:
ISBN nr. 978-87-91763-06-9
EAN 9788791763243

Pris: 150 kr.
Oplag: 1000

Publikationen kan bestilles hos
Rosendahls-Schultz Distribution
Herstedvang 10,
2620 Albertslund
T 43 22 73 00
F 43 63 19 69
Distribution@rosendahls-schultzgrafisk.dk
www.rosendahls-schultzgrafisk.dk

Publikationen er endvidere tilgængelig på
internettet på Flygtningenævnets hjemmeside
(www.fn.dk)

København 2012

Forord

ved formanden

Flygtningenævnets formandskab afgiver hermed sin 20. beretning om nævnets virksomhed. Beretningen dækker kalenderåret 2011 og indeholder blandt andet en redegørelse for asylpraksis, en redegørelse for grundlaget for og behandlingen af asylsager samt en redegørelse for nævnets virksomhed i øvrigt.

I forlængelse af regeringsskiftet blev Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration nedlagt, og ressortansvaret for asylområdet blev overført til Justitsministeriet. I forhold til Flygtningenævnet indebar ressortomlægningen, at de medlemmer af nævnet, som gjorde tjeneste i Integrationsministeriet og som i forbindelse med ressortomlægningen blev overflyttet til Justitsministeriets departement, kunne fortsætte som medlemmer af nævnet. Ressortomlægningen indebar endvidere, at medarbejderne i Flygtningenævnets Sekretariat blev overført til Civilstyrelsen, der herefter varetager sekretariatsbetjeningen af nævnet. I forlængelse heraf er nævnet og sekretariatet blevet flyttet til nye lokaler i Adelgade 11-13 med virkning fra den 1. juli 2012.

Som en udmøntning af regeringsgrundlaget vil Flygtningenævnet endvidere med virkning fra 1. januar 2013 blive udvidet med et medlem, der er indstillet af Dansk Flygtningehjælp, og et medlem, der gør tjeneste i Udenrigsministeriets departement, jf. herved lov nr. 572 (om ændring af udlændingeloven af 18. juni 2012). Der henvises nærmere til afsnit 1.2.

Ligesom i 2010 har nævnet i 2011 modtaget et væsentligt højere antal nye spontansager end de foregående år. Nævnet modtog i 2011 i alt 1.526 sager vedrørende 1.978 personer. Nævnet har derfor også i 2011 prioriteret at få afviklet de nye spontansager med en så kort sagsbehandlingstid som muligt og har med henblik herpå øget antallet af nævns-møder fra ca. 30 månedlige nævn i foråret 2010 til ca. 35 månedlige nævn i foråret 2011 og 40-45 månedlige nævn i efteråret 2011. Det har ikke været muligt at øge antallet af månedlige nævns-møder yderligere. Det har medført, at sagsbehandlingstiden i løbet af beretningsåret er blevet forøget fra 128 dage ved årsskiftet 2010/2011 til 186 dage ved udgangen af 2011, ligesom antallet af verserende sager henover 2011 er blevet forøget fra 570 til 1.036 sager. Det er imidlertid i løbet af de første fem måneder af 2012 lykkedes at nedbringe antallet af verserende sager til ca. 750 sager.

Nævnet har samlet i 2011 omgjort 32 % af Udlændingestyrelsens afgørelser, det vil sige meddelt opholdstilladelse eller truffet beslutning om, at en allerede meddelt opholdstilladelse ikke var bortfaldet eller ikke skulle inddrages m.v. Til sammenligning var omgørelsesprocenten både i 2009 og 2010 24 %.

Som følge af situationen i Syrien besluttede Flygtningenævnet i april 2011 at stille de tvangsmæssige udsendelser til Syrien i bero og udsætte afgørelsen af de sager, hvor ansøgerne ikke umiddelbart kunne få asyl. Nævnet besluttede således at fortsætte behandlingen af verserende sager vedrørende asylansøgere fra Syrien for at sikre, at ansøgere, der på det foreliggende grundlag opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7, blev meddelt asyl. I august 2011 besluttede Flygtningenævnet på baggrund af oplysninger fra en række vestlige lande blandt andet om indrejseforholdene i Syrien at fortsætte berostillelsen af tvangsmæssige udsendelser indtil videre og genoptage behandlingen af de sager, der var blevet udsat med henvisning til beslutningen fra april 2011, se nærmere afsnit 3.7.2.

I lyset af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK, som er gennemgået nærmere i afsnit 3.1.2, besluttede Flygtningenævnet umiddelbart efter domsafsigelsen den 28. juni 2011 at berostille behandlingen af nævnets verserende sager vedrørende somaliske statsborgere med henblik på at afvente, om dommen blev endelig. Det blev samtidig besluttet at udsætte udrejsefristen for alle somaliske statsborgere i udsendelsesposition indtil videre. Storkammeret afviste den 28. november 2011 at optage sagerne til behandling, og dommen er således endelig. Flygtningenævnet besluttede på den baggrund i december 2011 at hjemvise alle nævnets sager vedrørende somaliske statsborgere fra det sydlige og det centrale Somalia, herunder verserende sager, der var stillet i bero, samt allerede afgjorte sager, hvor ansøgeren var i udsendelsesposition, og hvor udrejsefristen var udsat, til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen. Nævnet har indtil videre hjemvist ca. 110 sager i foråret 2012.

København, august 2012
Bent Ove Jespersen

Indholdsfortegnelse for 20. beretning 2011

Forord ved formanden	3
Kapitel 1 Flygtningenævnets almindelige forhold	11
1.1 Flygtningenævnets kompetence	11
1.2 Flygtningenævnets uafhængighed	12
1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8	14
1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden	15
1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden	18
1.6 Formandskabet	19
1.7 Koordinationsudvalget	20
1.8 Flygtningenævnets Sekretariat	21
1.9 Flygtningenævnets hjemmeside	22
1.10 LEAN i Flygtningenævnets Sekretariat	23
1.11 Flygtningenævnets resultatkontrakt	23
Kapitel 2 Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde	24
2.1 Indledning	24
2.2 EU-asygruppen	25
2.3 EURASIL	25
2.4 European Asylum Support Office (EASO)	26
2.5 Nordisk asylseminar	27
2.6 Konference arrangeret af Dansk Flygtningehjælp og Udenrigsministeriet	27
2.7 Inter-Governmental Consultations, IGC	27
2.8 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)	28
2.9 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets Sekretariat	28
Kapitel 3 Grundlaget for og behandlingen af asylsager	30
3.1 Udlændingelovens § 7	30
3.1.1 Statusvalg	30
3.1.1.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)	30
3.1.1.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1	31
3.1.2.1 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)	47
3.1.2.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2	51

3.1.3	Betydningen af generelt vanskelige forhold	66
3.1.4	Betydningen af helbredsmæssige forhold	74
3.1.5	Betydningen af tortur	76
3.1.6	Uledsagede mindreårige asylansøgere	76
3.1.6.1	Definition	77
3.1.6.2	Aldersvurdering	77
3.1.6.3	Ledsagevurdering	78
3.1.6.4	Modenhedsvurdering	80
3.1.6.5	Sagens behandling	84
3.1.6.6	Bevisvurdering	88
3.1.7	Betydningen af kumulative forhold	91
3.2	Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren	97
3.3	Sagens behandling	103
3.3.1	Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter	103
3.3.2	Mundtlig behandling	104
3.3.3	Skriftlig behandling	106
3.4	Bevisvurderingen	106
3.4.1	Ansøgers forklaring	107
3.4.2	Vidneførsel	123
3.4.3	Generelle baggrundsoplysninger	125
3.4.3.1	Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling	126
3.4.3.2	Opdatering af nævnets baggrundsmateriale	128
3.4.4	Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger	129
3.4.4.1	Høringer	129
3.4.4.2	Ægthedsvurderinger	130
3.4.4.3	Kriminaltekniske erklæringer	132
3.5	Flygtningenævnets afgørelse	133
3.6	Aktindsigt og offentlighed	133
3.7	Udsendelse	134
3.7.1	Udrejsefrister	140
3.7.2	Betingelser for tvangsmæssig udsendelse	149
3.8	Udeblivelse	153
3.9	Sager afsluttet uden en afgørelse	155
3.9.1	Udeblevne	155
3.9.2	Frafald	155
3.9.3	Hjemvisning	155
3.9.4	Udsættelse	160
3.10	Ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager	161

3.10.1	Ad hoc-besikkelse af tidligere nævnsmedlemmer	161
3.10.2	Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-besikkes	161
3.10.2.1	Retsgrundlaget	161
3.10.2.2	Anvendelse af substitution i genoptagelsessager	163
3.10.3	Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4	164
3.11	Tolkning	164
3.12	Hastesager	166
3.13	Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser	166
3.13.1	Genoptagelse	166
3.13.2	Domstolsprøvelse	170
3.13.2.1	Lovgrundlaget	170
3.13.2.2	Domspraksis	171
3.13.3	Folketingets Ombudsmand	171
Kapitel 4 Sager indbragt for internationale organer		173
4.1	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol	173
4.1.1	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol afgørelser i januar 2011 i fem sager mod Danmark	174
4.1.2	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39	175
4.2	FN's Torturkomité	177
4.3	FN's Menneskerettighedskomité	178
4.4	FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder	179
Kapitel 5 Udvalgte asylretlige problemstillinger		181
5.1	Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse	181
5.2	Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)	186
5.3	Bortfald af opholdstilladelse	189
5.3.1	Klageren udrejst af Danmark som mindreårig	192
5.3.2	Klageren har taget frivilligt ophold i hjemlandet	195
5.3.3	Opnået beskyttelse i et tredjeland	198
5.4	Første asylland	199
5.4.1	Beskyttelse i et andet land	200
5.4.1.1	Anvendelse af KRI (Kurdistan Region of Iraq) som første asylland for iranske kurdere, der er født eller opvokset i flygtningelejre i Irak	201

5.4.1.2	Anvendelse af første asylsøgningsprincipper i andre sager	204
5.4.2	Tilknytningsmomenter	209
5.4.3	Betydningen af udsendelseshindringer	210
5.5	Sur place	211
5.5.1	Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland	211
5.5.2	Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl	212
5.5.2.1	Politiske eller religiøse aktiviteter	213
5.5.2.2	Andre aktiviteter	216
5.6	Konsekvensstatus	216
5.7	Dobbeltstraf	222
5.8	Tortur	225
5.8.1	Internationale forpligtelser	225
5.8.2	Vurdering af den aktuelle risiko	228
5.8.3	Bevisvurderingen	232
5.8.3.1	Iværksættelse af en torturundersøgelse	233
5.8.3.2	Gennemførelse af en torturundersøgelse	237
5.8.3.3	Resultatet af en torturundersøgelse	238
5.9	Køns- og æresrelateret forfølgelse	239
5.9.1	Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v.	239
5.9.2	Praksis vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb m.v.	240
5.9.2.1	Betydningen af generelle forhold	240
5.9.2.2	Overgreb fra private, som ikke har forbindelse til ægteskab, skilsmisse eller førægteskabelige forhold	242
5.9.2.3	Ægteskab	243
5.9.2.4	Skilsmisse og samlivsophævelse	244
5.9.2.5	Førægteskabelige forhold	246
5.9.2.6	Seksuel orientering	248
5.10	Menneskehandel	249
5.11	Private konflikter og agents of persecution	253
5.12	Internt flugtalternativ (IFA)	261
	Betydningen af kriminelle forhold	266
6.1	Betydningen af kriminelle forhold	266
6.2	Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet	266
6.2.1	Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3	267

6.2.2	Flygtningekonventionens artikler 32 og 33	269
6.3	Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3	269
6.4	Kriminelle forhold begået af børn under den kriminelle lavalder	282
6.5	Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager	286
6.5.1	Anmeldelse af sager til Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager	286
6.5.2	Resultatet af SAIS's efterforskning	287
6.6	Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3	287
6.7	Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3	292
6.8	Udlændingelovens § 49 a	297
6.9	Udlændingelovens § 32 b og 49 b	302
6.10	Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister	303
6.11	Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1	304
Kapitel 7 Statistik		305
7.1	Flygtningenævnets afgørelser i 2011	305
7.2	Sagernes behandlingsform	306
7.3	Sager afsluttet uden en afgørelse	306
7.4	Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager	307
7.5	Udfaldet af afgørelser i nye spontansager for de enkelte nationaliteter	310
7.6	Genoptagelsessager	312
7.7	Omgørelsesprocent – alle spontansager	312
7.8	Sagsbehandlingstider	313
Bilag 1	Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)	315
Bilag 2	Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling	319

Bilag 3	Uddrag af andre særligt relevante konventioner	321
Bilag 4	Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 947 af 24. august 2011	323
Bilag 5	Lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven	381
Bilag 6	Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 1089 af 25. november 2009 om forretningsorden for Flygtningenævnet	385

Kapitel 1

Flygtningenævnets almindelige forhold

1.1 Flygtningenævnets kompetence

Ved kongelig resolution af 3. oktober 2011 blev Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration nedlagt, og ressortansvaret for sager vedrørende udlændingområdet, herunder sager vedrørende asyl, blev overført til Justitsministeriet.

I forhold til Flygtningenævnet indebærer ressortomlægningen, at de medlemmer af nævnet, som gjorde tjeneste i Integrationsministeriet og som i forbindelse med ressortomlægningen blev overflyttet til Justitsministeriets departement, kan fortsætte som medlemmer af nævnet. Endvidere skal eventuelle nye medlemmer, som gør tjeneste i Justitsministeriets departement, beskikkes efter indstilling fra justitsministeren. Omlægningen indebærer også, at sekretariatsbetjeningen af nævnet er henlagt til Civilstyrelsen.

Ressortomlægningen har ikke herudover betydning for nævnets virksomhed.

Flygtningenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, jf. udlændingelovens § 53 a.

Flygtningenævnet træffer afgørelse i følgende type sager:

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (spontansager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 17 eller § 17 a.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har inddraget eller nægtet at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens §§ 19-20.

Beslutninger om udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, (statusændringssager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant dokument.

Herudover afgiver Flygtningenævnet udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5.

1.2 Flygtningenævnets uafhængighed

Flygtningenævnet er et uafhængigt domstolslignende organ.

Flygtningenævnet består af en formand, et antal næstformænd og andre medlemmer. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriets departement, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Med virkning fra 1. januar 2013 udvides Flygtningenævnet med et medlem, der er indstillet af Dansk Flygtningehjælp, og et medlem, der gør tjeneste i Udenrigsministeriets departement, jf. herved § 1, nr. 37, i lov nr. 572 om ændring af udlændingeloven (Revision af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse, ændring af kravene til herboende udlændinge for opnåelse af ægtefællesammenføring, udvidelse af Flygtningenævnet og langtidsvisum til adoptionsbørn) af 18. juni 2012.

Møderne ledes af Flygtningenævnets formand eller af en af næstformændene. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Dette indebærer, at nævnsmedlemmerne er funktionelt uafhængige af den beskikkende eller indstillende myndighed. Medlemmerne bedømmer den enkelte sag i Flygtningenævnet ud fra deres personlige vurdering og faglige indsigt og kan ikke drøfte konkrete sager med den beskikkende eller indstillende myndighed forud for sagens behandling i nævnet.

Kompetencen til at beskikke formand, næstformænd og andre nævnsmedlemmer er tillagt Flygtningenævnets formandskab (formand og næstformænd). Nævnet er således selvsupplerende.

Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Justitsministeriets departement. Med virkning fra 1. januar 2013 vil de andre medlemmer skulle være advokater, være indstillet af Dansk Flygtningehjælp, gøre tjeneste i Udenrigsministeriets departement eller gøre tjeneste i Justitsministeriets departement, jf. ovennævnte lovændring. Flygtningenævnets formand vælges af formandskabet.

Ved førstegangsbeskikkelser anmoder formandskabet Domstolsstyrelsen, Advokatrådet eller justitsministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet. Tilsvarende vil formandskabet med henblik på sammensætning af de nye 5-mandsnævn, som skal fungere fra 1. januar 2013, anmode Dansk Flygtningehjælp og udenrigsministeren om at afgive indstilling om forslag til nævnsmedlemmer, som ligeledes beskikkes af formandskabet.

Efter den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 4, 1. og 2. pkt., blev nævnsmedlemmerne beskikket for en periode på 4 år og havde ret til genbeskikkelse. Hvis et medlem anmodede om genbeskikkelse, ville medlemmet således blive genbeskikket.

Ved lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven (bl.a. udvidelse af Flygtningenævnet) er nævnsmedlemmernes adgang til genbeskikkelse begrænset, således at Flygtningenævnets medlemmer fremover beskikkes for en periode på 4 år med ret til genbeskikkelse for yderligere 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted.

For medlemmer beskikket forud for lovændringens ikrafttræden gælder en særlig overgangsordning, jf. § 2, stk. 4, i lov nr. 572 af 18. juni 2012, hvorefter medlemmer af Flygtningenævnet, der den 1. januar 2013 har været beskikket i mindst 8 år, ved udløbet af indeværende beskikkelsesperiode har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Medlemmer af Flygtningenævnet, der den 1. januar 2013 har været beskikket i under 8 år, har ved udløbet af indeværende beskikkelsesperiode ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år med mulighed for genbeskikkelse for endnu en periode på 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Den nuværende beskikkelsesperiode udløber den 30. september 2013.

Genbeskikkes formanden, gælder det som hidtil, at den pågældende automatisk fortsætter som formand.

Hvervet som medlem ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, når medlemmet ikke længere organisatorisk har den tilknytning, som var baggrunden for den oprindelige beskikkelse, eller ved udgangen af den måned, hvor medlemmet fylder 70 år.

Herudover kan medlemmer af Flygtningenævnet kun afsættes ved dom efter samme regler, som gælder for afsættelse af dommere. Den Særlige Klagerets kompetence i forhold til dommere finder således tilsvarende anvendelse på medlemmer af Flygtningenævnet.

Reglerne om Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikkelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 1-5.

Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden, jf. udlændingelovens § 56, stk. 9. Flygtningenævnets forretningsorden fremgår af bekendtgørelse nr. 1089 af 25. november 2009 om forretningsorden for Flygtningenævnet, der er optrykt som bilag 5 til beretningen.

1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8

Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette indebærer, at nævnets afgørelser ikke kan efterprøves af domstolene. Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange været indbragt for domstolene.

Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157), 29. april 1999 (UfR 1999.1243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR 2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003.2405), 2. december 2003 (UfR 2004.727), 12. januar 2007 (UfR 2007.988/2), og senest 12. juni 2008 (UFR 2008.2177, 2178, 2179 og 2180), hvoraf fremgår, at domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

For en nærmere gennemgang af højesteretsdomme, hvorved der er taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i § 56, stk. 8, henvises til afsnit 3.13.2 om domstolsprøvelse.

1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden

Som anført ovenfor beskikkes Flygtningenævnets medlemmer for en fireårig periode. Flygtningenævnets formandskab har med virkning fra den 1. oktober 2009 foretaget genbeskikkelse af de medlemmer, der ønskede det, for en ny fireårig periode.

Der er i løbet af 2011 beskikket én ny næstformand. Der er ikke beskikket nye medlemmer, der var tjenstgørende i Integrationsministeriet, eller nye advokater. I forbindelse med ressortomlægningen den 3. oktober 2011 blev 10 medlemmer, der var tjenstgørende i Integrationsministeriet, overflyttet til andre ministerier end Justitsministeriet, hvorved de pågældendes hverv som medlemmer af Flygtningenævnet ophørte, jf. herved udlændingelovens § 53, stk. 4. Der er efter ressortomlægningen beskikket 8 nye medlemmer, der er tjenstgørende i Justitsministeriet.

Flygtningenævnet bestod ved udgangen af 2011 af 1 formand, 15 næstformænd og 52 øvrige medlemmer.

Formand:

Landsdommer B. O. Jespersen

Næstformænd:

Retspræsident Henrik Agersnap

Landsdommer Henrik Bloch Andersen

Dommer Ingrid Drengsgaard

Dommer Hans Esdahl

Dommer Torkel Hagemann

Administrerende dommer Henrik Lind Jensen

Landsdommer Eivind Linde Jensen

Dommer Stig Kaas

Landsdommer Steen Mejer

Landsdommer Elisabeth Mejnertz

Dommer Carsten Michelsen

Dommer Inger Birgitte Mikkelsen

Landsdommer Kurt Rasmussen

Landsdommer Olaf Tingleff

Landsdommer Henrik Twilhøj

Fratrådte:

Landsdommer Ulla Langholz

Medlemmer:

Tjenstgørende i Justitsministeriet:

Fuldmægtig Birgitte Borker Alberg

Fuldmægtig Bettina Spang Arensbak (Tjenestefri)

Fuldmægtig Peter Bartholin

Specialkonsulent Helene Bendtsen

Fuldmægtig Charlotte Christiansen

Specialkonsulent Louise Dainese

Specialkonsulent Ditte Kruse Dankert (Tjenestefri)

Specialkonsulent Jan van Deurs

Specialkonsulent Sanne Edmonson

Fuldmægtig Monica Eimert

Specialkonsulent Anne Marie Wegersleff Hansen

Fuldmægtig Inge Fabricius Hansen

Specialkonsulent Trine Lund Hansen

Fuldmægtig Pernille Frimann Heiring (Tjenestefri)

Kontorchef Dorit Hørlyck

Fuldmægtig Jasmina Jankovic

Chefkonsulent Dorthe Kania

Fuldmægtig Dejan Keseric

Specialkonsulent Dorte Lohmann Kjærgaard

Kontorchef Michael Lohmann Kjærgaard

Chefkonsulent Lisbeth A. Kunnerup

Kontorchef Henrik Larsen

Fuldmægtig Nicolai Holm Larsen

Afdelingschef Kim Lunding

Chefkonsulent Merete Milo

Chefkonsulent Birgitte Maare (Orlov)

Fuldmægtig Grith Nørgaard (Orlov)

Fuldmægtig Anitta Godsk Pedersen

Specialkonsulent Margit Rasmussen

Fuldmægtig Kristina Ravn (Tjenestefri)

Fuldmægtig Kamilla Sonnenschein

Specialkonsulent Trine Priess Sørensen

Fuldmægtig Anne-Marie Træholt (Tjenestefri)

Fuldmægtig Sara Viskum (Tjenestefri)

Fratrådte:

Chefkonsulent Nanna Skau Fischer

Chefkonsulent Jesper Gori

Kontorchef Vibeke Hauberg
Chefkonsulent Susanne Veiga

I forbindelse med ressortomlægningen den 3. oktober 2011 fratrådte:

Specialkonsulent Sofie Albér
Specialkonsulent Jonas Barlyng
Chefkonsulent Helle Klostergaard Christensen
Specialkonsulent Stine Rysholt Christiansen
Specialkonsulent Lise Hjort Elmquist
Fuldmægtig Marian Lyng Møller
Chefkonsulent Nina Svanborg
Fuldmægtig Mette Søndergaard
Specialkonsulent Elmir Tartic
Chefkonsulent Susanne Topgaard

Advokater:

Advokat Michael Abel
Advokat Vibeke Haahr Antonsen
Advokat Charlotte Cantor
Advokat Ulla Degnegaard
Advokat Lars Dinesen
Advokat Dorthe Horstmann
Advokat Hans Kjellund
Advokat Hans Kjærgaard
Advokat Mette Lauritzen
Advokat Helle Lokdam
Advokat O. Nepper-Christensen
Advokat Henrik Hasseri Olesen
Advokat Helle Vibeke Paulsen
Advokat Bettina Normann Petersen
Advokat Else Præstegaard
Advokat Elsebeth Rasmussen
Advokat Torben Winnerskjold
Advokat Jens Jørgen Viuff

Fatrådte:

Advokat Klavs Brammer

1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Flygtningenævnets Sekretariat har i 2011 haft ca. 33 medarbejdere ansat. Ved udgangen af 2011 var medarbejderstaben følgende:

Sekretariatschef Stig Torp Henriksen
Chefkonsulent Anne-Lise Ulf Schilling
Chefkonsulent Helle Ankersen (orlov)
Specialkonsulent Michael Nørgaard
Specialkonsulent Janus Andersen

Jurister:

Fuldmægtig Rikke Skaaning Alapetite
Fuldmægtig Gitte Antonsen (orlov)
Fuldmægtig Stine Carøe (orlov)
Fuldmægtig Hayel Celik (orlov)
Fuldmægtig Christina Lund Gregersen
Fuldmægtig Emma Holm
Fuldmægtig Maria Aviaja Sander Holm
Fuldmægtig Naja Forman Jacobsen
Fuldmægtig Bo Juul Jensen
Fuldmægtig Thomas Viskum Lytken Larsen
Fuldmægtig Louise Raasgaard Mathiesen
Fuldmægtig Teuta Memeti
Fuldmægtig Pia Valentin Mortensen
Fuldmægtig Kiazele Kjær Neto
Fuldmægtig Ditte Novella
Fuldmægtig Sean Paulsen
Fuldmægtig Charlotte Gaardsvig Pedersen
Fuldmægtig Henrik Uhl Pedersen
Fuldmægtig Maren Louise Rank
Fuldmægtig Katrine Westerdahl Skagen
Fuldmægtig Katrine Søndergaard
Fuldmægtig Marta Warburg

Studenter:

Stud.jur. Ninna Engelbrecht
Stud.jur. Christine Jenlev Vestgaard
Stud.jur. Ndey Marie Holst

Fratrådt:

Stud.jur. Maibritt Nebel Rasmussen

Kontorfunktionærer:

Kontorfuldmægtig Grethe Almsøe

Assistent Therese Vizi Christiansen

Kontorfuldmægtig Hanne Desler

Overassistent/betjent Benny Grelsbj

Kontorfuldmægtig Pia Grelsbj

Assistent/betjent Mogens Pihl Nielsen

Overassistent Anne Landgren Petersen

Overassistent Jane Petersen

Assistent Katja Petersen

Ekspeditionssekretær Stine Lund Thirsgaard

Fratrådte:

Assistent Karina Jensen

Assistent Anisette Nielsen

Sommerfuldmægtige:

Stud.jur. Maria Korsgård Thomsen

Stud.jur. Anne Martha Malmgreen-Hansen

1.6 Formandskabet

Flygtningenævnets formandskab består af formanden og næstformændene.

Det fremgår af Flygtningenævnets forretningsorden, at formanden repræsenterer Flygtningenævnet og på Flygtningenævnets vegne underskriver blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene. Endvidere har formanden det overordnede ansvar for visiteringen, det vil sige afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, eller om sagen skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Ad hoc-besiddelser og substitution af nævnsmedlemmer foretages efter formandens nærmere bestemmelse.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg, som beskrives nærmere i afsnit 1.7.

Flygtningenævnets formand vælges som beskrevet i afsnit 1.2 af formandskabet. Formandskabet beskikker ligeledes Flygtningenævnets medlemmer. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet. I 2011 afholdt formandskabet seks møder.

Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene har endvidere kompetence til at træffe afgørelse alene i visse sager. Det drejer sig om sager, der i Udlændingestyrelsen har været søgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b, med mindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Kompetencen kan ligeledes udøves i de sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt samt i de tilfælde, hvor der er ansøgt om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, men der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Der kan endvidere henvises til udlændingelovens § 53, stk. 8-10.

1.7 Koordinationssudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinier for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn. Udover Flygtningenævnets formand, landsdommer B. O. Jespersen, består udvalget på nuværende tidspunkt af konchef Michael Kjærgaard (Justitsministeriet) og advokat Elsebeth Rasmussen (Advokatrådet). Når bestemmelserne vedrørende nævnets sammensætning i lov nr. 572 af 18. juni 2012 træder i kraft den 1. januar 2013 vil koordinationsudvalget blive udvidet med et nævnsmedlem indstillet af Dansk Flygtningehjælp og et nævnsmedlem, som gør tjeneste i Udenrigsministeriets departement.

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i § 17 i Flygtningenævnets forretningsorden og omfatter blandt andet drøftelse af forhold, der kan eller bør indgå i nævnets vurdering af en bestemt type sager, drøftelse af spørgsmål vedrørende berostillelse af sager og efterfølgende viderebehandling samt besvarelser af høringer om ny lovgivning.

Herudover drøfter udvalget blandt andet spørgsmål vedrørende sagsbehandlingstider, udsendelsesforhold og Udlændingestyrelsens indberetninger i medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3.

Der blev i 2011 afholdt seks møder i Flygtningenævnets koordinationsudvalg. Der blev yderligere afholdt et telefonisk møde.

1.8 Flygtningenævnets Sekretariat

Civilstyrelsen stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Flygtningenævnet.

Nævnssekretariatets hovedopgave er at yde en kvalificeret juridisk og praktisk service-ring af Flygtningenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har til opgave at forberede asylsagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af forretningsordenen for Flygtningenævnet. Forberedelsen af sagerne indebærer – ud over en kontrol af sagens bilag – blandt andet stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre asylsager, eksempelvis vedrørende familie-medlemmer til ansøgeren. Endvidere sørger sekretariatet for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af relevante baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der et resumé af sagens faktiske oplysninger. Dette resumé danner sammen med ansøgerens forklaring under selve nævnsmødet grundlaget for den endelige beslutning i sagen.

Sekretariatet foretager desuden beskikkelse af advokater, berømmelse af nævnsmøder samt indkaldelse til nævnsmøderne af ansøger, tolk, advokat, Udlændingestyrelsen og nævnets medlemmer.

Nævnssekretariatet har endvidere til opgave at bistå Flygtningenævnet med løbende ajourføring og offentliggørelse af nævnets baggrundsmateriale, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer, besvarelse af folketingssspørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Herudover udarbejder sekretariatet udkast til afgørelser i sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og som i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 8, behandles på skriftligt grundlag.

Sekretariatet bistår videre formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af asylsager og besvarelse af andre henvendelser i konkrete asylsager.

Endelig er det sekretariatet, der bistår nævnet med udvælgelse af relevant praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside og udarbejdelse af resuméerne.

1.9 Flygtningenævnets hjemmeside

Et hovedformål med nævnets hjemmeside er at styrke den eksterne kommunikation og bidrage til den størst mulige åbenhed omkring nævnets arbejde. Hjemmesiden bidrager således til kommunikationen med nævnets faste samarbejdspartnere, f.eks. advokater og tolke. Dette sker ved at gøre informationen om nævnets løbende arbejde lettere tilgængelig. Et helt centralt element ved den nye hjemmeside har således været at sikre let adgang til nævnets omfattende baggrundsmateriale og praksis.

Flygtningenævnets hjemmeside bliver løbende opdateret med resuméer af en række af de senest trufne afgørelser. I 2011 er 21 % af nævnets afgørelser offentliggjort på hjemmesiden.

Resuméerne er inddelt efter nationalitet, og der kan søges direkte i resuméerne efter bestemte emner. Der kan herudover søges på tværs af alle resuméerne ved brug af et eller flere emneord. De afgørelser, der offentliggøres på hjemmesiden, er udvalgt under hensyntagen til afgørelsernes relevans, og der er tilsigtet en repræsentativ fordeling med hensyn til asylmotiver. Der medtages som udgangspunkt ikke resumé af rene troværdighedsafgørelser.

På Flygtningenævnets hjemmeside offentliggøres endvidere statistik over antallet af afgjorte og verserende sager i Flygtningenævnet samt statistik over nævnets sagsbehandlingstider.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside, og materialet er i løbet af året løbende blevet opdateret. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelt og relevant materiale for det enkelte land. Der er for hvert land en bilagsliste med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter og et link til dokumentet. Det er muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale.

Herudover er der på hjemmesiden direkte links til Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens tre notater om henholdsvis beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's Flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf og om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder. Der fin-

des på hjemmesiden endvidere links til nyere, relevante domme fra Den Europæiske Menneskeretsdomstol, der endnu ikke måtte være indarbejdet i notatet.

På hjemmesiden er der tillige adgang til Flygtningenævnets beretninger og årsrapporter.

1.10 LEAN i Flygtningenævnets Sekretariat

I 2011 har nævnet haft fokus på afviklingen af spontane asylsager for at sikre, at den gennemsnitlige sagsbehandlingstid ikke steg yderligere på trods af det store antal nye sager, der blev fremsendt fra Udlændingestyrelsen til behandling i nævnet. I forlængelse af de LEAN-aktiviteter, som blev gennemført i 2010, har nævnssekretariatet søgt yderligere at effektivisere sagsbehandlingen ved blandt andet at indscanne Udlændingestyrelsens samtalereferater direkte i nævnets beslutninger. Der er til stadighed fokus på løbende at tilrette og forbedre de enkelte elementer i sagsbehandlingen.

Nævnssekretariatet har pr. 1. januar 2011 taget en ny afgørelsesdatabase i brug, der indeholder alle nævnets afgørelser med mulighed for at søge på udvalgte asylrelevante emneord. Ved hjælp af denne nye afgørelsesdatabase har sekretariatet hurtigt kunnet udfinde relevant praksis til f.eks. nævnsmøder og udarbejdelsen af generelle notater til nævnets brug.

Nævnssekretariatet har i 2011 indført en ny procedure og organisering for optagelse af baggrundsmateriale på nævnets hjemmeside. Den nye procedure har medført, at baggrundsmateriale bliver væsentligt hurtigere tilgængeligt på www.fl.n.dk.

1.11 Flygtningenævnets resultatkontrakt

Ligesom det foregående år har Flygtningenævnet for 2011 indgået en resultatkontrakt med Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration. I resultatkontrakten er der ud over resultatmål for sagsbehandlingstider fastsat mål for udvikling af Flygtningenævnets baggrundsmateriale, LEAN-aktiviteter samt udvikling af en portalløsning til udveksling af elektroniske dokumenter blandt nævnets medlemmer.

Den samlede målopfyldelse i 2011 var 89 %.

Flygtningenævnet har i 2011 haft en sagsbehandlingstid på 186 dage for 100 procent af spontansagerne, 163 dage for 90 procent af spontansagerne og 292 dage for behandlingen af anmodninger om genoptagelse. Resultatmålet for sagsbehandlingstid er dermed blevet opfyldt.

Der kan herudover nærmere henvises til resultatkontrakten for 2011, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fl.n.dk.

Kapitel 2

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde

2.1 Indledning

Dette kapitel indeholder en oversigt over de internationale fora, som Flygtningenævnet møder i, samt en omtale af de væsentligste emner, der har været drøftet i forbindelse med de samlinger, møder og konferencer, som Flygtningenævnet har deltaget i i 2011.

Danmark deltager som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke i – og er ikke bundet af – Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til EF-traktatens afsnit IV, det vil sige det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. Danmark deltager dog i EU-møder på asylområdet og kan give sin mening til kende. Danmark deltager endvidere i samarbejdet om retlige og indre anliggender, så længe det er mellemstatsligt. Danmarks stilling er nærmere fastlagt i en protokol til Amsterdamtraktaten.

Flygtningenævnet er ved møder i internationale fora sædvanligvis repræsenteret af medarbejderne i Flygtningenævnets Sekretariat.

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde er som følge af nævnets uafhængige domstolslignende status begrænset til drøftelser og bidrag af faktuel og juridisk karakter. Nævnet deltager således ikke i politisk prægede drøftelser.

I 2011 har Flygtningenævnet deltaget i møder i EURASIL-arbejdsgruppen under EU-Kommissionen, herunder plenarmødet afholdt i marts måned, samt workshops vedrørende troværdighed og om Rusland, jf. afsnit 2.3. Arbejdsgruppen forventes afviklet i løbet af 2012 og dets arbejdsopgaver vil herefter gradvist blive overdraget til det af EU-Kommissionen nedsatte uafhængige kompetencecenter European Asylum Support Office (EASO), jf. afsnit 2.4. Herudover har nævnet deltaget i Nordisk Asylseminar i København og i et møde i Inter-Governmental Consultations (IGC), jf. afsnit 2.5 og 2.6.

2.2 EU-asygruppen

I EU-asygruppen kortlægges regelgrundlag og praksis i de forskellige medlemslande, og der udarbejdes oplæg til brug for overordnede grupper og udvalg under Rådet. Endvidere foretages en indledende gennemgang af forslag til retsakter. Asygruppen er hovedsageligt sammensat af juridiske eksperter med kendskab til såvel national lovgivning som praksis på udlændingeområdet.

Repræsentanter for Flygtningenævnet deltager som udgangspunkt i de af EU-asygruppens møder, der vedrører emner inden for Flygtningenævnets kompetenceområde. Flygtningenævnets repræsentanter deltager som en del af den danske delegation, der ledes af en repræsentant for Integrationsministeriets internationale kontor.

I 2011 har der i EU-asygruppen været drøftelse af forslag til ændringer af Dublin-forordningen, EURODAC-forordningen, modtagedirektivet, flygtningedefinitionsdirektivet samt asylproceduredirektivet. Der har herudover været fokus på oprettelsen af det europæiske asylstøttekontor (EASO).

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i EU-asygruppen i 2011.

2.3 EURASIL

EURASIL (European Union Network of Asylum Practitioners) er en uformel arbejdsgruppe under EU-Kommissionen, hvor der indsamles og udveksles baggrundsoplysninger om de oprindelseslande, hvorfra der modtages asylansøgere. Der udveksles endvidere oplysninger om de enkelte landes asylpraksis, statistiske oplysninger og andre relevante oplysninger på asylområdet. EURASIL er udelukkende et forum for informationsudveksling og er således uden beslutningsmyndighed i spørgsmål om asyl. Arbejdet i gruppen tilrettelægges i samarbejde med Kommissionen, således at medlemslandene er med til at forberede møderne og vælge emner til drøftelse.

UNHCR er fast repræsenteret ved møderne, og repræsentanter fra USA, Canada, Norge og Schweiz deltager på ad hoc-basis.

Repræsentanter for Flygtningenævnet deltager i EURASIL-møderne som en del af den danske delegation, der ledes af Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnets rolle i forbindelse med møderne er som sagkyndig instans at bidrage med information om Danmarks praksis på asylområdet samt at drage nytte af den generelle informationsudveksling på møderne, som er et vigtigt led i den løbende opdatering af nævnets baggrundsmateriale.

Danmarks orientering om konkrete sager sker i anonymiseret form, og oplysningerne om de enkelte landes behandling af asylsager behandles som udgangspunkt fortroligt.

Som faste punkter på dagsordenen er udveksling af oplysninger på asylområdet og information om planlagte og afviklede fact finding-missioner.

I 2011 deltog Flygtningenævnets Sekretariat i tre møder i EURASIL-arbejdsgruppen, herunder i to workshops.

I marts blev det årlige plenarmøde afholdt. På mødet blev der blandt andet givet en status på Temporary Desk of Iraq, som fremlagde de seneste undersøgelser omkring tendenser i flygtningestrømme, ligesom landenes bevisvurdering i troværdighedssager blev drøftet. Direktøren fra EASO, Dr. Robert Klaas Visser, orienterede desuden om oprettelsen af EASO og de arbejdsopgaver, som EASO forventes at skulle varetage.

Der blev ligeledes i marts afholdt en workshop vedrørende asylmotivers troværdighed arrangeret af EURASIL-sekretariatet. Det fremgik af EURASIL-sekretariatets oplæg baseret på svar fra landene, at ingen af landene havde statistiske data på, hvor mange af deres afgørelser, der er troværdighedsafgørelser, men at vurderingen er, at de fleste afslag bygger på en troværdighedsvurdering. UNHCR's generelle guidelines om troværdighedsvurderinger blev gennemgået, og der blev holdt oplæg om samt diskuteret problematikker i forbindelse med en troværdighedsvurdering af en asylansøger, herunder kulturbarrierer, tidligere traumer og mangelfuld tolkning.

I juli blev der afholdt en workshop vedrørende Rusland. Workshoppen var arrangeret af Østrig i samarbejde med EURASIL-sekretariatet. På workshoppen blev den seneste udvikling i Rusland, herunder særligt udviklingen i det nordlige Kaukasus, gennemgået af EURASIL-sekretariatet, Polish Office for Foreigners, Finnish Immigration Service, Centre for Eastern Studies (Polen), UNHCR samt Udlændingestyrelsens Dokumentations- og Projekt kontor, der orienterede om kontorets fact finding-mission til Rusland i juni 2011.

2.4 European Asylum Support Office (EASO)

EASO er et uafhængigt kompetencecenter nedsat af EU-kommissionen. EASO har til opgave at facilitere gennemførelsen af det fælles europæiske asylsystem (CEAS) og støtte medlemsstaternes asyltjenester. Den 1. februar 2011 fik EASO udnævnt en administrerende direktør, som herefter gik i gang med at opbygge EASO's vitale strukturer og ansætte personale. Samtidig blev EASO operationel i Grækenland. I løbet af 2012 vil de første workshops i EASO-regi blive afholdt ved hovedkontoret i Valletta på Malta. EASO forventes at overtage EURASIL's opgaver, herunder COI-portalen og

videreudviklingen af det europæiske asylcurriculum (EAC), ligesom kontoret vil udgive en årsrapport om asylsituationen i EU. Kontoret vil desuden have et asylstøtte-team, som kan yde støtte i nødsituationer.

2.5 Nordisk asylseminar

Den 26. og 27. maj 2011 blev der afholdt Nordisk Asylseminar i København under overskriften *The State of International Refugee Law, EU Harmonization and the Nordic Legacy*. Seminaret var arrangeret af Dansk Institut for Internationale Studier (DIIS), Institut for Menneskerettigheder, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Dansk Flygtningehjælp og Aarhus Universitets juridiske fakultet. Flygtningenævnets formand deltog sammen med en repræsentant for Flygtningenævnets Sekretariat.

2.6 Konference arrangeret af Dansk Flygtningehjælp og Udenrigsministeriet

Flygtningenævnets formand og sekretariatschefen har endvidere deltaget i konferencen ”...og hvad så med de næste 60 år?” i juni 2011 arrangeret af Dansk Flygtningehjælp og Udenrigsministeriet i anledning af, at FN’s Flygtningekonvention fyldte 60 år i 2011. Konferencen tog afsæt i, at flygtningekonventionen er under stigende pres – nationalt, regionalt og globalt – samt at udfordringerne er blevet stadigt større og mere påtrængende – senest med flygtninge- og migrationsstrømme fra Nordafrika og Mellemøsten i kølvandet på de arabiske revolutioner, men også som et resultat af fattigdom og klimaforandringer. Konferencen blev åbnet af HKH Kronprinsessen, hvorefter integrations- og udviklingsministeren holdt en tale efterfulgt af taler af FN’s Flygtningehøjkommissær og generalsekretæren for Dansk Flygtningehjælp.

2.7 Inter-Governmental Consultations, IGC

IGC er et uformelt, ikke-beslutningstagende forum for informationsudveksling og policy-drøftelser vedrørende emner af relevans for håndteringen af internationale migrationsstrømme. IGC har 17 deltagerlande, som foruden en række europæiske lande også omfatter Australien, New Zealand, USA og Canada. Endvidere deltager UNHCR, IOM og EU-Kommissionen i møderne. Den 16. og 17. november 2011 blev der afholdt møde i IGC’s COI (Country of Origin Information) Working Group, hvor det fast er Udlændingestyrelsens Dokumentations- og Projektkontor, der deltager. En repræsentant fra Flygtningenævnets Sekretariat var inviteret til at holde oplæg om anvendelsen af baggrundsmateriale ved afgørelsen af asylsager sammen med en dommer fra en tysk administrativ domstol. Herudover drøftede arbejdsgruppen mulighederne for at bruge sociale medier i forbindelse med baggrundssøgning, en repræsentant fra EASO holdt oplæg om planerne for det fremtidige COI-arbejde og man drøftede baggrundssøgning vedrørende forholdene for LGBT-personer.

2.8 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)

EXCOM er det politikformulerende, rådgivende og budgetfastlæggende forum (Eksekutivkomitéen), der fastsætter de overordnede retningslinjer for UNHCR's arbejde. De anbefalinger, som EXCOM når til enighed om ved de årlige plenumsamlinger, betegnes EXCOM-konklusioner og udgør et supplement til det mandat, som er grundlaget for UNHCR's virksomhed.

I perioden fra den 3. oktober 2011 til den 7. oktober 2011 afholdt EXCOM sin 62. samling i Genève. Flygtningenævnet deltog ikke i samlingen, da emnerne for årets plenarsamling i et vist omfang ikke var relevante for nævnets arbejde.

2.9 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets Sekretariat

Flygtningenævnets Sekretariat havde marts 2011 besøg af en ungarsk delegation fra the Hungarian Office of Immigration and Nationality. Mødet var arrangeret af Udlændingestyrelsens Dokumentations- og Projektkontor. Formålet med delegationens besøg i Flygtningenævnet var at få oplyst, hvordan Flygtningenævnet var opbygget og dets funktion, herunder særligt om fremgangsmåden ved indhentelse og offentliggørelse af Flygtningenævnets baggrundsmateriale og på hvilken måde baggrundsmaterialet indgår i nævnets behandling af asylansøgninger.

Flygtningenævnets Sekretariat deltog i april 2011 i et møde, da Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration havde besøg af en delegation af parlamentsmedlemmer fra det hollandske Udlændinge- og Integrationsudvalg samt den hollandske ambassadør. Formålet med delegationens besøg i Danmark var at blive oplyst om de forskellige former for opholdsgrundlag i Danmark, herunder om det danske asylsystem og særligt om de lovændringer, der har været på asylområdet de seneste ti år.

Flygtningenævnets Sekretariat havde i oktober 2011 besøg af en norsk delegation bestående af juridiske sagsbehandlere og kontorphonale fra det norske Utlændingsnemda (klageorgan i forhold til det norske Utlændingsdirektorat). Under mødet orienterede sekretariatet om asylproceduren i Danmark, herunder særligt om nævnets anvendelse af elektroniske sagsbehandlingssystemer, om sagsfordelingen mellem sagsbehandlere og kontorphonale, og om hvilke effektiviseringsstiltag sekretariatet har gennemgået.

Flygtningenævnets Sekretariat havde endvidere i december 2011 besøg af en norsk delegation fra fagforeningen Akademikerne, hvoraf 10 personer var ansat i det norske Utlændingsnemda og 10 personer var ansat i Utlændingsdirektoratet. Formålet med delegationens to dages besøg i Danmark var at høre om omstruktureringer og effektiviseringer for sagsbehandlere i udlændingssystemet og generelt om asylproceduren i Dan-

mark. Under mødet i Flygtningenævnets Sekretariat blev Flygtningenævnets opbygning, funktioner og nævnsafholdelse samt særligt Flygtningenævnets erfaring med anvendelse af LEAN-princippet gennemgået. Delegationen holdt et oplæg for medarbejderne i Flygtningenævnets Sekretariat om asylproceduren og muligheden for at opnå humanitær opholdstilladelse i Norge. Delegationen mødtes endvidere med ministeriets tillidsrepræsentanter og besøgte Udlændingestyrelsen, hvor de blev oplyst om styrelsens erfaringer med LEAN-processen.

Kapitel 3

Grundlaget for og behandlingen af asylsager

3.1 Udlændingelovens § 7

Flygtningenævnet har i 2011 truffet afgørelse i 1.029 spontansager vedrørende 1.292 personer.

Nævnet har i 2011 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse for 885 personer, meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, til 212 personer og meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus) til 195 personer.

3.1.1 Statusvalg

3.1.1.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Efter konventionens artikel 1, litra A, nr. 2, betragtes en person som flygtning, såfremt den pågældende:

”... som følge af velbegundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse, eller som ikke har nogen statsborgerret, og som på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.”

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, inkorporerer flygtningekonventionens artikel 1 A i dansk ret, således at flygtninge som udgangspunkt har et retskrav på opholdstilladelse.

Det fremgår af ordlyden af artikel 1, litra A, nr. 2, at ansøgeren skal nære en velbegundet frygt for forfølgelse. Heri ligger som udgangspunkt et krav om, at ansøgerens frygt er understøttet af objektive kendsgerninger. Der kan imidlertid foreligge situationer, hvor den subjektive frygt for forfølgelse er så velbegundet, at dette udgør et tilstrækkeligt grundlag for at meddele asyl.

Ved vurderingen af, om der foreligger forfølgelse, indgår blandt andet baggrunden for og intensiteten af overgrebene, herunder om der er tale om overgreb af systematiseret og kvalificeret karakter. Herudover tillægges det betydning, hvornår overgrebene tidsmæssigt har fundet sted, og om der er risiko for, at overgrebene vil fortsætte. Som udgangspunkt sigtes til forfølgelse, der udgår fra myndighederne, men forfølgelse kan tillige foreligge, hvor myndighederne ikke er i stand til at yde ansøgeren fornøden beskyttelse mod konkrete og individuelle overgreb foretaget af andre, f.eks. af en befolkningsgruppe. Det afgørende i disse situationer er, hvorvidt sådanne handlinger fra en befolkningsgruppes side tilskyndes eller tolereres af myndighederne, eller myndighederne afviser eller viser sig ude af stand til at yde fornøden beskyttelse mod sådanne handlinger.

Kriteriet for, hvornår Flygtningenævnet anser betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, for opfyldt, kan generelt udtrykkes således, at der skal være tale om en person, som har en velbegrundet frygt for at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke ved en eventuel tilbagevenden til sit hjemland.

Ved bedømmelsen af, om frygten kan anses at være velbegrundet, tager nævnet udgangspunkt i de oplysninger om forfølgelse, (der måtte foreligge), forud for den pågældendes udrejse af hjemlandet. Det er imidlertid ikke et krav, at der ved ansøgerens udrejse forelå et asylgrundlag. Det afgørende er, hvordan den pågældendes situation må antages at være ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet.

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor ansøgeren er blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

3.1.1.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af politiske forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Pakistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pakistanner fra Faisalabad i Pakistan. Ansøgeren har været medlem af og aktiv for en *navngiven islamisk bevægelses* politiske platform [...], hvor han *assisterede et nærtstående familiemedlem*, indtil *denne* flygtede i *slutningen af 1990’erne*. Ansøgeren var frem til sin udrejse aktiv på et højere niveau i partiet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter, at han uden grund vil blive sigtet for terrorvirksomhed, udsat for tortur og slået ihjel af politiet. Flygtningenævnet kan i det

væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgerens *nærtstående familiemedlem* blev i *slutningen af 1990'erne* meddelt asyl i *et europæisk land*, idet han som følge af sit politiske arbejde for *samme navngivne bevægelse som ansøgeren* havde været udsat for tortur. [...] Efter valget i 2008, hvor Muslim League fik stor indflydelse og flertal i Punjab provinsen, blev ansøgeren tilbageholdt af politiet i 8-9 dage og udsat for tortur i form af blandt andet slag med et læderbælte, ligesom han fik slukket cigaretter mod sin hud. Ansøgeren blev løsladt mod bestikkelse betalt af ansøgerens familie. Ansøgeren er efterfølgende blevet tilbageholdt af politiet flere gange senest i *foråret 2010*, hvor han ligeledes blev udsat for tortur som følge af sit politiske arbejde. Ved den seneste tilbageholdelse var torturen særlig voldsom, og ansøgeren blev løsladt mod bestikkelse og med besked om, at han skulle skaffe et større pengebeløb, ellers ville han blive anholdt på ny. Ansøgeren udrejste herefter på et visum, som han havde ansøgt om inden den seneste episode. Ansøgeren har aldrig været formelt sigtet for noget forhold. På denne baggrund har ansøgeren sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for at blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1." Pakistan/2011/1

Nævnet meddelte i **maj 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og kristen af trosretning fra Qamishli i Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgeren har dog deltaget i en række demonstrationer omhandlende kurdernes rettigheder i perioden fra 2004 til 2009, ligesom han ofte har læst og diskuteret kurdiske artikler og videoklip på internettet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter, at han vil blive tilbageholdt, tortureret og slået ihjel af de syriske myndigheder ved en tilbagevenden til Syrien. Den netcafé, som ansøgeren anvendte i Qamishli, blev i *sommeren 2010*, kort inden ansøgerens flugt, ransaget, hvorefter myndighederne kom i besiddelse af en liste over brugerne af netcaféen, heriblandt ansøgeren. Netcaféen blev efterfølgende lukket af myndighederne, ligesom ejeren blev tilbageholdt. *Dagen efter ransagningen af netcaféen* opsøgte myndighederne ansøgeren på hans bopæl og beslaglagde hans bærbare computer, ligesom de opsøgte ansøgerens fader for at spørge efter ansøgeren. Myndighederne har efterfølgende opsøgt ansøgerens bopæl to gange, ligesom faderen har været kortvarigt tilbageholdt. Ansøgeren har under sit ophold i Danmark i det væsentlige forklaret konsistent og overensstemmende om sit asylmotiv, som Flygtningenævnet kan lægge til grund, herunder at ansøgeren cirka 30 gange har skrevet systemkritiske kommentarer på diverse internetsider. Flygtningenævnet finder således ikke, i modsætning til Udlændingetjenesten, grundlag for at afvise ansøgerens forklaring om, at det er lykkedes de syriske myndigheder at identificere ham, selvom han benyttede en internetcafé og skrev sine indlæg under diverse synonymmer. Da ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien som følge af sine systemkritiske handlinger er i risiko for at blive forfulgt af myndighe-

derne, opfylder han betingelserne for at få asyl, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren tilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syrien/2011/14

Nævnet meddelte i **maj 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser fra [...] Iran og eckankar af trosretning. Ansøgeren blev for tre til fire år siden medlem af en ikke-politisk organisation, som kæmper for kvinders rettigheder i Iran. Hun var tilknyttet kampagnen [...]. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun har indsamlet underskrifter samt oplyst kvinder om deres rettigheder, som led i sine aktiviteter for en kvinderettighedsorganisation, at hun i *sommeren* 2008 blev anholdt af myndighederne i en park i forbindelse med sine aktiviteter, og at hun var tilbageholdt i 42 dage, hvor hun blev udsat for tortur og seksuelle overgreb. Ansøgeren blev løsladt mod kaution. I *sommeren* 2009 ventede ansøgeren sammen med andre på en tilladelse til at demonstrere mod det nyligt afholdte valg. Myndighederne stormede værelset, hvorefter ansøgeren flygtede derfra sammen med en mandlig bekendt. Ansøgeren har ikke været hjemme siden. Ansøgerens bopæl blev ransaget den følgende dag. Ved ransagningen fandt myndighederne både politisk og religiøst materiale. Ansøgeren har videre henvist til, at hun i 2007 konverterede fra islam til eckankar, hvilket er kommet de iranske myndigheder til kendskab i forbindelse med den ovenfor nævnte ransagning. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om sine aktiviteter for kvinders rettigheder, fængsling, overgreb, og efterfølgende løsladelse, til grund. Flygtningenævnet lægger videre ansøgerens forklaring om sine efterfølgende aktiviteter og myndighedernes indgreb på *en oppositionspolitikers* kontor og den efterfølgende flugt til grund. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren risikerer forfølgelse som følge af sine kvindepolitiske aktiviteter, og nævnet meddeler hende derfor opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2011/9

Nævnet meddelte i **juli 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra Kandahar-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har som asylmotiv påberåbt sig, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, idet hun siden 2007 har arbejdet for en kvinderettighedsforkæmper ved navn [...], som blev dræbt af Taliban i *foråret* 2009, og blandt andet har været med til at arrangere og holde tale på Kvindernes Dag den 8. marts 2009, hvor hun i lighed med andre deltagere blev overfaldet af ukendte gerningsmænd, slået og kom til skade. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at hendes indflydelsesrige farbroder, som hun efter faderens forsvinden sammen med sin moder og søster flyttede ind hos i *sommeren* 2009, har søgt at få hende til at indgå tvangsægteskab med sin søn, og at farbroderen blandt andet har truet hende med at nægte hende beskyttelse, hvis hun

ikke indgår ægteskab. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Det lægges således til grund, at ansøgeren siden 2007 har undervist kvinder i engelsk og i forbindelse med undervisningen har udbredt kendskabet til kvinders rettigheder. Hun har samtidig været engageret i og kæmpet for kvinders rettigheder i organisationen ledet af *kvinderettighedsforkæmperen*, herunder fungeret som en slags ”højre hånd” for *kvinderettighedsforkæmperen*. Det lægges endvidere til grund, at ansøgeren efter den 8. marts 2009 af frygt for Taliban ophørte med sine aktiviteter og stort set opholdt sig hjemme. Det lægges endelig til grund, at ansøgeren efter denne dato fik at vide af *kvinderettighedsforkæmperen*, at ansøgeren var i risiko og skulle passe på sig selv. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren har været profileret som politisk aktiv kvindesagsforkæmper på en sådan måde, at hun er i reel og individuel risiko for at blive dræbt af Taliban, der i *foråret* 2009 dræbte *kvinderettighedsforkæmperen*. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, idet konflikten har politisk karakter.” Afg/2011/35

Nævnet meddelte i **august 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt et barn fra Tjetjenien i Rusland. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etnisk tjetjenere fra [...], Groznyj, Tjetjenien. Ansøgerne har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har henvist til, at den kvindelige ansøger arbejdede som journalist på en tv-station, hvor hun udarbejdede en reportage om en kvinde, hvis søn blev anholdt af militærpersoner under krigen i 1999. Kvinden appellerede i reportagen direkte til præsident Kadyrov om hjælp til at finde sin søn igen. Reportagen skulle vises i tv *en bestemt aften i efteråret* 2010. Efter to minutter blev programmet afbrudt med henvisning til tekniske problemer. Den kvindelige ansøger blev efterfølgende, af sin chef, indkaldt til at møde på arbejdet, hvor hun blev suspenderet. Hun fik videre besked på at aflevere alt materialet vedrørende reportagen. *Den efterfølgende dag i efteråret* 2010 blev ansøgerens bopæl opsøgt. Den kvindelige ansøger var ikke hjemme, men den mandlige ansøger blev taget med af uniformerede personer. Den mandlige ansøger var tilbageholdt *i to dage* og blev under tilbageholdelsen udsat for tortur. Han blev flere gange udspurgt om sin ægtefælles arbejde, hvor hun opbevarede kassetterne, og hvem den kvinde hun hjalp var. Han blev løsladt mod betaling af løsesum. Ansøgerne frygter myndighederne ved en tilbagevenden til Tjetjenien. Flygtningenævnet finder, at ansøgernes forklaring vel indeholder mindre divergenser og punkter, som fremstår mindre sandsynlige, men forklaringerne er i det væsentlige sammenstemmende og konsistente, og de førnævnte omstændigheder giver ikke tilstrækkeligt grundlag for at tilsidesætte disse som utroværdige. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgerne risikerer forfølgelse som følge af den holdning, den kvindelige ansøger har givet udtryk for gennem udarbejdelsen af det regeringskritiske tv-indslag. Flygtningenævnet meddeler derfor *ansøgerne* samt deres barn tilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Rus/2011/14

Nævnet meddelte i **november 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren er etnisk azari fra [...], Iran. Ansøgeren har været medlem af og aktiv for Den Grønne Bevægelse siden *sommeren* 2009. Ansøgeren støttede i forbindelse med præsidentvalget i 2009 Mousavi. Han stillede sin forretning i basaren i [...] og sin bil til rådighed under valgkampen. Der blev afholdt møder i ansøgerens forretning, og han deltog i produktionen og distribueringen af løbesedler. *Ultimo* 2009 blev han tilbageholdt af myndighederne i to døgn. Anholdelsen af ham skete uden begrundelse. Under anholdelsen fik han revet tånegle af, blev hængt med hovedet nedad og fik afsnøret sit lem og fik at vide, at hans kvindelige familiemedlemmer ville blive voldtaget. Han blev løsladt efter to dage. Han genoptog sine politiske aktiviteter medio 2010 og var medarrangør af en 17 dage lang strejke i basaren i [...], der startede i *sommeren* 2010. Ansøgeren gik forrest i strejken i *sommeren* 2010 og var ligeledes fremtrædende, da der i *sommeren* 2010 blev råbt slagord mod regimet ved basaren i [...]. I forbindelse med strejkens ophør erfarede ansøgeren, at hans forretning var blevet plomberet af myndighederne. Han flygtede straks til en plantage i *en by* lidt uden for byen, hvor han opholdt sig i 25 dage. På 25. dagen fik han at vide af sin moder, som han var i telefonisk kontakt med, at myndighederne havde ransaget hans bopæl og beslaglagt blandt andet hans computer, der indeholdt materiale, som belastede ham, ligesom myndighederne havde spurgt efter ham. Han udrejste herefter af Iran. Ansøgerens moder og broder er efterfølgende blevet anholdt og afhørt af myndighederne i anledning af ansøgerens aktiviteter, og broderen er blevet beskyldt for at have hjulpet ansøgeren med at flygte. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren, der *ultimo* 2009 har været tilbageholdt og udsat for overgreb, efter de foreliggende oplysninger må antages at risikere forfølgelse som følge af sine politiske aktiviteter ved en eventuel tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet meddeler derfor opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2011/26

Der kan endvidere henvises til afgørelser refereret i afsnit 5.5 og afsnit 5.8.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse som følge af nære familiemedlemmers ikke-tolererede politiske forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **april 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger samt to børn fra Syrien. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra [...] i Qamishli-provinsen i Syrien og muslim af trosretning. Hun flyttede for cirka otte år siden til Qamishli. Ansøgeren blev i 1988 gift med [...] og parret har syv børn, hvoraf de tre af dem, [...] er med i Danmark. Ansøgeren har ikke været medlem af et politisk eller religiøst parti, forening eller organisation eller i øvrigt

været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hendes ægtefælle er medlem af Det Kurdiske Demokratiske Parti i Syrien, at hendes datter [...] har været medlem af en kurdisk dansegruppe, hvorfor både ægtefællen og datteren er efterlyst af de syriske myndigheder. I *sommeren* 2010 afleverede myndighederne et brev på familiens bopæl, hvoraf det fremgik, at ægtefællen og datteren skulle give møde hos politiet. Ansøgeren og fem af hendes i alt syv børn, herunder datteren [...], udrejste fra Syrien i *sommeren* 2010. Ansøgerens ægtefælle udrejste ikke sammen med familien, og ansøgeren erfarede senere, at ægtefællen var blevet anholdt, og stadig er fængslet i Syrien. Flygtningenævnet har i sagen vedrørende ansøgerens datter [...], som er behandlet i tilknytning til nærværende sag, fastslået at datteren, som politisk aktiv i Det Kurdiske Demokratiske Parti, herunder i en dansegruppe, er kommet i de syriske myndigheders søgelys, og datteren har fået meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7 stk. 1. Ved vurderingen af datterens sag blev det lagt til grund, at ansøgerens ægtefælle, som også var medlem af Det Kurdiske Demokratiske Parti og tidligere i den anledning havde været fængslet i cirka to år, på ny var blevet tilbageholdt af de syriske myndigheder. Forud herfor havde ægtefællen modtaget en indkaldelse fra de syriske myndigheder, som tillige omfattede ansøgerens datter. Efter at ansøgerens nærmeste familie således er kommet i de syriske myndigheders søgelys, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren afledt heraf opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 stk. 1. Der meddeles derfor ansøgeren samt to børn opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Syrien/2011/11

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse, fordi hjemlandets myndigheder tillægger ansøgeren en ikke-tolereret politisk holdning, som han ikke har ("imputed political opinion"), kan nævnes:

Nævnet meddelte i **august 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig ansøger fra Iran. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk iraner fra Andimeshk og shia-muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af noget politisk eller religiøst parti, organisation eller forening. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun i forbindelse med en demonstration i Teheran, som hun tilfældigt blev sat i forbindelse med, blev anholdt den 11. februar 2010 og herefter tilbageholdt i tre til fem dage. Under tilbageholdelsen blev hun udsat for vold og voldtaget to gange ved to forskellige lejligheder af to forskellige personer. Ansøgerens tidligere ægtefælle, som arbejdede for myndighederne, sørgede for, at ansøgeren blev løsladt. Han vil kunne sørge for, at ansøgeren fængsles igen, hvis han vil, herunder hvis hun ikke overdrager forældremyndigheden over deres fælles barn til ham, ligesom hun ved fornyet tilbageholdelse frygter overgreb og henrettelse. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens forklaring på flere punkter fremstår usikker og noget divergerende oplyst. Imidlertid

må Flygtningenævnet efter en samlet vurdering ligesom Udlændingesservice i afgørelsen af 11. marts 2011 lægge til grund, at ansøgeren blev tilbageholdt den 11. februar 2010, da hun var tilfældig tilskuere til en demonstration i Teheran. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren under tilbageholdelsen, der varede muligt op til fem dage, blev voldtaget to gange af to forskellige personer, idet ansøgeren har oplyst om voldtægten såvel i asylansøgningsskema som i sagens efterfølgende forløb. Nævnet lægger efter ansøgerens oplysninger videre til grund, at ansøgeren siden skilsmissen i 2001 har haft en vedvarende konflikt med ægtefællen, som chikanerede hende herunder i anledning af, at han angiveligt ønskede at have forældremyndigheden over datteren, der er født i 1994, uanset at forældremyndigheden efter aftale var tillagt ansøgeren. Nævnet lægger til grund, at det var ansøgerens tidligere ægtefælle, der i februar 2010 formidlede løsladelsen, efter at ansøgerens moder havde rettet henvendelse til ham herom. Selvom ansøgeren har forklaret usikkert om, hvornår den tidligere ægtefælle blev tilknyttet Basij og/eller efterretningstjenesten, lægger nævnet til grund, at den tidligere ægtefælle i årene forud for februar 2010 var medlem af Basij og formentlig også med nærmere forbindelse til efterretningstjenesten, og at såvel ægtefællen som ordenspolitiet har været til stede ved ansøgerens bopæl både før og efter ansøgerens udrejse i november 2010 og afleveret tilsigelse, hvorefter ansøgeren skulle møde hos myndighederne. Nævnet må efter ansøgerens oplysninger lægge til grund, at tilsigelserne, som ansøgeren under nævnsrådet har omtalt som arrestordre, vedrører ansøgerens forhold i forbindelse med tilbageholdelsen. I den forbindelse lægger nævnet vægt på, at ansøgeren har oplyst, at hun under tilbageholdelsen var tvunget til at underskrive en erklæring, hvis indhold hun ikke nærmere kan redegøre for. Henset hertil, herunder den tidlige ægtefælles vedvarende fremfærd og tilknytning til myndighederne, og idet bemærkes, at ansøgeren er udrejst illegalt, herunder med den umyndige datter, finder nævnet samlet og henset til baggrundsmaterialets oplysninger om myndighedernes vilkårlige fremfærd over for tilbageholdte, der mistænkes for oppositionel virksomhed, at der består en risiko for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran tilbageholdes og udsættes for en forfølgelse begrundet i ansøgerens påståede deltagelse i en myndighedskritisk demonstration, hvorfor ansøgeren må anses for at være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren og et barn har derfor krav på opholdstilladelse efter denne bestemmelse." Iran/2011/21

Nævnet meddelte i **september 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder fra [...] i Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive fængslet og slået ihjel af myndighederne, fordi han ikke har overholdt sin samarbejdsaftale. Ansøgeren har forklaret, at han medio 2007 rejste til Irak for at arbejde, og da han

vendte tilbage primo 2008, blev han stoppet af de syriske myndigheder, der ønskede at tale med ansøgeren. Ansøgeren blev to gange opsøgt på sin bopæl i [...] og udspurgt om sine aktiviteter i Irak. Ansøgeren flyttede til Damaskus, hvor han boede frem til ultimo 2008. I denne periode blev ansøgerens familie opsøgt af myndighederne, der ledte efter ansøgeren. Ansøgeren forsøgte at udrejse til Tyrkiet, men han blev stoppet ved grænsen og tilbageholdt i seks måneder, hvor han blev udsat for tortur. Medio 2009 blev han løsladt og pålagt meldepligt, som han i det væsentlige overholdt frem til sin udrejse ultimo 2010. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund, idet bemærkes, at forklaringen har været konsistent og troværdig. Det kan således lægges til grund, at ansøgeren i forbindelse med en tidligere legal udrejse er blevet tilbageholdt i 6 måneder og herunder udsat for tortur, og Flygtningenævnet finder det sandsynliggjort, at tilbageholdelsen har været begrundet i en antagelse af, at ansøgeren under sit tidligere ophold i Nord-Irak havde udøvet politiske aktiviteter. Selvom ansøgeren er blevet løsladt uden andre betingelser end meldepligt, finder Flygtningenævnet det på denne baggrund sandsynliggjort, at ansøgeren ved en fornyet passage af den syriske grænse på ny vil blive tilbageholdt mistænkt for politiske aktiviteter og i den forbindelse risikere tortur. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 stk. 1." Syrien/2011/21

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at de pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af deres religiøse tilhørsforhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er kristen kaldæer fra Mosul i Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmottiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden frygter at blive dræbt af den islamiske gruppe Ansar Al-Sunna, der telefonisk har truet ansøgeren med halshugning, såfremt hun ikke konverterede til islam og opgav sit erhverv som frisør. Gruppen har endvidere skudt på døren til ansøgerens bopæl samt efterladt et trusselsbrev. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund, idet ansøgeren har forklaret troværdigt og konsistent under hele sagens forløb. Det lægges herefter til grund, at ansøgeren *i efteråret* 2009 på sit arbejde telefonisk blev truet af en mand, der angav at være repræsentant for Ansar Al-Sunna, at den pågældende truede ansøgeren med halshugning, såfremt hun ikke konverterede og stoppede med at være frisør, at ansøgeren straks lukkede frisørsalonen, at der den følgende nat blev skudt mod familiens hoveddør, at der om morgenen den [...] lå et trusselsbrev stilet til ansøgerens fader fra Ansar Al-Sunna, hvorefter familien skulle forlade bopælen inden 24 timer, og at ansøgeren og den øvrige familie udrejste nogle få dage senere. Trusselsbrevet er fremlagt under sagen. Efter det

foreliggende findes ansøgeren at være i risiko for sådanne overgreb, at hun ved en tilbagevendende risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det kurdiske område, KRI, vil kunne udgøre et internt flugtalernativ i visse tilfælde. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger i Udlændingenservices fact-finding rapport fra april 2010 om de kurdiske provinser (baggrund nr. 481), vil en iraker, der er i besiddelse af irakisk ID-kort uden særlig tilladelse kunne indrejse i dette område. Endvidere vil den pågældende kunne få adgang til længerevarende ophold samt adgang til blandt andet bolig, arbejde og sygehusvæsen. Kristne kaldæere kan ikke som gruppe antages at have sikkerhedsmæssige problemer i KRI. Afgørende for, om ansøgeren kan henvises til at tage ophold i KRI, er, om dette efter en samlet vurdering af situationen, herunder ansøgerens personlige forhold, kan anses for rimeligt, jf. Handbook pkt. 91 og UNHCR Guidelines on International Protection af 23. juli 2003 II C. Det må herved lægges til grund, at ansøgeren ikke har andre slægtninge tilbage i Irak, at hun ikke taler kurdisks, at hun heller ikke har bekendte i KRI, og at hun er enlig. På denne baggrund må det antages, at det efter hendes personlige forhold vil være særdeles vanskeligt for hende at klare sig alene i området. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at det vil være rimeligt at henvise ansøgeren til at tage ophold i KRI som et internt flugtalernativ. Der meddeles herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Irak/2011/3

Nævnet meddelte i **oktober 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt et barn fra Iran. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Den mandlige ansøger er etnisk perser, og den kvindelige ansøger er etnisk masandarani. Ansøgerne er begge kristne af trosretning og fra Teheran, Iran. Ansøgerne har begge i perioden fra 2008/09 til 2010 været medlemmer af den religiøse organisation [...]. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevendende til Iran frygter at blive henrettet af myndighederne som følge af, at de er konverteret til kristendommen. Ansøgerne har henvist til, at de i 2008 begyndte at praktisere den kristne tro ved blandt andet at gå i kirke. I vinteren 2009 blev den mandlige ansøger overfaldet af nogle personer med tilknytning til Basij på grund af sin kristne tro. Ansøgerne holdt sig herefter skjult i seks måneder, før de udrejste af Iran. Den mandlige ansøgers fader blev efterfølgende opsøgt af myndighederne en gang før og en gang efter ansøgenes udrejse og fik oplyst, at der var udstedt en arrestordre på den mandlige ansøger. Flygtningenævnet kan lægge ansøgenes forklaring til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerne i det væsentlige har forklaret overensstemmende under asylsagens behandling, og kun på mindre væsentlige områder har haft mindre divergenser. Når henses til at den mandlige ansøger blev udsat for et voldeligt overfald af fire-fem basij-folk som følge af sin udøvelse af kristendommen, og i den anledning blev udsat for trusler, der bevirkede, at familien måtte flygte, finder nævnet, at det kan lægges til grund, at ansøgerne ved udrejsen var konkret og individuelt forfulgt af de iranske myndigheder. Nævnet har herved lagt vægt på baggrundsmaterialets oplysninger om den intensiverede forfølgelse af personer, der

er konverteret fra islam efter præsidentvalget i Iran i 2009, samt det oplyste om, hvilke sanktioner myndighederne har iværksat over for folk, der er konverteret fra islam. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgerne på grund af deres religiøse tilhørsforhold ved en tilbagevenden til hjemlandet vil blive udsat for asylbegrundende forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2011/27

Grundene til forfølgelse i henhold til de forskellige kriterier i flygtningekonventionens flygtningedefinition vil ofte overlappes hinanden. Som eksempler på afgørelser, hvor flere forhold har gjort sig gældende, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **oktober 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger samt to børn fra D.R. Congo. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk banyamulenge fra [...] i DR Congo. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til D.R. Congo frygter overgreb fra regeringen eller befolkningen. Hun og hendes ægtefælle flygtede i 1997 fra Sydkivu til Kinshasa som følge af overgreb mod banyamulenger, hvilke overgreb resulterede i, at hendes familie blev dræbt. Hendes ægtefælle var nemlig soldat i en militær alliance, der støttede Kabila. Da Kabila kom til magten, tog forfølgelsen mod banyamulenger til, og hendes ægtefælle sluttede sig til en oprørsgruppe mod Kabila, hvor han fungerede som chauffør for sin onkel. Hun og ægtefællen flygtede i starten af 1998 til Angola på grund af forfølgelsen af banyamulenger, og fordi hendes ægtefælle nu tillige var eftersøgt af efterretningstjenesten, som beskyldte ham for at være spion. Hun og ægtefællen blev tilbageholdt af de angolesiske myndigheder fra 2000 til 2003, fordi de opholdt sig illegalt i landet. I slutningen af 2009 blev de en nat hentet af en militærjeep, hvorefter hun og ægtefællen blev frihedsberøvet hvert sit sted. Hun blev hjulpet ud af fængslet af en af ægtefællens venner, hvorefter de fløj til en militærbase i Congo Brazzaville. Hun har af en anden af ægtefællens venner ved navn [...] fået at vide, at det er for risikabelt for hende at vende tilbage til D.R. Congo, dels på grund af hendes etnicitet, dels fordi ægtefællen er eftersøgt af efterretningstjenesten. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Nævnet lægger således til grund, at ansøgeren er forfulgt på grund af sin etnicitet som banyamulenge sammenholdt med ægtefællens politiske aktiviteter, der har ført til, at han er eftersøgt af efterretningstjenesten. Der meddeles derfor ansøgeren samt to børn opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” D.R. Congo/2011/3

Hvis Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sin etnicitet, religion, politiske anskuelser m.v. kan lægges til grund, men ikke finder, at de aktiviteter, ansøgeren har udført, eller de tiltag, der er begået mod ham i hjemlandet, kan begrunde, at han

anses for omfattet af flygtningekonventionen, meddeles der afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juli 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende et ægtepar samt tre børn fra Irak. Indrejst i 2010. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske assyrere og kristne af trosretning fra Bagdad i Irak. Hverken den mandlige eller kvindelige ansøger har været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv blandt andet henvist til, at de er blevet truet af ukendte militser i deres hjemområde, fordi de er kristne. I 2004 blev de truet til at lukke deres frisørsalon, som den mandlige ansøgers søster arbejdede i. Den mandlige ansøger blev endvidere udsat for et røveri i *efteråret 2006* af ukendte personer, i hvilken forbindelse han blev udsat for overgreb. Efter den mandlige ansøger vendte tilbage fra Sverige i *sommeren 2008*, er familien gentagne gange blevet truet af ukendte militser, der har forsøgt at tvinge familien til at konvertere til islam. Flygtningesnævnet lægger til grund, at familien i 2004 har været nødt til at lukke frisørsalonen på grund af trusler, og at familien gennem årene har været udsat for et vist mindre omfang af almindelige trusler som følge af deres kristne tilhørsforhold, men at familien ikke var udsat herfor i hvert fald det seneste år inden udrejsen. Flygtningesnævnet finder ikke, at disse forhold har haft et sådant omfang og intensitet, at de kan anses for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningesnævnet finder endvidere, at røveriet mod den mandlige ansøger i 2006 må anses som et almindeligt kriminelt forhold, der ikke har nogen sammenhæng med ansøgerens kristne tro. Nævnet henviser herved til de oplysninger om røveriet, som den mandlige ansøger gav de svenske myndigheder i forbindelse med hans asylansøgning dér. Nævnet finder således ikke, at dette forhold kan bevirke nogen ændret vurdering. Flygtningesnævnet finder således samlet, at ansøgerne ikke opfylder betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningesnævnet stadfæster herefter Udlændingesservices afgørelse.” Irak/2011/8

Nævnet **stadfæstede i september 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Togo. Indrejst i 2010. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk watchi fra Lomé, Togo. Ansøgeren har været aktiv for oppositionspartiet UFC i perioden 2003 til 2010 samt været medlem af en upolitisk forening [...]. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Togo frygter at blive fængslet af de togolesiske myndigheder, idet de efterstræber ham på grund af hans aktiviteter for UFC. Ansøgeren har henvist til, at han i foråret 2010 blev anholdt på vej hjem fra en ven i forbindelse med tumult i et område, som han passerede. Efter tre dages tilbageholdelse blev han løsladt med den besked, at han næste gang ville blive fængslet. Ansøgeren har videre henvist til, at han i *sommeren 2010* holdt møde for 15 personer fra *den upolitiske forening* hjemme på sin bopæl. Dagen efter ankom civil-

klædte personer og ransagede huset. Deres bil havde nummerpladen ”FAT” – den togolesiske hær. Under ransagningen blev hans familiemedlemmer slået med stave og til-delt lussinger. *Tre dage senere* blev ansøgeren anholdt af nogle soldater. Han blev beskyldt for at have mobiliseret unge til demonstrationer og blev som straf herfor sat til at rydde op i gaderne efter demonstrationerne. Han blev truet med fængsel. Efter fem dages tilbageholdelse blev han løskøbt af sin onkel. *I sensommeren 2010* faldt ansøge- ren sammen med andre i politiets baghold. Han blev anholdt og tilbageholdt, idet han blev beskyldt for ikke at adlyde myndighederne. Han blev under tilbageholdelsen slået. Han fik at vide, at hans navn blev registreret, og at han i slutningen af ugen ville blive overført til et rigtigt fængsel. Han var tilbageholdt i tre dage, men blev løsladt, idet fa- milien løskøbte ham. Han blev af politimanden, som løslod ham, oplyst, at det var bedst, hvis han forlod Togo, idet han næste gang ville blive fængslet. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet kan imid- lertid tiltræde, at der ikke er grundlag for at meddele ansøgeren asyl. Nævnet har herved lagt vægt på, at det efter ansøgerens forklaring må lægges til grund, at ansøgeren alene blev tilbageholdt i forbindelse med masseanholdelser i forbindelse med valget i 2010, og at ransagningen af ansøgerens bolig også fandt sted som led i urolighederne i forbin- delse med valget. Ansøgeren har efter sin egen forklaring alene sympatiseret med og haft begrænsede aktiviteter for UFC. Nævnet har tillige lagt vægt på, at ansøgeren hver gang alene blev tilbageholdt i kortere tid, at UFC er et lovligt parti, og at den forening, som ansøgeren var formand for, ikke havde et politisk formål og var en lovlig forening. Efter ansøgerens forklaring skyldtes myndighedernes interesse for ham som formand for dette parti da også, at myndighederne havde misforstået partiets virke og formål. Herefter og efter de foreliggende baggrundoplysninger om udviklingen i Togo efter valget har ansøgeren ikke sandsynliggjort, at han ved sin udrejse var forfulgt af myn- dighederne på en asylrelevant måde, og at han ved en tilbagevenden til Togo vil risikere en sådan forfølgelse. Ansøgeren har heller ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbage- venden til Togo vil risikere at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet har herved tillige i et vist omfang lagt vægt på, at ansøgeren ikke søgte asyl i forbindelse med sin indrejse i Sverige, men fortsatte sin rejse via Dan- mark mod Belgien for at søge asyl der, og at han først søgte asyl i Danmark, efter han var blevet anholdt af tysk politi og sendt til Danmark. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesseservices afgørelse.” Togo/2011/1

Nævnet **stadfæstede i oktober 2011** Udlændingesseservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra Amoda i Syrien. Han har endvidere oplyst, at han ikke er registreret i Syrien (”Maktoum”). Ansøgeren har siden 2003 været medlem af Det Demokratiske Yekiti Parti. Ansøgeren var med i den lokale bestyrelse og underviste børn i kurdisk, uddelte partiets blad, hjalp med at skrive teaterstykker og arrangerede Newroz fester.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at politiet ved Newroz-festen den 21. marts 2010 i Al-Raqqah lukkede festen og dræbte og sårede adskillige personer. Det lykkedes ansøgeren at flygte til Qamishli, hvor han opholdt sig hos en ven, [...], i *cirka to måneder*, hvorefter han udrejste. Ansøgeren havde været med til at arrangere Newroz-festen. Ansøgerens hjem blev ransaget af myndighederne to-tre gange. To af ansøgerens venner, [...] og [...], er blevet taget af myndighederne og har formentlig angivet ansøgeren som arrangør af Newroz-festen. Ansøgerens venner, [...] og [...], er blevet idømt seks år fængsel for at have været med til at arrangere Newroz, og ansøgeren og en fjerde ven [...], som gik under jorden, er ligeledes blevet idømt seks års fængsel in absentia. Ansøgeren har tidligere været tilbageholdt af myndighederne i forbindelse med urolighederne i Qamishli i 2004. Under tilbageholdelsen blev ansøgeren afhørt og udsat for tortur. Flygtningenævnet kan i relation til begivenhederne i marts 2010 efter ansøgerens forklaringer lægge til grund for sagen, at ansøgeren var i færd med at skifte til civilt tøj efter at have været iklædt en kurdisk nationaldragt. Ansøgeren stod lige ved siden af den scene, som Yekiti partiet havde til rådighed, og som ansøgeren selv havde været med til at bygge aftenen i forvejen. Der kom myndigheds personer til stede, som begyndte at skyde på festdeltagerne. Ansøgeren flygtede fra stedet. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder ikke at kunne lægge til grund for sagen, at ansøgerens bopæl er blevet opsøgt efterfølgende af myndighederne. Flygtningenævnet bemærker i denne forbindelse, at denne oplysning alene beror på, at venen [...] har fået det at vide gennem en nabo til familien. Ansøgeren har flere gange talt med sin fader efter ansøgerens indrejse i Danmark, uden at faderen har kunnet uddybe oplysningerne. Det beror også alene på *vennens* oplysninger til ansøgeren, at ansøgeren skulle have fået en dom på seks års fængsel in absentia. Flertallet finder det endvidere ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at hans forudgående politiske aktiviteter er kommet til de syriske myndigheders kendskab. Den omstændighed, at ansøgeren har været tilbageholdt af myndighederne i 2004, er ikke i sig selv asylbegrundende, da konflikten dengang alene vedrørte en meningsudveksling på gaden, som ikke har haft direkte relation til ansøgerens øvrige politiske aktiviteter. Flertallet finder det under disse omstændigheder ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at han under en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for konkret, individuel asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren har efter sine egne oplysninger efter indrejsen i Danmark oprettet en profil på Facebook og udført andre kurdisk relaterede aktiviteter. Flertallet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han herved er blevet eksponeret i forhold til de syriske myndigheder. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingetjenestens afgørelse." Syrien/2011/27

Nævnet **stadfæstede i november 2011** Udlændingetjenestens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kina. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren

er katolik og etnisk han fra en navngiven landsby i Fujian-provinsen i Kina. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Hun har været medlem af den katolske lokale menighed i landsbyen, hvor ansøgeren arbejdede. Ansøgeren indrejste i *begyndelsen af 2011* og søgte om asyl efter anholdelse i *sommeren 2011*. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Kina frygter, at hun ikke har noget sted at bo, og at hendes søns fader vil slå hende, såfremt de mødes. To måneder efter fødslen tog barnets fader barnet med sig, og ansøgeren har ikke set sønnen siden 1998. Da ansøgeren og barnets fader mødtes efterfølgende, slog han hende. Sidste gang var for to-tre år siden. Han har truet hende med at slå igen, såfremt hun fortsat chikanerer ham. Ansøgeren har videre henvist til, at hun ikke har religionsfrihed i Kina. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren har forklaret troværdigt, og nævnet lægger efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren dagligt har deltaget i katolsk gudstjeneste i landsbyen, hvor hun arbejdede, og at præsten ved kirken har sagt, at hun skal være forsigtig i forhold til myndighederne. Ansøgeren har i forbindelse med gudstjenester hjulpet præsten, herunder ved at læse op fra bibelen. Ansøgeren har ikke haft konflikter med myndighederne eller henvendelse fra myndighedernes side i anledning af sin religionsudøvelse, men ansøgerens arbejdsgiver har forbudt ansøgeren at have religiøse billeder og genstande fremme på sin arbejdsplads, hvor ansøgeren også boede. Nævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren har haft konflikter med barnets fader, der har slået ansøgeren ved forskellige lejligheder, når de mødtes, idet ansøgeren ønsker at få barnet tilbage. Ansøgeren har oplyst, at barnets fader kort efter fødslen tog barnet fra hende. Barnet har siden boet hos sin fader og er nu cirka 12 år gammelt. Ansøgeren har ikke henvendt sig til myndighederne hverken vedrørende den vold, som barnets fader har udøvet mod hende, eller vedrørende barnets vedvarende ophold hos faderen. Nævnet finder, at ansøgeren, selvom hun må udøve sin religion på en diskret måde, ikke kan anses for konkret og individuelt efterstræbt af de kinesiske myndigheder på grund af sin katolske religion og religionsudøvelse. Nævnet finder heller ikke, at de baggrundsoplysninger, der generelt beskriver forholdene for katolikker i Fujian-provinsen, kan føre til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kina må anses for at være i risiko for en asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgerens forhold til barnets fader er et privatretligt forhold, og nævnet finder ikke, at denne konflikt kan indebære, at ansøgeren ved en tilbagevenden må antages at risikere efterstræbelse eller overgreb af en karakter, som omhandles af udlændingelovens § 7, stk. 2, og som ansøgeren ikke vil kunne søge de kinesiske myndigheders beskyttelse imod. Det bemærkes endvidere, at barnets fader efter ansøgerens forklaring ikke selv har opsøgt ansøgeren. Det er indgået i nævnets samlede vurdering, at ansøgerens udrejse ikke var forårsaget af en konkret situation, men at ansøgeren har forklaret, at hun følte sig presset af både barnets fader, den manglende kontakt med sin egen familie og hendes arbejdsmæssige, bolig-mæssige og religiøse forhold, og at hun udrejste, da hun fik et tilbud herom. Det indgår endvidere

i nævnets vurdering, at ansøgeren opholdt sig i fire-fem måneder i Danmark, før hun søgte om asyl, hvilket skete i forbindelse med politiets tilstedekomst. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Kina/2011/3

Nævnet **stadfæstede i december 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Burma. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk karen fra Yangôn (tidl. Rangoon), Burma. Ansøgeren har siden 1988 været medlem af en religiøs organisation ved navn The Seventh-day Adventist Church (Adventskirken). Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter de burmesiske myndigheder, idet hendes herboende ægtefælle tidligere er flygtet fra landet som følge af en konflikt med det burmesiske militær. Ansøgeren har oplyst, at ægtefællen flere gange blev tvunget til at arbejde for militæret i Burma og i den forbindelse blev udsat for tortur, hvorfor han i 1995 flygtede til Malaysia. Ægtefællen har både i Malaysia og Danmark deltaget i demonstrationer mod det burmesiske styre, ligesom han er medlem af KNU (Karen National Union). Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun er etnisk karen og kristen. I december 2010 deltog både ansøgeren og ægtefællen i Danmark i fejringen af nytåret med andre etniske karéner, og ansøgeren frygter, at personer med tilknytning til de burmesiske myndigheder har taget billeder ved denne lejlighed, som er blevet de burmesiske myndigheder bekendt. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren har således forklaret og beskrevet om sin baggrund og asylmotiv på en troværdig måde, og hendes forklaringer er blandt andet understøttet af stempler i hendes pas. Ansøgerens egne forhold kan ikke begrunde, at hun opfylder betingelserne for asyl. Som Udlændingesservice lægger Flygtningenævnet i den forbindelse vægt på, at ansøgeren flere gange siden sin første udrejse i 1999 legalt har kunnet ind- og udrejse problemfrit. Den omstændighed, at hun er etnisk karen og kristen, kan således ikke medføre, at hun af disse grunde opfylder betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren har endvidere henvist til sin ægtefælles forhold. Parterne har ikke boet sammen i Burma, og siden de i sommeren 2010 blev gift i Thailand, har de alene boet sammen i Danmark, siden ansøgeren indrejste i november 2010. Ansøgerens asylmotiv skulle herefter være, at hun vil blive forfulgt eller udsat for asylrelevante overgreb i Burma som følge af ægtefællens forhold. Dette finder Flygtningenævnet ikke er tilfældet. Ved afgørelsen heraf lægger Flygtningenævnet vægt på, at svigerforældrene fortsat kan opholde sig i Burma uden at have haft asylrelevante problemer med myndighederne som følge af sønnens forhold. Den omstændighed, at ansøgeren sammen med sin ægtefælle i december 2010 har deltaget i en nytårsfest for etniske karéner i Danmark, kan ikke føre til et andet resultat. Ved afgørelsen heraf lægger Flygtningenævnet vægt på, at det ikke er sandsynliggjort, at dette er kommet til myndighedernes kendskab. Endeligt kan den omstændighed, at ægtefællen her i Danmark er aktiv i KNU, ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet lægger også ved denne afgørelse vægt på, at det ikke er sandsynliggjort, at dette er kommet til myndighedernes

kendskab. Ansøgeren har derfor ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Burma vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingenservices afgørelse.” Burma/2011/1

Nævnet **stadfæstede i december 2011** Udlændingenservices afgørelse vedrørende et vietnamesisk ægtepar. Indrejst i 2009. Sagen er sambehandlet med sagen vedrørende ægteparrets søn. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske vietnamesere fra Long An. Den mandlige ansøger har i Vietnam rådgivet vietnamesere om deres rettigheder, og efter indrejsen i Danmark har han sammen med sin søn meldt sig ind i Vietnam Populist Party, for hvem han har skrevet *et antal* artikler, ligesom han har deltaget i en demonstration. Ansøgerne har som asylmotiv blandt andet henvist til, at den mandlige ansøger siden 1989, hvor han blev fængslet på et urigtigt grundlag, har været udsat for chikane fra de vietnamesiske myndigheders side, fordi de har mistænkt ham for at være politisk aktiv i oppositionen mod regeringen. Den mandlige ansøger har alene været udsat for chikane, fordi regeringen ikke har kunnet bevise, at han har været politisk aktiv. Den mandlige ansøger har efter indrejsen i Danmark deltaget aktivt i det politiske arbejde mod Vietnams regering, herunder skrevet på forskellige blogge på internettet, og han har deltaget i en filmet demonstration for frie valg i Vietnam foran Kinas ambassade. Ved en eventuel tilbagevenden til Vietnam vil regeringen derfor kunne bevise, at den mandlige ansøger er politisk aktiv, hvorfor han vil blive fængslet og udsat for overgreb. Den kvindelige ansøger har i det hele henholdt sig til den mandlige ansøgers asylmotiv. Det lægges til grund, at den mandlige ansøger i 1989 var sigtet for tyveri af statslige værdier, og at han blev fængslet i cirka tre måneder. Uanset om denne tilbageholdelse reelt har været politisk begrundet, finder Flygtningenævnet ikke, at denne konflikt i sig selv er asylbegrundende henset til, at der nu er gået over 20 år. Flygtningenævnet finder ikke, at den mandlige ansøger i den efterfølgende tid har været således udsat for målrettet chikane eller statslige overgreb, at det kan karakteriseres som asylbegrundende forhold. Flygtningenævnet lægger vægt på, at den mandlige ansøger siden 1990, da han ifølge sin forklaring blev presset til at søge sin afsked, har kunnet ernære sig ved selvstændig virksomhed. Ansøgerne har i forbindelse med udøvelsen af deres erhverv haft to retssager, som er endt med, at de har fået delvist medhold. I begge tilfælde bortfaldt bøderne. I de seneste år før udrejsen drev den mandlige ansøger en virksomhed med salg af [...]. Han kunne i den forbindelse foretage flere udadrettede aktiviteter, og hans virksomhed var vellykket. Siden 2005 har ansøgerne været på flere ferierejser til udlandet. Det kan herefter konstateres, at såfremt den mandlige ansøger har været udsat for en begrænsning i sin bevægelsesfrihed, har den været af ringe intensitet. Det må endelig tillægges afgørende betydning, at ansøgerne kunne udrejse legalt, efter at de havde fået fornyet deres pas. Den mandlige ansøger har ikke sandsynliggjort, at han har haft et nært samarbejde med *en vietnamesisk journalist*, som

er kommet til de vietnamesiske myndigheders kendskab. For så vidt angår den mandlige ansøgers politiske aktiviteter i Danmark bemærkes, at den mandlige ansøger først meldte sig ind i Vietnam Populist Party i *sommeren* 2010 efter et års ophold i Danmark. Efter ansøgerens forklaring var hans første aktiviteter for partiet i *sommeren* 2011, efter at Udlændingetjenesten i *foråret* 2011 havde meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Efter det oplyste om den mandlige ansøgers rolle under demonstrationen i *sommeren* 2011, indholdet af de [...] artikler og publiceringen heraf, kan Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at den mandlige ansøger er blevet profileret i forhold til de vietnamesiske myndigheder. Den omstændighed, at ansøgerne måtte vende tilbage til Vietnam efter udløbet af visumfristen og efter at have søgt asyl, kan ikke føre til, at der meddeles asyl. Flygtningenævnet lægger således afgørende vægt på Udenrigsministeriets notat af 24. marts 2011, hvorefter de vietnamesiske myndigheder normalt ikke vil vise interesse for sådanne overtrædelser. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgerne opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7." Vietnam/2011/1

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelser Egypten/2011/1 og Aser/2011/3.

3.1.2.1 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)

Udover udlændingelovens § 7, stk. 1, har Flygtningenævnet tillige kompetence til at give opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 2.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, giver ligesom stk. 1 et egentligt retskrav på opholdstilladelse, hvis betingelserne i bestemmelsen er opfyldt.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

I bemærkningerne til bestemmelsen er blandt andet anført følgende (lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, side 44 f.):

"Det er hensigten med den foreslåede bestemmelse, at der alene skal gives opholdstilladelse til de udlændinge, der – når bortses fra Flygtningekonventionen af 1951, jf. ovenfor – har krav på beskyttelse efter de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Den foreslåede bestemmelse er derfor udformet i overensstemmelse med de relevante konventioner, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention samt artikel 3 i FN's Konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf....

.....

Det forudsættes, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af den foreslåede bestemmelse efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området. Domstolen foretager i hvert enkelt tilfælde en konkret og individuel vurdering af, om den behandling, som udlændingen risikerer at blive udsat for, såfremt den pågældende udsendes tvangsmæssigt, udgør tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i strid med konventionens artikel 3.

Udlændingemyndighederne skal således foretage en konkret og individuel vurdering i hver enkelt sag, hvor relevant praksis fra navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol inddrages. Der skal være en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i modtagerstaten, der er i strid med konventionens artikel 3. Der kan med andre ord ikke meddeles beskyttelsesstatus, alene fordi der i et land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. f.eks. H.L.R. mod Frankrig (dom af 29. april 1997).

.....

Der vil endvidere ikke kunne meddeles opholdstilladelse med beskyttelsesstatus, alene fordi der i et bestemt land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. ovenfor. Dette forhold – som vil have betydning f. eks. i relation til den nuværende praksis for meddelelse af de factostatus til somaliere – indebærer, at udlændingemyndighederne fremover vil skulle foretage en konkret og individuel vurdering af, om der er en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i strid med konventionens artikel 3.

Den omstændighed, at der i et land hersker generelt dårlige forhold, herunder borgerkrigs-lignende tilstande, eller at den pågældende af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, skal – som i dag – ikke kunne begrunde beskyttelsesstatus.”

Som anført i bemærkningerne til lovforslaget forudsættes det, at Flygtningenævnet ved anvendelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området.

Det fremgår af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at det, for at en mishandling falder ind under anvendelsesområdet for Menneskerettighedskonventionens artikel 3, kræves, at den mishandling, som klageren påstår han vil risikere, hvis han udsendes, må overstige et minimumsniveau af alvorlighed. Vurderingen heraf er relativ og afhænger af sagens omstændigheder, herunder arten af og omstændighederne ved behandlingen eller straffen, den måde, hvorved den udføres, dens tidsmæssige udstrækning og dens fysiske eller psykiske virkning, se Domstolens afgørelser i dommen S.S. og andre mod Danmark af 20. januar 2011 (dommens præmis 81) og Mamatkulov og Askarov mod Tyrkiet af 4. februar 2005 (dommens præmis 70).

Flygtningenævnets praksis for at anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, for opfyldt kan generelt beskrives således, at der skal

foreligge konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive udsat for en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Flygtningenævnet har ligesom Menneskerettighedsdomstolen på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land på grund af tilfældig, generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en udsendelse til et sådant land vil være en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at en ansøger derfor allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Om betydningen af de generelle forhold i et land har Menneskerettighedsdomstolen i dommen NA. mod UK af 17. juli 2008 gentaget, at den blotte mulighed for overgreb som følge af en ustabil situation eller en generel voldstilstand i ansøgerens hjemland ikke i sig selv ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 (se dommens præmis 114 og den deri anførte retspraksis). I denne sag vurderede Domstolen, at den forværrede sikkerhedssituation og stigningen i menneskerettighedskrænkelser i et bestemt land ikke i sig selv medførte en generel risiko for alle personer tilhørende en bestemt etnisk gruppe, der vendte tilbage til det pågældende land (dommens præmis 125).

I den nævnte dom udtalte Domstolen endvidere, at den aldrig havde udelukket muligheden for, at den generelle voldssituation i en ansøgers hjemland kan nå et så højt niveau, at enhver udsendelse vil være i strid med artikel 3. Domstolen understregede samtidig, at den kun ville anlægge denne betragtning i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse i området. Hvis det godtgøres, at klageren tilhører en gruppe, der systematisk er udsat for overgreb i hjemlandet, har Domstolen antaget, at forholdet vil være omfattet af artikel 3 uden at stille krav om, at klageren skal påvise tilstedeværelsen af yderligere særlige kendetegn vedrørende klageren personligt for at godtgøre, at han ville være i risiko for overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet (se præmisserne 115 – 117 og den deri anførte retspraksis).

Domstolen har i dommen F.H. mod Sverige af 20. januar 2009 i præmis 90 gentaget, at en generel voldstilstand normalt ikke i sig selv vil indebære en krænkelse af artikel 3 i tilfælde af udsendelse, men at Domstolen aldrig har udelukket muligheden for, at den generelle voldssituation i bestemmelseslandet kan være af en så tilstrækkelig høj intensitet, at enhver udsendelse til det pågældende land vil indebære en krænkelse af artikel 3. Domstolen understregede også i denne dom, at den kun ville anlægge denne betragt-

ning i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse på området.

Sagen vedrørte spørgsmålet om, hvorvidt tvangsmæssig udsendelse til Irak af en kristen irakisk statsborger fra Bagdad ville udgøre en krænkelse af artikel 2 og 3. Dommen er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221.

Senest har Domstolen i sagen Sufi og Elmi mod UK af 28. juni 2011 fundet, at en udsendelse af de pågældende, som er somaliske statsborgere, til Mogadishu i Somalia vil udgøre en krænkelse af Menneskerettighedskonventionens artikel 3. Domstolen udtaler blandt andet, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt har nået et niveau, hvor enhver, der vender tilbage til byen, som udgangspunkt vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende har tilstrækkeligt gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gør det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse. Domstolen udelukker ikke, at resten af det sydlige og centrale Somalia kan udgøre et internt flugtalternativ (IFA), forudsat at den udsendte kan rejse til og bosætte sig i det pågældende område uden at komme i en reel risiko for overgreb i strid med artikel 3. Der kan således være dele af det sydlige og centrale Somalia, hvor en udsendt ikke nødvendigvis vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med artikel 3 alene som følge af den generelle situation. Det er dog en betingelse blandt andet, at den udsendte person har nære familiære relationer i området, hvor vedkommende effektivt vil kunne søge tilflugt. Hvis en udsendt persons familierelationer er i en region, der kontrolleres af den islamistiske bevægelse al-Shabaab, eller vedkommende er nødt til at rejse gennem al-Shabaab-kontrolleret område, udtaler Domstolen, at vedkommende vil være i en reel risiko for overgreb, medmindre det kan påvises, at vedkommende har erfaring med at rejse og opholde sig i Somalia og derfor kan undgå opmærksomhed fra al-Shabaab. For somaliske statsborgere, som har været i udlandet længe nok til at blive ”westernised”, vil denne risiko for at tiltrække sig al-Shabaabs opmærksomhed være særligt stor.

I lyset af dommen besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg umiddelbart herefter at berostille behandlingen af nævnets verserende sager vedrørende somaliske statsborgere med henblik på at afvente, om dommen blev endelig i forbindelse med spørgsmålet om indbringelse af sagerne for Domstolens Storkammer. Det blev samtidig besluttet at udsætte udrejsefristen for alle somaliske statsborgere i udsendelsesposition indtil videre.

Storkammeret afviste den 28. november 2011 at optage sagerne til behandling, og dommen er således endelig.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg besluttede på den baggrund i december 2011 at hjemvise alle nævnets sager vedrørende somaliske statsborgere fra det sydlige og det centrale Somalia, herunder verserende sager, der var stillet i bero, samt allerede afgjorte sager, hvor ansøgeren var i udsendelsesposition, og hvor udrejsefristen var udsat, til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen. Nævnet har herefter hjemvist ca. 110 sager til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen i foråret 2012.

For sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til de generelle forhold i et givent land, henvises til afsnit 3.1.3.

Flygtningenævnets kompetence er begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål. Det falder således uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Kompetencen henhører i disse sager under Udlændingestyrelsen og Justitsministeriet.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser kan findes i det af Flygtningenævnet i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flygtningenævnet har endvidere i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdet et notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf – introduktion, håndhævelse og danske sager, og et notat om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder. Notaterne er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fn.dk. Herudover følger nævnet løbende praksis ved Domstolen og bestræber sig på løbende at linke til relevante nye domme, der afsiges af Domstolen.

I det følgende gengives resumé af nogle afgørelser, hvor ansøger er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

3.1.2.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden risikerer at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun fra Kunar-provinsen i Afghanistan og sunnimuslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af Taliban. Ansøgeren blev under

tablighi i *et center* i Lahore af Taliban overtalt til at gå i hellig krig mod amerikanerne. Han blev overført til en træningslejr og blev sendt ud som selvmordsbomber, hvilket han afstod fra og flygtede. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Det bemærkes, at ansøgerens forklaring bærer præg af at være selvoplevet. Det lægges herefter til grund, at ansøgeren deltog i tablighi i *centret* i Lahore, at han efter 30 dages ophold lod sig hverve af Taliban-folk, som kom på stedet og agiterede for Jihad, at ansøgeren oplyste Taliban om sine personlige forhold, at han blev trænet i våbenbrug og anvendelse af selvmordsvest i en Taliban-lejr, at han efterfølgende blev udpeget til en konkret selvmordsaktion sammen med en pakistaner, at ansøgeren og pakistaneren fortrød og herefter flygtede, og at ansøgeren efterfølgende udrejste med bistand fra sin ven [...]. Det lægges herefter til grund, at Taliban, som har registreret ansøgerens personalia, efter det foreliggende må antages at ville efterstræbe ansøgeren, og at myndighederne ikke vil være i stand til at yde ansøgeren fornøden beskyttelse. Under disse omstændigheder findes ansøgeren at have sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2011/4

Nævnet meddelte i **juni 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar samt tre børn fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske tadjikker og muslimer af trosretning fra Kabul i Afghanistan. Ansøgerne har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han frygter myndighederne, idet han blev mistænkt for spionage for Taliban. Den mandlige ansøger blev *i efteråret 2009* standset og tilbageholdt i 45 dage af Taliban. Han blev udsat for tortur under tilbageholdelsen. *I slutningen af 2009* blev han løsladt mod bestikkelse. Omkring en uge efter blev ansøgeren hentet af myndighederne, hvorefter han blev tilbageholdt i 20 dage. Han blev efterfølgende løsladt mod bestikkelse og pålagt meldepligt én gang ugentligt. Den mandlige ansøger frygter at blive fængslet af myndighederne på ny, idet han ikke har overholdt meldepligten. Den kvindelige ansøger har henvist til den mandlige ansøgers forhold. Den kvindelige ansøger frygter endvidere at blive slået ihjel, som følge af at hun har opholdt sig i Danmark. **Et flertal af nævnets medlemmer** kan lægge ansøgenes forklaringer om deres asylmotiv til grund. Flertallet lægger vægt på, at forklaringerne har været sammenhængende, og at den mandlige ansøger under nævnsmødet har redegjort logisk for nævnets uddybende spørgsmål. Flertallet lægger således til grund, at den mandlige ansøger mistænkes af myndighederne i Kabul for samarbejde med Taliban (spionage), idet myndighederne ikke har troet på ansøgerens forklaring om at have været tilbageholdt af Taliban og udsat for overgreb. Ansøgeren har forladt Afghanistan i en situation, hvor han var pålagt ugentlig meldepligt og i forbindelse med fremmøderne blev afkrævet bestikkelse. Det fremgår af UNHCR’s Guidelines af 17. december 2010 (Flygtningenævnets baggrundsmateri-

ale for Afghanistan, bilag 367), afsnit 4, at personer, der mistænkes for at understøtte bevåbnede grupperinger, herunder Taliban, kan risikere tilbageholdelse og afhøringer under tortur og andre overgreb fra myndighedernes side. Efter den mandlige ansøgers forklaring er han blevet udsat for magtmisbrug i forbindelse med meldepligten. Det er derfor ganske usikkert, hvorledes disse myndigheder vil reagere, hvis ansøgeren vender tilbage. Der er ikke grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, men under de anførte omstændigheder har ansøgerne sandsynliggjort, at den mandlige ansøger risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne opholdstilladelse i medfør af denne bestemmelse.” Afg/2011/65

Nævnet meddelte i **august 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim af trosretning fra Sarpole Zahab, Iran. Ansøgeren er født i Irak, hvor han boede med sin familie, indtil han blev fem år. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter de iranske myndigheder. Ansøgeren har været fængslet i 20 dage, da myndighederne mistænkte ham for at have forbindelse til Mojahedin-e Khalg, som hans morbroder og kusine er medlemmer af. Ansøgeren blev anholdt samme aften, som han kom hjem fra et besøg hos morbroderen i Irak. Ansøgeren blev udsat for fysisk og psykisk tortur og blev af efterretningstjenesten presset til at skulle forgifte vandet ved den Mojahedin-e Khalg lejr, hvor hans morbroder boede. Han ville ikke medvirke hertil og udrejste kort efter løsladelsen. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet bemærker herved, at ansøgerens forklaring i det væsentlige har været konsistent, men at der har været en uklarhed om, hvornår fængsling og udrejse fandt sted i de oplysninger, der fremgår af asylregistreringsrapporten. Nævnet bemærker i den forbindelse, at der ved vurderingen af ansøgerens forklaring må tages hensyn til, at han har været udsat for tortur under tilbageholdelsen. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren risikerer overgreb som følge af, at han har nægtet at samarbejde med efterretningstjenesten, og at ansøgeren har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren risikerer overgreb som følge af hans politiske overbevisning, eller at de iranske myndigheder tillægger ham en sådan overbevisning og i den anledning vil forfølge ham. Ansøgeren risikerer således ikke forfølgelse af de grunde, der er nævnt i flygtningekonventionen. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Iran/2011/19

Nævnet meddelte i **september 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig ansøger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk

pashtun fra [...] i Afghanistan og sunnimuslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af Taliban. Ansøgeren har desuden problemer med sin klan i [...], der sympatiserer med Taliban, og som er modstandere af ansøgerens ægteskab med sin herboende ægtefælle. Ansøgeren er ingeniør og har siden 2005 arbejdet på byggeprojekter ledet af italienere og amerikanere. Ansøgeren har siden medio 2009 arbejdet tæt på den afghanske grænse til Iran på et fælles byggeprojekt mellem et amerikansk og afghansk selskab til opførelse af bygninger til brug for *offentlige myndigheder*. Ansøgeren havde ansvaret for arbejdet på byggepladsen, hvor der var beskæftiget cirka 80 personer. Ansøgeren har henvist til, at han har afvist at betale penge til [...], der er en tidligere magtfuld Taliban-kommandant og fortsat en betydningsfuld person i området med tilknytning til Taliban. Ansøgeren har ligeledes afvist at ansætte personer anvist af *den pågældende*. Ansøgeren er efterfølgende blevet truet af *den pågældende* og blev i [...] 2010 udsat for et attentatforsøg begået af Taliban. Taliban har i [...] 2010 eftersøgt ansøgeren på bopælen og er i den forbindelse fremkommet med dødstrusler mod ansøgeren over for ansøgerens mor. Ansøgerens forklaring er understøttet af dokumenter vedrørende ansøgerens ansættelsesforhold og fotos. Flygtninge-nævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Flygtninge-nævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren som højtuddannet og gennem sit profilerede arbejde for udenlandske firmaer i Afghanistan gennem adskillige år må antages ved en tilbagevenden fortsat at være i Talibans søgelys på en sådan måde, at ansøgeren risikerer forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som ansøgeren ikke kan opnå myndighedernes beskyttelse i mod. Ansøgeren opfylder ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtninge-nævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2011/52

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for overgreb som følge af nære familiemedlemmers forhold, hvor disse ikke kan henføres til en af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **maj 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Sri Lanka. Indrejst i 2010. Det fremgår af sagen, at ansøgerens ægtefælle arbejdede som statsrepræsentant i landsbyen. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tamil fra *en landsby* fra Batticaloa distriktet på Sri Lanka. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv, men hendes ægtefælle har været medlem af LTTE. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Sri Lanka frygter at blive voldtaget eller slået ihjel af det srilankanske militær. Ansøgeren blev gentagne

gange i *foråret* 2010 opsøgt på sin bopæl af det srilankanske militær, som krævede, at hendes ægtefælle hjalp dem med at samle mandskab til opbygningen af en militærlejr i området, men ansøgerens ægtefælle var på forretningsrejse til Colombo og kom først hjem *på en bestemt dato i foråret* 2010. Samme dag tilbageholdt militæret ægtefællen. Ansøgeren anmeldte tilbageholdelsen til politiet, men politiet afviste hendes forklaring. Politiet indkaldte hende flere gange til afhøring, men de udskød hver gang afhøringen. Ansøgeren henvendte sig til militærlejren i området, men de afviste at kende til hendes ægtefælle. Ansøgeren opholdt sig *i en bestemt periode i foråret* 2010 hos sin ægtefælles ven, [...]. *Straks herefter* blev hun *to på hinanden følgende dage* opsøgt af militæret, som opfordrede hende til at følge med dem for at besøge sin ægtefælle, hvilket ansøgeren nægtede. *Den anden dag* overnattede hun hos sin nabo, og *de efterfølgende dage* overnattede hun hos ægtefællens ven. Efter tilbagevenden til sit hjem *en bestemt dato* blev hun opsøgt af tre militærpersoner, hvoraf to af personerne voldtog hende. Derefter flygtede hun hen til ægtefællens ven, hvor hun opholdt sig i cirka en måned. Ægtefællens ven tog *en bestemt dato* hen til ansøgerens bopæl og erfarede, at huset var brændt ned. Ansøgeren udrejste illegalt af Sri Lanka *i sommeren* 2010. Uanset at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvem der konstaterede, at boligen var blevet brændt ned, kan Flygtningenævnet i det hele lægge ansøgerens forklaring til grund, idet forklaringen fremstår selvoplevet og troværdig. Det må herved tillægges vægt, at ansøgeren overværede, at militæret anholdt ægtefællen på bopælen, at ansøgeren efterfølgende og i samarbejde med ægtefællens ven [...] foretog en omfattende eftersøgning af ægtefællen hos myndighederne, at myndighederne gav ansøgeren divergerende meddelelser og indkaldelse om ægtefællen, at ansøgeren blev voldtaget af to soldater *en bestemt dato i foråret* 2010, og at huset efterfølgende blev brændt ned. Endelig er det indgået i nævnets vurdering, at ægtefællen i sin egenskab af *statsrepræsentant* har indtaget en profileret stilling i lokalområdet. På denne baggrund findes ansøgeren at have sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkes, at ingen af ansøgerens påberåbte asylmotive er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Sri/2011/4

Nævnet meddelte i **maj 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til kvindelig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er tjetjensk ingusetier fra Groznyj i Tjetjenien i Rusland. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af Kadyrovs styrker eller af den mand, som hendes afdøde ægtefælle havde forbindelse med. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgerens ægtefælle og dennes broder er blevet

slået ihjel af myndighederne på grund af myndighedernes mistanke om, at de havde tilknytning til oprørerne. Ansøgerens ægtefælles anden broder er flygtet til Danmark i 2006 og har senere fået asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren få dage efter ægtefællens begravelse blev anholdt og tilbageholdt i fire dage af myndighederne, hvorefter hun blev løsladt efter at have lovet at angive de personer, hendes afdøde ægtefælle havde holdt møder med, hvilket hun dog ikke gjorde, men i stedet udrejste cirka et halvt år senere efter at have holdt sig skjult. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder, at ansøgeren er kommet således i myndighedernes søgelys, og at hun ved en tilbagevenden til Tjetjenien vil være i en konkret risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil være i konkret risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren og hendes datter opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Rus/2011/3

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.6.3 nævnte afgørelse Afg/2011/74.

Som eksempler på afgørelser, hvori nævnet har taget stilling til betydningen af konkrete overgreb m.v. forud for ansøgerens udrejse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2011** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik og shiamuslim af trosretning fra *en by* i provinsen Poli Alam i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at hun frygter, at hun eller hendes børn vil blive dræbt af den kriminelle bande, som tidligere har bortført hendes søn, [...], i hvilken forbindelse banden krævede løsepenge. Det lykkedes ansøgerens ægtefælle at skaffe en del af løsepengene. Ansøgerens søn, [...], så på et tidspunkt sit snit til at flygte fra kidnappingen. Ansøgeren har herudover henvist til, at hendes datter, [...], blev søgt tvangsgift med en talibaner, mens ansøgeren stadig opholdt sig i *hjembyen*. Da ansøgeren og hendes ægtefælle nægtede, at datteren skulle indgå ægteskabet, flyttede familien til Kabul. Efter at sønnen [...] var blevet kidnappet, tog ansøgeren ophold i Jalalabad en kort tid. Da sønnen kom tilbage fra kidnappingen, udrejste hele familien af Afghanistan. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Hendes forklaring har fremstået konsistent og troværdig igennem hele asylsagsforløbet. **Et flertal af Flygtningenævnet** finder imidlertid at kunne lægge til grund for sagen, at trusselsbilledet fra Taliban, som familien var udsat for i *hjembyen*, må anses for afsluttet på nuværende tidspunkt. Det er ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at der er nogen sammenhæng imellem hændelserne i *hjembyen* og den senere kidnapping af søn-

nen i Kabul. Denne kidnapning må anses som udslag af almindelig kriminalitet med henblik på at skaffe penge fra ansøgerens ægtefælles forretningsaktiviteter. Ansøgeren har oplyst, at ægtefællen har solgt forretningen. Under disse omstændigheder finder flertallet ikke, at det er sandsynliggjort af ansøgeren, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en konkret eller individuel risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun vil være i en reel risiko for overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, fra enten myndighederne eller fra de kriminelle grupperinger, som må antages at stå bag kidnapningen af sønnen. Den omstændighed, at der efter indholdet af British Home Office, landerapport fra november 2010, pkt. 12.08, (bilagsnr. 358), må antages at være usikkerhed om, i hvilket omfang de stedlige myndigheder, for eksempel politiet, kan antages at beskytte ansøgeren eller i øvrigt realitetsbehandle en eventuel politianmeldelse vedrørende kidnapningen, kan efter flertallets opfattelse ikke føre til noget andet resultat. Flertallet bemærker i denne forbindelse, at kidnapningen efter det foreliggende må anses for at være en afsluttet episode, og at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun og hendes søn fortsat efterstræbes af de pågældende kriminelle grupperinger. De generelle forhold for enlige kvinder i Afghanistan er ikke i sig selv asylbegrundende. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingetjenestens afgørelse.” Afg/2011/2

Nævnet meddelte i **maj 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren, der er kristen af trosretning og tilhører baganda/muganda-befolkningsgruppen, har som asylmotiv navnlig henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af de personer, som i 2009 tilbageholdt ham og afhørte ham under tortur i anledningen af fundet af våben og ammunition i ansøgerens lastbil. Ansøgeren har til sagen oplyst om pågribelsen omkring *efteråret* 2009, om den efterfølgende tilbageholdelse i to uger hos militæret i en kaserne ved Kampala samt tilbageholdelsen i cirka fire uger hos civilklædte personer i et hus, hvorefter ansøgeren, mod hans moders betaling af løsepenge, blev efterladt i en vejside, hvor moderen kort efter kom til stede og herefter sammen med en kvindelig bekendt bragte ansøgeren til Kenya i *vinteren* 2009. Ansøgeren opholdt sig i Kenya i omkring en måned, hvorefter moderen, der besøgte ansøgeren ugentligt i Kenya, havde skaffet penge til ansøgerens udrejse. Ansøgeren indrejste i Danmark i *vinteren* 2009 på et falsk pas, som agenten havde og foreviste. Ansøgeren har forklaret, at han blev udsat for vold og tortur på kaserne, men navnlig hos de civilklædte personer, som ansøgeren anså for at være fra terrorenheden JATT. Ansøgeren har forklaret nærmere om torturen i asylansøgnings-skemaet og i samtalen med Udlændingetjeneste. Nævnet finder, at ansøgerens forklaring om det tidsmæssige hændelsesforløb er overensstemmende med blandt andet det oplyste om uroligheder i Kampala den 9. og den 10. september 2009, hvor kongen af Buganda blev meddelt rejseforbud af regeringen, og hvor der i den forbindelse opstod demonstrationer. Nævnet lægger videre vægt på det oplyste ifølge baggrundsmaterialet

om den paramilitære enhed JATT. Når der videre henses til, at det ved den personundersøgelse, som Retsmedicinsk Institut ved Århus Universitet har foretaget konkluderende i erklæring af [...] 2010 er lagt til grund, at det ud fra det samlede billede hos ansøgeren synes sandsynligt, at de påviste forandringer kan være følger af tortur, finder nævnet samlet, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv herefter må lægges til grund. Vedrørende spørgsmål om dokumentation for ansøgerens identitet bemærkes herved, at den beskikkede advokat med brev af [...] 2010 tilsendte nævnet ansøgerens fødselsattest med identitetsoplysninger om ansøgeren svarende til det oplyste til sagen. Nævnet lægger herefter til grund, at ansøgeren ikke har været politisk aktiv og ikke tidligere har været i konflikt med de ugandiske myndigheder. Ansøgeren blev tilbageholdt og udsat for tortur som af ansøgeren forklaret i anledningen af, at der ved en konkret ransagning af ansøgerens lastbil blev fundet formentlig våben eller sprængstof i lastbilen. Ansøgeren, der var ubekendt hermed, blev efterfølgende løsladt mod bestikkelse. Ansøgeren findes ikke ved en tilbagevenden til Uganda at være i risiko for en forfølgelse af den karakter, som omhandles i udlændingelovens § 7, stk. 1, idet ansøgeren ikke kan anses for konkret og individuelt efterstræbt af myndighederne. Derimod findes ansøgeren, der anses for tilbageholdt og udsat for tortur af JATT, på den ovennævnte baggrund ved en tilbagevenden til Uganda at være i risiko for vilkårlig tilbageholdelse og overgreb fra selvstændigt opererende grupper, navnlig JATT, som ansøgeren ikke kan søge tilstrækkelig myndighedsbeskyttelse mod, og som det ikke kan kræves, at ansøgeren på den angivne baggrund udsætter sig for. Ansøgeren har derfor krav på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Uganda/2011/1

Nævnet stadfæstede i maj 2011 Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik fra [...] i [...]-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af sin morbroder. Ansøgerens morbroder chikanerede og slog ansøgerens moder for at få penge til sit narkotikamisbrug. Ansøgeren blev slået, når han forsøgte at lægge sig imellem. Ansøgeren har videre henvist til, at hans moder og morbroder havde en arvekonflikt, og at morbroderen har truet ansøgerens moder, idet han ønsker at få hele arven. Endelig har ansøgeren henvist til, at morbroderen én gang, for omkring fem et halvt år siden, overfaldt ansøgeren og ansøgerens moder med en kniv, hvorved han stak ansøgerens moder én gang og ansøgeren fire gange. Morbroderen truede i forbindelse med overfaldet med at slå ansøgeren og hans moder ihjel. Morbroderen har to-tre gange efterfølgende truet med at slå ansøgeren og hans moder ihjel. For så vidt angår ansøgerens frygt for morbroderen bemærkes, at morbroderen ifølge ansøgerens forklaring over et meget langt tidsrum kom dagligt til ansøgerens moder og opnåede at få udbetalt penge. Han slog og chikanerede både an-

søgerens moder og ansøgeren, og på et tidspunkt var der en episode, hvor morbroderen stak ansøgeren og ansøgerens moder med en kniv. Der er tale om en privatretlig konflikt med et relativt lavt konfliktniveau, som fandt sted, mens ansøgeren var mindreårig. Ansøgeren er nu en voksen ung mand. Efter de foreliggende oplysninger har morbroderen og ansøgeren på hver sin side nogenlunde tilsvarende ringe netværk. Flygtninge-nævnet finder herefter ikke, at der foreligger et asylbegrundende forhold. Den anden konflikt, som ansøgeren har påberåbt sig, vedrører et spørgsmål om arv. Ifølge ansøgerens forklaring vil ansøgerens moder kunne kræve en tredjedel af morbroderens ejendom. En sådan potentiel jordkonflikt, hvor ingen af parterne på forhånd har en særlig styrke i forhold til den anden, findes heller ikke at være af asylbegrundende karakter. Flygtninge-nævnet finder herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtninge-nævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2011/31

Som eksempler på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til karakteren og intensiteten af en påberåbt konflikt, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland samt tre børn. Sagen er sambehandlet med sagerne vedrørende ansøgerens to myndige børn. Indrejst i 2009. Det fremgår af sagen, at ansøgeren har forklaret, at militærmyndighederne fra 2004 og indtil hendes udrejse jævnligt rettede henvendelse til familiens bolig, som oftest om natten, og truede med at medtage ansøgeren og børnene, såfremt ægtefællen ikke meldte sig på politistationen. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Ansøgeren er russisk statsborger fra [...]distriktet i Tjetjenien. Hun er etnisk tjetjener og muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Tjetjenien frygter for sit og sine børns liv, da de risikerer at blive slået ihjel af Kadyrovs mænd, som tror, at hendes ægtefælle har hjulpet tjetjenske oprørssoldater med fødevarer. Ansøgeren har videre henvist til, at hendes ægtefælle som følge heraf har været tilbageholdt af myndighederne i et halvt år fra *foråret* 2004 og efterfølgende i 2004 har været afhørt to gange. Ansøgerens ægtefælle har siden levet i skjul. Ansøgeren er efterfølgende indtil udrejsen jævnligt blevet opsøgt af myndighederne, der har spurgt efter hendes ægtefælle. Flygtninge-nævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Flygtninge-nævnet finder ikke, at ansøgeren opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtninge-nævnet har herved lagt vægt på, at tilbageholdelsen af ansøgerens ægtefælle skete i 2004, og at ansøgeren og hendes børn efterfølgende har opholdt sig på familiens bopæl indtil udrejsen i 2009, og at henvendelserne fra myndighederne alene vedrørte ansøgerens ægtefælle. Flygtninge-nævnet finder ikke, at der er oplyst forhold, herunder

vedrørende myndighedernes henvendelser, der giver grundlag for at antage, at ansøgeren og hendes børn ved udrejsen i *efteråret* 2009 var i en reel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, eller at de ved en tilbagevenden vil være i en sådan risiko. De generelle forhold, om end vanskelige, i Tjetjenien, kan ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Rus/2011/7

Nævnet **stadfæstede i april 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og muslim af trosretning fra *en landsby i Lohgar-provinsen* i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han var tilskuer til en volleyballkamp, hvor en konvoj med italienske soldater passerede forbi. Soldaterne vinkede ansøgeren hen, og de stillede ham nogle spørgsmål omkring kampen. Efterfølgende har Taliban opsøgt ansøgerens bopæl, idet de mistænker ansøgeren for at have spioneret for de udenlandske tropper. Selvom ansøgerens forklaring for nævnet ikke på alle punkter fremstår som overbevisende og selvoplevet, vil nævnet dog ikke afvise, at ansøgeren som forklaret har haft en samtale med udenlandske soldater, som tilfældigt kom forbi og i fuld offentlighed stillede spørgsmål til ansøgeren under overværelse af andre fra landsbyen. Flygtningenævnet lægger ved asylvurderingen vægt på, at ansøgeren er helt uprofileret og på omstændighederne i forbindelse med episoden. Nævnet lægger endvidere vægt på, at Taliban alene har rettet henvendelse to gange på ansøgerens bopæl umiddelbart efter episoden, og at ansøgeren har kunnet opholde sig i Kabul omkring fem en halv måned uden at blive opsøgt af Taliban. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at episoden ikke kan antages at være af en sådan karakter og intensitet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i Talibans søgelys på asylbegrundende måde. Samlet finder Flygtningenævnet herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i en reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2011/66

Nævnet **stadfæstede i april 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim fra Uruzgan-provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har påberåbt sig, at han er efterstræbt af Taliban, fordi han er under mistanke for i 2002 at have ageret som spion for de afghanske myndigheder, der dræbte to talibanere og tog tre andre til fange. Endvidere har han påberåbt sig, at han har været udsat for et seksuelt overgreb her i Danmark, og at han vil blive dræbt af familien, hvis han vender tilbage

til Afghanistan. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren i dag risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til Afghanistan. Nævnet lægger herved vægt på, at den mulige konflikt, der måtte være med Taliban, foregik i 2002 i basaren i en nærmere navngiven bydel og i ansøgerens hjemby. Uanset om Taliban måtte have truet familien i hjemområdet med henblik på at få fat i ansøgeren, har Taliban ikke opsøgt familien, efter denne er flyttet til en anden provins. Familien har således uden vanskeligheder boet der siden 2002. Der er således ikke grundlag for at antage, at ansøgeren vil være i risiko, såfremt han for eksempel tager ophold sammen med familien. Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at det overgreb, ansøgeren måtte være udsat for her i Danmark, indebærer en reel risiko for, at ansøgeren vil blive slået ihjel af sin familie ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en eventuel tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2011/67

Nævnet **stadfæstede i september 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. Ansøgeren var mindreårig ved indrejsen. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara fra Ghazni-provinsen i Afghanistan og shia-muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren, der er født i 1994, er også efter nævnets vurdering fundet tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Ansøgeren har med forståelse besvaret de stillede spørgsmål under nævnsmødet og har ikke givet nævnet indtryk af, at han ikke har været klar over betydningen af de oplysninger, han har afgivet i sin asylsag. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af sin farbror. Ansøgerens forældre døde ved en ulykke, da ansøgeren var cirka seks år. Ansøgeren og hans lillebror har siden boet hos deres farbror, der har været voldelig over for ansøgeren og hans bror, ligesom farbroderen har chikaneret dem, nægtet dem at gå i skole og tvunget dem til at arbejde med at væve tæpper fra tidlig morgen til sen aften. Ansøgeren flygtede som 14-årig og opholdt sig efterfølgende halvandet år i Iran. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. **Flygtningenævnets flertal** finder, at de forhold, som ansøgeren har været udsat for, er forhold af privatretlig karakter, der ikke har en sådan intensitet og omfang, at de kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgerens frygt for, at ansøgerens farbroder vil slå ansøgeren ihjel, fordi ansøgeren er flygtet, beror alene på ansøgerens egen formodning. Flygtningenævnets flertal finder derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan på nuværende tidspunkt, hvor der er forløbet tre år siden ansøgerens flugt, kan antages at være i en reel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke, at det forhold, at ansøgeren er 17 år og derfor mindreårig og uden øvrig nær familie i hjemlandet i sig

selv kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2011/68

Nævnet **stadfæstede i november 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. Sagen er afgjort efter skriftligt votering efter modtagelse af Udenrigsministeriets høringssvar af 2. marts 2011 om tvangshvervning til Taliban. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er afghansk statsborger fra Behsud i Afghanistan. Han er etnisk tadjik og sunni-muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, som ønsker, at ansøgerens familie skal samarbejde med dem og yde økonomisk støtte. Endvidere har Taliban tilkendegivet, at man ønsker, at en af faderens sønner hjælper dem. Taliban har bortført to af ansøgerens brødre, hvoraf den ene blev frigivet efter 20-22 dages tilbageholdelse mod betaling af løsepenge, mens man ikke ved, hvad der er sket med den anden broder, som blev bortført efterfølgende. Ansøgeren har endvidere henvist til, at Taliban har udsat ansøgerens forældre for vold og har ødelagt ansøgerens hjem. Taliban har desuden afleveret trusselsbreve på ansøgerens families bopæl, hvorefter ansøgerens familie flyttede til et andet sted i Afghanistan. Flygtningenævnet finder, at Talibans henvendelser til ansøgerens familie primært må anses for at vedrøre økonomisk støtte. Ansøgerens familie bor efter ansøgerens oplysninger ikke længere på deres hidtidige bopæl. Flygtningenævnet finder på denne baggrund ikke, at ansøgeren kan antages at være i Talibans søgelys på en sådan måde, at det kan begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke i sagen er oplysninger, der tyder på, at familien, herunder ansøgeren, har været specifikt efterstræbt, men at de har været ofre for generel økonomisk afpresning. Konflikten må på nuværende tidspunkt anses for afsluttet eller at være af en sådan lav intensitet, at den ikke kan begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle forhold for etniske tadjikker, herunder risikoen for tvangshvervning til Taliban, jf. herved blandt andet Udenrigsministeriets notat af 2. marts 2011, er af en sådan karakter, at det kan føre til et andet resultat. Flygtningenævnet har herunder også lagt vægt på, at ansøgeren ikke er profileret eller tilhører en gruppe, der ifølge baggrundsmaterialet er særligt udsatte for overgreb. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil være i konkret risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2011/70

Nævnet **stadfæstede i december 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt hendes to børn fra Bosnien-Herzegovina. Indrejst i 2011. Sagen har været behandlet på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens §§ 53, stk. 8, og 56, stk. 3. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk bosnier fra Bosnien-Herzegovina. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Flygtningenævnet har ikke fundet grundlag for at behandle sagen på mundtligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 8, og 56, stk. 3. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun tidligere har været udsat for voldeligt overgreb, herunder voldtægt, at hendes ægtefælle har været bortført, og at hun ikke så ham, før hun kom til Danmark, samt at hendes børn på et tidspunkt blev kidnappet. Ansøgeren har henvist til, at hun på grund af overgrebet er psykisk meget dårlig. Ansøgeren har fra sin ægtefælle fået oplyst, at overgrebene skete på grund af hans politiske aktiviteter. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Bosnien-Herzegovina vil være i risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende og usammenhængende omkring de nærmere omstændigheder for overgrebet, herunder hvornår overgrebet fandt sted, samt om hendes to børn blev kidnappet i forbindelse med overgrebet på ansøgeren og bortførelsen af ægtefællen eller ved en senere lejlighed. Ansøgeren har videre ikke kunnet forklare nærmere om forholdene efter overgrebet, herunder om familiens hus efterfølgende er blevet opsøgt af de formodede gerningsmænd, og om ansøgeren og hendes børn blev boende i huset. Uanset om ansøgerens forklaring om voldtægten, bortførelsen af ægtefællen samt kidnapningen af hendes børn lægges til grund, findes den ikke at kunne begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det bemærkes herved, at nævnet finder, at der i så fald er tale om almindelige kriminelle handlinger begået af enkeltpersoner, som ikke kan antages at være påskønnet, understøttet eller tolereret af myndighederne. Det bemærkes videre, at ansøgeren efter de foreliggende oplysninger ikke har anmeldt forholdene til myndighederne. Såfremt det antages, at overgrebet er begået af folk med forbindelse til de lokale myndigheder, må ansøgeren henvises til at søge de overordnede myndigheders beskyttelse. Det fremgår ikke af nævnets baggrundsmateriale vedrørende forholdene i Bosnien-Herzegovina, at ansøgeren ikke kan antages at ville kunne opnå myndighedsbeskyttelse imod overgreb begået af enkeltpersoner eller myndighedspersoner. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold i en anden del af Bosnien-Herzegovina, henset til, at ansøgeren har forklaret, at gerningsmændene formentlig har forbindelse til overordnede i lokalområdet, samt at hendes advokat har gjort gældende, at hun blev voldtaget af borgmesterens folk. En eventuel konflikt antages derfor at være afgrænset til det område, hvor ansøgeren og hendes familie var bosiddende inden udrejsen af landet. Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren og hendes to børn ved en tilbagevenden til Bosnien-Herzegovina vil være i konkret

risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Bosnien-Herzegovina vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Oplysningerne om ansøgerens helbredsmaessige forhold kan ikke føre til, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Bos/2011/1

Som eksempel på sager, hvor nævnet har forholdt sig til en påberåbt frygt for sanktioner eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kina. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk han fra [...]provinsen i Kina. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren, der senest indrejste legalt *primo* 2010, og som søgte asyl *ultimo* 2010, har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Kina frygter at blive tvangssteriliseret af de kinesiske myndigheder, idet hun har født to børn i Danmark. Hun frygter endvidere, at hendes familie vil blive forfulgt af de kinesiske myndigheder, hvis hun nægter at lade sig sterilisere. Endelig frygter hun, at hendes barn nummer to ikke vil kunne blive registreret i Kina og dermed ikke have adgang til skolegang. Flygtningenævnet lægger ansøgerens oplysninger om sine forhold til grund, således som oplysningerne foreligger ifølge asylskenaet og i samtalen med Udlændingesservice og til dels i nævnsrådet. Nævnet finder at måtte afvise ansøgerens forklaring i nævnsrådet om, at hun i *efteråret* 2009 i sin hjemby blev opsøgt af fire personer fra et-barns-politik kontoret, da denne oplysning først er fremkommet under nævnets møde, og da ansøgeren i øvrigt fremstår som en uddannet person, der fuldt ud er i stand til at redegøre for sine forhold. Ved en vurdering af ansøgerens forhold lægger nævnet vægt på, at ansøgerens første barn, en pige, ikke er registreret hos de kinesiske myndigheder i hjemlandet, idet ansøgeren har oplyst dette med bemærkning om, at det er kendt i hjembyen, at hun fødte sit første barn i 2009. Nævnet finder, at ansøgerens asylansøgning må ses i sammenhæng med ansøgerens meget forståelige ønske om familiesammenføring med ægtefælle og begge børn i Danmark. Nævnet finder dette synspunkt bestyrket ved, at ansøgeren først søgte om asyl *ultimo* 2010 i forbindelse med et fornyet afslag på familiesammenføring. Afgørende for ansøgerens asylansøgning er imidlertid, om ansøgeren ved en tilbagevenden til Kina risikerer en asylbegrundende forfølgelse efter udlændingelovens § 7. Ved vurderingen heraf lægger nævnet vægt på, at ansøgeren ikke kan anses for at have nogen konflikt med de kinesiske myndigheder eller i øvrigt være i myndighedernes søgelys. Nævnet finder videre, at det efter baggrundsoplysningerne, herunder Home Office Country of Origin Information Report fra november 2010, punkt 28.32 ff., og sammenholdt med blandt andet oplysningerne fra Det irske Dokumentati-

onscenter af 23. november 2010 om kinesiske statsborgere, der har brudt et-barns-politikken, imens de boede i udlandet, ikke kan antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil være i reel risiko for tvangssterilisation. Efter de nævnte baggrundsoplysninger må det videre antages, at begge ansøgerens døtre vil kunne blive registreret og have adgang til undervisning, men det bemærkes dog i denne forbindelse, at disse forhold må anses for at være af socioøkonomisk karakter og ikke selvstændigt kan begrunde asyl. Sammenfattende finder nævnet derfor, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kina ikke kan antages at være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb eller umenneskelig behandling efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkes, at begge børn ligesom ansøgerens ægtefælle har opholdstilladelse i Danmark. Flygtningesnævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse, således som denne er berigtiget.” Kina/2011/2

Nævnet meddelte i **juni 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar samt to børn fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske hazaraer fra Ghazni i Afghanistan. Ansøgerne har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv blandt andet henvist til, at en gruppe baluchier efter anmodning fra den mandlige ansøger smuglede en række af den mandlige ansøgers familiemedlemmer fra Afghanistan til Iran, hvor ansøgerne var bosiddende. En bil med fem unge mænd fra den mandlige ansøgers familie forulykkede imidlertid under menneskesmuglingen, hvorved de fem mænd omkom. I bilen var desuden de rejsendes bagage, hvori baluchierne havde placeret narkotika. Det iranske politi fandt bagagen, ransagede ansøgernes bopæl og anholdt de rejsende samt den mandlige ansøger. To af baluchierne blev dømt for narkotikasmugling, efter at den mandlige ansøger havde udpeget dem over for politiet. Den mandlige ansøger blev fængslet i to måneder for at have givet husly til illegale indvandrere. Under fængslingen blev hans fader dræbt i Afghanistan af familiemedlemmer, som mente, at den mandlige ansøger var skyld i de fem unge mænds død. Ansøgerne fik frataget deres opholdskort af de iranske myndigheder og blev deporteret til Afghanistan, hvorfra de flygtede efter to til tre dages ophold. Ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter ansøgerne at blive slået ihjel af baluchier eller af familiemedlemmer til de afdøde unge mænd. Flygtningesnævnet kan lægge ansøgernes forklaring til grund. Den mandlige ansøgers forklaring for nævnet har været konsistent, detaljeret og troværdig, og den hænger godt sammen med oplysningerne om familiens baggrund. Flygtningesnævnet finder herefter og under hensyn til baggrundsoplysningerne om forholdene i Afghanistan, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer at blive efterstræbt på livet af en magtfuld narkobande med baluchisk baggrund og af familien i Ghazni, uden at det er muligt at opnå myndighedernes beskyttelse herimod. Da der er tale om en privatretlig konflikt, er der ikke grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, hvorimod betin-

gelseerne i udlændingelovens § 7, stk. 2, er opfyldt. Der er ikke grundlag for at henvise ansøgerne til at tage ophold et andet sted i Afghanistan end i hjemområdet. Flygtninge-nævnet meddeler herefter ansøgerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2011/71

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 5.9, 5.10 og 5.11 nævnte afgørelser.

3.1.3 Betydningen af generelt vanskelige forhold

Flygtninge-nævnets praksis ved administrationen af udlændingelovens § 7 kan sammenfattes på følgende måde:

Det er en betingelse for opholdstilladelse efter § 7, at udlændingen ved en tilbageven-den til hjemlandet efter en konkret og individuel vurdering må anses for at være i risiko for forfølgelse eller asylbegrundende overgreb.

Flygtninge-nævnets kompetence er således begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål, det vil sige den individuelle risiko for forfølgelse eller overgreb, og det falder derfor uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Det gælder f.eks., hvor de generelle forhold i udlændingens hjemland er usikre – f.eks. på grund af tilfældig, generaliseret vold – men hvor udlændingen ikke opfylder betingelserne i § 7.

En utvivlsomt meget vanskelig – men generel – sikkerhedsmæssig situation i et land kan ikke i sig selv begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Der vil tillige skulle fore-ligge oplysninger i den konkrete sag, der sandsynliggør, at ansøgeren konkret risikerer forfølgelse efter flygtningekonventionen eller er i en reel risiko for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Oplysninger om generelt vanskelige forhold vil dog indgå som et element i Flygtninge-nævnets konkrete asylvurdering, der sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl.

Der kan i øvrigt henvises til Flygtninge-nævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 3.1.3.1 vedrørende Flygtninge-nævnets praksis i forhold til irakiske asylansøgere de senere år.

Flygtninge-nævnet har imidlertid på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land som følge af tilfældig, generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en ansøger allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Der kan herved henvi-

ses til det ovenfor i afsnit 3.1.2.1 anførte og den dér refererede praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, senest Domstolens afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK af 28. juni 2011, hvor Domstolen blandt andet udtalte, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkeligt gode relationer på højest niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse. Dommen blev endelig den 28. november 2011. Som ligeledes anført i afsnit 3.1.2.1 besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg i december 2011 på baggrund af dommen at hjemvise alle nævnets sager vedrørende somaliske statsborgere fra det sydlige og det centrale Somalia til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen.

I en række sager, hvor der foreligger oplysninger om vanskelige generelle forhold enten for en given befolkningsgruppe eller helt generelt, har nævnet forholdt sig udtrykkeligt hertil.

Der kan som eksempler herpå henvises til følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede i januar 2011** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Egypten. Indrejst i 2006 efter at være blevet meddelt opholds- og arbejdstilladelse som arbejdstager. Søgte asyl i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er kristen kopter fra Cairo i Egypten. Ansøgeren har ikke været politisk aktiv. Ansøgeren har været tilknyttet en koptisk menighed som underviser. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han frygter muslimske fundamentalister og ekstremister. Ansøgeren frygter ligeledes på ny at blive frihedsberøvet og udsat for tortur i forbindelse med en tilbagevenden til hjemlandet. Ansøgeren udrejste første gang i 1988 og har i den væsentligste del af tiden herefter opholdt sig i udlandet, blandt andet i Canada, hvor han har en ægtefælle og et barn. Ansøgeren er udrejst legalt. Hans forhold kunne ikke da begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren indrejste i Danmark i *efteråret* 2006 i forbindelse med, at han opnåede ansættelse som ingeniør. Ansøgeren opnåede opholds- og arbejdstilladelse. *Primo* 2010 blev ansøgeren varetægtsfængslet. Ansøgeren søgte *kort tid efter* asyl. Ved [...] *byrets* dom af [...] 2010 blev ansøgeren idømt fængsel i et år og tre måneder samt udvisning af Danmark. Af asylregistreringsrapporten af [...] 2010 fremgår, at ansøgeren oplyste, at han var sund og rask. I *sommeren* 2010 ændrede [...] Landsret indrejseforbudsperioden til 10 år. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren i særlig grad har profileret sig inden for den koptiske kirke. Flygtningenævnet finder ikke, at vanskeligheder, der kan forekomme for kristne koptere i Egypten, i sig selv kan begrunde asyl. Ansøge-

ren har heller ikke ved sin forklaring for Flygtningenævnet kunnet sandsynliggøre, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en konkret og individuel forfølgelse efter udlændingelovens § 7 stk. 1. Ansøgeren har heller ikke kunnet sandsynliggøre, at han vil være i en reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7 stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster allerede af disse grunde Udlændingetjenestens afgørelse. Det bemærkes at den omstændighed, at ansøgeren har søgt om tredje instansbevilling ikke ses at have betydning for afgørelsen.” Egypten/2011/1

Nævnet meddelte i **januar 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Sudan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk fur fra *en by* i Darfur, Sudan. Han tilhører Altongor-klanen. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har oplyst, at hans ægtefælle og datter døde i 2004 under et Janjaweed-angreb. Senere *i foråret* 2004 blev han opsøgt af seks bevæbnede mænd fra Janjaweed, som tilbageholdt ham i [...] militærbasen/kasernen i omkring 14 dage. Han blev i de første dage afhørt samt udsat for alvorlige fysiske overgreb. Han blev blandt andet slået med en hård træstok. Han har stadig ar på kroppen, herunder på brystkassen og ovenpå hovedet. Selvom Janjaweed ikke kunne få bekræftet, at han solgte olie og benzin til fur-militsen, blev han tilbageholdt på basen, så han kunne arbejde der. Han blev tvunget hertil, idet Janjaweed ikke kunne lide fur. Beskyldningen om benzinsalget var nærmest en undskyldning. På trods af et brækket ben lykkedes det ham med hjælp fra en undersergent at flygte fra lejren. Han blev skjult i en kameltaske. Ansøgeren havde betalt sergenten 100 pund for at hjælpe ham ud. Janjaweed havde ikke fundet beløbet under den overfladiske visitation, der blev foretaget i forbindelse med hans anholdelse. Derefter holdt ansøgeren sig skjult i en nærliggende landsby i seks måneder. Da han var blevet rask, rejste han hen til sin broder, der boede i *en by*, cirka 200 kilometer fra *ansøgerens bopæl*. Broderen fortalte ham, at Janjaweed flere gange havde været på hans bopæl og fortalt broderen, at ansøgeren var eftersøgt, samt at dette havde sammenhæng med, at han var flygtet fra Janjaweed-kasernen. Fra *broderens by* rejste han til *en by*, nord for Khartoum, hvor han – da han havde sparet op hertil – efter cirka 11 måneder udrejste til Egypten. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer forfølgelse, allerede fordi han er fur, der er udsat for etnisk udrensning og folkemord i Darfur. Flygtningenævnet finder ikke, at den omstændighed, at ansøgeren er fur fra Darfur samt at hans ægtefælle og datter blev dræbt under en Janjaweed-aktion, i sig selv kan begrunde, at ansøgeren er omfattet af flygtningekonventionen. Uanset om ansøgerens forklaring om hans øvrige forhold måtte kunne lægges til grund, kan disse heller ikke begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Et flertal af Flygtningenævnet** lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Flertallet henser her blandt andet til, at forklaringen overvejende har

været konsistent under hele forløbet. Idet flertallet herefter lægger til grund, at ansøgeren har været tilbageholdt på en Janjaweed-kaserne, fordi han blev beskyldt for at samarbejde med en fur-militis, og at han på kasernen blev udsat for grovere fysisk mishandling. Flertallet finder endvidere ikke tilstrækkeligt grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at Janjaweed efterfølgende har eftersøgt ansøgeren hos broderen, der bor 200 kilometer fra ansøgeren, samt at ansøgeren efter flugten holdt sig skjult. Herefter, og også henset til de nuværende forhold i Sudan, finder flertallet efter en samlet vurdering, at der er reel risiko for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Sudan fortsat vil risikere at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller anden nedværdigende behandling. Flygtningenævnet meddeler derfor *ansøgeren* opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Sudan/2011/1

Nævnet **stadfæstede i marts 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Den Demokratiske Republik Congo. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk munyamulenge fra *en by* i Den Demokratiske Republik Congo. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til borgerkrigen i DRC og jagten på etniske banyamulengaer. Ansøgeren udrejste i 1998 og vendte tilbage i 1999. Ansøgeren udrejste på ny i 2005 af DRC på grund af krigen. I forbindelse med begge udrejser blev ansøgeren stoppet og voldtaget af regeringssoldater/militissoldater. Ansøgeren har siden 2005 boet i en flygtningelejr i Uganda og to forskellige steder i Uganda. Hun udrejste til Europa på grund af den dårlige sikkerhedssituation i Uganda, og fordi hun blev opsøgt af ugandisk militær på grund af sin ægtefælles forhold. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren har forklaret væsentligt udbyggende under nævnsmødet i forhold til samtalen med Udlændingesservice både om sine forhold i DRC og i Uganda. Ansøgeren har således ikke forud for samtalen med advokaten og nævnsmødet forklaret, at ægtefællen var stukket af fra militæret, eller at ansøgeren i Uganda havde hørt, at ægtefællen var blevet dræbt. Ansøgeren har desuden ikke til samtalen med Udlændingesservice forklaret om, at hun i Uganda vedvarende blev opsøgt af militær fra Uganda på grund af sin ægtefælles forhold, eller at hun udover flygtningelejren boede to forskellige steder i Uganda. Ansøgeren har endelig forklaret divergerende og udbyggende om omstændighederne i forbindelse med flugten i 2005, herunder med hensyn til baggrunden herfor, opholdet i kirken, og om hun og andre kvinder fik lov til at gå efter at være blevet overfaldet af en oprørsgruppe, eller om hun slap fri, da gruppen flygtede. Flygtningenævnet kan ikke lægge den udbyggede forklaring til grund og finder på denne baggrund ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til DRC vil være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lægger til grund, at de overgreb, som ansøgeren måtte have været udsat for, må anses for at have været et led i de generelle uroligheder. Flygtningenævnet finder ikke, at den

omstændighed, at ansøgeren er etnisk munyamulenge, i sig selv kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til DRC vil være i en reel risiko for forfølgelse af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det kan ikke bevirke et andet resultat, at ansøgeren måtte være registreret som konventionsflygtning i Uganda. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” D.R. Congo/2011/1

Nævnet **stadfæstede i maj 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra Sardasht, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter, at han ville blive fængslet på livstid eller hængt, idet han er mistænkt for ulovlige politiske aktiviteter, fordi han lod sin nabos søn, der var eftersøgt af efterretningstjenesten, overnatte i sin restaurant. Ansøgeren har endvidere påberåbt sig de generelle forhold for kurdere og sunni-muslimer i Iran. Flygtningenævnet lægger ved sagens afgørelse til grund, at ansøgerens nabos søn har fået lov til at overnatte i ansøgerens sæsonlukkede restaurant, samt at myndighederne dagen efter anholdt nabos søn i restauranten, idet myndighederne mistænkte denne for ulovlig politisk aktivitet. **Flygtningenævnets flertal** forkaster ansøgerens forklaring om, at nabos søn havde politisk materiale på sig ved anholdelsen. Flygtningenævnets flertal har herved lagt vægt på, at ansøgeren først på et sent tidspunkt under samtalen med Udlændingesservice har oplyst dette. Flygtningenævnets flertal har tillige lagt vægt på, at myndighederne ikke fandt politisk materiale under ransagningen af ansøgerens bopæl, samt på at ansøgeren aldrig har været politisk aktiv eller har haft konflikter med myndighederne. De generelle forhold for kurdere i Iran kan ikke sig selv begrunde asyl. Flygtningenævnets flertal finder derfor at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran ikke risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Iran/2011/28

Nævnet **stadfæstede i maj 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren under nævnsbehandlingen har udvist tilstrækkelig modenhed til, at hans sag kan behandles i Flygtningenævnet, selvom han er mindreårig. Nævnet har lagt vægt på, at ansøgeren også under nævnsmødet har svaret med forståelse af svarenes betydning for hans asylmotiv. Ansøgeren er etnisk hazare fra Behsud-distriktet i Maidan Wardak-provinsen i Afghanistan. Ansøgeren, der er opvokset i Mazar-e Sharif i Balkh-provinsen, har ikke været medlem af no-

gen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive dræbt af de personer, som efterstræber hans broder. Ansøgeren har henvist til, at de pågældende personer vil tro, at ansøgeren ligesom broderen er blevet kristen. Ansøgeren har herunder henvist til, at broderen konverterede til kristendommen tre år forud for udrejsen, der fandt sted i 2007, og at broderen arbejdede for en udenlandsk organisation. Flygtningesnævnet lægger efter en vurdering af ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren og broderen boede alene sammen fra omkring 2002/2003, hvor ansøgerens moder indgik nyt ægteskab og flyttede til sin nye mand, stedfaderen, der efter det oplyste er mullah. Ansøgeren, der var startet i skolen som syv-årig omkring 2000, fortsatte med at gå i skole og blev forsørget af sin broder, der er otte eller ni år ældre end ansøgeren. Ansøgeren, men navnlig broderen, havde et dårligt forhold til stedfaderen. Moderen besøgte ansøgeren og broderen med flere måneders mellemrum, og i nogle tilfælde var stedfaderen også med. Stedfaderen foreholdt ansøgeren, at han skulle lære om islam og gå i moskeen, men ansøgeren afviste. Ansøgeren er ikke konverteret til kristendommen og under opholdet i Mazar-e Sharif havde han ingen andel i broderens aktiviteter, ligesom han alene en enkelt gang besøgte den angiveligt kristne organisation, som broderen var tilknyttet. Det beror alene på ansøgerens formodning, at det var ansøgerens spørgsmål om kristendom til moderen, der via stedfaderen foranledigede observation af organisationen og fundet af kristent materiale. Nævnet finder ikke, at denne formodning fremstår sandsynlig i sammenhængen, herunder henset til at broderen under moderens giftermål med stedfaderen i perioden fra 2003 fortsat arbejdede for samme organisation indtil udrejsen i 2007. Nævnet finder, herunder efter en vurdering af det oplyste i ansøgerens asylansøgningsskema og i samtalen med Udlændingesservice, at udrejsen konkret var foranlediget af, at storebroderen af organisationen var blevet rådet til at flygte, uden at det nærmere af nævnet kan anses for fastlagt, hvad der var baggrunden herfor, og at ansøgeren tog med broderen, fordi denne besluttede at tage ansøgeren med. Nævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren på tidspunktet for udrejsen blev identificeret med broderens aktiviteter eller i øvrigt var i en særlig risiko grundet broderens forhold. Det bemærkes, at ansøgeren, der gik i skole, ikke havde nogen konflikter med bestemte personer eller grupper. Nævnet lægger til grund, at ansøgeren og broderen blev adskilt under flugten mod Europa, og at ansøgeren har haft ophold i flere lande, herunder som mindreårig asylansøger i Østrig, inden indrejsen i Danmark i maj 2010. Selvom ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan, grundet sin ringe kontakt med sin moder og efter tabet af forbindelsen til broderen, må antages at stå i en vanskelig situation, finder nævnet, at der er tale om socio-økonomiske forhold, som ikke begrunder opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet finder ikke, at de generelle forhold i Afghanistan kan anses for asylbegrundende. Da det oplyste om ansøgerens religiøse forhold i Østrig og Danmark ikke i øvrigt kan begrunde, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerer en konkret og individuel efterstræbelse, der kan begrunde asyl, og da nævnet

heller ikke i øvrigt finder, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, stadfæster nævnet Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2011/72

Nævnet **stadfæstede i november 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flytningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik fra Kabul og sunni-muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hendes far var officer i den afghanske hær, at hendes fader forsvandt omkring et år før ansøgerens udrejse i 2010, at ansøgerens mor og bror tog ud for at lede efter faderen, og at de aldrig kom tilbage, hvorfor ansøgeren nu ikke har familie eller netværk i Afghanistan. Ansøgeren har videre henvist til, at hun blev tvangsgiftet med en talibaner ved navn [...], som under deres ægteskab slog og udsatte hende for seksuelle overgreb, og at *talibanerens* søn også udsatte hende for både voldelige og seksuelle overgreb, hvorfor ansøgeren flygtede. Ansøgeren har endelig henvist til de generelle forhold for kvinder i Afghanistan. Ansøgeren har først til asylsamtalen oplyst, at hun blev tvangsgift med *talibaneren*, og at hun frygter overgreb fra *talibanerens* familie på grund af sin flugt. Ansøgeren har ikke på overbevisende måde redegjort for, hvorfor hun ikke tidligere har oplyst herom. Det må herved tillægges vægt, at ansøgeren ellers fremstår som en person, der er i stand til at opfatte de begivenheder, som sker omkring hende, og som er i stand til at give udtryk for, hvad hun har oplevet. Endvidere har ansøgeren på en række punkter forklaret upræcist og divergerende om det nu påberåbte asylmotiv, blandt andet om sit kendskab til *talibaneren*, om i hvilket omfang hun var udenfor *talibanerens* bopæl under opholdet hos denne, om hvornår hun blev gift, om hvorledes ægteskabet blev indgået, om flugten og om hændelsesforløbet i forbindelse med udrejsen. Da ansøgeren heller ikke for Flytningenævnet har været i stand til at underbygge det påberåbte asylmotiv, forkaster Flytningenævnet hendes forklaring herom. Idet de generelt vanskelige forhold for kvinder i hjemlandet ikke i sig selv kan begrunde asyl eller beskyttelsesstatus, kan det herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at hun ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flytningenævnet stadfæster herefter Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2011/73

Nævnet **stadfæstede i juni 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Aserbajdsjan. Indrejst i 2010. Sagen er sambehandlet med sagen vedrørende ansøgerens søster. **Flytningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk armenier fra Kirovabad, som tidligere har tilhørt Aserbajdsjan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været poli-

tisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Aserbajdsjan frygter at blive slået ihjel af den aserbajdsjanske befolkning. Ved en tilbagevenden til Rusland frygter han at blive chikaneret af kasakkerne, idet han tidligere er blevet chikaneret og slået af dem. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren forlod Kirovabad i 1988, hvorefter han opholdt sig på et hospital i *en by* ved Mardakert til 1991, hvor han sammen med sin søster flyttede til Armavir i Rusland. Ansøgeren og søsteren har herefter opholdt sig i Rusland til 2010. Ansøgeren har ikke været tilbage i Aserbajdsjan siden udrejsen. Ansøgeren har aldrig haft konflikter med myndighederne i hverken Aserbajdsjan eller Rusland. Det forhold, at ansøgerens forældre i 1988 blev dræbt ved en brand, som ansøgeren formoder, var påsat af aserbajdsjanere, kan ikke begrunde asyl. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at forholdet ligger langt tilbage i tid. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle forhold for etniske armeniere i Aserbajdsjan kan begrunde asyl. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af baggrundsmaterialet, at den diskrimination etniske armeniere er udsat for i Aserbajdsjan, ikke kan sidestilles med asylbegrundende forfølgelse. Den omstændighed, at Udenrigsministeriet, i et notat af 10. december 2008 i forbindelse med en konkret forespørgsel i en anden asylsag, har angivet, at det ”er umuligt for etniske armeniere at returnere til Aserbajdsjan, selvom de oprindeligt stammer derfra, på grund af konflikten mellem Aserbajdsjan og Armenien...”, kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet finder sig således ikke bundet af en sådan generel udtalelse, der ikke er i overensstemmelse med de øvrigt foreliggende baggrundsoplysninger og den praksis, der følges ved Flygtningenævnet med hensyn til de generelle forhold for personer med ansøgerens baggrund. Ansøgeren er indrejst i Rusland uden nogen form for legitimationspapirer og ansøgeren har efter sin forklaring ikke ansøgt om opholds- eller arbejdstilladelse eller statsborgerskab. Under hensyn til, at ansøgeren har opholdt sig i Rusland siden 1991, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren også skal vurderes i forhold til Rusland. Flygtningenævnet bemærker, at det fremgår af oplysninger om statsborgerlovgivningen i Rusland, at hvis ansøgeren havde lovligt ophold i Rusland den 6. februar 1992, opfylder han betingelserne for at få russisk statsborgerskab. Den chikane, ansøgeren har været udsat for af kasakkerne, kan ikke begrunde asyl eller beskyttelse. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på den ringe intensitet og ringe omfang at chikanen. Flygtningenævnet har også lagt vægt på, at ansøgeren har opholdt sig i Rusland i omkring 19 år. Flygtningenævnet bemærker videre, at ansøgeren må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse mod disse personer eller grupper, idet forholdet har karakter af kriminelle handlinger. Flygtningenævnet finder det ikke sandsynligt, at myndighederne ikke kan eller vil hjælpe ansøgeren. Flygtningenævnet lægger i den forbindelse tillige vægt på, at ansøgeren aldrig har haft konflikter med de russiske myndigheder. De generelt vanskelige forhold for etniske minoriteter i Rusland kan ikke i sig selv begrunde asyl. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Aserbajdsjan eller Rusland

ikke risikerer forfølgelse omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 1 eller vil være i en reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservice afgørelse. Den aserbajdsjanske statsborger [...] skal udrejse senest 7 dage fra dato, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt. Såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt til Aserbajdsjan eller Rusland, jf. udlændingelovens § 32 a.” Aser/2011/3

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.4 nævnte afgørelse Elfenbenskysten/2011/1, de i afsnit 3.4 nævnte afgørelser Afg/2011/84 og Eritrea/2011/2, den i afsnit 3.7 nævnte afgørelse Aser/2011/4, den i afsnit 3.7.2 nævnte afgørelse Serb/2011/3 samt den i afsnit 5.12 nævnte afgørelse Nige/2011/1.

3.1.4 Betydningen af helbredsmæssige forhold

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, fremgår blandt andet, at den omstændighed, at en udlænding af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, ikke skal kunne begrunde beskyttelsesstatus.

Det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at udlændinge, som ikke har ret til at opholde sig her i landet, i princippet ikke har ret til at blive i landet med henblik på fortsat at kunne modtage lægelig, social eller anden form for hjælp fra staten. Dog kan en afgørelse om udsendelse af en udlænding under helt særlige omstændigheder på grund af tvingende humanitære grunde udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Det er imidlertid ikke hensigten med udlændingelovens § 7, stk. 2, at der i sådanne tilfælde skal meddeles beskyttelsesstatus. I disse ganske særlige sager vil der i stedet kunne meddeles humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b.

Kompetencen til at behandle spørgsmål om, hvorvidt der foreligger helbredsmæssige forhold, der indebærer, at udsendelse af en udlænding vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at udlændingelovens § 31 derfor vil være til hinder for udsendelsen, henhører således under Justitsministeriet, som i øvrigt har kompetencen til at behandle sager, hvori der er ansøgt om opholdstilladelse af humanitære grunde, jf. udlændingelovens § 9 b.

Som eksempel på sager, hvori en ansøger har henvist til helbredsmæssige forhold, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i september 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Elfenbenskysten. Indrejst i 2002. Det fremgik af sagen, at

ansøgeren blandt andet havde henvist til, at hun led af en nyresygdom, som hun ikke kunne få behandling for i hjemlandet. **Flytningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk dioula fra Abidjan, Elfenbenskysten. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren, der er udrejst legalt fra Elfenbenskysten i 2002, indrejste i Danmark samme år og søgte om familiesammenføring. I 2006 søgte ansøgeren om asyl. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter for krigen, som er brudt ud igen, idet hun som etnisk dioula er særligt udsat under de nuværende uroligheder. Hun har desuden henvist til, at hun ikke har nogen familie i Elfenbenskysten. Flytningenævnet bemærker, at ansøgeren i nævnsrådet har forklaret sig på fransk og svaret umiddelbart og med forståelse på de stillede spørgsmål. Nævnet har ikke fundet, at ansøgerens forklaring i nævnsrådet har været præget af sproglige problemer. Nævnet bemærker, at ansøgerens forklaring ifølge samtalerferatet med Udlændingetjeneste ligeledes er foregået på fransk. Det fremgår af referatet, at interviewet begyndte klokken cirka 09.30 og sluttede klokken cirka 13.00. Oversættelsen af referatet sluttede klokken cirka 14.00. På baggrund af nævnsrådet finder Flytningenævnet, at også det anførte om ansøgerens forklaring ifølge samtalerferatet må tillægges betydning som en gengivelse af ansøgerens oplysninger i interviewet. Ved vurderingen af ansøgerens asylmotiv tillægger nævnet det nogen vægt, at ansøgeren indrejste i 2002 og først søgte asyl i november 2006. Det fremgår videre af asylsagen, at denne ikke blev fremmet, da der ikke var kontakt til ansøgeren. Efter en vurdering af ansøgerens oplysninger om asylmotivet lægger nævnet til grund, at ansøgeren, der fødte sine og sin nuværende ægtefælles to første børn i henholdsvis 1985 og 1990, fra denne periode har levet sit selvstændige liv. Ægtefællen, med hvem ansøgeren indgik ægteskab i København i 2002, udrejste af Elfenbenskysten i 1993. På et tidspunkt havde ansøgeren og de to børn ophold hos en veninde, men derefter havde de et længerevarende ophold hos ægtefællens ven i Abidjan. Flytningenævnet finder, at ansøgeren og børnene må anses for at have opholdt sig hos veninden i otte til ni år, således som ansøgeren har oplyst ifølge samtalerferatet sammen med oplysningen om, at veninden blandt andet hjalp hendes to børn med at komme i skole. Ansøgeren har forklaret, at hun selv havde en indtægt ved salg af tomater på gaden i Abidjan muligt i en periode på et måske to år. Ansøgerens børn kom til Danmark i 2001. Ansøgeren opnåede besøgsvisum og udrejste legalt af Elfenbenskysten og indrejste legalt i Danmark i 2002. Nævnet finder det usikkert oplyst, hvornår ansøgerens fader, der var taget til det nordlige Elfenbenskysten, blev dræbt. Nævnet finder endvidere, at der foreligger betydelig tvivl om den episode og tidspunktet herfor, hvor ukendte personer efter ansøgerens forklaring kom til faderens hus og dræbte familiemedlemmer til ansøgeren. Selv hvis det lægges til grund, at der var en skudepisode ved faderens hus, hvor familiemedlemmer blev dræbt, lægger nævnet vægt på ansøgerens oplysninger til samtalerferatet om, at det skete, mens børnene var meget små, og at der således er forløbet en længere årrække siden da. Samlet

finder nævnet herefter, at der ikke er grundlag for at antage, at ansøgeren ved udrejsen i 2002 var udsat for en konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb eller umenneskelig behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, eller at ansøgeren ved en tilbagevenden til Elfenbenskysten vil være i risiko herfor. Nævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren må anses for helt uprofileret og må anses for at have kunnet opholde sig i flere år i Abidjan uden problemer. Nævnet har ikke fundet, at det forhold, at ansøgeren er etnisk dioula, eller at de meget vanskelige men generelle forhold i Elfenbenskysten, kan føre til en ændret vurdering. Nævnet har alene kompetence til at træffe afgørelse vedrørende udlændingelovens § 7 og har derfor ikke fundet, at det oplyste om ansøgerens særlige helbredsforhold eller hendes længerevarende ophold sammen med familien i Danmark kan føre til en anden vurdering af asylsagen. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingeservices afgørelse.” Elfenbenskysten/2011/1

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.6.6 nævnte afgørelse Afg/2011/33 og den i afsnit 3.7.2 nævnte afgørelse Serb/2011/3.

3.1.5 Betydningen af tortur

I sager, hvor nævnet kan lægge ansøgerens oplysninger om tortur i hjemlandet til grund, indgår oplysningerne i nævnets vurdering af, hvorvidt ansøgeren aktuelt vil risikere forfølgelse, jf. § 7, stk. 1, eller behandling som omfattet af § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det forhold, at ansøgeren har været udsat for tortur, kan endvidere have betydning for den bevisbedømmelse, nævnet foretager, idet nævnet er opmærksomt på, at det i visse situationer ikke kan forventes, at personer, der tidligere har været udsat for tortur, på samme måde som personer, der ikke har været udsat for tortur, kan redegøre fuldstændig præcist og sammenhængende for alle sagens forhold.

For en nærmere gennemgang af de særlige spørgsmål, der rejser sig i sager, hvor ansøgeren oplyser at have været udsat for tortur, henvises til afsnit 5.8.

3.1.6 Uledsagede mindreårige asylansøgere

Uledsagede mindreårige asylansøgere skal opfylde de samme betingelser som andre asylansøgere for at få asyl. Herudover skal de pågældende være tilstrækkeligt modne til at gennemgå en asylsagsbehandling. For uledsagede mindreårige asylansøgere gælder i øvrigt nogle særlige forhold, f.eks. beskikkelse af en personlig repræsentant og en særlig hensyntagen ved vurderingen af deres forklaring, se nærmere nedenfor.

Flygtningenævnet har i 2011 behandlet i alt 120 spontansager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, hvoraf 100 var afghanske statsborgere. To ansøgere er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, 18 ansøgere er meddelt op-

holdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, mens nævnet i 93 sager har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse. Nævnet har endvidere hjemvist fire sager på grund af manglende modenhed.

I dette afsnit behandles de særlige forhold som gør sig gældende ved behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere. Børn, der indrejser sammen med deres forældre, følger som udgangspunkt forældrenes sag, se afsnit 5.6 om konsekvensstatus.

3.1.6.1 Definition

Ved en uledsaget mindreårig asylansøger forstås en person under 18 år, der indrejser i Danmark og indgiver ansøgning om asyl uden ledsagelse af sine forældre eller andre myndige personer, som kan anses for at være trådt i forældrenes sted.

Ved lov nr. 1543 af 21. december 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven (Revision af reglerne om uledsagede mindreårige udlændinge m.v.), der trådte i kraft den 1. januar 2011, blev reglerne om opholdstilladelse som uledsaget mindreårig på grund af lav alder, manglende modenhed eller manglende netværk ændret, således at opholdstilladelse på baggrund heraf kun kan gives eller forlænges, indtil udlændingen fylder 18 år. Samtidig blev de øvrige særlige regler og sagsbehandlingsprocedurer, der omfatter uledsagede mindreårige asylansøgere, ændret, således at de tilsvarende kun gælder, til de pågældende fylder 18 år.

De ændrede regler gælder kun for uledsagede mindreårige asylansøgere, der fra og med den 1. januar 2011 er indrejst i Danmark.

For så vidt angår en uledsaget mindreårig asylansøger, som er indrejst før den 1. januar 2011, skal den pågældendes sag fortsat behandles efter de tidligere gældende regler om uledsagede mindreårige, selvom den pågældende fylder 18 år, før der er truffet en endelig afgørelse. I disse sager er det således alderen på tidspunktet for indgivelse af asylansøgningen, der er afgørende.

3.1.6.2 Aldersvurdering

Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelser om aldersfastsættelsen med klageadgang til Justitsministeriet.

Flygtningenævnet lægger den fastsatte alder til grund ved sagens behandling, se som eksempel herpå:

Nævnet meddelte i **oktober 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra Syrien og muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af et politisk parti, men har sympatiseret med Yeketi. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i 2008 var tilbageholdt i forbindelse med en demonstration i Damaskus, at han ved sin løsladelse skulle underskrive en erklæring om, at han ikke fremtidigt ville deltage i demonstrationer, og at ansøgeren i 2010 tillod en dansegruppe at øve i familiens stald, indtil familien blev opsøgt af myndighederne og boligen efterfølgende ransaget op til flere gange, hvorfor han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive fængslet af myndighederne, idet han er eftersøgt. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren under sagsbehandlingen i nævnet har fremstået med tilstrækkelig modenhed til at gennemgå en asylsagsbehandling. Flygtningenævnet har forholdt sig til, at ansøgeren har påklaget afgørelsen om alder til Justitsministeriet, og at klagesagsbehandlingen ikke er afsluttet. Flygtningenævnet har ikke tillagt klagen opsættende virkning. Nævnet lægger til grund, at ansøgeren efter at have deltaget i en demonstration var fængslet i 27 dage i *efteråret* 2008, og at han i forbindelse med løsladelsen blev registreret og pålagt at samarbejde med myndighederne. Nævnet finder, at ansøgeren i det væsentligste har forklaret enslydende om begivenheder i marts 2009, hvor han tillod en dansegruppe at øve på familiens ejendom. Nævnet finder herefter ikke grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring. Nævnet lægger således til grund, at ansøgeren på ny er kommet i myndighedernes søgelys. På den baggrund og sammenholdt med, at ansøgeren tidligere har været frihedsberøvet og registreret i forbindelse med politiske demonstrationer og når henses til ansøgerens etnicitet som kurder, finder nævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet, vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet meddeler derfor *ansøgeren* opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syrien/2011/28

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.2 nævnte afgørelse Afg/2011/82.

3.1.6.3 Ledsagevurdering

Det er ligeledes Udlændingestyrelsen, der i første instans beslutter, om en mindreårig udlænding skal anses for uledsaget. Udlændingestyrelsens afgørelse kan påklages til Justitsministeriet.

Som eksempel på sager vedrørende ledsagede mindreårige kan nævnes:

Nævnet meddelte i **september 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. Ansøgeren er mindreårig. Sagen blev sambehandlet med sagen vedrørende ansøgerens storesøster. Udlændingetrafiktrafik ultimo 2010 afgørelse om, at ansøgeren ansås for ledsaget af sin storesøster, som indrejste

sammen med ansøgeren og ansås for at være trådt i forældrenes sted, og som ansøgeren boede sammen med på asylcentret. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim fra Wardak-provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv påberåbt sig, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af sin moders familie på grund af en længerevarende slægtsfejde, hvorunder hendes fader er blevet dræbt, ligesom hendes broder efter et kochiangreb på familiens bopæl for to år siden forsvandt. Ansøgeren frygter endvidere sin farbroder, som ønsker at tvangsgifte hendes søster med sin søn. Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren under nævnsbehandlingen har udvist tilstrækkelig modenhed til, at hendes sag kan behandles i Flygtningenævnet, selvom hun er mindreårig. Nævnet har lagt vægt på, at ansøgeren har besvaret spørgsmålene på nævnsmødet med forståelse af svarenes betydning for det asylmotiv, som ansøgeren påberåber sig. Flygtningenævnet finder i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Det lægges herefter til grund, at forældrene var af etnisk blandet herkomst, at de indgik ægteskab mod deres familiers vilje, at moderen har været udsat for knivoverfald, at forældrene var udsat for trusler og overfald, og at faderen omkring 1997/1998 blev fundet dræbt af skud. Det lægges videre til grund, at moderen sammen med ansøgeren og hendes tre søskende tog ophold i Teheran, at ansøgerens broder [...] blev deporteret til Afghanistan efter fire års ophold i Iran, og at ansøgeren og hendes moder og søstre tog ophold i *en landsby* i Afghanistan, hvor broderen [...] havde lejet et hus. Selvom ansøgerens antagelse af, at de to angreb fra ukendte mænd hidrører fra moderens familie, alene er baseret på formodninger, kan det sammenfattende ikke afvises, at ansøgeren er i et alvorligt modsætningsforhold til moderens familie. Det skal bemærkes, at kochiernes angreb på bopælen i 2008/2009 ikke kan antages at have nogen forbindelse med denne konflikt, men må antages at have været et udslag af de generelt vanskelige forhold i området. Det kan således ikke antages, at angrebet specifikt var rettet mod ansøgerens familie. Vedrørende modsætningsforholdet til farbroderen lægges det til grund, at denne vedvarende i de sidste cirka to år før udrejsen søgte at presse ansøgerens søster til at gifte sig med farbroderens søn [...], at farbroderen i forbindelse hermed udøvede vold mod ansøgeren samt hendes moder og søster, [...]. Uanset at ansøgerens søster [...] har forklaret upræcist om finansieringen af udrejsen, kan det efter søsterens forklaring videre lægges til grund, at ansøgeren og hendes søskende alene fik lov til at udrejse, fordi moderen lovede farbroderen, at *ansøgerens søster* ville indgå ægteskab med *farbroderens søn* i Iran. På denne baggrund findes det sandsynliggjort, at ansøgeren på grund af moderens og søsterens forhold er kommet i et sådant modsætningsforhold til moderens familie og farbroderen, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det skal bemærkes, at ansøgeren ikke vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse over for sådanne overgreb. Det bemærkes, at ansøgeren ved en tilbageven-

den ikke risikerer forfølgelse af grunde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2011/74

3.1.6.4 Modenhedsvurdering

Hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at den uledsagede mindreårige asylansøger ikke er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylprocedure, kan Udlændingestyrelsen meddele den pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden at ansøgningen om asyl skal behandles.

Såfremt Udlændingestyrelsen anser barnet som værende tilstrækkelig moden, vil den pågældende skulle gennemgå en normal asylsagsbehandling. Et afslag på asyl fra Udlændingestyrelsen vil således blive indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingestyrelsens modenhedsvurdering af barnet kan påklages til nævnet. Nævnet tager stilling til vedkommendes procesabilitet, herunder modenhed, i forbindelse med nævnets mundtlige behandling af den pågældendes asylsag. Såfremt der klages over Udlændingestyrelsens modenhedsafgørelse inden nævnets behandling af sagen, skal behandlingen af klagen afvente det mundtlige nævnsmøde.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har anset barnet for at være tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har forklaret, at han er 13 år gammel og shia-muslim. Han er etnisk hazara fra Kabul i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været politisk aktiv, og han har ikke oplysninger om, at nogen i hans familie har været politisk aktive eller udsat for forfølgelse. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han og hans moder og søskende flyttede til Quetta i Pakistan, da ansøgeren var seks-syv år gammel. Det var efter, at ansøgerens fader forsvandt under en tur til Mazar-e-Sharif. Faderen er nu formentlig død. Han ved ikke, om faderen havde nogen fjender. Hans moder bestemte i begyndelsen af 2010, at han skulle flygte til Iran, fordi der blev slået shia-muslimer ihjel i Quetta. Da de i Iran udsendte afghanere til Afghanistan, rejste han videre. Han indrejste i Danmark *i efteråret* 2010. Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå asylsagsbehandling, selvom han kun er 13 år. Der er herved henset til, at ansøgeren i det væsentlige har svaret relevant på de spørgsmål, der er stillet til ham. Ansøgeren har herunder kunnet forklare, hvorfor han rejste fra familien i Pakistan og senere rejste videre fra Iran. Forklaringen om, hvorfor han som seksårig forlod Afghanistan er af naturlige grunde mere usikker, men dog således, at ansøgeren har en forståelse for spørgsmålene herom. Flygtningenævnet finder at kunne

lægge ansøgerens forklaring til grund. Det forhold, at ansøgeren kun er 13 år gammel, at han er shia-muslim og hazara, samt at han ikke er bekendt med eventuelle familie-medlemmers opholdssted i Afghanistan, er efter Flygtningenævnets opfattelse ikke tilstrækkeligt til, at ansøgeren opfylder betingelserne for at få asyl. Herefter, og idet der ikke er konkrete oplysninger, der tyder på, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil blive udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb, der er nævnt i § 7, stk. 2, stadfæster nævnet Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2011/75

Finder nævnet, at den uledsagede mindreårige asylansøger ikke er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylprocedure, skal sagen hjemvises til Udlændingestyrelsen. Det forudsættes i henhold til lovbemærkningerne, jf. L 197 af 28. marts 2007, at Udlændingestyrelsen i så fald af egen drift meddeler den uledsagede mindreårige asylansøger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **hjemviste i februar 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er afghansk statsborger fra Ghazni-provinsen, etnisk hazara og shia-muslim af trosretning. Ansøgeren er opvokset hos sine forældre, som delte hus med ansøgerens farbroder og dennes familie. Efter ansøgerens forældres død fortsatte ansøgeren med at bo i huset sammen med sin farbroder og dennes familie frem til sin udrejse af Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af et politisk eller religiøst parti eller organisation eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har angående sit asylmotiv henvist til, at hans farbroder gjorde krav på hele jordlodet efter faderens død, og at farbroderens ægtefælle frygtede, at ansøgeren ville gøre krav på sin del af jordlodet, når han bliver ældre, hvorfor hun og hendes sønner ønskede at slå ansøgeren ihjel. Ansøgeren var højst 14 år gammel, da han indrejste i Danmark. Herefter og efter en samlet vurdering af ansøgerens fremtræden under nævnsmødet, herunder ansøgerens evne til at besvare de stillede asylrelevante spørgsmål, er det betænkeligt at antage, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Flygtningenævnet ophæver derfor Udlændingesservices afgørelse og hjemviser sagen til fornyet behandling ved Udlændingesservice.” Afg/2011/76

Nævnet **hjemviste i september 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det er oplyst, at ansøgeren er født den [...] 1996, og at han er etnisk jabarkhel-pashtun og muslim af trosretning fra landsbyen [...] i Nangarhar-provinsen. Ansøgeren er nu cirka 15 år gammel. Han har kun meget sporadisk kunnet re-

degøre for sit asylmotiv og har ikke vist forståelse for, hvad det indebærer at søge om asyl. Efter de foreliggende oplysninger fra Børnecenter [...] og psykolog [...] må nævnet lægge til grund, at ansøgeren langt fra er alderssvarende kognitivt udviklet. Herefter og efter hans fremtræden for nævnet finder Flygtningenævnet, at der på grund af ansøgerens umodenhed er særlige grunde til, at han ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling. Flygtningenævnet finder derfor, at sagen skal hjemvises, da der foreligger særlige grunde til at antage, at ansøgeren ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1.” Afg/2011/77

Nævnet **hjemviste i december 2011** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er muslim og etnisk pashtun fra [...] -distriktet i Jalalabad, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som væsentligste asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive hvervet af Taliban. Ansøgerens morbroder arbejdede på en engelsk militærbase. Ansøgeren gik morbroderen til hånd med forskellige opgaver i de sidste 15 dage forud for sin udrejse. Taliban indfandt sig på ansøgerens bopæl fire gange med henblik på at hverve ansøgeren som selvmordsbomber, hvorefter ansøgerens moder besluttede, at ansøgeren skulle udrejse af Afghanistan. Det er oplyst, at ansøgeren er født i *foråret* 1998 og har gået i skole i fire år. Ansøgeren har i forbindelse med udfyldelse af asylansøgningsskemaet i *foråret* 2011 om sit statsborgerskab oplyst ”Jeg har det godt”, om sit etniske tilhørsforhold oplyst ”Afghanistan, hvid race”, og har på spørgsmålet om arbejde i sit hjemland afkrydset både ”Ja” og ”Nej”, ligesom han vedrørende stilling, periode og arbejdsplads har svaret henholdsvis ”skole”, ”morgen” og ”skole”. Han har vedrørende sin nuværende ægteskabelige status sat kryds udfor samtlige svarmuligheder. Under hensyn til disse omstændigheder samt til ansøgerens fremtræden i Flygtningenævnet finder nævnet ikke, at den uledsagede mindreårige asylansøger er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsprocedure, hvorfor sagen hjemvises til Udlændingenservice.” Afg/2011/78

I sager, der behandles i åbenbart grundløs-proceduren, kan Dansk Flygtningehjælp gå imod Udlændingestyrelsens indstilling, hvis Dansk Flygtningehjælp mener, at barnet ikke er modent nok til at gennemgå en asylsagsbehandling.

Hvis Udlændingestyrelsen fastholder modenhedsvurderingen og afslaget på asyl, indbringes sagen for Flygtningenævnet. Sagen vil efter formandens eller en af næstformændenes bestemmelse kunne behandles på et mundtligt nævnsmøde, hvor den uledsagede mindreårige er repræsenteret ved advokat og en personlig repræsentant. Vurderingen af barnets modenhed indgår i Flygtningenævnets vurdering af asylsagen.

For uledsagede mindreårige asylansøgere, der indrejser efter den 1. januar 2011, fremgår det af den ændrede formulering af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1 og 2, jf. lov nr. 1543 af 21. december 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven, at opholdstilladelse efter disse bestemmelser alene kan gives til en uledsaget udlænding under 18 år. Det fremgår endvidere af bestemmelserne, at opholdstilladelsen ikke kan forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Af bemærkningerne til lovforslaget nr. L 37 af 28. oktober 2010, almindelige bemærkninger, afsnit 3.2.2, fremgår:

”Opholdstilladelse på grund af lav alder eller manglende modenhed, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, gives uden forudgående asylsagsbehandling, jf. afsnit 2.3. Dermed er der ikke taget stilling til, om de pågældende børn vil risikere asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Når de pågældende udlændinge fylder 18 år, vil deres opholdstilladelse udløbe, og de skal derfor som udgangspunkt udrejse. I disse sager vil Udlændingestyrelsen – som det allerede sker i dag i inddragelsessituationer – af egen drift skulle behandle udlændingens asylansøgning forud for en eventuel udsendelse. Dette skal ses i sammenhæng med, at der efter udlændingelovens § 31 gælder et absolut refoulementsforbud, og at et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden forudgående asylsagsbehandling – ligesom et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl) – er beskyttet mod udsendelse, hvis barnet derved risikerer asylrelevant forfølgelse.

Når Udlændingestyrelsen behandler ansøgninger om forlængelse af en opholdstilladelse givet efter § 9 c, stk. 3, nr. 1, vil Udlændingestyrelsen på ny – medmindre udlændingen ønsker at frafalde asylansøgningen – skulle vurdere, om udlændingen er blevet moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Hvis dette er tilfældet, behandles asylansøgningen. I modsat fald skal Udlændingestyrelsen vurdere spørgsmålet om modenhed på ny i forbindelse med en senere forlængelsesansøgning. Dermed sikres det, at der altid vil være taget stilling til asylspørgsmålet, før udsendelse kan komme på tale.

Udlændingestyrelsen skal så vidt muligt tilrettelægge tidspunktet for behandlingen af asylansøgningen, således at det sikres, at udlændingens asylsag – og tillige en eventuel sag om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2 – vil være afsluttet, før den pågældende fylder 18 år.

Hvis en udlænding, der oprindeligt fik opholdstilladelse på grund af lav alder, efterfølgende bliver moden nok til at gennemgå asylsagsbehandlingen og i den forbindelse får afslag på asyl, skal Udlændingestyrelsen – som i øvrige sager, hvor uledsagede mindreårige meddeles afslag på asyl, jf. afsnit 2.3 – af egen drift vurdere, om betingelserne for opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2 er til stede. Hvis barnet meddeles asyl, vil den pågældendes opholdstilladelse overgå til at være en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Har en uledsaget mindreårig, der ikke er moden nok til at gennemgå en asylprocedure, familiemæssigt netværk i hjemlandet, eller er der i hjemlandet adgang til passende modtage- og omsorgsfaciliteter, opfylder den pågældende ikke betingelserne for opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 c, stk. 3, nr. 1. Da udsendelse ikke kan ske, jf. ovenfor, før der er taget stilling til udlændingens asylansøgning, vil udsendelse skulle afvente, at den pågældende bliver aldersmæssigt

moden, hvorefter asylsagen vil blive taget under behandling. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1.”

3.1.6.5 Sagens behandling

Som anført ovenfor skal uledsagede mindreårige asylansøgere opfylde de samme betingelser som andre asylansøgere for at få meddelt asyl, se som eksempler fra nævnets praksis:

Nævnet meddelte i **marts 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren under nævnensbehandlingen har udvist tilstrækkelig modenhed til, at hans sag kan behandles i Flygtningenævnet, selvom han er mindreårig. Ansøgeren er etnisk tadjik fra Kabul i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter en kommandant fra Jamiat E-Islami og dennes folk. Kommandanten opsøgte gennem en længere periode ansøgerens fader med henblik på at få faderen til at afgive sin jord til kommandanten. Faderen blev truet med, at ansøgeren ville blive slået ihjel, hvis faderen ikke afgav jorden. Sammen med fire andre mænd opsøgte kommandanten en dag ansøgerens hjem. Ved denne hændelse blev såvel faderen som ansøgeren slået, og ansøgeren mistede bevidstheden og brækkede knogler i begge hænder. Da ansøgeren kom til bevidsthed, besluttede faderen og morbroderen, at ansøgeren måtte flygte, da de anså hans liv for at være i fare. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Den omstændighed, at ansøgeren ikke har kunnet redegøre nærmere for baggrunden for jordkonflikten og omfanget heraf, finder Flygtningenævnet ikke kan tillægges afgørende betydning, idet der må henses til ansøgerens unge alder. Flygtningenævnet lægger til grund, at konflikten mellem ansøgerens fader og kommandanten ikke er afsluttet, at ansøgerens familie er velhavende, at ansøgeren er eneste søn i familien, og at det ikke vil være muligt at opnå myndighedsbeskyttelse. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet herefter, at betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 er opfyldt. Statusvalget følger af, at det alene kan lægges til grund, at der er tale om en privatretlig konflikt, som ikke er omfattet af de i Flygtningekonventionen nævnte grunde. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2011/79

Nævnet **stadfæstede** i **september 2011** Udlændingetjenestens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Sri Lanka. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har under sagens behandling fremtrådt med tilstrækkelig modenhed til, at hun findes egnet til at gennemgå en asylsagsbehandling. Ansøge-

ren er etnisk tamil og hindu af trosretning fra landsbyen [...], Sri Lanka. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Sri Lanka frygter at blive slået ihjel af myndighederne. Under et bombardement i *foråret* 2009 blev hun adskilt fra sine forældre, hvorefter hun blev anbragt i en åben flygtningelejr. Efter 4-5 dage blev hun overført til en militærlejr, hvor hun blev tilbageholdt i halvanden måned. Hun blev afhørt og udsat for fysiske overgreb af myndighederne, der udspurgte hende om hendes eventuelle tilknytning til LTTE. Hun blev løsladt mod bestikkelse og udrejste en måned senere af Sri Lanka på sit eget pas. Ansøgerens fader har, da ansøgeren var lille, hjulpet LTTE med mad og transport af våben, og hendes fætter har været aktiv for LTTE. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund, herunder at hun har været tilbageholdt i en militærlejr og udsat for overgreb. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl. Flygtningenævnet lægger blandt andet vægt på, at ansøgeren ikke har været medlem af LTTE. Hendes faders hjælp til LTTE må anses at være af begrænset karakter og ligger år tilbage i tiden og har ikke medført konkrete problemer for ham i forhold til myndighederne. Det oplyste om fætterens tilknytning til LTTE kan ikke tillægges afgørende betydning for vurderingen af ansøgerens situation. Ansøgeren blev løsladt, og hun er efterfølgende udrejst problemfrit af Colombo lufthavn, efter det oplyste legitimeret med eget pas. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering af nærværende sags konkrete omstændigheder sammenholdt med baggrundsoplysningerne om de nuværende forhold i Sri Lanka ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil være i myndighedernes søgelys på asylbegrundende måde. Det forhold at ansøgeren som etnisk tamil med baggrund i det nordlige Sri Lanka ved indrejse i landet vil kunne risikere at blive udspurgt af myndighederne, kan ikke føre til en ændre asylretlig vurdering. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at hun vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingeloven § 7, stk. 1, eller at hun vil være i en reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Sri/2011/5

Nævnet **stadfæstede i september 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik fra byen [...] i Nangahar-provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har gennemgået en aldersundersøgelse, der konkluderer, at ansøgeren i *begyndelsen af* 2011 måtte anses for at være mellem 14 og 18 år gammel. Det fremgår endvidere af sagens behandling hos udlændingemyndighederne, at ansøgeren, som er analfabet, har meget ringe forståelse for tidsangivelser og tidsmæssig udstrækning. Ansøgeren har som asylmotiv

henvist til, at hans fader arbejdede som minerydder for en organisation, der foretog minerydning i Ghazni-provinsen. I *begyndelsen af 2010* opsøgte Taliban familiens hjem og dræbte faderen og fire af hans kollegaer. To uger forinden havde faderen modtaget to trusselsbreve fra Taliban, hvoraf det fremgik, at han ville blive slået ihjel, hvis ikke han stoppede sit arbejde for minerydningsselskabet. Nogle måneder efter faderens død åbnede ansøgeren en CD-forretning. Taliban afleverede et trusselbrev foran ansøgerens forretning, hvori de forlangte, at han skulle lukke forretningen. Da ansøgeren ikke rettede sig efter Taliban, satte Taliban ild på forretningen. Herefter tog ansøgeren ophold hos sin farbroder i samme landsby i fem måneder, før han udrejste af Afghanistan. Flygtningenævnet har under behandlingen i nævnet fået indtryk af, at ansøgeren forstår, hvad en asylsagsbehandling går ud på. Nævnet finder derfor, at ansøgeren har udvist tilstrækkelig modenhed til at kunne gennemføre en asylsagsbehandling. Nævnet har ved bedømmelsen af ansøgerens troværdighed på den anden side tillagt det vægt, at ansøgeren under sagsbehandlingen hos udlændingemyndighederne har udvist ringe forståelse for tidsangivelser. Nævnet har således ved bedømmelsen af ansøgerens troværdighed taget ovennævnte forhold i betragtning. På den baggrund finder nævnet ikke tilstrækkelig sikkert grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at hans fader blev dræbt af Taliban, og at han selv efterfølgende modtog trusler fra Taliban, hvorefter Taliban afbrændte ansøgeren forretning, da han ikke efterkom Talibans krav om at ophøre med driften af denne. Nævnet lægger til grund, at Talibans udestående med ansøgerens fader ved drabet på denne må anses for et afsluttet forhold. Nævnet lægger ligeledes til grund, at Talibans virkeliggørelse af truslen ved afbrændingen af ansøgerens forretning må anses for at være en afslutning på modsætningsforholdet mellem ansøgeren og Taliban. Nævnet lægger i den sammenhæng vægt på, at ansøgeren efterfølgende i flere måneder kunne opholde sig i samme landsby uden at blive udsat for forfølgelse af Taliban. Det kan ikke lægges til grund, at ansøgeren ved udrejsen var forfulgt. Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgeren vil være i risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingetjenestens afgørelse.” Afg/2011/51

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Afg/2011/68, den i afsnit 5.8 nævnte afgørelse Sri/2011/2, den i afsnit 5.11 nævnte afgørelse Afg/2011/94 samt til den i afsnit 6.4 nævnte afgørelse Afg/2011/11.

Børn betragtes som en særligt sårbar gruppe, og der gælder derfor nogle særlige retningslinjer for behandlingen af deres ansøgninger.

Alle uledsagede mindreårige asylansøgere vil af Statsforvaltningen få udpeget en personlig repræsentant, der skal varetage barnets interesser. For uledsagede mindreårige asylansøgere, der er indrejst efter lovændringen trådte i kraft den 1. januar 2011, vil Statsforvaltningen Hovedstaden udpege repræsentanter for alle børn uanset opholdssted. Repræsentanten skal blandt andet yde støtte til barnet under asylsagens behandling og deltager således også ved nævnets behandling af sagen på mundtligt nævns-møde. Ved repræsentantens forfald eller hvis repræsentanten ikke dukker op til nævns-mødet, skal en bisidder indkaldes via Dansk Røde Kors. Hvis dette ikke kan lade sig gøre, udsætter nævnet sagen til behandling på et nyt nævns-møde for at sikre, at den mindreårige har en repræsentant eller bisidder med til mødet.

Repræsentantens opgave før, under og efter nævns-mødet er at støtte barnet og påse, at mødet foregår med en skånsomhed, der er afpasset sagens karakter og den pågældendes alder, udvikling, baggrund og kultur. Repræsentanten skal også sikre, at barnet i videst muligt omfang forstår proceduren og de rettigheder, den pågældende har.

Repræsentantens opgaver ophører, når barnet fylder 18 år.

Flygtningesnævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes blandt andet i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se om øvrige hastesager afsnit 3.12. Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt. Det tilstræbes således, at en hastesag kan behandles på ca. to måneder. Hvis en ansøger fylder 18 år, inden den pågældendes sag er behandlet i Flygtningesnævnet, er sagen ikke længere i hasteproceduren.

Afhøringen i Flygtningesnævnet afpasses efter barnets alder og modenhed.

Meddeles der afslag på asyl i nævnet, skal Udlændingestyrelsen efterfølgende af egen drift tage stilling til, om barnet uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet og derfor skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. Nævnet fastsætter derfor ikke udrejsefrist i disse sager. En afgørelse fra Udlændingestyrelsen om afslag efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, kan påklages til Justitsministeriet.

For uledsagede mindreårige asylansøgere indrejst efter lovændringens ikrafttræden den 1. januar 2010 er det en forudsætning for anvendelsen af § 9 c, stk. 3, nr. 2, at ansøgeren endnu ikke er fyldt 18 år, jf. nærmere afsnit 3.1.6.4.

3.1.6.6 Bevisvurdering

I afsnit 3.4 er spørgsmålet om Flygtningenævnets bevisvurdering i asylsager nærmere gennemgået. Særligt for så vidt angår børn fremgår det af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, at når det er nødvendigt at fastlægge en mindreårigs flygtningestatus, kan der opstå problemer på grund af vanskeligheden ved at anvende kriteriet om ”velbegrundet frygt” i den pågældendes sag. Hvis en mindreårig ikke har nået en sådan grad af modenhed, at det er muligt at fastslå, at han nærer en velbegrundet frygt for forfølgelse på samme måde, som var det en voksen, kan det være nødvendigt at tillægge visse objektive faktorer større vægt. De omstændigheder, forældrene og andre familiemedlemmer befinder sig i, herunder deres situation i den mindreåriges hjemland, vil skulle tages i betragtning. Hvis der er grund til at tro, at forældrene ønsker, at deres barn skal opholde sig uden for hjemlandet på grund af velbegrundet frygt for forfølgelse, kan barnet selv formodes at nære en sådan frygt. Såfremt forældrenes vilje f.eks. ikke kan fastslås, må beslutningstageren på baggrund af alle de kendte omstændigheder og i samarbejde med de eksperter, som bistår ham, nå frem til en afgørelse om, hvorvidt den mindreåriges frygt er velbegrundet. Dette kan kræve en liberal anvendelse af princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode, jf. håndbogens punkter 213 – 219.

Dette er også afspejlet i Flygtningenævnet, hvor nævnet som udgangspunkt stiller mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2011** opholdtilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren under asylsagsforløbet har udvist tilstrækkelig modenhed til, at han kan gennemgå et asylsagsforløb. Ansøgeren har i nævnsområdet besvaret de stillede spørgsmål med fuld forståelse for svarenes betydning for ansøgerens ansøgning om asyl. Ansøgeren er etnisk hazara fra landsbyen [...] i Garabagh-distriktet i Ghazni-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af Taliban eller af sin morbroders sønner. Ansøgerens morbroder lovede sin datter, [...], til ansøgeren, men lovede også senere datteren til en ældre pashtuner fra landsbyen, [...], som har kontakt til Taliban. Ansøgeren gjorde indsigelser og blev én-to dage senere opsøgt på marken af tre talibanere, som tilbageholdt ansøgeren i én nat, hvor han blev udsat for grov vold. Ansøgeren og *morbroderens datter* flygtede ved hjælp fra morbroderens hustru til Kabul, men opgav efter nogle få dage og tog tilbage og søgte tilflugt hos landsbyens overhoved, [...], som ad-

varede ansøgeren om, at hans liv var i fare. *Landsbyens overhoved* gav ansøgeren penge til flugten og lovede at værne *morbroderens datter*. Ansøgeren har senere under sin flugt i Iran fået at vide, at *morbroderens datter* er blevet dræbt. Flygtningeævnet bemærker, at ansøgerens forklaring på flere punkter har givet anledning til tvivl. I vurderingen af ansøgerens troværdighed er det indgået, at ansøgerens forklaring til afhøringsrapporten af [...] 2010 er foregået som en kort telefonisk afhøring, og at ansøgerens forklaring til asylregistreringsrapporten af [...] 2010 fremstår kortfattet om ansøgerens asylmotiv, men indeholder de væsentligste elementer i asylmotivet. Videre lægger nævnet til grund, at ansøgeren må anses for udrejst af Afghanistan til Iran formentlig først i 2009, og at ansøgerens forklaring om ophold i Iran i tre-fire måneder og kort ophold i Tyrkiet samt registrering i Grækenland umiddelbart efter ankomsten dertil, må anses for overensstemmende med, at ansøgeren er registreret i Mytilini i Grækenland i *foråret 2009*. Ansøgeren har afgivet nærmere forklaring om sit asylmotiv i samtale med Udlændingesservice den [...] 2010, i mødet med den beskikkede advokat ifølge advokattindlægget og under nævnsmødet. Nævnet finder, at ansøgerens forklaring på flere punkter ikke fremstår sandsynlig, herunder om ansøgerens og *morbroderens datters* tilbagevenden til landsbyen efter flugten derfra til Kabul. **Et flertal af nævnets medlemmer** finder det imidlertid afgørende, at de tilsyneladende divergenser, der er i ansøgerens nævnte nærmere forklaringer, og tvivlen om sandsynligheden blandt andet af ansøgerens oplysninger om tilbagevenden til landsbyen efter flugten til Kabul med *morbroderens datter*, må vurderes i lyset af, at ansøgeren er mindreårig og analfabet samt på en umiddelbar måde og tilsyneladende uden bagtanke har besvaret spørgsmål i nævnsmødet. Disse nævnsmedlemmer lægger derfor efter ansøgerens oplysninger til grund, at ansøgeren protesterede mod *morbroderens datters* vielse med *den ældre pashtuner*, at ansøgeren og *morbroderens datter* med hjælp fra morbroderens hustru flygtede til Kabul, men at ansøgeren og *morbroderens datter* opgav på grund af pengemangel og vendte tilbage til landsbyen. Ansøgeren har forklaret konsistent om *den ældre pashtuners* betydning og magtfulde position i landsbyen og hans forbindelser til Taliban, samt om de pashtunere og talibanere, som holdt ansøgeren fanget i en dag og udsatte ham for grov vold samt oplyste, at *den ældre pashtuner* havde sagt, at ansøgeren skulle slås ihjel. Selvom ansøgeren blev løsladt af de pågældende, finder disse medlemmer af nævnet efter en samlet vurdering af ansøgerens oplysninger, og med særlig hensyntagen til ansøgerens situation som forældreløs, mindreårig og analfabet, at det herefter må lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden grundet konflikten med den Taliban-tilknyttede ældre *pashtuner* vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 2." Afg/2011/1

Nævnet **stadfæstede i juli 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2010. **Flygtningeævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tadjik fra Qarabagh i Ghazni provinsen i Afghanistan.

I 2003 udrejste han med sin moder til [...] i Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af sin faders fjender samt sin stedfader og dennes familie. Da ansøgeren var ni år gammel, dræbte hans fader lillebroderen til den mand, som havde forsøgt at kidnappe og misbruge ansøgeren, hvorefter den dræbtes familie slog faderen ihjel. Den dræbtes familie tilhørte Taliban, og de overfaldt desuden ansøgeren og stak ham med en kniv. Derefter flygtede ansøgeren med sin moder til Iran, hvor moderen giftede sig med en ny mand, [...], som ønskede at hverve ansøgeren til Taliban. Under opholdet i Iran blev ansøgeren på et tidspunkt, da ansøgeren var 15 år gammel, af politiet sendt tilbage til Afghanistan, hvor han blev tilbageholdt af familien til den dreng, som faderen havde dræbt. Ansøgeren undslap ved hjælp fra vennen [A...]'s ven, [B...]. Tilbage i Iran deltog ansøgeren i *sommeren* 2009 i en demonstration sammen med tilhængere af Mosavi, fordi hans ven, [A...], dagen forinden var blevet slået af myndigheds personer. Ved demonstrationen slog ansøgeren sammen med sine venner en myndigheds person og blev genkendt af en civilklædt betjent. Ansøgeren undslap, men da han kom hjem, havde de iranske myndigheder spurgt efter ham på bopælen. *Stedfaderen* tilbageholdt og slog derfor ansøgeren med et træbat. For at komme fri stak ansøgeren *stedfaderen* med en kniv, stjal sin moders smykker og flygtede. Ansøgeren udrejste medio 2009 af Iran til Tyrkiet. Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren under nævnsbehandlingen har udvist tilstrækkelig modenhed til, at hans sag kan behandles i Flygtningenævnet, selvom han er mindreårig. Nævnet har lagt vægt på, at ansøgeren har besvaret spørgsmålene i begge nævns møder med forståelse af svarenes betydning for det asylmotiv, som ansøgeren påberåber sig. Nævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort sit asylmotiv. Nævnet bemærker, at ansøgeren har udfyldt asylansøgningskemaet udførligt men ikke nævnt, at han selv som 9-årig blev forsøgt udsat for overgreb, og dette var årsag til, at hans fader begik overgreb mod og dræbte en dreng. Ansøgeren har endvidere ikke nævnt den for asylmotivet centrale hændelse om, at han omkring 15 års alderen blev tvangsudsendt til Afghanistan fra Iran og i en periode på muligt omkring 10 dage opholdt sig i Ghazni provinsen i den landsby, hvor [B...] boede, og hvor ansøgeren blev kidnappet og tilbageholdt i tre til fire døgn af bevæbnede personer med tilknytning til den dræbte dreng, indtil det lykkedes [B...] at befri ansøgeren og hjælpe ham tilbage til Iran. Selv når der tages hensyn til, at ansøgeren er mindreårig, og at der foreligger alvorlige oplysninger om hans aktuelle psykiske tilstand ifølge asylcentrets erklæring af [...] 2011, finder nævnet, at ansøgerens manglende oplysninger om centrale elementer i hans asylmotiv ikke kan anses for rimeligt begrundet. Nævnet har herved lagt vægt på, at oplysningerne om såvel overgrebsforsøget på ansøgeren som 9-årig som tilbageholdelsen som 15-årig må anses for så markante, at ansøgeren uden videre havde kunnet oplyse herom i asylskemaet, såfremt bevisenhederne havde fundet sted. Nævnet bemærker endvidere, at forklarings-

gen om tilbageholdelsen som 15-årig også efter sit indhold fremstår isoleret set som usandsynligt for nævnet. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring kan nævnet derfor alene lægge til grund, at ansøgeren og hans moder udrejste fra landsbyen i Afghanistan efter ansøgerens faders død, og at de tog ophold i [...] i Iran, hvor moderen giftede sig på ny med den omhandlede *stedfader*, som ansøgeren havde et konfliktfyldt forhold til. Selv hvis det lægges til grund, at ansøgeren i 2009 for at forsvare sig mod alvorlig vold fra *stedfaderens* side stak *stedfaderen* med en kniv, således at *stedfaderens* ene arm og ene lunge ikke efterfølgende fungerede, kan nævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren af den grund skulle risikere overgreb omfattet af udlændingelovens § 7 ved en tilbagevenden til Afghanistan, idet nævnet ikke finder, at ansøgeren kan anses for at være i en konkret og reel risiko for overgreb fra *stedfaderens* familie. Det bemærkes herved, at nævnet om *stedfaderen* må lægge til grund, at denne har opholdt sig i Iran i mange år og ikke kan anses for at have nogen indflydelse af betydning i Afghanistan. Da nævnet efter det ovennævnte ikke kan lægge til grund, at ansøgeren opholdt sig i Afghanistan som 15-årig, og da nævnet finder, at det fremstår uafklaret, under hvilke nærmere omstændigheder og på hvilken baggrund ansøgerens fader muligvis blev dræbt, da ansøgeren var ni år gammel, finder nævnet efter en vurdering af ansøgerens oplysninger samlet, at det ikke kan antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse, som omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det er indgået i nævnets vurdering, at ansøgeren har opholdt sig blandt andet tre måneder i Frankrig uden at søge om asyl. Nævnet bemærker, at der ved den ovennævnte vurdering er taget hensyn til, at der foreligger aktuelle alvorlige oplysninger om ansøgerens psykiske helbredsforhold, men at disse oplysninger ikke kan føre til en anden vurdering af, om ansøgeren har krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og at nævnet ikke har kompetence til at give opholdstilladelse på grundlag af humanitære forhold. Flygtningesnævnet stadfæster derfor Udlændingetjenestens afgørelse." Afg/2011/33

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Afg/2011/86 samt den i afsnit 6.4 nævnte afgørelse Afg/2011/95.

3.1.7 Betydningen af kumulative forhold

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkt 53 vedrørende forfølgelsesbegrebet i flygtningekonventionens definition af en flygtning, at en ansøger kan have været udsat for forskellige tiltag, som ikke i sig selv udgør forfølgelse (f.eks. forskellige former for diskrimination), i visse tilfælde kombineret med andre ugunstige faktorer (f.eks. en generel stemning af usikkerhed i hjemlandet). I sådanne situationer kan de forskellige elementer set under ét påvirke ansøgerens sind på en sådan måde, at en påstand om velbegrundet frygt for forfølgelse må anses for berettiget af "kumulative grunde". Det er videre anført, at det selvsagt ikke

er muligt at formulere en generel regel for, hvilke kumulative grunde, der kan give anledning til et velberettiget krav på flygtningestatus. Dette afhænger nødvendigvis af samtlige omstændigheder, herunder den særlige geografiske, historiske og etnologiske kontekst.

I punkterne 54 og 55 gennemgås under hvilke omstændigheder, diskrimination kan udgøre forfølgelse. Det fremgår af punkt 55, at selvom diskriminerende foranstaltninger ikke i sig selv er af alvorlig karakter, kan de alligevel give anledning til en rimelig frygt for forfølgelse, såfremt de indgyder den berørte person en følelse af ængstelse og usikkerhed vedrørende hans fremtidige eksistens. Hvorvidt sådanne diskriminerende foranstaltninger i sig selv udgør forfølgelse må vurderes ved inddragelse af samtlige omstændigheder. En påstand om frygt for forfølgelse vil naturligvis stå stærkere, såfremt en person har været udsat for flere diskriminerende tiltag af denne type, og der dermed indgår et kumulativt element.

Endelig fremgår det af Håndbogens afsnit om principper for beslutningstagerens fastlæggelse af fakta, punkt 201, at man som oftest skal skaffe sig viden om en lang række omstændigheder, før processen med at afdække sagens faktum er fuldført. Det kan være vildledende at tage isolerede begivenheder ud af sammenhængen. Den kumulative effekt af ansøgerens oplevelser må tages med i betragtning. Hvor ingen enkelt episode skiller sig afgørende ud, kan en lille hændelse til tider være ”den sidste dråbe”. Og selv om ingen enkelt episode måtte være tilstrækkelig, kan alle de begivenheder, som ansøgeren har redegjort for, sammenlagt bevirke, at frygten anses for ”velbegrun- det” (jf. punkt 53 ovenfor).

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom *Hilal mod UK*, afsagt den 6. marts 2001, vedrørende en afvist tanzaniansk asylansøger udtalte Domstolen, at ved vurderingen af, om en ansøger ved en udsendelse til hjemlandet løber en reel risiko for at blive udsat for behandling i strid med konventions artikel 3, vil Domstolen vurdere spørgsmålet i lyset af det samlede materiale forelagt for Domstolen i sagen, eller om nødvendigt vil Domstolen søge sagen oplyst selv. Et overgreb må hertil have en minimumsgrad af alvor for at falde inden for rækkevidden af konventionens artikel 3, hvis vurdering er relativ og afhænger af samtlige omstændigheder i sagen.

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom *NA. mod UK*, afsagt den 17. juli 2008, vedrørende en afvist etnisk tamilsk asylansøger fra Sri Lanka fremgår det blandt andet, at både vurderingen af risikoen for etniske tamiler med bestemte profiler og vurderingen af, hvorvidt enkeltstående tilfælde af chikane kumulativt ville udgøre alvorlige menneskerettighedskrænkelser, måtte foretages konkret og individuelt i hver enkelt sag. Domstolen fremhævede, at vurderingen af, om der foreligger en reel risiko, må

foretages på grundlag af samtlige faktorer, som udgør en risiko for overgreb. Ved denne vurdering skal der tages hensyn til muligheden for, at en række individuelle faktorer, som ikke i sig selv isoleret set udgør en reel risiko, udgør en reel risiko, når de vurderes kumulativt sammenholdt med baggrundsoplysningerne om generaliseret vold og forhøjet sikkerhedsniveau i hjemlandet. Både behovet for kumulativt at vurdere alle relevante faktorer og samtidig lægge tilstrækkelig vægt på de generelle baggrundsoplysninger om hjemlandet udspringer af forpligtelsen til at vurdere alle relevante omstændigheder i sagen. Ifølge Domstolen viste de foreliggende oplysninger, at de srilankanske myndigheder systematisk anvendte tortur og anden mishandling overfor tamiler, som kunne bruges i myndighedernes bestræbelser på at bekæmpe LTTE (præmis 131). Beskyttelsen efter artikel 3 ville derfor blive aktualiseret, når en ansøger kunne godtgøre, at der var vægtige grunde til at antage, at den pågældende ville være af så tilstrækkelig interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, at det kunne begrunde tilbageholdelse og afhøring af den pågældende (præmis 133). Hvad angik den risiko, der udgik fra de srilankanske myndigheder i den konkrete sag, foretog Domstolen en kumulativ vurdering af risikofaktorerne i klagerens sag, se dommens præmisser 142 – 146. Domstolen fandt herefter i lyset af de kumulerede risikofaktorer sammenholdt med den aktuelle situation i Sri Lanka, at der var en reel risiko for, at lufthavnsmyndighederne i Colombo lufthavn ville have mulighed for at få adgang til registreringer af klagerens tilbageholdelse, og sammenholdt med de øvrige risikofaktorer var det herefter sandsynligt, at ansøgeren ville blive tilbageholdt og kropsvisiteret, hvilket ville afsløre hans ar, som hidrørte fra slag med stokke under tidligere tilbageholdelser. På den baggrund fandt Domstolen, at der var vægtige grunde til at antage, at klageren ville være af interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, og at udsendelse af ham derfor ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3.

Flygtningenævnet har i 2011 truffet afgørelse i en række sager, hvor de kumulative forhold er indgået i grundlaget for nævnets afgørelse:

Nævnet meddelte i **april 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger samt et barn fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har oplyst, at hun er født i [...] i Afghanistan og er kristen af trosretning. I 1984 blev begge ansøgerens forældre dræbt af en bombe, hvorefter ansøgeren boede på kostskoler i henholdsvis Usbekistan og Rusland frem til 1992. I 1992 flyttede hun med en kvinde, som hun havde fået et nært forhold til på kostskolen i Rusland, til Kasakhstan. Hun boede hos kvinden frem til kvindens død i 2004. Herefter tog ansøgeren til Moskva, hvor hun mødte sin nuværende ægtefælle. Ansøgeren har videre oplyst, at opholdet i Kasakhstan og Moskva var illegalt. Senere samme år flyttede ansøgeren og hendes ægtefælle til Kandahar. De indgik islamisk ægteskab i *foråret* 2005. Deres søn er *født i*

foråret 2005. Hun boede i Kandahar frem til kort tid før sin udrejse fra Kabul og Afghanistan i sommeren 2010. Ansøgerens ægtefælle blev holdt tilbage i Dubai i sommeren 2010 under flugten fra Afghanistan. Ansøgeren ved ikke, hvor hendes ægtefælle befinder sig på nuværende tidspunkt. Ansøgeren har ikke været medlem af et politisk eller religiøst parti, forening eller organisation eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun på grund af sin opvækst er russisktalende og kristen, at hendes søn ikke er omskåret, og at hendes ægtefælle transporterer benzin for de amerikanske styrker, hvorfor Taliban ønsker at slå dem ihjel. Taliban har krævet, at ansøgeren konverterer til islam, at sønnen skal omskæres, og at hendes ægtefælle skulle give Taliban en tankvogn, som Taliban ville bruge til at forårsage en eksplosion på en amerikansk base. Ansøgeren og hendes ægtefælle har nægtet at efterkomme dette, hvorefter de var nødsaget til at flygte. **Flertallet** bemærker, at ansøgeren har forklaret nærmere om de to trusselsbreve, som ægtefællen og hun modtog henholdsvis den [...] 2010 i Kandahar og den [...] 2010 i Kabul, hvor de boede i deres herboende svigerfaders ejendom. Ansøgeren har forklaret om opholdet i sommeren 2010 hos fjernere slægtninge i omegnen til Kabul inden udrejsen fra Afghanistan og udrejsen fra Dubai Lufthavn, hvor hun og ægtefællen blev adskilt. Flertallet finder efter en samlet vurdering af ansøgerens oplysninger i sagen forud for nævnsmødet, den refererede forklaring til den beskikkede advokat og ansøgerens forklaring i nævnsmødet, at ansøgerens forklaring fremstår konsistent og sammenhængende og derfor må lægges til grund. Flertallet har herved lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om ægtefællens og svigerfaderens forhold stemmer med det oplyste i svigerfaderens asylsag, der er tilakteret ansøgerens sag. Det oplyste om de fremlagte dokumenter, som er vurderet i kriminalteknisk erklæring fra sommeren 2010, hvorefter to dokumenter er anset for ægte, to dokumenter kan ikke vurderes, og et dokument, ægtefællens nationalitetsbevis, er vurderet som falsk eller eftergjort, da det foreligger som kopi udført med en farveblæk printer, medfører ikke en anden vurdering. Ansøgeren har herved forklaret, at ægtefællen formentlig havde det originale dokument, da han blev tilbageholdt i Dubai. Flertallet bemærker endvidere, at Udlændingetjeneste i nævnsmødet har tilkendegivet, at ansøgerens forklaring om det første trusselsbrev den [...] 2010 lægges til grund, og at flertallet ikke finder grundlag for at afvise ansøgerens forklaring om det andet trusselsbrev den [...] 2010, når ansøgerens forklaring i øvrigt fremstår konsistent og overensstemmende med det oplyste i ansøgerens og svigerfaderens sag. Flertallet finder samlet på denne baggrund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan må anses for at være enlig kvinde med en seksårig søn og afgørende præget af sin opvækst i Rusland og Kasakhstan. Ansøgeren taler og skriver russisk flydende, men taler alene i begrænset omfang pashto og kun lidt dari, som ansøgeren hverken kan læse eller skrive. Ansøgeren er fortsat kristen, uanset ægteskabet i 2005, og har været udsat for konkrete trusselsbreve fra Taliban. Trusselsbrevene angik primært ægtefællen og dennes virksomhed, men omfattede også ansøgeren og fællesbarnet. På denne baggrund finder flertallet,

at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan er i risiko for umenneskelig behandling eller overgreb af en karakter, som er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flertallet har ikke fundet, at de trusler, som ansøgeren har forklaret om, var rettet mod hende på en måde, som indebærer, at ansøgerens risiko ved en tilbagevenden kan anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Der meddeles derfor ansøgeren samt et barn opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2011/26

Nævnet meddelte i **juni 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk azari fra Orumieh i Iran. Ansøgeren indrejste i Danmark i *efteråret* 2008 på sit eget pas isat Schengen visum gyldig til *primo* 2009. Ansøgeren blev registreret som asylansøger i Sverige i *sommeren* 2009 og blev overført til Danmark i *efteråret* 2009, hvor han samme dag søgte asyl i Danmark. Ansøgeren har efter sin udrejse af Iran udført aktiviteter mod det iranske styre. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter de iranske myndigheder. Han har henvist til, at han i 2009 deltog i seks demonstrationer mod det iranske styre, herunder fire demonstrationer i Sverige og to i Danmark. Han har under sit ophold i Sverige desuden kontaktet tv-stationen Rangorang og oplyst navne på personer fra hans hjemegn, som arbejder for det iranske styre, ligesom han har indsendt billeder fra demonstrationer mod det iranske styre til tv-stationen Kanal 1. Han har derudover henvist til, at han efter sin ankomst til Sverige har oprettet en Facebook-profil, hvor han til 200 personer har delt videoer og billeder fra demonstrationer mod det iranske styre. I *foråret* 2009 ransagede myndighederne ansøgerens bopæl i Iran, hvor de blandt andet beslaglagde harddisken til hans computer. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han i 2006 blev tilbageholdt en dag af myndighederne efter at have deltaget i en demonstration mod en karikaturtegning af azarier. Han blev løsladt mod bestikkelse og mod at underskrive en erklæring om ikke fremover at deltage i demonstrationer. Flygtningenævnet finder at kunne lægge ansøgerens konsistente og detaljerede forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at ansøgerens bopæl er blevet ransaget under hans ophold i Sverige og blandt andet hans harddisk konfiskeret, og flygtningenævnet lægger derfor til grund, at ansøgeren til trods for, at han kunne udrejse legalt og problemfrit på eget pas, på dette tidspunkt var kommet i myndighedernes søgelys, muligvis på baggrund af hans mellemliggende kontakt til en regeringskritisk nyhedsstation. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren efter ransagningen har deltaget i demonstrationer mod det iranske styre både i Sverige og Danmark til dels sammen med sin søster, der i forbindelse med en demonstration blev eksponeret i et Tv-indslag på BBC. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens opgaver under demonstrationerne næppe i sig selv ville have givet anledning til problemer, men henset til den forudgående ransagning finder flygtningenævnet det sandsynliggjort, at myndighederne var således opmærksomme på ansøgeren, at hans aktiviteter uanset dette er kommet til myndighedernes kundskab. Her-

til kommer, at familien også forud var myndighederne bekendt som følge af, at 3 af ansøgers søskende har opholdstilladelse i henholdsvis Sverige og Norge, ligesom søsteren på ny blev eksponeret i forbindelse med demonstrationen. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden, vil være således i myndighedernes søgelys, at han risikerer forfølgelse på grund af sine politiske aktiviteter. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2011/29

Nævnet meddelte i **november 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Syrien samt et barn. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder fra Damaskus og muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse partier, foreninger eller organisationer. Fra 1982 til 1985 var ansøgeren medlem af en kurdisk dansegruppe, som var en del af partiet al Itihad al Shaabi, som senere blev til Yekiti-partiet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun fra 1994 til 1998 var gift med [...], som stammer fra en højtstående Baath-familie, at de fik en søn, [...], født i sommeren 1997, men at *hendes daværende ægtefælle* ikke ville anerkende faderskabet, idet hans familie krævede, at han lod sig skille på grund af ansøgerens etnicitet. *Hendes daværende ægtefælle* anlagde sag ved retten angående benægtelse af faderskabet, og ansøgeren risikerer fængselsstraf, hvis hun taber sagen, idet hun ville blive anklaget for utroskab. Ansøgeren har videre henvist til, at hun er eftersøgt af de syriske myndigheder, idet hun i perioden 2009 til 2010 har skjult eftersøgte medlemmer af Yekiti-partiet på sin bopæl, at hendes bopæl er blevet ransaget af efterretningstjenesten i denne forbindelse, at efterretningstjenesten fandt politisk materiale for Yekiti på ansøgerens bopæl, at efterretningstjenesten tilbageholdt ansøgerens fader i ti dage for at få ham til at udlevere ansøgeren, og at der er udstedt en arrestordre på hende. Ansøgeren har henvist til, at hendes bror [...], der er et højtstående medlem af Yekiti-partiet, er kommet på hendes bopæl, herunder med flere personer, som ansøgeren ikke kendte. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren til asylregistreringsrapporten, i asylansøgningsskemaet og til samtalen med Udlændingesservice har forklaret overensstemmende om, at hun på anmodning fra sin bror, [...], gav husly i sin lejlighed i Damaskus til flere personer, herunder i halvanden måned til en kvinde og en mand, og at det må lægges til grund, at disse personer havde tilknytning til Yekiti-partiet, som hendes bror var aktivt medlem af. Ansøgeren har endvidere forklaret overensstemmende om ransagningen på hendes bopæl og myndighedernes efterfølgende anholdelse af ansøgerens fader, der efter ti dage blev løsladt mod at underskrive en erklæring om, at han ville give oplysninger om ansøgeren, når han fik kundskab om hendes opholdssted. Nævnet lægger vægt herpå og finder videre, at det efter ansøgerens forklaring fremstår begrundet, at hun først udrejste efter fem måneder, da hun i den mellemliggende periode skulle skaffe penge til udrejsen, herunder ved salg af en forretning. Ansøgeren har forklaret, at hun i denne periode skjulte sig hos en veninde og

dennes ægtefælle i et andet kvarter i Damaskus, hvor ansøgerens søn endvidere også opholdt sig i denne periode. De udrejste sammen illegalt. Selvom der for nævnet består nogen tvivl om, i hvilket omfang ansøgeren konkret blev eftersøgt på familiens bopæle i den periode, hvor hun opholdt sig hos veninden, idet ansøgeren har forklaret forskelligt herom, lægger nævnet til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien vil være i myndighedernes søgelys og vil risikere tilbageholdelse hos de syriske myndigheder på grund af den bistand, hun har ydet ved at skjule personer med tilknytning til Yekiti-partiet på hendes brors foranledning. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren har oplyst, at *hendes bror* for cirka fire måneder siden er blevet anholdt af myndighederne, og at hans skæbne herefter er uvis. I nævnets samlede vurdering af ansøgerens forhold er det endvidere indgået, at ansøgeren ved en tilbagevenden grundet konflikten med sin fraskilte ægtefælle, der efter det oplyste ligesom den fraskilte ægtefælles familie er indflydelsesrige inden for Baath-partiet, endvidere må anses for at være i en udsat position. Nævnet finder herefter, at ansøgeren har krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Der meddeles derfor ansøgeren samt et barn opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syrien/2011/29

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Iran/2011/21, den i afsnit 3.1.6.6 nævnte afgørelse Afg/2011/1 samt den i afsnit 5.8.2 nævnte afgørelse Syrien/2011/23.

3.2 Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren

Efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs.

Såfremt Dansk Flygtningehjælp ikke kan tilslutte sig Udlændingestyrelsens vurdering af sagen som åbenbart grundløs, behandles sagen i nævnet efter udlændingelovens § 53, stk. 8, af Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Behandlingen af disse sager sker på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan dog efter en konkret vurdering af sagen henvise den enkelte sag til mundtlig behandling under et nævnsmøde i Flygtningenævnet. Der henvises i denne forbindelse til det i afsnit 3.1.6.4 anførte om behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige.

Ved Højesterets dom af 24. marts 2006 er det fastslået, at endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, også gælder sager, der af Udlændingestyrelsen er for-

søgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren, og som er afgjort på formandskompetencen alene. For en nærmere omtale af udlændingelovens § 56, stk. 8, samt den ovennævnte dom henvises til formandskabets 15. beretning (2006), side 13f.

Af udlændingelovens § 53 b, stk. 1, fremgår de væsentligste kriterier, der medfører, at en sag skal behandles i åbenbart grundløs-proceduren.

Bestemmelsen indebærer, at åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når de omstændigheder, som asylansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke er asylrelevante, ligesom åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når asylansøgeren påberåber sig omstændigheder, som på baggrund af Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus. Af bestemmelsen fremgår det endvidere, at åbenbart grundløs-proceduren for eksempel også skal anvendes i sager, hvor den afgivne forklaring er åbenbart utroværdig.

Det fremgår af bemærkningerne til loven, at det forudsættes, at sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, undergives særlig hurtig behandling, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde, jf. herved også Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne, at Flygtningenævnet beskikker en advokat for asylansøgeren i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 1, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde.

I henhold til forretningsordenens § 28 sender nævnet ved sagens modtagelse et brev til ansøgeren om, at denne inden ti dage kan vælge en advokat. Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat inden fristens udløb, beskikker nævnets sekretariat en advokat for ansøgeren. Når ansøgeren har valgt en advokat, eller de ti dage er gået, fremsendes kopi af sagens akter og beskikkelsesbrev til advokaten. I den forbindelse gøres advokaten opmærksom på, at beskikkelsen betinges af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden for en frist på tre uger fra beskikkelsen. Henset til sagernes hastende karakter anmodes advokaten endvidere om straks at give meddelelse til Flygtningenævnets Sekretariat, såfremt den pågældende ikke finder at kunne påtage sig sagen på dette vilkår. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan Flygtningenævnets Sekretariat ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat, jf. forretningsordenens § 29, stk. 3.

Det følger af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, at Udlændingestyrelsen skal underrette Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Det følger endvidere af bestemmelsens 2. pkt, at Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet (den såkaldte call-in beføjelse).

Ved siden af den lovbestemte call-in beføjelse vedrørende bestemte grupper af sager har Flygtningenævnet som den overordnede myndighed i asylsager endvidere en ulovbestemt adgang til at efterprøve Udlændingestyrelsens afgørelser i konkrete sager, der er endeligt afgjort af Udlændingestyrelsen i åbenbart grundløs-proceduren efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, og således ikke kan indbringes for nævnet.

I medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, udarbejder Udlændingestyrelsen kvartalsvis en skriftlig indberetning til Flygtningenævnet indeholdende information om de sager, der er behandlet i åbenbart grundløs-proceduren. På denne baggrund kan Flygtningenævnet løbende vurdere, om nævnet finder grundlag for at gøre brug af call-in beføjelsen i udlændingelovens § 53 b, stk. 3, eller den ulovbestemte adgang til at efterprøve Udlændingestyrelsens afgørelser i konkrete sager, som ikke er indbragt for nævnet. Indberetningerne bliver sendt til medlemmerne af Flygtningenævnets formandskab og Koordinationsudvalget til drøftelse på møder i disse fora.

I december 2010 besluttede Flygtningenævnet på baggrund af oplysninger i Udlændingestyrelsens indberetning at indhente Udlændingestyrelsens sagsakter i en konkret sag vedrørende en tyrkisk statsborger. Nævnet fandt efter en gennemgang af akterne ikke anledning til at foretage videre i sagen.

I indberetningerne inddeler Udlændingestyrelsen sager afgjort i åbenbart grundløs-proceduren i fire grupper. Grupperne er dels inddelt med hensyntagen til, om ansørgerne kommer fra lande, hvis statsborgere med regelmæssige mellemrum meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og dels med hensyntagen til hvilket geografisk område ansørgerne kommer fra.

I 2011 har nævnet stadfæstet ti sager omfattende 14 personer på formandskompetencen, mens en sag omfattende tre personer blev henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde. I sagen, der blev henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde, stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse.

Som eksempel på sager, der er afgjort på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i december 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. Sagen har været behandlet på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens §§ 53, stk. 8, og 56, stk. 3. **Flygtningegenævnet** udtalte: "Flygtningegenævnet har ikke fundet grundlag for at behandle sagen på et mundtligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 8, og 56, stk. 3. Nævnet har fundet, at sagen foreligger således oplyst, at der kan træffes afgørelse på det foreliggende grundlag. Ansøgeren er etnisk hazara og shiamuslim af trosretning fra Ghazni i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har oplyst, at han har opholdt sig i Iran, siden han var tre til fire år gammel. Han har ikke været i Afghanistan siden. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Afghanistan frygter Taliban, dels fordi hans fader nægtede at samarbejde med dem, dels fordi faderen blev beskyldt for at være medlem af Hezb-e-Wahdat. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter lokalbefolkningen i landsbyen, der bestod af 10 til 20 huse, idet ansøgerens fader og familien flygtede til Iran for ikke at blive involveret i en politisk konflikt. Ansøgeren frygter endvidere medlemmer af Hezb-e-Wahdat, idet medlemmer af partiet i landsbyen ligeledes ønskede, at faderen skulle samarbejde. Ansøgeren har derudover henvist til, at han ikke har et netværk i Afghanistan. Ansøgeren har herudover henvist til de generelle forhold i Afghanistan. Flygtningegenævnet skal indledningsvist bemærke, at Flygtningegenævnet ikke har kompetence til at træffe afgørelse vedrørende ansøgerens alder, jf. herved Udlændingesservices afgørelse om alder af [...] 2010. En eventuel klage vedrørende aldersfastsættelsen kan indbringes for Justitsministeriet, tidligere Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, jf. afgørelse om alder af [...] 2010. Nævnet lægger til grund, at ansøgeren ikke er mindreårig og er registreret af Udlændingesservice med fødselsdatoen den *sommeren* 1991. Flygtningegenævnet finder, at den konflikt med Taliban, Hezb-e-Wahdat eller lokalbefolkningen, som ansøgeren har henvist til som asylmotiv, ikke kan lægges til grund. Nævnet har navnlig lagt vægt på følgende: Ansøgeren har i asylansøgningsskemaet anført, at han sammen med sin familie forlod Afghanistan som følge af den meget store usikkerhed i landet samt som følge af sult og nød. Ansøgeren har ikke ved en tilbagevendende noget arbejde eller noget hjem. Ansøgeren har endelig henvist til de generelle forhold, herunder at der var mange, som blev dræbt af Taliban, fremmede tropper og regeringstropper. Ansøgeren har under den første samtale med Udlændingesservice *i slutningen af* 2010 henvist til, at familien flygtede fra Afghanistan, idet ansøgerens fader havde økonomiske problemer, ligesom faderen var blevet tvunget til at deltage i krig. Der var stridigheder imellem Hezb-e-Wahdat og et andet politisk parti, og ansøgerens fader var almindelig arbejdsmand og ville ikke engagere sig politisk. Ansøgeren kom til Danmark for at få et bedre liv. Ansøgeren har under punktet om begrundelsen for ansøgningen om opholdstilladelse oplyst, at der er krig og fattigdom i Afghanistan, samt at folk bliver slået ihjel. Flygtningegenævnet finder, at ansøgeren under samtalen

med Dansk Flygtningehjælp, partshøringen ved Udlændingesservice samt i forbindelse med samtalen med sin advokat har udbygget sit asylmotiv væsentligt uden at have en rimelig forklaring herpå. Flygtningenævnet skal i den forbindelse bemærke, at ansøgeren flere gange, herunder ved udfyldelsen af asylansøgningskemaet og under den første samtale med Udlændingesservice, er blevet opfordret til at oplyse om sit asylmotiv. Det forhold, at ansøgeren ikke blev spurgt nærmere om sin faders situation, kan ikke føre til en ændret troværdighedsvurdering af det af ansøgeren senest påberåbte asylmotiv. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren har undladt at oplyse nærmere om sin faders forhold, uanset at faderens forhold efterfølgende udgør det helt centrale element i ansøgerens asylmotiv. Selv hvis det måtte lægges til grund, at ansøgerens fader og familie inden udrejsen af Afghanistan kom i et modsætningsforhold til Taliban, Hezb-e-Wahdat og/eller beboerne i landsbyen, finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han – mindst 13 år efter sin udrejse som tre- eller fireårig – skulle være i risiko for at blive forfulgt eller efterstræbt ved en tilbagevenden til Afghanistan. Nævnet har lagt vægt på, at ansøgerens fader havde en helt uprofileret position i landsbyen. Faderen var ikke politisk engageret eller tilknyttet, og den konflikt, som faderen måtte have været udsat for, angik ikke faderens del i konflikten, men stridende gruppers bestræbelser på at hverve medlemmer og muligt lokalbefolkningens vilje mod dem, der som ansøgerens fader med sin familie forlod lokalområdet. Endvidere døde ansøgerens fader i *begyndelsen af 2010* som følge af sygdom. De generelle forhold i Afghanistan kan ikke føre til en ændret asylretlig vurdering af ansøgerens sag. Nævnet har herved fundet, at ansøgerens socialt vanskelige situation ved en tilbagevenden ikke asylretligt begrunder opholdstilladelse. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2011/82

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Bos/2011/1 samt den i afsnit 3.7.2 nævnte afgørelse Serb/2011/3.

Formanden eller en af næstformændene kan efter udlændingelovens § 53, stk. 8, henvide en sag til behandling på mundtligt nævnsmøde, såfremt der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Dette kan for eksempel forekomme i tilfælde, hvor nævnet for nylig i sammenlignelige sager har meddelt asyl, eller hvis der er fremkommet nye væsentlige baggrundsoplysninger, som ikke er indgået i den tidligere praksis. Endvidere kan der være tale om sager, som ikke på det foreliggende grundlag er egnede til skriftlig behandling, idet der findes behov for at stille supplerende spørgsmål, eller idet ansøgerens personlige fremmøde kan være af betydning for vurderingen af ansøgerens troværdighed. En eventuel henvisning af en sag til

behandling på mundtligt nævnsmøde er således ikke ensbetydende med, at sagen må forventes at resultere i en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Som eksempel på sager, der blev henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i september 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tunesien. Indrejst i 2010. Sagen var i Udlændingesservice søgt behandlet i åbenbart grundløs-procedure, jf. udlændingelovens § 53 b, stk. 1, men blev efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp indbragt for Flygtningenævnet. Flygtningenævnet henviste sagen til behandling på mundtligt nævnsmøde. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Ansøgeren blev *i begyndelsen af 2011* af [...] Byret idømt 8 måneders fængsel efter straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, jf. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2 og § 2, stk. 4, jf. bekendtgørelse nr. 748 af 1. juli 2008 om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. §§ 2 og 3, jf. bilag 1, Liste B nr. 37 og Liste A, nr. 3, straffelovens § 287, stk. 1, jf. § 276 og § 285, stk. 2, jf. § 277. Ansøgeren blev samtidig udvist af Danmark og pålagt indrejseforbud i 6 år. Ansøgeren er etnisk araber fra Tunis i Tunesien. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i *sommeren 2010* blev fængslet i en uge, fordi de tunesiske myndigheder var blevet bekendt med, at ansøgeren havde et homoseksuelt forhold til en franskmand. Under tilbageholdelsen blev ansøgeren udsat for fysiske overgreb. Han blev løsladt på betingelse af to dage senere at møde op på politistationen, hvorefter han skulle fremstilles for retten. Efter løsladelsen tog ansøgeren samme eftermiddag til byen [...], hvor han skjulte sig i en uge, hvorefter han flygtede. Det må tillægges vægt, at ansøgeren på en række punkter har forklaret upræcist om hændelsesforløbet forud for udrejsen blandt andet om antallet af tilbageholdelser samt tidspunktet, herunder årstallet herfor, om tidspunktet for samtalen med *sin ven*, om ansøgeren selv mødte på politistationen eller blev anholdt på sin bopæl, om politiets ransagning af ansøgerens bopæl, om ansøgeren forlod sin fængselscelle under tilbageholdelsen, om tidspunktet for erkendelsen over for politiet af det homoseksuelle forhold, om antallet af betjente, der deltog i de påberåbte overgreb, og om tidspunktet for udrejsen. Ansøgeren fremstår som en velorienteret person, der må antages at være i stand for at give udtryk for de indtryk, han modtager. Endvidere må det tillægges vægt, at der er tale om centrale oplysninger vedrørende det påberåbte asylmotiv. Da ansøgeren heller ikke for Flygtningenævnet har været i stand til at underbygge det påberåbte asylmotiv, forkaster Flygtningenævnet hans forklaring herom. Det kan herefter ikke lægge til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold

omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingsservices afgørelse.” Tunesien/2011/2

3.3 Sagens behandling

Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at udsendelse af en udlænding ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for at være indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingestyrelsen fremsender herefter sagens akter til Flygtningenævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Flygtningenævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler, jf. herom nærmere nedenfor.

Efter sagens modtagelse i Flygtningenævnet forestår sekretariatet den indledende sagsforberedelse, der skal sikre, at sagen er klar til nævnsbehandling. Såfremt der er behov for stillingtagen til og besvarelse af henvendelser fra ansøgeren, dennes advokat eller andre, vil denne opgave som udgangspunkt blive varetaget af sekretariatets medarbejdere. Mere vidtgående spørgsmål, for eksempel spørgsmål vedrørende foretagelse af torturundersøgelse eller ægthedsvurdering af dokumenter, vil normalt blive henvist til behandling af nævnet i forbindelse med nævnsmødet.

3.3.1 Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter

Det fremgår af udlændingelovens § 55, stk. 1, at Flygtningenævnet om fornødent kan beskikke en advokat for udlændingen, medmindre den pågældende selv har antaget en sådan. I praksis beskikker Flygtningenævnet en advokat for ansøgeren i alle sager, der behandles på mundtligt nævnsmøde. Der beskikkes som udgangspunkt ingen advokat for ansøgeren i statusændringssager.

Ansøgeren retter ofte selv henvendelse til en advokat, der herefter retter henvendelse til nævnet og anmoder om beskikkelse. Anmodningen vil almindeligvis blive imødekommet af nævnet. Nævnet kan dog i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 2, nægte at beskikke den pågældende advokat, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat beskikkes. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat vil blive orienteret forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme, jf. forretningsordenens § 28, stk. 2.

Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat, beskikker nævnet en advokat ud fra nævnets liste over advokater, der modtager beskikkelse i asylsager. Det er i praksis Flygtningenævnets Sekretariat, som foretager advokatbeskikkelsen, jf. forretningsordenens § 28, stk. 1, 2. pkt. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke en anden advokat, jf. § 28, stk. 1, 3. pkt. Sekretariatet vælger advokater, der må antages at være fortrolige med at føre asylsager, ligesom sekretariatet tilstræber at tildele ansøgeren en advokat, der har kontor i nærheden af ansøgerens indkvarteringssted. Advokatfuldmægtige kan efter praksis ikke give møde.

Advokatens beskikkelse omfatter det arbejde, som advokaten udfører, mens vedkommende er beskikket i sagen. Beskikkelsen ophører, når nævnet har truffet afgørelse i sagen.

Nævnet forudsætter, at advokaten forud for nævnsmødet afholder et møde med ansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale samt for at drøfte sagens omstændigheder, ligesom advokaten bør fremsende et indlæg i sagen forud for nævnsmødet.

En ansøger kan ved behandlingen af en sag i Flygtningenævnet kun være repræsenteret af en partsrepræsentant ad gangen. Såfremt der er flere, der retter henvendelse i en sag, skal det således afklares, hvem der repræsenterer ansøgeren.

Der henvises nærmere herom til formandskabets 15. beretning (2006), afsnit 3.3.1, side 50-51.

3.3.2 Mundtlig behandling

Nævnets møder er som udgangspunkt mundtlige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 2.

Mundtligt nævnsmøde anvendes således i spontan-, bortfalds-, inddragelses- og udsendelsessager. Hvis ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet, eller hvis ansøgeren ikke ønsker at være til stede under nævnets behandling af sagen, kan nævnsmødet afholdes mundtligt uden ansøgerens tilstedeværelse, men med deltagelse af ansøgerens advokat og Udlændingestyrelsen. Nævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere henvise en sag til behandling på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4. Ved skriftlig behandling af sager træffer nævnet på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen, se Flygtningenævnets forretningsorden § 38 og nærmere nedenfor afsnit 3.3.3.

.....

Offentligheden har ikke adgang til Flygtningenævnets møder, jf. forretningsordenens § 33, stk. 1.

Dette er blandt andet begrundet i, at det er afgørende for sagens udfald, at ansøgeren har mulighed for frit og uddybende at forklare om sagens forhold, der vedrører personfølsomme oplysninger. Der kan endvidere være et behov for at beskytte ansøgeren og eventuelle tilbageværende familiemedlemmer i hjemlandet mod risikoen for videregivelse af oplysninger til hjemlandets myndigheder.

Til stede under mødet er ansøgeren, dennes advokat, nævnets tre medlemmer, en repræsentant for Udlændingestyrelsen, en tolk og en sekretær fra nævnssekretariatet. Er ansøgeren uledsaget mindreårig asylansøger, deltager endvidere den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors, se herom nærmere afsnit 3.1.6.

Nævnet kan herudover træffe bestemmelse om, at udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiemedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæring eller andre, når særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet, jf. herved forretningsordenens § 34, stk. 2, 1. pkt.

Det følger blandt andet af Flygtningenævnets praksis, at advokater, der skal beskikkes i Flygtningenævnets sager, forud for beskikkelsen kan overvære enkelte møder i nævnet. Der er endvidere praksis for, at fremtidige nævnsmedlemmer, fremtidige repræsentanter for Udlændingestyrelsen, fremtidige nævnssekretærer samt advokatfuldmægtige i sidste kvartal af deres advokatuddannelse kan få mulighed for at overvære enkelte møder med henblik på at forberede pågældende til at møde i Flygtningenævnet fremover.

Flygtningenævnets møder ledes af formanden eller en næstformand, der er dommer. Mødet indledes med, at formanden sikrer sig ansøgerens identitet og redegør for mødets forløb, herunder at nævnsmedlemmerne forud for mødet har haft adgang til sagens materiale. Formanden orienterer ligeledes om, at oplysningerne i sagen vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne overgives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller udenfor Danmark. Herefter formuleres parternes påstande. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

Ansøgeren får herefter mulighed for at afgive forklaring. Dette foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til sin klient, hvorefter repræsentanten for Udlæn-

dingestyrelsen får lejlighed til at stille spørgsmål. Nævnet kan stille supplerende eller uddybende spørgsmål.

Efter forklaringen er afgivet, og eventuel yderligere bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får ansøgeren mulighed for at udtale sig, hvorefter ansøgeren, advokaten, tolken og repræsentanten for Udlændingestyrelsen forlader nævnslokalet.

Der finder herefter en votering sted blandt nævnets medlemmer. Nævnets votering er fortrolig. Resultatet af voteringen indføres i en forhandlingsprotokol, og der udfærdiges en skriftlig beslutning. Nævnets afgørelse træffes ved stemmeflerhed. Som udgangspunkt forkyndes afgørelsen for ansøgeren under nævnsmødet, og formanden giver samtidig en redegørelse for baggrunden for den truffe beslutning. Afgørelsen udleveres til ansøgeren, advokaten og repræsentanten for Udlændingestyrelsen.

3.3.3 Skriftlig behandling

Efter udlændingelovens § 56, stk. 3, henviser Flygtningenævnets formand, eller den formanden bemyndiger hertil, en sag til skriftlig behandling efter § 53, stk. 8-10. Skriftlig behandling anvendes blandt andet i statusændringssager, sager vedrørende nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument eller inddragelse af et sådant dokument, samt sager, der efter den 1. juli 2002 af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. nærmere afsnit 3.2. Vedrørende genoptagelsessager, der behandles på skriftligt grundlag, se nærmere i beretningens afsnit 3.13.1.

I sager, der behandles på skriftligt grundlag, bortset fra statusændringssager, beskikkes der en advokat for ansøgeren, og advokaten får frist til at fremkomme med sine bemærkninger til sagen. Hverken ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsen giver møde for nævnet i skriftlige sager. Sagen afgøres enten på et nævnsmøde, hvor nævnsmedlemmerne foretager mundtlig votering i sagen, eller af formanden eller en af næstformændene alene. Parterne får efter nævnets behandling af sagen skriftlig besked om nævnets afgørelse.

Endelig kan nævnet i en sag, der har været udsat, f.eks. i anledning af en høring, beslutte, at beslutning træffes på skriftligt grundlag ved afgivelse af skriftlige vota og uden at nævnsmedlemmerne mødes på ny.

3.4 Bevisvurderingen

Det følger af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens

§ 7. Det påhviler således ansøgeren at sandsynliggøre, at betingelserne for at blive meddelt asyl er til stede. Under behandlingen af en asylsag bliver ansøgeren vejledt om sin oplysningspligt samt om vigtigheden af, at den pågældende fremkommer med alle oplysninger.

Flygtningenævnets bevisvurdering er fri og er således ikke bundet af særlige bevisregler. De oplysninger, der foreligger for Flygtningenævnet ved bedømmelsen af sagen, udgøres af ansøgerens egne forklaringer til henholdsvis politiet og Udlændingestyrelsen. Disse består blandt andet af rapporter optaget af politiet i forbindelse med ansøgerens indrejse eller i forbindelse med, at ansøgeren har søgt om asyl, et familieoplysningsskema, et asylskema udfyldt af ansøgeren selv på sit modersmål eller på et andet sprog, som ansøgeren behersker i tilfredsstillende grad, og referat af den eller de samtaler, som ansøgeren har haft med Udlændingestyrelsen. Endvidere indgår oplysninger, der fremgår af et advokatindlæg.

Flygtningenævnets bevisbedømmelse sker på grundlag af en helhedsvurdering af ansøgerens forklaring og personlige fremtræden under nævnsmødet sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder nævnets baggrundsmateriale om ansøgerens hjemland. Nævnet har endvidere mulighed for at afhøre vidner.

3.4.1 Ansøgers forklaring

Ved bedømmelsen af sagen vil nævnet søge at fastlægge hvilke af sagens faktiske oplysninger, nævnet kan lægge til grund. Hvis ansøgerens forklaring fremstår som sammenhængende og konsistent, vil nævnet som udgangspunkt lægge denne til grund.

I tilfælde hvor ansøgerens forklaring til sagen er præget af divergenser, skiftende forklaringer, udbygninger eller undladelser, vil nævnet søge at opklare årsagen hertil. I mange tilfælde vil ansøgerens forklaringer under sagens forløb udvikle en højere grad af detaljering og præcision. Dette kan have forskellige årsager, herunder eksempelvis sagens forløb samt ansøgerens individuelle forhold, hvilket nævnet vil lade indgå i vurderingen af ansøgerens troværdighed.

Har ansøgeren imidlertid afgivet divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet, kan dette medføre en svækkelse af ansøgerens troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage hensyn til ansøgerens individuelle forhold, herunder for eksempel kulturelle forskelle, alder og helbred. Der tages eksempelvis særlige hensyn til analfabeter, torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb.

Det følger blandt andet af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 206-219, at det i visse situationer på grund af ansøgerens alder eller mentale tilstand kan være nødvendigt at tillægge oplysninger vedrørende objektive forhold større vægt end de oplysninger, som ansøgeren har afgivet til sagen. Flygtningenævnet vil således som udgangspunkt stille mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere eller ansøgere med mental sygdom eller svækkelse. Endelig vil nævnet i tilfælde med troværdighedstvivl altid vurdere, i hvilket omfang princippet om "benefit of the doubt" skal finde anvendelse.

Flygtningenævnet er ikke bundet til at lægge ansøgerens forklaring om bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang, som Udlændingestyrelsen har gjort ved sagens behandling i 1. instans. Se som eksempel herpå den i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 187f nævnte afgørelse Libyen/2008/1.

Flygtningenævnets behandling af sager vedrørende personer, der har været udsat for tortur, og uledsagede mindreårige asylansøgere er behandlet i særskilte afsnit. Der henvises til henholdsvis afsnit 5.8 og 3.1.6.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet ikke fandt, at ansøgeren med sin forklaring havde sandsynliggjort, at han risikerede forfølgelse, jf. § 7, stk. 1, eller overgreb som omfattet af § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i december 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tjetjener fra Grosnij i Tjetjenien. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgerens farbroder var før sin død medlem af en tjetjensk oprørsbevægelse, og ansøgeren hjalp nogle gange oprørsgruppen med forsyninger på sin farbroders anmodning. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han *i foråret* 2010 blev anholdt på sin bopæl af maskerede mænd. Han blev tilbageholdt i et døgn, hvor han blev udsat for fysiske overgreb. Mændene ville vide, hvor ansøgerens farbroder befandt sig, og de beskyldte ansøgeren for at samarbejde med oprørsstyrkerne, men ansøgeren sagde, at han ikke vidste, hvor hans farbroder befandt sig, og at han ikke samarbejdede med oprørsstyrkerne. Ansøgeren har videre henvist til, at han *i foråret* 2010 om natten passede dyr et stykke fra sin bopæl, og at myndighederne i samme tidsrum opsøgte ansøgerens bopæl og skød ansøgerens farbroder, som var på besøg. Ansøgeren flygtede herefter hjem til sin ven og rejste senere videre til Ingusjetien, hvor ansøgerens vens forældre boede. Her opholdt han sig i fire måneder, før han udrejste af Rusland. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. **Flygtningenævnets flertal** finder imidlertid, at ansøgeren ikke ved sin forklaring sammenholdt med nævnets baggrunds-

oplysninger har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flertallet har herved lagt vægt på, at ansøgeren blev løsladt af de myndighedspersoner, der havde tilbageholdt ham og forhørt ham om farbroderens opholdssted samt beskyldt ham for at hjælpe oprørerne, samme dag som han var blevet tilbageholdt. Eneste betingelse for løsladelsen var, at ansøgeren skulle give møde, hvis han blev indkaldt på ny. Flertallet har endvidere lagt vægt på, at det må lægges til grund, at det var ansøgerens bedsteforældre, som ansøgeren boede hos, der reelt ydede farbroderen (deres søn) hjælp med mad og medicin i et vist omfang, når farbroderen besøgte dem, men at det fremstår som usikkert, i hvilket omfang de øvrige oprørere via farbroderen fik andel i hjælpen. Bedsteforældrene har efter det oplyste ikke efter farbroderens død været udsat for overgreb fra myndighedernes side, selv om myndighedspersoner har henvendt sig til dem for at indkalde ansøgeren til afhøring. Endelig har flertallet lagt vægt på, at ansøgerens frygt for at farbroderens ven, der blev tilbageholdt i forbindelse med, at myndighederne dræbte farbroderen, skulle have givet myndighederne belastende oplysninger om ansøgeren, alene bygger på en formodning, og at myndighederne allerede ved afhøringen af ansøgeren var bekendt med de forhold, der kunne være belastende for ansøgeren. På den baggrund kan den fremlagte neutrale tilsigelse af ansøgeren til at give møde ved kriminalpolitiets efterforskningsafdeling ikke føre til en anden vurdering. Som følge af det anførte stadfæster Flygtningenævnet Udlændingesservices afgørelse.” Rus/2011/15

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet fandt at måtte tilsidesætte ansøgerens forklaring på grund af manglende troværdighed, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shiamuslim af trosretning fra *en by* i Helmand-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hans søn har haft et seksuelt forhold til en pashtunsk pige fra Ahmadzai-familien eller Ahmadzai-klanen, hvorfor personer fra Ahmadzai nu ønsker hævn over ansøgeren ved at dræbe ansøgeren eller hans familie. De pågældende har endvidere brændt ansøgerens bopæl ned og ødelagt hans butik. Ved vurderingen af ansøgerens forklaring om asylmotivet har nævnet tillagt det vægt, at selve hændelsesforløbet består af overskuelige faktuelle omstændigheder, som ansøgeren må kunne forklare om på en overbevisende og konsistent måde, såfremt ansøgerens forklaring skal lægges til grund. Ansøgerens forklaring har imidlertid givet anledning til tvivl. Således har ansøgeren ikke i asylansøgningsskemaet oplyst om den konflikt med knivstikkeri og sårede, der opstod, da ansøgeren kom tilbage til sin bopæl for at flygte med

familien. Endvidere har ansøgeren hverken i asylansøgningsskemaet eller i den første samtale med Udlændingesservice oplyst om, at pigen tilhørte Ahmadzai. I gensamtalen oplyste ansøgeren, at han første gang fik oplysninger om, at pigen var Ahmadzai, da han fra Danmark kontaktede sin hustru i Teheran. I nævnsrådet har ansøgeren først forklaret, at sønnen oplyste herom fra Teheran, men derefter yderligere forklaret, at sønnen oplyste herom, allerede da han kom til forretningen og fortalte om, at han havde været seksuelt sammen med pigen. Ansøgeren har i nævnsrådet oplyst, at Ahmadzai er en stor og indflydelsesrig klan, og at oplysningen derfor var vigtig. I nævnsrådet forklarede ansøgeren først, at han til flugten fik stillet en bil til rådighed af landsbyens ældre. Han førte selv bilen til Kabul. Senere i nævnsrådet har ansøgeren forklaret, at det var hans egen bil, og at han blandt andet solgte den for 8.000 USD for at få penge til flugten. Nævnet finder det endvidere påfaldende, at det brev, som ansøgeren har fremskaffet via sine kontakter i hjemlandet, er dateret den [...], svarende til *en bestemt dato i foråret 2010*. Ansøgeren har i nævnsrådet forklaret, at han er helt sikker på, at det var denne dato, at sønnen kom og fortalte om pigen, og hvor ansøgeren, hans hustru og fem børn flygtede i bil til Kabul. Ansøgeren har ikke før nævnsrådet kunnet tidsfæste episoden så præcist, men har til sagen oplyst, at hændelsen fandt sted *i den forudgående måned uden datoangivelse 2010*. Nævnet bemærker videre, at brevet efter sit indhold må anses for at beskrive mere, end hvad der efter ansøgerens forklaring skete den pågældende dag, og at brevet formentlig må anses for tilbagedateret. Nævnet finder ikke, at brevet i sig selv fremstår overbevisende. Da ansøgeren findes at have forklaret usikkert og divergerende om konkrete elementer i hændelsesforløbet, som efter nævnets opfattelse ikke kunne give anledning til tvivl eller usikkerhed, såfremt der var tale om faktuelle og selvoplevede hændelser, finder nævnet efter en samlet vurdering ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort sit asylmotiv på en måde, som indebærer, at nævnet kan lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. På den baggrund finder nævnet ikke, at ansøgeren kan anses for ved en tilbagevenden til Afghanistan at risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2011/83

Nævnet **stadfæstede i oktober 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er afghansk statsborger, etnisk tadjik og muslim af trosretning. Ansøgeren har aldrig været medlem af eller aktiv for et politisk parti, organisation eller forening. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at hendes fader vil tvinge hende til at gifte sig med en anden mand eller slå hende ihjel, idet hun har giftet sig med en herboende mand uden faderens accept. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren har det angivelige modsætningsforhold til sin fader. Ansøgeren har forklaret usammenhængende om faderens position i familien, at han på den ene side er familiens suveræne overhoved, og at de nærmeste

familiemedlemmer på den anden side uden videre stod op i mod hans autoritet, idet ansøgeren, hendes broder og hendes moder har valgt at holde et ægteskab til anden side hemmeligt for faderen. Således skulle broderen angiveligt have valgt at optræde på faderens vegne i forbindelse med udstedelse af vielsesattesten. Flygtningenævnet finder det påfaldende, at ansøgeren skulle kunne indgå ægteskab og holde det hemmeligt i et år og to måneder, mens hun var i Iran, hvorefter faderen blev bekendt med det indgåede ægteskab en måned efter, at ansøgeren var kommet til Danmark. Ansøgeren har blandt andet forklaret, at der deltog omkring 100 gæster til hendes bryllup. Det har endvidere selvstændig betydning for Flygtningenævnets vurdering, at ansøgerens fader ifølge den fremlagte vielsesattest fremtræder som værende til stede under vielsesregistreringen. Det bemærkes, at fotoet af faderen på lignende måde som de øvrige fotos fremtræder som optaget til formålet. Brevene fra ansøgerens fader kan ikke tillægges nogen bevisvægt. Flygtningenævnet hæfter sig ved, at de fremtræder som udstedt til brug for ansøgerens asylsag. Den omstændighed, at det sidste brev nærmest er en ordret gengivelse af alle dele af ansøgerens asylmotiv, svækker dets autenticitet. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingetjenestens afgørelse." Afg/2011/59

I nedennævnte afgørelse lagde nævnet blandt andet vægt på, at ansøgeren ikke havde ønsket at bidrage til sagens oplysning ved at fremlægge sagsakterne vedrørende hans asylansøgninger i andre europæiske lande:

Nævnet **stadfæstede i marts 2011** Udlændingetjenestens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hazara fra Mazar-e-Sharif, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter overgreb fra familien til en gravid kvinde af pashtunsk etnicitet, som faderen påkørte og dræbte for cirka tre år siden. Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, påhviler det en asylansøger at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse i henhold til loven kan gives. Det følger heraf, at en udlænding, der søger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, må sandsynliggøre den identitet og det asylgrundlag, udlændingen påberåber sig. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren på en sammenhængende og troværdig måde har kunnet redegøre for sit asylmotiv. Det fremstår som påfaldende, at ansøgeren ikke har kunnet angive navnet på den pashtun, som han står i modsætningsforhold til, og som han hævder tilhører en rig og indflydelsesrig familie. Flygtningenævnet finder endvidere, at ansøgerens forklaring om retssagen i Mazar-e-Sharif

fremstår som uklar og til dels modstridende. Ansøgeren har således for nævnet forklaret, at faderen ikke oplyste om resultatet af retssagen, hvorefter han foreholdt samtale-referatet med Udlændingesservice har forklaret, at han rettelig fik sådan underretning. Hertil kommer, at ansøgeren ikke har kunnet forklare overbevisende om retssagens samlede forløb. Det er endvidere indgået i nævnets overvejelser, at ansøgeren ikke har ønsket at fremlægge *sagsakterne fra to europæiske lande* vedrørende hans asylansøgninger. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af sagens oplysninger, at ansøgeren ikke på overbevisende og troværdig måde har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af et modsætningsforhold til en angivelig magtfuld pashtun. De vanskelige, men generelle forhold for etniske hazaraer, kan ikke i sig selv begrunde, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder heller ikke, at den påberåbte generelle risiko for tvangshvervning af Taliban i sig selv er asylbegrundende, og bemærker herved, at tvangshvervning langt overvejende foregår blandt pashtunere. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2011/84

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren ikke kunne give nogen overbevisende forklaring på divergenser, udbygninger m.v., kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtuner fra Jalalabad i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter blodhævn fra sin familie, herunder sin fasters svoger, [...], samt fasterens nu voksne sønner, [...]. Da ansøgeren var 9 år gammel, slog hans fader fasterens ægtefælle ihjel. Faderen blev fængslet af Taliban og flygtede fra fængslet efter cirka 9 måneder eller et år, da Taliban mistede magten. Ansøgeren og hans broder, [...], flygtede med den øvrige familie til Masar-e-Sharif, hvortil faderen kom efter flugten fra fængslet. Omkring otte år senere angreb *fasterens svoger* og ukendte personer, formentlig *fasterens sønner*, familiens nye hjem, mens ansøgeren og hans fader ikke var hjemme. Ved angrebet blev *ansøgerens broders* ægtefælle og søn dræbt. *Ansøgerens broder* blev såret og kom på hospitalet. *Fasterens svoger* truede med at udrydde hele familien. Ansøgeren udrejste to dage senere, og *ansøgerens broder* er senere død. Ved vurdering af ansøgerens forklaring lægger nævnet vægt på, at ansøgeren ifølge personundersøgelseserklæringen ikke er mindreårig, samt at ansøgeren i nævnsrådet har fremstået som en person, der fuldt ud er i stand til at redegøre for sine forhold og at forstå betydningen af de oplysninger, som ansøgeren

giver til sin asylsag om sit asylmotiv. Endvidere bemærkes, at ansøgeren har udfyldt asylansøgningsskemaet på dari og i nævnsrådet har forklaret, at han kommunikerer bedre i skrift på dari end i tale. Ansøgeren har først ved samtalen med Udlændingesservice *primo 2011* oplyst om det angreb angiveligt *medio 2010* på ansøgerens familie i Masar-e-Sharif, som var årsagen til ansøgerens udrejse af Afghanistan to dage efter angrebet. Ansøgeren har til samtalen forklaret nærmere om angrebet, dels om de oplysninger, som hans moder fortalte til ansøgerens fader, herunder om genkendelsen af *fasterens svogers* stemme og hans trusler mod hele familien, dels om ansøgerens egne iagttagelser, da ansøgeren og faderen efter angrebet selv kom til stede. Nævnet finder ikke, at ansøgeren har givet en rimelig forklaring på, at der ikke er oplyst om dette angreb på et tidligere tidspunkt i asylsagen, herunder navnlig i asylansøgningsskemaet, hvor ansøgeren har givet oplysninger om faderens drab på fasterens ægtefælle, og hvad der selv overgik ansøgeren på dette tidspunkt, hvor ansøgeren var cirka ni år gammel. Ansøgeren har endvidere i skemaet omtalt onkelen, der flygtede og rejste til Schweiz, og blandt andet anført, at der ikke var ”råd eller mulighed for at hele familien kunne rejse sammen. Derfor, var det kun mig, der kom hertil.” Nævnet finder, at den sene omtale af det helt afgørende i ansøgerens asylmotiv – angrebet *medio 2010* – indebærer, at ansøgerens oplysninger om angrebet på familiens bolig i Masar-e-Sharif ikke kan lægges til grund af nævnet. Videre bemærkes, at nævnet heller ikke finder det sandsynligt, at ansøgeren og hans familie, hvis de havde været efterstræbt på den måde, som angrebet skulle vise, kunne have boet i Masar-e-Sharif i ca. otte år uden problemer. Nævnet kan derfor alene lægge til grund, at faderen efter flugten fra Talibans fængsling sammen med ansøgeren og den øvrige familie tog ophold i Masar-e-Sharif, mens deres ejendom i området ved Jalalabad blev inddraget af *fasterens svoger* i anledning af drabet på fasterens ægtefælle, og at ansøgeren herefter opholdt sig i Masar-e-Sharif indtil udrejsen formentlig *medio 2010*. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at det kan antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2011/85

Nævnet **stadfæstede i juni 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2010. Det fremgik af sagen, at ansøgeren havde forklaret, at han i Iran forud for udrejsen til Danmark havde været involveret i et slagsmål med nogle iranske drenge, som havde smidt ansøgeren og hans ven ud af en kø ved et bageri. En af de iranske drenge kom til skade. En uge senere mødte ansøgeren og hans ven den pågældende og kom på ny i slagsmål, hvorunder ansøgerens ven blev stukket med en kniv og senere døde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til, at hans asylansøgning behandles i nævnet. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i nævnsrådet har svaret med forståelse af svarenes betydning for ansøgerens asylmotiv. Ansøgeren

er etnisk tadjik fra [...] i Laghman-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han, der fra sit fjerde år har opholdt sig i Iran med sine forældre og søskende, og som i cirka 20 dage i 2010 opholdt sig hos sin mormoder i Afghanistan, ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af faderen til en pige, som han under dette ophold har haft samleje med. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om hans seksuelle forhold til en pige i hjembyen i Afghanistan, hvor ansøgeren opholdt sig i cirka 20 dage på et ikke nærmere angivet tidspunkt i 2010, ikke kan lægges til grund. Dette gælder, selvom nævnet ved vurderingen af ansøgerens forklaring har taget hensyn til, at ansøgeren er mindreårig. Nævnet har lagt vægt på, at ansøgeren til asylregistreringsrapporten som begrundelse for, at han ikke kan rejse tilbage til Afghanistan, har oplyst, at han ikke havde en bopæl eller noget jord der. Tilsvarende har ansøgeren i asylansøgningsskemaet oplyst, at han ikke har ting eller familie i hjemlandet med undtagelse af sin mormoder og en yngre morbroder samt intet sted at bo. Hverken til asylregistreringsrapporten eller i asylansøgningsskemaet har ansøgeren oplyst om, at han, efter udrejsen som fireårig sammen med familien, på et senere tidspunkt var tilbage i Afghanistan i familiens hjemby hos mormoderen. Også i asylansøgningsskemaet har ansøgeren alene oplyst, at han udrejste af Afghanistan som lille i 1997 eller 1998. Først i samtalen med Udlændingesservice har ansøgeren oplyst om, at han som 16-årig blev tvangsudsendt af Iran og herefter opholdt sig i hjembyen [...] i 20 dage. Ansøgeren har ikke angivet noget nærmere tidspunkt for episoden i Afghanistan, men har forklaret nærmere om hændelsesforløbet med pigen, herunder at pigens fader udsatte ansøgeren for vold og trusler på livet. Ansøgeren har først til den beskikkede advokat ifølge dennes indlæg af [...] 2011 oplyst, at pigens familie telefonisk kontaktede ansøgerens familie i Iran flere gange, for at ansøgeren skulle komme til Afghanistan og gifte sig med pigen, hvilket ansøgeren anså for en fælde. Ansøgeren har ifølge advokatindlægget oplyst, at hans familie blev truet flere gange og har i nævnsmødet forklaret, at pigens fader ringede til ansøgerens fader flere gange og fremsatte trusler mod ansøgeren. Nævnet finder det på denne baggrund ikke rimeligt begrundet, at så væsentlige oplysninger først er fremkommet på tidspunktet for asylsamtalen og herefter i udbygget form. Nævnet finder endvidere, at ansøgerens forklaring om episoden med pigen efter sit indhold isoleret set giver anledning til tvivl. Nævnet finder ikke, at det forhold, at ansøgeren var udsat for en traumatisk hændelse og vold i forbindelse med den episode i Iran, hvor ansøgerens ven blev knivdræbt, kan begrunde, at ansøgeren først på et sent tidspunkt har givet oplysning om sit asylmotiv i forhold til Afghanistan, som er ansøgerens hjemland. Da nævnet efter en samlet vurdering derfor ikke kan lægge ansøgerens forklaring om hændelsesforløbet med pigen til grund, finder nævnet ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, herunder

overgreb eller umenneskelig behandling efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtninge-nævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2011/86

Nævnet **stadfæstede i august 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik fra Kabul i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i 2005 begyndte at arbejde for efterretningstjenesten som [...]. Han arbejdede endvidere for den operative vagt-tjeneste i Generaldirektoratet for det nationale sikkerhedsdirektorat. *Primo* 2010 blev ansøgeren opsøgt af en mand fra Taliban, som ønskede, at ansøgeren skulle udføre nogle opgaver for Taliban i forbindelse med ansøgerens daværende arbejde for efterretningstjenesten. Ansøgeren efterkom ikke mandens ønske om at mødes igen, og blev derpå opsøgt i nærheden af universitetet, hvor han blev truet og på ny opfordret til at udføre opgaver for Taliban. Ansøgeren tog i en uges tid til Pansjir, hvor manden opsøgte ansøgeren igen og truede ham. Hvis ansøgeren ikke hjalp dem eller forsøgte at forsvinde igen, ville de slå ham ihjel. Manden ville have ansøgeren til at foretage nogle mindre aktioner. Ansøgeren tog tilbage til Kabul og blev *i foråret* 2010 opsøgt af manden igen. Ansøgeren fik en frist på to dage. Hvis ikke han samarbejdede, ville de slå ham ihjel. Ansøgeren fortalte sin chef om sine problemer, som rådede ansøgeren til at udrejse. Da ansøgeren ville sørge for familiens udrejse, blev han på ny opsøgt af Taliban. Han blev skygget af Taliban tilbage til sin arbejdsplads. Mens han var der, blev han telefonisk truet af Taliban. *Få dage efter at være blevet opsøgt af manden* forlod ansøgeren Kabul og udrejste af Afghanistan. Ansøgeren har skrevet en detaljeret beretning om sine konflikter i hjemlandet i asylansøgningsskemaet. Det er Flygtninge-nævnets opfattelse, at ansøgeren i forhold til disse oplysninger har forklaret divergerende og stærkt udbyggende efterfølgende. Der er således i ansøgerens efterfølgende oplysninger til samtalen med Udlændingesservice, til advokat og til Flygtninge-nævnet tale om en markant skærpet asylsituation for ansøgeren. Således er der i skemaet alene beskrevet to møder med Taliban på relativt lavt konfliktniveau, hvorimod ansøgeren efterfølgende har forklaret om fem møder med Taliban på højt konfliktniveau. Ansøgeren har i skemaet intet nævnt om den optrapning, der skete, blandt andet ved at Taliban opsøgte familien, at ansøgeren meddelte sin chef, at han var i konflikt med Taliban, og at chefen derpå rådede ansøgeren til at udrejse. For så vidt angår spørgsmålet om ansøgeren fortalte sin chef om konflikten med Taliban, har ansøgeren i asylskemaet, afsnit 6 om asylmotiv, udtrykkeligt skrevet, ”... hvis jeg havde informeret regeringen om situationen, var mit eget liv i fare.” Flygtninge-nævnet finder ikke, at ansøgeren har afgivet en troværdig forklaring på, at han har udbygget forklaringen. Ansøgerens forklaring om, at han var i tidsnød, modsiges af den omstændighed, at ansøgeren forklarede meget detaljeret om de to af møderne i skemaet, og at ansøgeren på forespørgsel om, hvorfor

han undlod at skrive om de mest afgørende begivenheder henviste til, at hans chef havde bedt ham om ikke at videregive oplysningerne. Det bemærkes, at ansøgeren er veluddannet, og at det derfor er uforståeligt, at han ikke skulle være bekendt med det at søge asyl, herunder at ansøgeren ikke skal tilbageholde relevante oplysninger. Endvidere bemærkes, at det stemmer dårligt med ansøgerens forklaring om, at han var i stand til at håndtere efterretningsoplysninger i sit arbejde, at han ikke er i stand til i et asylskema at fremhæve de væsentlige asylbegivenheder. For så vidt angår eksempler på divergerende forklaringer afgivet af ansøgeren kan nævnes, at ansøgeren i asylskemaet har skrevet, at der blev aftalt et møde, hvorimod han efterfølgende har oplyst, at det ikke var tilfældet, men at han blot blev opsøgt på ny. Det fremgår af ansøgerens beskrivelse i samtalereferatet af det fjerde møde, som fandt sted, efter at ansøgeren havde været til bryllup, at ansøgeren forholdt sig til to mænd, efter at han var steget ud af sin bil, hvorimod han i sin forklaring i Flygtningenævnet forholdt sig til en mand inde i sin egen bil. Endvidere har ansøgeren i forklaringen i Flygtningenævnet bestridt en opringning, som han selv skulle have foretaget fra sin arbejdsplads efter det femte møde. Opringningen er indgående beskrevet i samtalereferatet. Herefter kan Flygtningenævnet alene lægge til grund, at ansøgeren har haft ansættelse som tolk med en mulig tilknytning til efterretningstjenesten, men ikke at ansøgeren i forbindelse med en relativ høj placering i efterretningstjenesten har haft en konflikt med Taliban. Efter det foran anførte finder Flygtningenævnet, at forklaringen om konflikten med Taliban er konstrueret til lejligheden. Ansøgeren opfylder herefter ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservice afgørelse.” Afg/2011/87

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.9.3 nævnte afgørelse Afg/2011/12.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har taget stilling til, om tolkeproblemer kunne forklare divergenser, udbygninger m.v., kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar fra Afghanistan og parrets mindreårige datter. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger er etnisk pashtun fra Bamian i Afghanistan, den kvindelige ansøger er etnisk tadjik fra Kabul i Afghanistan. Ansøgerne har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter at blive dræbt af *en navngiven indflydelsesrig kommandant* eller folk, der støtter ham, herunder medlemmer af dennes familie. Ansøgerne har forklaret, at familien i 1979 flyttede til Iran, hvor de opholdt sig i omkring 29 år. I denne periode overtog *kommandanten* familiens jord og plantager i Bamian provinsen og dyrkede jorden. I 2002, et år efter at Taliban er forsvundet fra Bamian, begyndte den mandlige ansøger at rejse mel-

lem Afghanistan og Iran, og i 2004 startede han et ørreddambrug op på familiens ejendom i Afghanistan. Da den kvindelige ansøger og parrets tre børn i sommeren 2008 flyttede med til Afghanistan, opstod der konflikter med *kommandanten* og dennes slægtninge, som ønskede at overtage familiens jord. *Kommandantens* broder og fætter friede til ansøgnernes to døtre, hvilket den mandlige ansøger modsatte sig. Herefter blev familien truet med, at døtrene ville blive vansiret, hvis de ikke lod sig bortgifte. Nogle dage herefter blev et af ørredbassinerne forgiftet. En kusine til *kommandanten* advarede herefter den mandlige ansøger om, at *kommandanten* havde planlagt at angribe familiens hus om natten og dræbe den mandlige ansøger og hans søn. Familien tog samme nat til Kabul og udrejste kort herefter af Afghanistan. Uanset at der foreligger usikkerhed om enkelte tidsangivelser, kan **Flygtningenævnets flertal** lægge den mandlige ansøgers forklaring om det påberåbte asylmotiv til grund. Det bemærkes, at det ikke kan afvises, at de nævnte usikkerheder har beroet på tolkeproblemer. Flertallet finder, at den mandlige ansøger har afgivet en konsistent og troværdig forklaring. Flertallet lægger endvidere vægt på, at den mandlige ansøger drev en velfungerende landbrugsejendom med dambrug og almindeligt landbrug, at han var kendt i lokalområdet på grund af dambruget og sine store jordbesiddelser, og at ansøgerne var eneste pashtunske familie i lokalområdet, som næsten udelukkende er beboet af tadjikker. Hertil kommer, at den mandlige ansøger på sammenhængende måde har redegjort for, hvorledes familiemedlemmer til *kommandanten*, som har haft tilknytning til Taliban, har fået øget indflydelse i lokalområdet i Bamian-provinsen. Flertallet lægger således til grund, at ansøgerne er kommet i et modsætningsforhold til lokale magthavere, og at ansøgerne ikke vil kunne opnå de afghanske myndigheders beskyttelse. Efter det foreliggende kan det ikke antages, at ansøgerne risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Derimod finder Flygtningenævnets flertal, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til hjemlandet er i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Afg/2011/15

Nævnet **stadsfæstede i september 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder fra *en by* nær Qamishli, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han er eftersøgt af de syriske myndigheder, idet en skoleinspektør har anklaget ham for at have udøvet hærværk på en skole og tilsmudset det syriske flag. I forbindelse med urolighederne i Qamishli i marts 2004 blev ansøgeren tilbageholdt af myndighederne i omkring to måneder, hvor han blev afhørt og udsat for overgreb. I forbindelse med løsladelsen blev hans fingeraftryk og billede taget, og han underskrev et dokument med et ukendt indhold. I *efteråret* 2010 blev han sammen med to unge mænd antaget til at reparere et tag på en skole.

Dagen efter anklagede skoleinspektøren dem for at have knust skolens ruder og tilsmudset det syriske flag. Samme dag forlod ansøgeren landsbyen. Efterfølgende har myndighederne opsøgt hans bopæl. Flygtningenævnet forkaster ansøgerens forklaring om, at han er eftersøgt af myndighederne, fordi en lokal skoleinspektør har beskyldt ansøgeren for at have begået hærværk på skolen og ødelagt det syriske flag, idet ansøgerens forklaring forekommer utroværdig og konstrueret til lejligheden, ligesom ansøgeren under sagens behandling har forklaret divergerende og udbyggende. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af referaterne fra motivsamtalen og asylsamtalen, at ansøgeren har forklaret, at han ikke vidste, hvem der havde begået disse handlinger. Ansøgeren har derimod ved samtalen med advokaten og igen på nævnsmødet forklaret, at han havde ødelagt flaget, og at det, der stod i referaterne fra de to samtaler med Udlændingesservice, skyldtes tolkeproblemer. Flygtningenævnet forkaster forklaringen om, at divergensen skyldes tolkeproblemer og har herved lagt vægt på, at ansøgeren ved begge samtaler afgav en detaljeret forklaring om omstændighederne ved ødelæggelsen af flaget, samt at det i øvrigt ikke fremgår af referaterne, at der har været misforståelser på grund af tolkning. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ikke har kunnet give nogen rimelig forklaring på, hvorfor skoleinspektøren skulle beskylde ham og de to andre unge mænd, som havde repareret skolens tag, for at have beskadiget det syriske flag. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om, at beskyldningen skyldes uoverensstemmelser mellem skoleinspektøren og ansøgerens fader, forekommer usandsynlig, idet faderen er død i 2001. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien ikke risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Syrien/2011/31

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet fandt, at ansøgeren havde givet en tilfredsstillende forklaring på divergerende, udbyggede eller nye oplysninger eller upræcise forklaringer, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **maj 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra Kermanshah i Iran og sunni-muslim af trosretning. Ansøgeren har gennem to år sympatiseret med partiet KDPI, ligesom han har hjulpet et aktivt medlem af partiet. Ansøgeren deltog desuden i møder afholdt af partiet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i et træningscenter mødte en person, der var aktivt medlem af KDPI, som ansøgeren blev gode venner med. Han hjalp vennen med at transportere og opbevare nogle kasser, som ansøgeren antog indeholdt politisk materiale. Efterretningstjenesten fandt de omtalte kasser hjemme hos ansøgeren, og hans ven er som følge heraf blevet dræbt.

Derefter skjulte ansøgeren sig hos en anden ven i 14 dage, hvorefter han udrejste af landet. Efterretningstjenesten har, da ansøgeren levede i skjul, opsøgt hans bopæl fire gange, hvor de har spurgt efter ham. **Flygtningenævnets flertal** lægger til grund, at ansøgeren under sagens behandling har forklaret i det væsentlige konsistent om sit asylmotiv, selv om der har været nogle divergenser. Flygtningenævnets flertal har her ved også lagt vægt på, at behandlingen og samtalen i Udlændingesservice er sket på grundlag af en meget dårlig oversættelse af ansøgerens asylansøgningsskema. Flygtningenævnets flertal finder under disse omstændigheder, at ansøgeren på grund af sine politiske aktiviteter for KDPI er kommet således i myndighedernes søgelys, at han ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.”
Iran/2011/30

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.9.2.6 nævnte afgørelse Afg/2011/27 samt den i afsnit 6.4 nævnte afgørelse Afg/2011/95.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har fundet, at væsentlige dele af en forklaring kunne lægges til grund, selvom andre dele af forklaringen ikke kunne lægges til grund, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **november 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun fra *en by* i Kandahar-provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at de afghanske myndigheder efterstræber ham, idet de er bekendt med, at han har transporteret våben for Taliban, og at Taliban forfølger ham, idet han ikke gennemførte den opgave, som de havde pålagt ham. Ansøgeren har til støtte herfor anført, at han og hans ven omkring *sommeren* 2010 blev bortført af fire bevæbnede talibanere og efterfølgende tilbageholdt i to dage, hvorunder de blev udsat for overgreb, indtil de indvillige i at udføre opgaver for Taliban. Dagen efter fik de til opgave at transportere fire granater til en isforretning, men undervejs opdagede de, at to mænd fulgte efter dem. De smed granaterne og løb i hver sin retning. Vennen blev tilbageholdt, og der blev skudt mod ansøgeren. Ansøgeren løb hjem til sin moster, inden han flygtede til et hus i Mazar-e-Sharif, hvor han opholdt sig i en uge, inden han udrejste af Afghanistan. Uanset at ansøgeren på enkelte punkter har forklaret upræcist om sin færd forud for udrejsen, finder Flygtningenævnet at kunne lægge hans forklaring til grund vedrørende det påberåbte asylmotiv. Ansøgeren har forklaret konsistent og detaljeret på en sådan måde, at begivenhederne fremstår som selvoplevede. Det skal bemærkes, at de af ansøgeren for Flygtningenævnet fremlagte dokumenter umiddelbart kunne drage hans troværdighed i tvivl. Imidlertid finder Flygtningenævnet, efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold ikke, at dette

forhold bør føre til, at hans forklaring forkastes. Indholdet af dokumenterne ændrer ikke ved det centrale element i ansøgerens asylmotiv. På denne baggrund findes ansøgeren at have sandsynliggjort, at han har bragt sig i et modsætningsforhold til myndighederne og Taliban, og at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det skal bemærkes, at ansøgeren ikke kan antages at risikere forfølgelse af grunde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Efter det foreliggende, herunder karakteren af det pågældende forhold, finder Flygtningenævnet ikke, at de af ansøgeren foretagne handlinger har haft en sådan intensitet og karakter, at de i sig selv ville kunne medføre udvisning efter udlændingelovens § 22-24. Der er herefter ikke grundlag for at foretage særskilt vurdering efter udlændingelovens § 10. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Afg/2011/89

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet tillagde ansøgerens personlige forhold betydning ved bevisvurderingen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Eritrea. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er 72-74 år gammel, etnisk tigrinya og ortodoks kristen fra [...]. Ansøgeren har været medlem af ELF fra *midten af 1970'erne* og af EPLF fra *begyndelsen af 1980'erne* til *begyndelsen af 1990'erne*. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Eritrea vil blive dræbt af en leder i [...]området. Vedkommende kaldes [...]. Hun har i mange år haft en konflikt med den pågældende. *Den pågældende leder* og ansøgeren kæmpede på samme side under frihedskampen, og hun er ikke modstander af regimet i Eritrea. Hun ved ikke, hvorfor *den pågældende leder* er imod hende, men antager, at det måske har sammenhæng med, at hun fra 1999 ikke længere har deltaget i politiske møder, som man mere eller mindre var forpligtet til at deltage i. *Den pågældende leder* har foranlediget, at hun er på forskellige måder er blevet generet af myndighederne, samt at hun flere gange er blevet fængslet. Under det sidste fængselsophold blev hun skubbet ind i en træstub, hvorved hun mistede synet på sit ene øje. Hun blev løsladt mod et kautionsløfte. Hun udrejste legalt med fly fra Asmara. På grund af sygdom søgte hun først asyl efter tre måneders ophold i Danmark, hvor hendes datter er kvoteflygtning. **Et flertal af Flygtningenævnet** bemærker, at ansøgeren på en rimelig måde har kunnet forklare om sine personlige forhold og familiens forhold. For så vidt angår flere asylrelevante emner har ansøgeren derimod svaret meget divergerende på de spørgsmål, der er blevet stillet til hende. I Flygtningenævnet har ansøgeren optrådt usikkert og uden tidsfornemmelse vedrørende en række væsentlige begivenheder. Hun har herunder om fængslinger hverken kunnet forklare overbevisende om antal, tidspunkter, varighed og årsag. Medvirkende hertil er formentlig, at ansøgeren er analfabet, og at hendes helbred er svækket af alderdom og sygdom. Et flertal af Flygtninge-

nævnet kan lægge til grund, at ansøgeren har været utilfreds med en lokal leder, der har truffet beslutninger, som er gået hende imod vedrørende kornkøb og næringstilladelse etc. Efter karakteren og intensiteten heraf finder flertallet ikke, at disse afgørelser er udtryk for forfølgelse. Angående ansøgerens eventuelle politiske uoverensstemmelser med den lokale leder, og at denne skulle have beskyldt hende for samarbejde med oppositionen, har ansøgeren ikke, efter flertallets opfattelse, kunnet forklare sig på en overbevisende måde. Selv når der henses til den bevislempelse, der følger af ansøgerens svækkede tilstand, kan flertallet herefter ikke lægge til grund, at de lokale myndigheder har anset ansøgeren for at have været særligt profileret, samt at ansøgeren har været fængslet eller udsat for anden form for forfølgelse eller overgreb. De generelt vanskelige forhold i Eritrea, som kan være særligt vanskelige for ansøgeren på grund af sygdom og alder samt at ansøgeren nu har været væk fra Eritrea i omkring et år, og at hun i Danmark som forklaret skulle være blevet medlem af Eritrean National Salvation Front (ENSF), kan efter flertallets opfattelse ikke begrunde, at hun er berettiget til at få asyl. Samlet set – og herunder henses til, at ansøgeren er udrejst legalt – finder et flertal af Flygtningenævnet herefter ikke, at det er sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Eritrea vil blive udsat for forfølgelse omfattet af flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller sådanne overgreb, som er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Eritrea/2011/2

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.6.5 nævnte afgørelse Afg/2011/51 samt til den i afsnit 3.1.6.6 nævnte afgørelse Afg/2011/33.

Nævnet vurderer i tilfælde med troværdighedstvivl, i hvilket omfang princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode (“benefit of the doubt”) skal finde anvendelse:

Nævnet meddelte i **januar 2011** opholdtilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst 2010. Ansøgerens fader var meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er araber og kristen assyrer af trosretning fra Bagdad. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til de vanskelige forhold for kristne, som han og hans familie har lidt under. Han har i den forbindelse henvist til, at hans fader i 2006 blev bortført af en terrorgruppe, som tilbageholdt ham, indtil familien betalte løsepenge. Ansøgeren har endvidere blandt andet henvist til, at familien i både 2006 og 2010 modtog trusselsbreve, hvori de blev truet på livet, hvis ikke de konverterede til islam, ligesom ansøgeren i 2009 blev forsøgt bortført af ukendte personer. Flygtningenævnet finder i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund, hvorefter faderen i 2006 var udsat for kidnapning og efterfølgende blev frigivet mod betaling af

løsepenge, at familien modtog en trussel i form af en blodig patron i et brev, at faderens forretning ligeledes i 2006 blev sprængt i luften, at familien i slutningen af 2006 på grund af de førnævnte begivenheder, forlod deres hidtidige bopæl i [...] kvarteret og flyttede til et andet kvarter i Bagdad, at faderen udrejste i 2007, at ansøgeren i 2009 blev udsat for et kidnappingsforsøg, og at familien i *begyndelsen af* 2010 modtog et trusselsbrev på bopælen. Det lægges videre til grund, at ansøgeren vedvarende har været udsat for chikane fra lokalbefolkningen på grund af sin kristne tro, og at han af samme grund opgav at gennemføre et musikstudium i 2008. Ved vurderingen af ansøgerens forklaring finder nævnet at måtte fremhæve, at ansøgeren på flere punkter har forklaret upræcist om sin færden frem til udrejsen, blandt andet vedrørende familiens underhold efter faderens udrejse, omstændighederne i forbindelse med kidnappingsforsøget, og ansøgerens ophold på bopælen efter trusselsbrevet i *begyndelsen af* 2010. Heroverfor må der dog lægges vægt på faderens asylsag, og Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at den tvivl, som ansøgerens forklaring har givet anledning til, ikke skal komme ham til skade ved vurderingen af hans asylansøgning. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold, må det derfor antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det kurdiske område, KRI, vil kunne udgøre et internt flugtalernativ i visse tilfælde. Efter de foreliggende oplysninger i Udlændingenservices fact-finding rapport fra april 2010 om de kurdiske provinser (baggrundnr. 481) vil irakere, der er i besiddelse af irakisk ID-kort uden særlig tilladelse kunne indrejse i dette område. Endvidere vil de pågældende kunne få adgang til længerevarende ophold, samt adgang til blandt andet bolig, arbejde og sygehusvæsen. Kristne assyrere kan som gruppe ikke antages at have sikkerhedsmæssige problemer i KRI. Afgørende for, om ansøgeren herefter kan henvises til at tage ophold i KRI er, om dette efter en samlet vurdering af situationen, herunder ansøgerens personlige forhold, kan anses for rimeligt, jf. Handbook pkt. 91 og UNHCR Guidelines on International Protection af 23. juni 2003, afsnit II C. Det må herved lægges til grund, at ansøgeren ikke har andre slægtninge i Irak, at ansøgeren ikke taler kurdisk, at ansøgeren heller ikke har bekendte i KRI, og at ansøgeren er enlig. På denne baggrund må det antages, at det efter ansøgerens personlige forhold vil være meget vanskeligt for ansøgeren at klare sig alene i området. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at det vil være rimeligt at henvises ansøgeren til at tage ophold i KRI som et internt flugt alternativ. Flygtningenævnet meddeler derfor *ansøgeren* opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Irak/2011/4

Nævnet meddelte i **maj 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2007. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun fra *en landsby* i Kunar-provinsen. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han *et år i midten af 2000'erne* arbej-

dede som tolk for de amerikanske styrker i Kunar-provinsen i Afghanistan. Som følge heraf modtog ansøgeren og hans familie trusler. I *begyndelsen af 2007* opsøgte Taliban familiens hjem og dræbte ansøgerens fader og broder. Ansøgeren opholdt sig på daværende tidspunkt i Jalalabad. Ansøgeren frygter på grund af sit arbejde for amerikanerne at blive slået ihjel af Taliban. Ansøgeren har fra sin indrejse i Danmark forklaret stort set overensstemmende om sit asylmotiv. De fremlagte id-papirer, US-military papirer mv. har via Udenrigsministeriet været forelagt de amerikanske styrker i Kabul. Der er ved denne høring opstået tvivl om, hvorvidt ansøgeren har været ansat hos de amerikanske styrker. Ud fra en samlet vurdering – herunder når der tages hensyn til, at det ikke har været muligt at få en mere præcis besvarelse på de konkrete spørgsmål, som Flygtningenævnet har stillet – kan det ikke afvises, at ansøgeren har været tolk hos de amerikanske styrker, som han har forklaret. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgerens forklaring kan lægges til grund, herunder at han og hans familie er blevet truet af Taliban som følge af sit arbejde som tolk for de amerikanske styrker, og at ansøgerens fader og broder er blevet dræbt af Taliban. Da Taliban er bekendt med ansøgerens identitet, og da ansøgeren har haft et arbejde, hvor han er i særlig risiko for overgreb fra Talibans side, og da det ikke kan antages, at myndighederne vil være i stand til at yde ansøgeren fornøden beskyttelse, opfylder ansøgeren betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2, da han har sandsynliggjort, at han har bragt sig i et sådan modsætningsforhold til Taliban, at han vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af den nævnte bestemmelse. Flygtningenævnet finder derimod ikke, at det kan antages, at ansøgeren vil blive forfulgt af de grunde, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren meddeles derfor asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2011/90

3.4.2 Vidneførsel

Efter udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt., træffer Flygtningenævnet bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Det fremgår af Flygtningenævnets praksis, at i de sager, hvor Flygtningenævnet har tilladt ansøgeren at føre vidner, er der typisk tale om, at vidnerne har en direkte tilknytning til ansøgerens asylmotiv. Det vil således i almindelighed ikke være relevant at tillade vidneførsel i sager, hvor ansøgeren ønsker at føre vidner, der alene skal underbygge ansøgerens generelle troværdighed, uden at vidnerne i øvrigt har nogen direkte forbindelse til asylmotivet.

I nedennævnte sag lagde nævnet i sin afgørelse blandt andet vægt på udtalelserne fra en nabo i ansøgerens hjemland på en videooptagelse fremlagt af ansøgeren:

Nævnet meddelte i **februar 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. Under nævnsmødet blev fremvist en videooptagelse fremlagt af ansøgeren. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er iransk statsborger og shiamuslim fra Shiraz i Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han har deltaget i demonstration i forbindelse med præsidentvalget i 2009, hvor han blev anholdt. Han blev efterfølgende løsladt mod kaution. Ansøgeren har endvidere uddelt politisk materiale til nogle personer, der efterfølgende viste sig at være fra myndighederne, og som forfulgte ham i bil. Det lykkedes ansøgeren at slippe væk, hvorefter han flygtede. Myndighederne har efterfølgende flere gange opsøgt ansøgerens bolig og spurgt efter ham. I *efteråret/vinteren 2009* satte myndighederne ild til ansøgerens hus. Ved vurderingen af ansøgerens forklaring lægger nævnet vægt på, at ansøgeren ifølge asylskemaet har oplyst om løsladelsen fra retten i *sommeren 2009*, og at ansøgeren derefter blev tilsagt til at møde hos myndighederne nogle gange. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren ikke er blevet udspurgt om tilsigelserne eller møderne til samtalen med Udlændingesservice, men at ansøgeren har forklaret om deltagelsen i demonstrationen i *sommeren 2009* i Shiraz, tilbageholdelsen i et døgn, løsladelsen mod kaution, hvor skødet til familiens hus blev indleveret til retten, ansøgerens upåagtede tilstedeværelse ved *en demonstration fem dage efter den første demonstration*, udleveringen af en brochure eller løbeseddel i *efteråret/vinteren 2009* til to personer i en bil, som viste sig at være fra myndighederne, ansøgerens flugt i ansøgerens moders bil, der blev efterladt i en garage, ansøgerens og broderens særskilte afrejse fra Shiraz, hvorefter ansøgeren primært opholdt sig i en navngiven by hos bedstemoderen, ildebranden i 2009 i familiens hus i Shiraz og ansøgerens forsatte skjul med korte ophold i Shiraz indtil udrejsen derfra til Tabriz, hvorefter ansøgeren via Orumieh udrejste af Iran i 2010. Nævnet lægger vægt på disse oplysninger og finder ikke grundlag for efter en samlet vurdering af ansøgerens oplysninger til sagen og i nævnsmødet at anse ansøgerens forklaringer herom for divergerende eller nye. Nævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren i nævnsmødet har svaret uforbeholdent på detaljerede spørgsmål i hændelsesforløbet, ligesom ansøgerens oplysning om, at ildebranden i familiens hus formentlig var myndighedspåsat, fremstår bestyrket ved den foreviste video, der indeholder naboens kommentarer. Under hensyn hertil må nævnet lægge til grund, at ansøgerens sag fra demonstrationen i 2009 fortsat er verserende hos myndighederne, herunder at ansøgeren efter den anden tilsigelse fik besked på, at han ville blive indkaldt til senere retsmøde. Henset hertil og til det oplyste om forløbet om identifikationen af moderens bil, som ansøgeren førte i forbindelse med episoden i 2009, hvor regeringskritisk materiale blev afleveret som forklaret, finder nævnet, at det må lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerer efterstræbelse fra myndighedernes side i forbindelse med sin deltagelse i demonstration og regeringskritisk aktivitet. Det bemærkes, at ansøgeren om de nye oplysninger i nævnsmødet om, at såvel hans moder

.....

som hans storebroder er blevet anholdt af myndighederne, har forklaret, at han først har fået oplysningerne efter samtalen med Udlændingesservice. Endvidere har ansøgeren oplyst, at han under sit ophold i Danmark deltog i en demonstration foran den iranske ambassade i protest mod overgreb mod demonstranter i Iran. Ansøgeren har endvidere henvist til den opståede konflikt med sin tidligere forlovede og dennes familie. Efter en samlet vurdering, navnlig af ansøgerens forklaring om sin deltagelse i demonstrationen, tilbageholdelsen, tilsigelserne og møderne hos myndighederne og episoden i 2009, findes ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran at risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, hvorfor ansøgeren har krav på opholdstilladelse efter denne bestemmelse.” Iran/2011/5

Se som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til vidneførsel, de i formandskabets 19. beretning (2010), side 174ff, nævnte afgørelser.

Nævnet har endelig i sjældne tilfælde benyttet vidner i sager, hvor ansøgeren ikke selv har haft mulighed for at give møde eller på grund af psykisk sygdom, traumer eller lignende ikke har kunnet afgive en sikker forklaring, se som eksempel den i formandskabets 19. beretning (2010), side 201f nævnte afgørelse Kosovo/2010/1.

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 17. beretning (2008), side 94, nævnte afgørelse Kosovo/2008/1.

3.4.3 Generelle baggrundsoplysninger

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte asylsags konkrete omstændigheder er tilstrækkelig oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet også ansvarligt for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger, herunder om forholdene i asylansøgerens hjemland eller 1. asylland.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere. Materialet bliver løbende ajourført og suppleret, jf. nærmere herom nedenfor under afsnit 3.4.3.2.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at baggrundsmaterialet er af høj kvalitet, og at materialet giver nævnet mulighed for at danne et korrekt og objektivt billede af forholdene i de enkelte lande.

For så vidt angår udvælgelse og anvendelse af baggrundsoplysninger har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol flere gange i sager vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en klager ville risikere overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ved en tilbagevenden til hjemlandet, udtalt, at den indkla-

gede medlemsstat må godtgøre, at de nationale myndigheders vurdering af sagen er dækkende og tilstrækkeligt underbygget af baggrundsmateriale fra såvel nationale myndigheder som andre pålidelige og objektive kilder som f.eks. andre medlemsstater eller tredjelande, FN-organer og anerkendte NGO'er. Hvad angår den generelle situation i oprindelseslandet har Domstolen ofte lagt vægt på de oplysninger, der fremgår af aktuelle rapporter fra uafhængige internationale menneskerettighedsorganisationer, herunder Amnesty International, eller regeringskilder, herunder US State Department, se blandt andet sagen NA. mod UK præmis 119. Ved vurderingen af, hvilken betydning der skal tillægges de oplysninger, som fremgår af baggrundsoplysningerne, skal der ifølge Domstolen tages hensyn til kilden, herunder særligt om den er uafhængig, pålidelig og objektiv, se sagen NA. mod UK præmis 120.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i en konkret sag har Domstolen i sagen Saadi mod Italien udtalt, at forholdene i klagerens hjemland var beskrevet i rapporter fra Amnesty International og Human Rights Watch, og at konklusionerne i disse rapporter var understøttet af en rapport fra US Department of State. Henset til udgiverens autoritet og renommé, seriøsiteten af de undersøgelser på baggrund af hvilke rapporter var udarbejdet, det forhold at rapporternes konklusioner på de omhandlede punkter var i overensstemmelse med hinanden og i det væsentlige blev bekræftet af adskillige andre kilder, fandt Domstolen ikke grund til at betvivle deres pålidelighed, se præmis 143.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i sagen NA. mod UK udtalte Domstolen, at der i sagens natur må lægges større vægt på rapporter, som forholder sig til menneskerettighedssituationen i oprindelseslandet og direkte omhandler de forhold, der ligger til grund for den påståede krænkelse i den konkrete sag, end på rapporter udformet som generelle vurderinger. Dette gælder også oplysninger hidrørende fra UNHCR, hvorom Domstolen udtalte, at der efter Domstolens opfattelse måtte lægges betydelig vægt på oplysningerne i UNHCR's Position Paper om situationen i Sri Lanka. Domstolen var imidlertid enig med medlemsstaten i, at papiret nødvendigvis var bredt formuleret og indeholdt en generel oversigt over de varierende risici for hver af Sri Lankas etniske grupper. Domstolen fastslog på denne baggrund, at de synspunkter, der kom til udtryk i papiret, ikke i sig selv kunne være afgørende for hverken de nationale myndigheders eller Domstolens vurdering af risikoen for etniske tamiler, der vendte tilbage til Sri Lanka, se dommens præmisser 122 og 127.

3.4.3.1 Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår hovedsageligt på internettet. Baggrundsmaterialet udvælges ud fra en vurdering af kildernes objektivitet og generelle og konkrete indsigt vedrørende asylrelevante forhold, herunder forhold af politisk og menneskeretlig karakter, i andre lande. Materialet udvælges desuden ud fra en vurdering af

rapporternes relevans og aktualitet. Med henblik på, at baggrundsmaterialet giver et repræsentativt og balanceret indtryk af forholdene i de enkelte lande, udvælges rapporter så vidt muligt både fra anerkendte organisationer og myndigheder.

Endvidere giver adgangen til internettet nævnet mulighed for at søge mere specifikke oplysninger indhentet i relation til særlige problemstillinger i de enkelte sager.

De ubegrænsede muligheder for at søge og hente uendelige mængder af baggrundsmateriale fra internettet indebærer imidlertid også, at der løbende pågår et stort sorteringsarbejde i nævnssekretariatet, hvor der foretages en kvalificeret og kritisk vurdering af såvel kilden som af den indholdsmæssige værdi af det tilgængelige materiale, før det indgår i samlingen af baggrundsmateriale.

Som nævnt indhentes Flygtningenævnets baggrundsmateriale fra forskellige myndigheder. I den forbindelse kan særligt nævnes Udenrigsministeriet og Udlændingestyrelsens Dokumentations- og Projektkontor. Herudover indhentes baggrundsmateriale fra forskellige organisationer, herunder Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International, Human Rights Watch og andre internationale menneskerettighedsorganisationer samt UNHCR. Hertil kommer endvidere det amerikanske udenrigsministeriums årlige rapporter (Country Report on Human Rights Practices om menneskerettighedssituationen i et stort antal lande og International Religious Freedom Report) samt rapporter fra British Home Office, norske Landinfo, Det svenske Utrikesdepartement, Europarådet og andre landes myndigheder i øvrigt. Endvidere kan nævnet anmode Udenrigsministeriet om en udtalelse om, hvorvidt oplysninger i et generelt udformet baggrundsnotat kan bekræftes.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelt og relevant materiale vedrørende forholdene i det enkelte land. Der er for hvert land en bilagsliste med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter med et link til dokumentet. Det er desuden muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale.

Det er det enkelte nævnsmedlem, som ud fra princippet om fri bevisbedømmelse vurderer baggrundsoplysningernes betydning i forhold til oplysningerne i den enkelte sag. Det er derfor ikke muligt generelt at beskrive, hvorledes baggrundsoplysningerne fra forskellige kilder bliver vurderet, herunder hvorvidt oplysninger fra en bestemt kilde tillægges større betydning end oplysninger fra andre kilder. Hvis flere af hinanden uaf-

hængige kilder har afgivet samstemmende oplysninger, må dette dog antages at blive tillagt særlig vægt.

3.4.3.2 Opdatering af nævnets baggrundsmateriale

På nævnets hjemmeside offentliggøres baggrundsmateriale vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra. Oplysningerne i baggrundsmaterialet er en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte asylsag.

Flygtningenævnets sekretariat sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres, og at de relevante rapporter vedrørende de forskellige lande indgår i baggrundsmaterialet. Det fremgår således af Flygtningenævnets resultatkontrakt for 2011 med Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration blandt andet, at nævnet tre gange årligt skal offentliggøre nyt baggrundsmateriale på Flygtningenævnets hjemmeside vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra.

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår på den måde, at nævnssekretariatets sagsbehandlere er inddelt i en række landegrupper, der er ansvarlige for søgning af baggrundsmateriale for de enkelte lande i landegruppen. Derudover er de enkelte lande inddelt i gruppe I- og gruppe II-lande. Gruppe I-lande er de lande, hvorfra nævnet behandler flest sager eller som på grund af udviklingen i landet eller af andre grunde findes at skulle følges nærmere. Gruppe II-lande er lande, hvorfra der er meget få sager, og hvor der derfor ikke foretages en løbende opdatering af baggrundsmaterialet. Opdatering af baggrundsmaterialet vedrørende gruppe I-lande foretages løbende. Opdateringen af baggrundsmateriale vedrørende gruppe II-lande foretages konkret, det vil sige, når nævnet modtager en sag vedrørende en ansøger fra det pågældende land.

Flygtningenævnets sekretariat søger endvidere efter baggrundsmateriale, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i et land.

Med henblik på at Flygtningenævnet kan træffe korrekte afgørelser på et veloplyst grundlag, skal relevant baggrundsmateriale være tilgængeligt for nævnet, Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat inden nævnsmødet.

Den beskikkede advokat bliver forud for hver enkelt sags behandling i nævnet orienteret om, at Flygtningenævnets bilagsfortegnelser og baggrundsmateriale vedrørende det pågældende land kan findes på og downloades fra nævnets hjemmeside.

I dagene op til hvert nævnsmøde kontrollerer nævnssekretæren, om der er optaget nyt baggrundsmateriale, som endnu ikke er offentliggjort på nævnets hjemmeside. Hvis der

foreligger nyt ikke-offentliggjort materiale, udsendes dette materiale syv dage før nævnsmødet. Hvis materialet er fremkommet umiddelbart før nævnsmødet, udleveres det på mødet.

3.4.4 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

3.4.4.1 Høringer

Hvis nævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel mere generelle forhold i det pågældende land som om oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan også opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte asylsager.

Når nævnet skal tage stilling til, om en sag bør udsættes på en konkret eller en generel høring, er den aktuelle kildesituation i det pågældende land et nødvendigt led i nævnets vurdering, idet høringer vedrørende visse lande på forhånd kan siges at være meget vanskelige eller ikke mulige at gennemføre.

Når nævnet har truffet beslutning om at iværksætte en høring, foretager nævnssekretariatet en nærmere vurdering af, hvorledes høringen skal formuleres og ekspederes, herunder hvorvidt det vil være formålstjenligt at udvide høringstemaet af hensyn til den videre behandling af andre sager. Forud for en generel høring kan nævnssekretariatet orientere Udlændingestyrelsens Dokumentations- og Projekt kontor om høringen med henblik på at undgå parallelhøringer. Af samme grund modtager nævnets sekretariat fra Udlændingestyrelsens Dokumentations- og Projekt kontor kopi af generelle høringer, som Udlændingestyrelsen foretager.

Hvis en høring har generel karakter og derved kan få betydning for vurderingen af andre tilsvarende sager, indgår nævnets eller Udlændingestyrelsens høringsbrev i det generelle baggrundsmateriale. Når Flygtningenævnets sekretariat tre dage før nævnsmøderne udsender eventuelle nye baggrundsoplysninger til nævnet, den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen, vedlægges således kopi af relevante verserende høringer. Advokaten får på den måde mulighed for at vurdere, om en verserende høring giver anledning til under nævnsmødet at nedlægge påstand om udsættelse af en sag på fremkomsten af svaret på en verserende høring.

En sådan høring kan indebære, at behandlingen af et større antal sager må stilles i bero.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager endvidere drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

Det kan forekomme, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg selv tager initiativ til, at der indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) sager.

Som nærmere omtalt nedenfor i afsnit 3.7.2 besluttede Flygtningenævnet i april 2011 på baggrund af oplysninger om forholdene i Syrien at stille de tvangsmæssige udsendelser til Syrien i bero og udsætte afgørelsen af de sager, hvor ansøgerne ikke umiddelbart kunne få asyl. Flygtningenævnets koordinationsudvalg fandt på et møde i juni 2011, at situationen i Syrien fortsat var vanskelig og uafklaret. På denne baggrund besluttede udvalget at forlænge berostillelsen af de tvangsmæssige udsendelser til Syrien indtil videre samt i samarbejde med Udlændingestyrelsen at søge yderligere oplysninger om forholdene i Syrien via de lande, der er repræsenteret i IGC.

Også svar på helt konkrete høringer indeholder til tider oplysninger af generel karakter. I sådanne tilfælde vil høringssvaret i anonymiseret form indgå i nævnets generelle baggrundsmateriale.

3.4.4.2 Ægthedsvurderinger

I mange konkrete sager fremlægges der dokumenter, typisk i form af arrestordrer, tilsigelser, udskrift af dombøger m.v., til støtte for asylansøgerens forklaring om forfølgelse i hjemlandet. Flygtningenævnet sender i vid udstrækning disse dokumenter til Udenrigsministeriet med anmodning om en udtalelse om, hvorvidt dokumenterne kan anses for at være ægte.

Flygtningenævnet påser forud for afsendelsen af høringen, at der foreligger fornødent samtykke fra den pågældende asylansøger til, at de omhandlede oplysninger kan indhentes via Udenrigsministeriet, eventuelt ved anvendelse af lokale kilder.

Da det i asylsager er afgørende, at oplysninger om ansøgeren eller ansøgerens identitet ikke videregives til hjemlandets myndigheder, anfører Flygtningenævnet altid i høringsskrivelserne følgende forbehold: "Asylansøgerens identitet må ikke komme de stedlige myndigheder eller uvedkommende tredjemand til kundskab. Derimod vil pågældendes identitet om nødvendigt og i fortrolighed kunne videregives til den af ambassaden benyttede advokat eller tilsvarende kilde".

I januar 2011 blev der nedsat en tværministeriel arbejdsgruppe under Udenrigsministeriet med deltagelse af blandt andet Flygtningenævnets Sekretariat med henblik på en opdatering af de hidtil gældende retningslinjer for foretagelse af ægthedsvurderinger i udlændingesager. De opdaterede retningslinjer blev drøftet og tiltrådt på møder i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg i februar 2012 og trådte i kraft i maj 2012. Retningslinjerne indeholder blandt andet en gennemgang af de sagstyper, i hvilke der er behov for indhentelse af en ægthedsvurdering af udenlandske dokumenter, og af den arbejdsgang, der følges i forbindelse med foretagelse af ægthedsvurderingerne, herunder Udenrigsministeriets retningslinjer for udvælgelse af kilder.

Endvidere drøftes spørgsmål vedrørende ægthedsvurderinger løbende i et samarbejdsforum med deltagelse af Udenrigsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingestyrelsen og Rigspolitiet.

Ved behandlingen af en sag kan det imidlertid også forekomme, at Flygtningenævnet som led i bevisvurderingen tager stilling til, om et fremlagt dokument kan lægges til grund, uden at det har været sendt til Rigspolitiet eller Udenrigsministeriet til ægthedsvurdering. Ved vurderingen heraf kan blandt andet indgå tidspunktet og omstændighederne for dokumentets fremkomst, dokumentets karakter samt ansøgerens troværdighed i øvrigt.

Som eksempel på, at nævnet ikke har fundet anledning til at iværksætte en ægthedsvurdering, kan nævnes:

Nævnet **stadsfæstede i marts 2011** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tjetjener fra Groznyj. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han ved en tilbagevenden til Tjetjenien risikerer at blive tilbageholdt af myndighederne, der urigtigt beskylder ham for at være tjetjensk oprører. Han blev *i efteråret 2000* anholdt ved en russisk kontrolpost i Groznyj og urigtigt beskyldt for at have transporteret eksplosive stoffer, hvorefter han blev tortureret og løsladt efter 4-5 dage. Hans broder blev i 2005, 2006 og 2007 opsøgt på sin bopæl i [...], hvor ansøgeren også var registreret, af lokalbetjenten, der efterspurgte ansøgeren. Ansøgerens broder og ansøgerens hjem i Grosnyj blev opsøgt af myndighederne *i foråret 2010*, og myndighederne opsøgte endvidere ansøgerens søsters bopæl *i foråret 2010*, hvorfra det lykkedes ansøgeren at flygte. Uanset at det kan lægges til grund, at ansøgeren *i efteråret 2000* blev anholdt ved en russisk kontrolpost i Grosnyj, finder Flygtningenævnet, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren 10 år efter sin tilbageholdelse i 2000 på ny i 2010 blev efterstræbt af de russiske myndigheder. Næv-

net finder således, at de af ansøgeren beskrevne omstændigheder, der begrundes, hvorfor han skulle være efterstræbt, og hvad der ville ske med ham, hvis han blev pågrebet af myndighederne, forekommer vage og uklare. Ansøgeren har således ikke kunne forklare, hvorfor han blev tilbageholdt i 2000. Efter det af ansøgeren oplyste, har han ikke begået ulovlige handlinger i perioden fra 2000 til 2010. Ansøgeren har endvidere først under forklaringen for Flygtningenævnet oplyst, at han blev tilbageholdt i 2001 og umiddelbart herefter løsladt mod betaling af de penge, som han havde på sig. Han har endvidere først under samtalen med Udlændingesservice forklaret, at han blev opsøgt af myndighederne i sit hjem i foråret 2010. Ansøgerens oplysning om et relativt fjernt slægtskab med den tidligere præsident Dudajev, hvilken oplysning først er fremkommet på et fremskredent tidspunkt under asylsagsbehandlingen, findes heller ikke at kunne begrunde, at ansøgeren skulle være efterstræbt af myndighederne. Den af ansøgeren fremlagte eftersøgningsordre af [...] 2011 findes ikke i sig selv at kunne føre til, at ansøgeren bliver meddelt asyl. Nævnet har herved lagt vægt på, at eftersøgningsordren, der – uanset dens karakter af internt dokument i politiet – efter det oplyste er udleveret af politiet til ansøgerens broder og først er fremkommet umiddelbart inden mødet i Flygtningenævnet, ikke forekommer troværdig. Med samme begrundelse findes ansøgerens påstand om, at sagen hjemvises til yderligere behandling i Udlændingesservice eller udsættes på Flygtningenævnets stillingtagen til dokumentet, ikke at kunne tages til følge. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Rus/2011/10

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.9.3. nævnte afgørelse Afg/2011/12.

3.4.4.3 Kriminaltekniske erklæringer

Hvis Flygtningenævnet har brug for en mere teknisk vurdering af et dokumentets ægthed, kan nævnet anmode Rigspolitiet, Kriminalteknisk Center (KTC), om at foretage en teknisk vurdering af dokumentet, herunder af identitetskort, for at få fastslået, om dokumentet er ægte. I sjældnere tilfælde anmoder Flygtningenævnet Kriminalteknisk Center om at vurdere ægtheden af attester og lignende, men denne proces vanskeliggøres af Kriminalteknisk Centers behov for sammenligningsmateriale i form af lignende ægte dokumenter, idet forfalskninger af attester m.v. ikke fremtræder lige så tydeligt, som tilfældet ofte vil være for så vidt angår identitetskort.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet i sin afgørelse blandt andet har lagt vægt på en erklæring udfærdiget af Rigspolitiet, Kriminalteknisk Center, kan henvises til den i afsnit 3.1.7 nævnte afgørelse Afg/2011/26.

3.5 Flygtningenævnets afgørelse

Forud for nævnsmødet udarbejder Flygtningenævnets sekretariat et resumé af ansøgerens forklaringer under sagens behandling. Dette resumé indgår som en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder i nævnets beslutning i sagen.

Flygtningenævnets afgørelser skal begrundes, jf. udlændingelovens § 56, stk. 7, og forvaltningslovens §§ 22 og 24.

Udover en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder og en gengivelse af ansøgerens forklaring under nævnsmødet indeholder Flygtningenævnets afgørelse således en vurdering af, om nævnet finder, at ansøgeren opfylder betingelserne for at få asyl, og de hovedhensyn, nævnet ved vurderingen heraf har lagt vægt på. Der kan endvidere være anledning til i begrundelsen særskilt at tage stilling til partsanbringender.

3.6 Aktindsigt og offentlighed

Mulighederne for aktindsigt i asylsager reguleres dels af forvaltningslovens og offentlighedslovens almindelige regler herom og dels af udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4.

Udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4, er specialregler, der regulerer ansøgerens og den beskikkede advokats ret til aktindsigt i forbindelse med sagens behandling i nævnet. Reglerne gælder ved siden af de almindelige regler om aktindsigt i forvaltningsloven og offentlighedsloven.

Af udlændingelovens § 55, stk. 3, følger, at udlændingen og dennes advokat skal have adgang til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i sagen, og til at udtale sig herom. Ved udlændingelovens § 55, stk. 4, begrænses adgangen til aktindsigt, hvis hensynet til statens sikkerhed eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør dette påkrævet. Ansøgeren og dennes beskikkede advokat har således som udgangspunkt ret til aktindsigt i alt materiale, der indgår i den enkelte sag.

Offentlighedslovens regler om aktindsigt i lovens kapitel 2 og 3 vedrører aktindsigt for andre end sagens parter, for eksempel privatpersoner, journalister og forskere. Ved anmodning om aktindsigt i en asylsag efter offentlighedslovens regler vil undtagelsesbestemmelsen i lovens § 12, stk. 1, nr. 1, vedrørende personfølsomme oplysninger som udgangspunkt være opfyldt. Det antages således i praksis, at alene oplysningen om, at en bestemt person har ansøgt om asyl, udgør oplysninger om enkeltpersoners private forhold. En anmodning om aktindsigt vil således normalt ikke kunne imødekommes, medmindre der foreligger samtykke.

Det forekommer, at Flygtningenævnet modtager henvendelser fra advokater, der til brug for en konkret sag anmoder om aktindsigt i andre sager, eksempelvis under henvisning til, at den eller de pågældende sager har et faktum, der har lighed med den konkrete sag. Såfremt advokaten ikke kan antages at være partsrepræsentant i sagerne, afgøres sådanne spørgsmål efter reglerne i offentlighedsloven.

I praksis vil sådanne situationer ofte løses ved, at der indhentes samtykke til aktindsigt fra parterne i de pågældende sager. Flygtningenævnet vil herefter meddele aktindsigt i de pågældende sager, medmindre oplysningerne i sagen kan undtages fra aktindsigt af hensyn til andre private eller offentlige interesser.

Flygtningenævnet modtager af og til henvendelser fra journalister eller forskere, der anmoder om aktindsigt i en ubestemt flerhed af sager, f.eks. i alle afgørelser truffet vedrørende en bestemt nationalitet. I disse tilfælde vil betingelserne i offentlighedslovens § 4, stk. 3, hvorefter en begæring om aktindsigt skal angive de dokumenter eller den sag, som den pågældende ønsker at blive gjort bekendt med, ofte ikke være opfyldt. Nævnet vil i forbindelse med denne type anmodninger vurdere, om der kunne være grundlag for at imødekomme en anmodning ud fra princippet om meroffentlighed, jf. offentlighedslovens § 4, stk. 1, 2. pkt. Idet oplysninger i asylsager efter deres karakter må anses som omfattet af tavshedspligten for offentlige ansatte, jf. forvaltningslovens § 27, vil der dog som udgangspunkt blive meddelt afslag på aktindsigt, med mindre der foreligger samtykke fra parterne i de enkelte sager.

Såfremt Flygtningenævnet tidligere har meddelt aktindsigt efter forvaltningsloven i akterne i en konkret sag, vil nævnet ved en efterfølgende meddelelse af aktindsigt i de pågældende akter opkræve betaling for denne, jf. Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 646 af 18. september 1986.

3.7 Udsendelse

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt, hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, samt til hvilket land udsendelse kan ske.

Hvis en ansøger har statsborgerskab i flere lande, foretager Flygtningenævnet en asylretlig vurdering i forhold til begge de lande, hvor ansøgeren har statsborgerskab, ligesom nævnet i forhold til begge lande vurderer, hvorvidt ansøgeren efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt. Se som eksempel herpå:

Nævnet **stadfæstede i september 2011** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2003. Flygtningenævnet udsatte på et nævns-møde i maj 2010 sagens behandling med henblik på en høring af Udenrigsministeriet. Efter modtagelse af Udenrigsministeriets høringssvar er sagen afgjort ved skriftlig vo-tering. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politi-ske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren er etnisk perser og er født og opvokset i Teheran i Iran, at han i 1974 sammen med sine forældre og seks søskende forlod Iran og tog ophold i Aserbajdsjan i det daværende Sovjetunionen, at ansøgeren og hans storebroder erhvervede sovjetisk statsborgerskab, at ansøgeren i *begyndelsen af 1990’erne* ansøgte om asyl i *et andet europæisk land* under falsk identitet, men fik af-slag herpå, at ansøgeren under samme identitet opnåede humanitær opholdstilladelse og senere statsborgerskab i *det pågældende europæiske land*, at dette statsborgerskab i *begyndelsen af 2000’erne* blev inddraget på grund af svig, at ansøgeren efterfølgende søgte asyl i både Danmark og Sverige, og at ansøgeren ifølge samtalerferatet har op-holdt sig i Danmark siden 2005. Ansøgeren har som asylmotiv påberåbt sig, at han er statsløs, idet han har mistet sine statsborgerskaber i Iran, det tidligere Sovjetunionen og *det ovennævnte europæiske land*. Ansøgeren frygter ved en tilbagevenden til Iran at blive stemplet og blive udsat for overgreb, idet faderen i sin tid måtte forlade Iran på grund af mistanke om at have spioneret for Sovjetunionen. Vedrørende spørgsmålet om ansøgerens statsborgerskabsforhold har Flygtningenævnet iværksat en høring gennem Udenrigsministeriet, som ved brev af 7. september 2010 har vedlagt et ”bidrag” fra en anonymiseret kilde. Det fremgår af dette ”bidrag”, at de regler om statsborgerskab, der var gældende i 1974, fortsat er gældende. Ifølge statsborgerskabsreglerne har en faders frivillige frasigelse af iransk statsborgerskab ikke umiddelbart virkning for hans ægte-fælle og børn under 18 år, medmindre frasigelsen udtrykkeligt omfatter disse, og myn-dighederne godkender dette. Hverken den omstændighed, at en iransk statsborger flyt-ter til et andet land, eller at den pågældende opnår statsborgerskab i et andet land, medfører bortfald af det iranske statsborgerskab. Tidligere iranske statsborgere, som har frasagt deres statsborgerskab eller børn af sådanne personer, vil blive bevilget iransk statsborgerskab efter fremsættelse af anmodning herom til regeringen, medmin-dre regeringen måtte finde, at statsborgerskabet vil stride mod landets interesser. I det foreliggende tilfælde er det usikkert, om ansøgerens fader frasagde sig statsborgerska-bet og om en eventuel fraskrivelse tillige omfattede resten af familien. Oplysningerne om frasigelsen er alene baseret på ansøgerens oplysninger herom. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren efter det ovenfor anførte under alle omstændigheder skal vurderes asylretligt i forhold til Iran, hvor han er født og i forhold til Aserbajdsjan, hvor han har opholdt sig fra 1974 til *slutningen af 1980’erne* og herunder opnåede statsborgerskab i det daværende Sovjetunionen. Ansøgerens antagelse af, at de iranske myndigheder vil udsætte ham for overgreb på grund af faderens forhold er efter Flygtningenævnets op-

fattelse alene baseret på formodninger. Forholdet ligger meget langt tilbage i tid, og faderen afgik ved døden i *begyndelsen af 1990'erne*, hvorfor det forekommer usandsynligt, at de iranske myndigheder har interesse for ansøgeren. Endvidere er den øvrige familie uden problemer vendt tilbage til Iran i *begyndelsen af 1990'erne*. Ansøgeren har under sin asylsag oplyst, at han aldrig har været politisk aktiv i Iran eller i øvrigt har haft problemer med de iranske myndigheder, samt at han aldrig har haft konflikter i Aserbajdsjan. Ansøgeren fremstår således helt uprofileret i forhold til begge lande. Det kan derfor ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran eller Aserbajdsjan risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran eller Aserbajdsjan skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse. Den iranske statsborger [...] skal udrejse senest 7 dage fra forkyndelsen af denne afgørelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt. Såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 32 a." Iran/2011/31

I visse tilfælde vurderer Flygtningenævnet ansøgeren i forhold til både det land, som ansøgeren er statsborger i, og et andet land, som ansøgeren på grund af længerevarende ophold eller af familiemæssige årsager har en særlig tilknytning til, og hvor den pågældende må antages på ny at kunne tage ophold, uanset den pågældende ikke er meddelt statsborgerskab i det pågældende land. Såfremt nævnet vurderer, at der ikke foreligger udsendelsehindringer hverken i forhold til det ene eller det andet land, kan nævnet træffe afgørelse om, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt enten til det ene eller til det andet land.

Som et eksempel fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i december 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig angiveligt aserbajdsjansk statsborger. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk armenier født nær Moskva i Rusland. Ansøgerens forældre er etniske armeniere fra Aserbajdsjan, hvorfra de efter de foreliggende oplysninger udrejste i 1988 på grund af de daværende konflikter. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en eventuel tilbagevenden til Aserbajdsjan frygter at blive slået ihjel, idet han er etnisk armenier. Han frygter endvidere at blive anholdt ved en tilbagevenden til Rusland, da han ikke har opholdstilladelse og henviser i den forbindelse til, at han tidligere er blevet anholdt, tilbageholdt og pålagt at arbejde for ukendte personer. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens forældre ved nævnets afgørelser *fra efteråret 2008 og sommeren 2010* asylretligt er

vurderet i forhold til Aserbajdsjan. Da ansøgerens muligheder for at vende tilbage til Aserbajdsjan må ses i sammenhæng med forældrenes forhold, finder nævnet, uanset at ansøgeren aldrig har opholdt sig i Aserbajdsjan, at det vil være rigtigst, at også ansøgeren vurderes asylretligt i forhold til Aserbajdsjan. Det lægges til grund, at ansøgeren ikke har konkrete problemer i relation til myndigheder eller grupperinger i Aserbajdsjan. Der er i baggrundoplysninger ikke grundlag for at antage, at ansøgerens baggrund som etnisk armenier i sig selv indebærer risiko for myndighedsforfølgelse. De generelt vanskelige forhold for etniske armeniere kan ikke begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder endvidere, at ansøgeren skal vurderes asylretligt i forhold til Rusland, hvor han har opholdt sig hele sit liv frem til sin udrejse. Flygtningenævnet finder, at omstændighederne omkring tilbageholdelsen må anses for en enkeltstående begivenhed, og at den ikke er af en sådan karakter, at det kan sidestilles med forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet tillægger det herved vægt, at ansøgeren efterfølgende opholdt sig i Rusland i over et år uden asylrelevante problemer. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren og hans forældre under opholdet i Rusland efter det oplyste ikke har undersøgt mulighederne for at vende tilbage til Aserbajdsjan, ligesom de ikke har benyttet sig af adgangen til at søge statsborgerskab eller formaliseret ophold i Rusland. Flygtningenævnet finder på denne baggrund ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Aserbajdsjan eller Rusland vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingeservices afgørelse. *Ansøgeren* skal udrejse senest 7 dage fra dato, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, pkt. Såfremt *ansøgeren* ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt til Aserbajdsjan eller Rusland, jf. udlændingelovens § 32 a.” Aser/2011/4

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelse Aser/2011/3.

Hvad angår udsendelse af en ansøger, som er blevet meddelt afslag på asyl under henvisning til, at han allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller har en nær tilknytning til et andet land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, om første asylland, henvises til afsnit 5.4.

Hvis ansøgeren ikke ønsker at oplyse om sin nationalitet, eller hvis ansøgerens oplysninger herom må forkastes som utroværdige, og hvis nævnet vurderer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl, kan nævnet træffe afgørelse om, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt til ”hjemlandet”.

Se som eksempler herpå:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser angiveligt fra Gaza. Indrejst i 2007. Ansøgeren søgte asyl i 2008. I 2009 hjemviste Flygtningenævnet sagen til Udlændingesservice blandt andet med henblik på en fornyet undersøgelse og vurdering af ansøgerens oprindelsesland. I 2010 meddelte Udlændingesservice ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er statsløs palæstinenser. Ansøgeren har tidligere sympatiseret med Fatah, men han har ikke arbejdet for dem. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Gaza frygter at blive slået ihjel af Hamas, der omkring *sommeren* 2006 opsøgte og truede ham til at levere oplysninger om beboerne i sit lokale område til lokale Hamas-repræsentanter, hvilket han indvilligede i. I perioden frem til *primo* 2007 blev ansøgeren opsøgt to gange af Hamas, der den sidste gang tog ham med til deres kontor, hvor han blev slået og afhørt i to til tre timer, hvorefter ansøgeren seks måneder senere udrejste af sit hjemland. Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, påhviler det en asylansøger at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse i henhold til loven kan gives. Det følger heraf, at en udlænding, der søger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, må sandsynliggøre den identitet og det asylgrundlag, udlændingen påberåber sig. Ansøgerens identitet er ikke blevet bekræftet under sagen. Ansøgeren har i *sommeren* 2008 tilskrevet en person i Gaza, som ifølge ansøgeren er hans søster, med anmodning om at fremsende id-kort. Det bemærkes, at ansøgeren til en politirapport af [...] 2010 har oplyst, at han ikke har nogen slægtninge i Gaza. De foretagne sprogtests peger ikke i retning af, at ansøgeren kommer fra Gaza, men derimod muligvis fra Tunesien eller Libyen. Ansøgeren har under sagsforløbet forklaret upræcist om sin oprindelse. Blandt andet har han til § 26 afhøringen i politirapport af [...] 2010 oplyst, at han er statsborger i Libyen, men kommer fra Gaza, ligesom ansøgeren i et retsmøde *i foråret* 2008 har forklaret, at han kommer fra Libanon. Ansøgeren har i forbindelse med samtalen med Udlændingesservice udvist et begrænset kendskab til forholdene i Gaza. Den omstændighed, at ansøgeren taler fransk, peger heller ikke naturligt i retning i Gaza. Det skal herved bemærkes, at ansøgeren i flere retsmøder i 2008 har haft fransk tolk. Ansøgeren har under sagen i øvrigt forklaret upræcist om, hvorledes han har lært fransk. Den påberåbte konflikt med Hamas forekommer usandsynlig. Ansøgeren fremstår helt uprofileret, og efter de foreliggende baggrundsoplysninger (Tvangsrekruttering i Palæstina, nr. 109) forekommer det usandsynligt, at Hamas skulle have nogen interesse i ansøgeren. Endelig må det tillægges vægt, at ansøgeren først ansøgte om asyl *primo* 2008, efter at være blevet anholdt af politiet i forbindelse med salg af narkotika. Da ansøgeren heller ikke for Flygtningenævnet har været i stand til på sammenhængende og troværdig måde at sandsynliggøre sin identitet eller underbygge det påberåbte asylmotiv, forkaster Flygtningenævnet hans forklaring

herom. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejse, eller at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingeservices afgørelse. ... *Ansøgeren* skal udrejse straks efter endt afsoning, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 3. pkt. Flygtningenævnet finder således, at der foreligger et påtrængende tilfælde som følge af det af ansøgeren begåede strafbare forhold, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 4. pkt. Såfremt *ansøgeren* ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 32 a." Statsløspal/2011/3

Nævnet **stadfæstede i november 2011** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger angiveligt fra Algeriet. Indrejst i 2010. Ansøgeren søgte efterfølgende i efteråret 2010 asyl i Sverige og blev i begyndelsen af 2011 anholdt for ulovligt ophold i Tyskland. Danmark accepterede i foråret 2011 at tilbagetage ansøgeren fra Tyskland og i sommeren 2011 at tilbagetage ham fra Sverige i medfør af Dublin-forordningen. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren har indtil nævnsmødet henvist til, at han er etnisk araber fra Sataat-regionen i Marokko og er muslim af trosretning. Ansøgeren har under nævnsmødet oplyst, at han hedder [...], er født den [...] 1985 og rettelig er statsborger i Algeriet. Han rejste illegalt fra Algeriet til Marokko i 2000. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Marokko frygter de personer, som han skylder penge. Ansøgeren ejede et projekt, som fik økonomiske vanskeligheder. Han var derfor nødt til at stoppe projektet før tid og er retsforfulgt, fordi han skylder penge væk. Ansøgeren har desuden henvist til, at han i Marokko havde et forhold til en pige, som han ønskede at gifte sig med, hvilket hans familie var imod. Pigen blev gravid og udrejste til Spanien. Ansøgeren frygter pigens brødre i Marokko, idet han er ansvarlig for hendes situation. Ansøgeren blev i [...] 2010 overfaldet af seks personer, som han formoder er pigens brødre eller personer med relation til brødrene. Ansøgeren har som asylmotiv i forhold til Algeriet henvist til, at han ikke har noget arbejde og ikke har rettigheder. Ansøgeren har ikke problemer med myndigheder eller personer i Algeriet. For så vidt angår ansøgerens henvisning til, at han ved en tilbagevenden til Marokko vil få problemer med *pigens* familie, bemærker Flygtningenævnet, at ansøgeren har afgivet en usammenhængende forklaring om sit forhold til *pigen*. Han har således haft svært ved at holde sammen på sin forklaring tidsmæssigt, herunder om *pigens* og hans egen udrejse. Troværdigheden af forklaringen er yderligere blevet svækket af, at ansøgeren i Flygtningenævnet har oplyst, at han er fra Algeriet, og at der skal ses bort fra det, han har forklaret, om sin families rolle. Det beror alene på ansøgerens formodning, at det

var *pigens* familie, der overfaldt ansøgeren i Casablanca. Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge til grund, at ansøgeren har en konflikt af den påberåbte karakter med *pigens* familie. I øvrigt bemærkes, at en sådan konflikt er af privatretlig karakter. Ansøgeren måtte i givet fald henvises til at søge de marokkanske myndigheders beskyttelse. Den omstændighed, at ansøgeren måtte have en verserende retssag om et pengebeløb, og at han måtte skyldes en ven et større beløb, som han ikke kan betale tilbage, er ikke asylbegrundende. Det bemærkes, at det alene beror på ansøgerens formodning, at han kan blive udsat for overgreb i den anledning. Der er ikke oplysninger om, at ansøgeren har modtaget trusler om vold. Ansøgeren opfylder herefter ikke betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Da ansøgeren har oplyst først Marokko og dernæst Algeriet som sit hjemland, angives udsendelseslandet som ansøgerens hjemland. Det bemærkes for så vidt angår Algeriet, at ansøgeren udtrykkeligt har tilkendegivet, at han ikke dér har konflikter hverken med myndigheder eller personer. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingenservices afgørelse. Den angiveligt algeriske statsborger [...] skal udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 3. pkt. Flygtningenævnet finder således, at det må lægges til grund, at der er risiko for, at ansøgeren vil forsvinde, hvorfor der foreligger et påtrængende tilfælde, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 4. pkt. Såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 32 a.” Algeriet/2011/1

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.8 nævnte afgørelse Statsløspal/2011/4.

Det er Rigspolitiet, der herefter forestår det videre arbejde med ansøgerens udrejse. Rigspolitiet bistår i fornødent omfang ansøgeren, såfremt denne ønsker at udrejse frivilligt, og er dette ikke tilfældet, varetager Rigspolitiet den tvangsmæssige udsendelse af ansøgeren, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2.

3.7.1 Udrejsefrister

En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afslag på asyl skal indeholde en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1. Udrejsefristens længde fastsættes i overensstemmelse med udlændingelovens § 33, stk. 2, som blev ændret ved lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven (Direktiv om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.). Lovændringen trådte i kraft den 1. april 2011. Forud for lovændringens ikrafttræden fastsattes fristen i henhold til § 33, stk. 2, til straks. For afgørelser truffet efter 1. april 2011 fastsættes udrejsefristen som udgangspunkt til 7 dage. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger ifølge bestemmelsen navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller

en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.

Der kan som eksempler på sager, hvor udrejsefristen er fastsat til straks, henvises til de ovenfor under afsnit 3.7 nævnte afgørelse Statsløspal/2011/3 og Algeriet/2011/1.

Såfremt ansøgeren er pålagt at udrejse af landet straks eller ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. § 33, stk. 2, skal den pågældende udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod, jf. § 25 b, stk. 2, som blev indsat ved lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven. Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om udvisning med indrejseforbud.

Af bemærkningerne til den ændrede bestemmelse i § 33, stk. 2, jf. lovforslag nr. 107 af 12. januar 2011, fremgår blandt andet:

”Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 33, stk. 2, justerer udrejsefristernes længde, således at de bringes i overensstemmelse med [direktivets] artikel 7.

Den foreslåede bestemmelse regulerer dog også som hidtil fastsættelsen af udrejsefrister i afgørelser, der ikke er omfattet af direktivet, f.eks. afgørelser i forhold til EU-borgere og nordiske statsborgere, samt fastsættelse af udrejsefrister i sager, der er undtaget fra direktivets anvendelsesområde, f.eks. sager efter udlændingelovens § 49 a.

...

Udover i sager, hvor en udlænding udvises efter § 25, vil udrejsefristen skulle fastsættes til straks på grund af statens sikkerhed m.v. i sager, hvor udlændingen er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1 og 2, hvor udlændinge er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, samt i sager hvor der sker inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, jf. § 10, stk. 1, nr. 1, 2 og 3.

Udrejsefristen vil endvidere skulle fastsættes til straks i sager, hvor Flygtningenævnet efter udlændingelovens § 49 a vurderer, at § 31 er til hinder for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, og hvor nævnet meddeler udlændingen afslag på opholdstilladelse efter § 7.

I sager efter § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet skal nævnet meddele udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1.

Det bemærkes, at sager efter § 49 a er undtaget fra direktiv 2008/115/EF.

Udrejsefristen fastsættes som hovedregel til straks, hvis udlændingen har begået et strafbart forhold i Danmark.

...

Udrejsefristen fastsættes herudover til straks, når der er tale om svig. Svig kan f.eks. foreligge, når det viser sig, at udlændingen har fået sin ansøgning om opholdstilladelse behandlet under en falsk identitet.

Udrejsefristen skal også fastsættes til straks, når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde. En sådan risiko vil navnlig kunne foreligge i følgende tilfælde:

hvis udlændingen ikke har overholdt pålagte forpligtelser, jf. § 34, til sikring af, at den pågældende ikke forsvinder under sagens behandling, f.eks. deponering af pas, anden rejselegitimation og billet, sikkerhedsstillelse, pålæg om at tage ophold et bestemt sted samt regelmæssig meldepligt,

- hvis udlændingen under et tidligere ophold her i landet har unddraget sig tvangsmæssig udsendelse,
- hvis tredjelandstatsborgeren tydeligt over for udlændingemyndighederne eller politiet har givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om tilbagesendelse,
- hvis tredjelandstatsborgeren i forbindelse med indrejse i landet har benyttet sig af falske identitetspapirer,
- hvis der er tale om en asylansøger, og den pågældende har søgt asyl i flere andre lande før indgivelse af ansøgning i Danmark eller under opholdet som asylansøger i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i et andet land,
- hvis tredjelandstatsborgeren under opholdet er blevet udvist administrativt efter § 25 b eller § 25 a, stk. 2 og sagens omstændigheder, herunder evt. længden af det ulovlige ophold, bestyrker vurderingen af, at der er risiko for forsvinden,
- hvis der er truffet afgørelse efter § 27 b om fuldbyrdelse af afgørelser om udsendelse truffet af myndigheder i andre EU- eller Schengenlande, eller
- hvis tredjelandstatsborgeren er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Hvis det ikke på baggrund af de ovennævnte kriterier eller af andre grunde kan konstateres, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, skal udrejsefristen fastsættes til 7 dage.

...

I asylsager, der indbringes for Flygtningenævnet, er det Flygtningenævnet, der fastsætter udrejsefristen. Senest på mødet i nævnet, nedlægger Udlændingestyrelsen påstand om, hvilken udrejsefrist der bør fastsættes.

Hvis Udlændingestyrelsen fraviger udgangspunktet om 7 dages udrejsefrist – eller udgangspunktet om en udrejsefrist på en måned i tilfælde, hvor tredjelandstatsborgeren hidtil har haft opholdstilladelse – og nedlægger påstand om, at udrejsefristen fastsættes til straks, fremkommer Udlændingestyrelsen tillige med oplysninger eller dokumentation, som begrundet nedlæggelse af påstanden.

Hvis Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse, skal nævnet i forbindelse med voteringen foretage en vurdering af, hvilken udrejsefrist der skal fastsættes, og træffe afgørelse herom.

I genoptagelsessager m.v., hvor Flygtningenævnet efter at have stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl selv beslutter at udsætte udrejsefristen, vil nævnet skulle fastsætte en ny udrejsefrist, hvis der meddeles afslag på genoptagelse eller nyt afslag på asyl efter genoptagelse. I disse tilfælde tilvejebringer Flygtningenævnet selv de nødvendige oplysninger til brug for fastsættelse af en ny udrejsefrist. Som udgangspunkt fastsættes samme frist som i forbindelse med Flygtningenævnets oprindelige afgørelse, hvori nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse, medmindre der foreligger nye oplysninger, der er relevante for vurderingen.

.....

Hvis Flygtningenævnet fastsætter udrejsefristen til straks, skal Udlændingestyrelsen i umiddelbar forlængelse heraf udvise udlændingen med indrejseforbud, hvis der ikke er særlige grunde der taler herimod, jf. den foreslåede bestemmelse i § 25 b, stk. 2.”

Det er Udlændingestyrelsen, der med klageadgang til Justitsministeriet tager stilling til, hvorvidt en fastsat udrejsefrist efterfølgende kan forlænges, hvis særlige grunde taler herfor, jf. udlændingelovens § 33 c, der ligeledes blev indsat ved lov nr. 248 af 30. marts 2011. Dette gælder også en udrejsefrist, der er fastsat af Flygtningenævnet. Hvis Flygtningenævnet modtager en anmodning om forlængelse af udrejsefristen, sendes anmodningen videre til Udlændingestyrelsen, jf. herved bemærkningerne til § 33 c, 1. pkt., jf. lovforslag nr. 107 af 12. januar 2011. Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, afsnit 2.3.2.2.3, fremgår blandt andet:

”Udlændingemyndighederne har hidtil bl.a. udsat en udrejsefrist, hvis en udlænding oplyser at være gravid, og terminstidspunktet dokumenteres som værende mindre end 2 måneder efter den fastsatte udrejsefrist. Udrejsefristen udsættes til to måneder efter terminsdatoen. Hvis fødslen indtræder på et senere tidspunkt end terminsdatoen, udsættes udrejsefristen efter anmodning til 2 måneder efter det faktiske fødselstidspunkt. Hvis udlændingen før fastsættelse af udrejsefristen dokumenterer et terminstidspunkt, der er mindre end 2 måneder før afgørelsestidspunktet, har udlændingemyndighederne hidtil i afgørelsen fastsat en udrejsefrist til 2 måneder efter terminsdatoen. Denne praksis opretholdes.”

Som anført er den omhandlede ændring af udlændingelovens § 33, stk. 2, trådt i kraft den 1. april 2011.

Der fastsættes ikke nogen udrejsefrist, hvis ansøgeren har et andet opholdsgrundlag, hvis Udlændingestyrelsen eller Justitsministeriet har tillagt en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, eller hvis Udlændingestyrelsen anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag.

I sager, hvor et fællesbarn indrejser med sin ene forælder, som søger om asyl, og hvor den anden forælder opholder sig her i landet med en gyldig opholdstilladelse, vil barnet som udgangspunkt være omfattet af den senest indrejste forælders asylsag. Hvis den senest indrejste forælder meddeles afslag på asyl, omfatter denne beslutning således også barnet. Såfremt barnet ikke er meddelt opholdstilladelse på andet grundlag, vil udrejsebeslutningen ligeledes omfatte barnet. Spørgsmålet om, hvorvidt barnet kan meddeles familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 med sin herboende forælder, henhører under Udlændingestyrelsen og Justitsministeriet.

Fødes barnet her i landet, vil det ligeledes som udgangspunkt være omfattet af den senest indrejste forælders asylsag. Der gælder imidlertid for børn født her i landet af udenlandske forældre, hvor mindst én af forældrene har opholdstilladelse i Danmark, intet krav om indsendelse af en egentlig ansøgning om familiesammenføring med en herboende forælder. Hvis forældrene fremsender en kopi af barnets fødselsattest til Udlændingestyrelsen, kan Udlændingestyrelsen herefter give barnet opholdstilladelse (børnebrev), således at barnet kan blive registreret af kommunen som værende bosiddende i Danmark. Hvis forældrene ikke er gift, og det alene er faderen, der har opholdstilladelse i Danmark, skal der tillige fremsendes en kopi af en omsorgs- og ansvarserklæring underskrevet af faderen. Såfremt der ved nævnets behandling af asylsagen vedrørende den senest indrejste forælder er sket fremsendelse af fødselsattesten med henblik på at opnå børnebrev, fastsætter nævnet derfor ikke en udrejsefrist for barnet i tilfælde af, at der meddeles afslag på asyl. Er fødselsattesten endnu ikke fremsendt til Udlændingestyrelsen, vil barnet være omfattet af udrejsefristen vedrørende forælderen.

Se som eksempler på fastsættelse af udrejsefrist for børn:

Nævnet **stadfæstede i november 2011** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan samt et barn. Indrejst primo 2010. Ansøgerens ægtefælle opholdt sig her i landet med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ultimo 2010 fødte ansøger et fællesbarn, som primo 2011 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, som følge af faderens opholdstilladelse. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik fra [...] i Baghlan, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter sin fader samt den kommandant, som hun nægtede at indgå ægteskab med, selvom hendes fader ønskede det. Ansøgeren blev for cirka 12 år siden forlovet med sin nuværende ægtefælle. Familien modtog efter forlovelsen et brev, hvoraf det fremgik, at ægtefællen var blevet slået ihjel af Taliban, hvilket ansøgeren imidlertid ikke troede på. Efterfølgende opsøgte en kommandant ansøgerens familie med henblik på at indgå ægteskab med ansøgeren. Ansøgeren modsatte sig ægteskabet, og hendes fader udsatte hende herefter for fysiske overgreb. Hun blev slået, sparket, trukket i håret og fik slået sit hoved så hårdt ind i væggen, at hun fik næseblod. Hun fik på et tidspunkt husarrest i en uge og blev af sin fader nægtet mad og drikke, så hun var døden nær. Fasteren hjalp hende til mosteren i Kabul, der fik hende til læge. Mosteren skaffede hende et nationalt id-bevis og hjalp hende til Pakistan, hvor hun i sommeren 2009 blev gift med sin nuværende ægtefælle, der var i live og opholdt sig i Danmark. Ansøgeren opholdt sig hos sin søster, indtil hun rejste tilbage til Afghanistan for primo 2010 at udrejse af landet. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på,

at ansøgeren under behandlingen af asylsagen har forklaret divergerende, blandt andet vedrørende tidspunktet for kommandantens henvendelse til ansøgeren og hendes familie med ægteskabstilbud. Ansøgeren har således under samtalen med Udlændingesservice *i efteråret* 2010 forklaret, at hendes familie tre til fire måneder efter familiens tilbagekomst til Afghanistan i 2002 modtog et brev fra hendes moster om ægtefællens død, og at familien kort efter blev opsøgt af den kommandant, der ville giftes med hende. Ansøgeren forklarede derimod under asylmotivsamtalet *i foråret* 2010, at kommandanten opsøgte familien før udrejsen fra Afghanistan til Pakistan og på ny blev opsøgt af kommandanten efter tilbagekomsten til Afghanistan i 2002. Foreholdt denne uoverensstemmelse har ansøgeren efterfølgende under samtalen med Udlændingesservice *i efteråret* 2010 forklaret, at familien havde boet i Afghanistan i flere år efter tilbagekomsten fra Pakistan, inden kommandanten henvendte sig. Ansøgeren har under samtalen med sin advokat *i efteråret* 2011 forklaret, at henvendelsen om ægteskabstilbud fra kommandanten kom omkring tre et halvt år efter, at ansøgerens søster var blevet gift, og at søsteren blev gift tre til tre et halvt år efter, at familien var vendt tilbage til Afghanistan fra Pakistan. Ansøgeren har ligeledes under forklaringen for Flygtninge­nævnet oplyst, at henvendelsen kom tre et halvt år efter søsterens bryllup. Flygtninge­nævnet har ud over divergenserne i ansøgerens forklaring lagt vægt på, at der gik mere end to måneder fra ansøgerens indrejse i Danmark, til hun søgte asyl. Ansøgeren findes herefter ikke at have sandsynliggjort, at hun er i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der findes heller ikke grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtninge­nævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse. Den afghanske statsborger [...] skal udrejse senest 7 dage fra dato, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt. Såfremt *ansøgeren* ikke udrejser frivilligt, kan hun udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan, jf. udlændingelovens § 32 a. Der fastsættes for tiden ingen udrejsefrist for datteren [...], idet hun ifølge de for nævnet foreliggende oplysninger er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Såfremt *datterens* lovlige ophold bortfalder, kan hun udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan, jf. udlændingelovens § 32 a.” Afg/2011/91

Nævnet **stadfæstede i juni 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan samt et barn. Indrejst i foråret 2010. Ansøgerens ægtefælle opholdt sig her i landet med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. I begyndelsen af 2011 fødte ansøgeren et fællesbarn. **Flygtninge­nævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og muslim af trosretning og stammer fra Paghman i Kabul. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive dræbt af sin fader og sin tidligere forlovede på grund af ærekrænkel­se. Ansøgerens fader pålagde *i begyndelsen af 2009* – i Pakistan – ansøgeren at

indgå ægteskab med faderens ven, [...], der var narkohandler, idet faderen havde tabt ansøgeren til vennen i et spil hasard. Ansøgerens fader slog efterfølgende ansøgeren, idet ansøgeren nægtede at gifte sig med vennen. Herefter flygtede ansøgeren og tog ophold i Islamabad. Omkring et halvt år senere – *i sommeren 2009* – ankom ansøgerens nuværende ægtefælle til Islamabad i Pakistan, i hvilken forbindelse de *i sommeren 2009* blev gift. *I foråret 2010* fik ansøgeren i Pakistan visum til Danmark, hvorefter hun udrejste fra lufthavnen i Kabul i Afghanistan. Flygtningenævnet finder ikke at ansøgerens forklaring, om at hun er efterstræbt af sin fader og *faderens ven*, fremstår som overbevisende. Flygtningenævnet lægger blandt andet vægt på, at ansøgeren ikke er blevet opsøgt eller truet af sin fader eller *vennen* på trods af, at ansøgeren under sit mere end ét år lange ophold i Islamabad har haft stabil og hyppig personlig kontakt med sin hjemmeboende bror og en veninde, der boede tæt på forældrene. Ansøgeren har alene fra sin bror hørt om trusler. Der foreligger ingen oplysninger om, at faderen eller andre i familien har været udsat for repressalier fra *faderens ven* i anledning af, at faderen ikke kunne opfylde sin spillegæld ved at tvangsgifte ansøgeren. Det er herudover påfaldende, at ansøgeren, efter ankomsten til Danmark, har mistet enhver kontakt til sin bror og veninde, og at hun ikke har forsøgt at etablere en sådan kontakt, eksempelvis igennem Facebook. Flygtningenævnet finder endvidere, at ansøgerens forklaring om, at viseringerne i passet og ægteskabskontrakten er opnået via en mellemmand, må give anledning til tvivl. Det er endvidere taget i betragtning, at ansøgeren først søgte asyl i Danmark kort tid inden visumperiodens udløb. Flygtningenævnet finder samlet, at ansøgeren ikke på overbevisende og troværdig måde har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. De vanskelige, men generelle, forhold i Afghanistan, herunder det forhold at ansøgeren er kvinde, kan ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingetjenestens afgørelse. *Ansøgeren* samt et barn skal udrejse senest 7 dage fra dato, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt. Såfremt *ansøgeren* samt hendes barn ikke udrejser frivilligt, kan de udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan, jf. udlændingelovens § 32 a. Det bemærkes, at der ikke er søgt om opholdstilladelse for barnet på andet grundlag.” Afg/2011/92

Nævnet **stadfæstede i november 2011** Udlændingetjenestens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Usbekistan samt to børn. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk usbeker fra Chirchik i Usbekistan og muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden frygter at blive fængslet af de usbekiske myndigheder, fordi hun er muslim og tidligere uretmæssigt har været tilbageholdt i forbindelse med en eksplosion i et shoppingcenter. Ansøgeren frygter endvidere, at hendes ægtefælle vil

fratage hende deres fælles datter. Endvidere har ansøgeren henvist til en række breve fra hendes egen og fra hendes svigerfamilie. Navnlige efter indholdet af brevene fra svigerfamilien, frygter hun for sit liv. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren i 2003 blev tilbageholdt og senere fik en betinget dom for at hverve personer til terror. Ansøgeren har efterfølgende haft meldepligt i tre år. Herefter har hun efter sin forklaring været udsat for chikane fra offentlige myndigheder, senest da hun henvendte sig i anledning af tilbageholdelsen af sin bror i 2009. Flygtningenævnet finder, at forholdet, som ansøgeren blev dømt for, nu er afsluttet i forhold til myndighederne, og at den efterfølgende chikane, som ansøgeren har været udsat for, ikke er af en sådan karakter, at den er omfattet af udlændingelovens § 7. For så vidt angår ansøgerens frygt for sin svigerfamilie, kan Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren har været bosat hos svigerfamilien helt frem til 2009, som forklaret af ansøgeren. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren, som hun forklarede til Udlændingesservice, reelt levede adskilt fra sin ægtefælle fra omkring 2004, da hun fik en kæreste. Ansøgeren har til Udlændingesservice forklaret detaljeret herom, herunder hvorledes hun skulle registrere ved sit boligselskab, hvem hun fik besøg af, og at myndighederne i anledning af hendes forhold til kæresten rettede henvendelse til hende. Det må endvidere efter indholdet af ansøgerens forklaring til de slovakiske myndigheder i sommeren 2007 lægges til grund, at ansøgeren indrejste i Slovakiet og ansøgte om asyl sammen med kæresten. Flygtningenævnet må derfor lægge til grund, at ansøgeren reelt har været frigjort fra ægtefællen og dennes familie i adskillige år. Denne omstændighed afsvækker væsentligt troværdigheden af de fremlagte breve fra familien. Hertil kommer, at ansøgeren har haft vanskeligt ved at redegøre for fremkomsten af brevene, herunder fra hvem, de hidrører, under sin forklaring i Flygtningenævnet. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at hun eller hendes 16-årige datter ved en tilbagevenden til Usbekistan udsætter sig for reel risiko for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, fra ægtefællen eller dennes familie. Efter det anførte har ansøgeren ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Usbekistan vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse. Det fremgår af fødselsattest fra efteråret 2011, at ansøgerens datter, [...], i efteråret 2011 har født et barn. Herefter bestemmes det efter den foreliggende praksis, at den usbekiske statsborger [...] samt to børn skal udrejse senest den [...] december 2011, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt. Denne afgørelse omfatter ligeledes ansøgerens barnebarn, såfremt hun ikke har opholdstilladelse på andet grundlag. Såfremt ansøgeren og hendes børn ikke udrejser frivilligt, kan de udsendes tvangsmæssigt til Usbekistan, jf. udlændingelovens § 32 a. Opmærksomheden henledes på, at det falder udenfor Flygtningenævnets kompetence at tage stilling til, om ansøgeren samt hendes to børn og barnebarn, jf. princippet om familiens enhed, skal meddeles opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven. Denne kompetence henhører under Udlændingesservice og Justitsministeriet.” Usbekistan/2011/1

Der henvises i øvrigt til det i afsnit 5.6 om konsekvensstatus anførte.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er det en forudsætning for, at nævnet kan undlade at fastsætte en udrejsefrist, at Udlændingestyrelsen har hjemmel til enten at tillægge en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen eller at udsætte udrejsefristen ex officio, og at styrelsen har udnyttet denne hjemmel eller tilkendegiver at ville udnytte hjemmelen.

For at nævnet kan tage hensyn til en tilkendegivelse fra Udlændingestyrelsen under nævnmødet om, at en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, forudsættes det, at der rent faktisk er indgivet en sådan ansøgning, og at tilkendegivelsen fra Udlændingestyrelsens repræsentant har karakter af en bindende afgørelse om, at afgørelsen tillægges opsættende virkning. Såfremt ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag endnu ikke er indgivet, er nævnet forpligtet til at fastsætte en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1, uanset om ansøgerens advokat tilkendegiver, at en sådan ansøgning snarest vil blive indgivet, og Udlændingestyrelsens repræsentant tilkendegiver, at Udlændingestyrelsen i givet fald vil tillægge ansøgningen opsættende virkning.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen ex officio vil tage stilling til, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er en anmodning fra Udlændingestyrelsen om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, tilstrækkeligt. I sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere vil Udlændingestyrelsen således, såfremt nævnet stadfæster afgørelsen om afslag på asyl, af egen drift tage stilling til, om ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, fordi det må antages, at den pågældende vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevendende til hjemlandet.

Hvis ansøgeren hidtil har haft opholdstilladelse her i landet, fastsættes udrejsefristen til en måned fra nævnets afgørelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, første pkt. Det kan være tilfældet i sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse.

Hvis betingelserne i udlændingelovens § 17 ikke længere er opfyldt, bortfalder en opholdstilladelse automatisk (ex lege). I sager, hvor nævnet giver afslag på en ansøgning om ikke at anse en opholdstilladelse for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3, påhviler det ansøgeren at udrejse straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1.

Hvis ansøgeren er udvist ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 9. Bestemmelsen finder anvendelse i tilfælde, hvor en udlænding

er udvist ved dom, og hvor udlændingen på tidspunktet for udlændingemyndighedernes afgørelse afsoner en fængselsstraf eller en anden idømt strafferetlig sanktion. I disse tilfælde skal Flygtningenævnet ikke fastsætte udrejsefrist, men alene henvise til, at den pågældende skal udrejse efter politiets bestemmelse. Der kan være tale om asylansøgere, der er udvist ved dom for kriminalitet begået under deres processuelle ophold her i landet som asylansøgere, eller der kan være tale om udlændinge, som har haft opholdstilladelse her i landet efter udlændingelovens § 7, men som er udvist ved dom, og hvor nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse efter § 49 a om, at udsendelsen ikke vil være i strid med § 31.

Hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse er løsladt efter afsoning af fængselsstraf eller udskrevet efter anden strafferetlig sanktion, skal Flygtningenævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2. Det samme gælder, hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse udstår en fængselsstraf eller anden strafferetlig sanktion, men ikke er udvist ved dom, eller hvis ansøgeren er frihedsberøvet på andet grundlag, f.eks. i medfør af udlændingelovens regler.

Finder Flygtningenævnet, at refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er til hinder for at udsende en ansøger, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, men som følge af kriminalitet begået forud for sin indrejse i Danmark eller under opholdet her i landet er udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse, skal nævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2.

I sager efter § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet skal nævnet meddele udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1, jf. herved de ovenfor citerede lovbestemmelser til § 33, stk. 2.

3.7.2 Betingelser for tvangsmæssig udsendelse

På baggrund af oplysninger om forholdene i Syrien besluttede Flygtningenævnet i april 2011 at stille de tvangsmæssige udsendelser til Syrien i bero og udsætte afgørelsen af de sager, hvor ansøgerne ikke umiddelbart kunne få asyl. Nævnet besluttede således at fortsætte behandlingen af verserende sager vedrørende asylansøgere fra Syrien for at sikre, at ansøgere, der på det foreliggende grundlag opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7, blev meddelt asyl. I sager, hvor ansøgerne ikke på det foreliggende grundlag opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7, blev sagens afgørelse udsat under henvisning til beslutningen herom.

Flygtningenævnet har siden april 2011 modtaget en række nye generelle oplysninger om den vanskelige sikkerhedsmæssige og menneskeretlige situation i Syrien. De konkrete baggrundsplysninger er at finde på Flygtningenævnets hjemmeside.

Oplysningerne fra en række vestlige lande viser, at disse, ligesom Danmark, ikke har gennemført tvangsmæssige udsendelser til Syrien siden foråret 2011. Der foreligger imidlertid ikke oplysninger fra de pågældende lande om, at personer fra Syrien, der vender hjem frivilligt, er blevet udsat for overgreb i forbindelse med indrejsen.

I august 2011 besluttede Flygtningenævnet at fortsætte berostillelsen af tvangsmæssige udsendelser til Syrien indtil videre og genoptage behandlingen af de i alt 38 sager, der var blevet udsat med henvisning til beslutningen fra april 2011.

Flygtningenævnet har herefter i sager vedrørende personer fra Syrien, der får afslag på asyl, fastsat en udrejsefrist, der indebærer, at ansøgeren skal udrejse af Danmark, inden fristen udløber. Flygtningenævnet træffer samtidig bestemmelse om, at ansøgeren ikke for tiden kan udsendes tvangsmæssigt, selv om vedkommende ikke udrejser frivilligt.

I sager, hvor ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller en sådan opholdstilladelse er bortfaldet, men hvor udlændingelovens § 31 er til hinder for, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt, vil der fortsat skulle fastsættes en udrejsefrist. Nævnet vil imidlertid i udsendelsesbeslutningen anføre, at såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, vil den pågældende ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland eller til et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31. Om refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31 se nærmere afsnit 6.2.

Såfremt nævnets afgørelse vedrører et ægtepar, hvor ægtefællerne har forskellig nationalitet, tager nævnet ved afgørelsen ex officio stilling til spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne kan udsendes samlet. Såfremt der er tale om ægtefæller af forskellig nationalitet, der var gift ved indrejsen i Danmark, og som under opholdet i Danmark har opretholdt samlivet, indfører nævnet i udsendelsesbestemmelsen en bemærkning om, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til et af disse lande, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.

Såfremt ægteskabet er indgået under opholdet i Danmark, tager nævnet ikke forbehold om samlet udsendelse.

For samlevende par, hvor samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsen i Danmark, gælder samme regler som for ægtefæller.

Viser det sig efterfølgende, at en samlet udsendelse ikke er mulig, og der ikke er tale om asylbegrundende udsendeshindringer, vil dette ikke føre til en ændret vurdering af, om ansøgerne er omfattet af udlændingelovens § 7, men vil eventuelt kunne medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2.

Efter nævnets praksis udelukker den særlige udsendelsesbeslutning ikke, at der er en vis tidsmæssig forskydning mellem ægtefællernes udsendelse. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor den ene ægtefælle ifølge hjemlandets lovgivning skal være indrejst for at kunne indgive en ansøgning om indrejsetilladelse til den anden ægtefælle, der først derefter kan gives tilladelse til at indrejse.

Hvad angår fællesbørn af ægtefæller eller samlevende af forskellig nationalitet, er det som udgangspunkt børnenes statsborgerskab, der afgør, til hvilket land børnene kan udsendes.

Som et eksempel på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til spørgsmålet om tvangsmæssig udsendelse af ægtefæller af forskellig nationalitet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i november 2011** Udlændingenservices afgørelse vedrørende et ægtepar fra Serbien (M) og Kosovo (K) samt 3 børn. Indrejst i 2010. Sagen har været behandlet på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens §§ 53, stk. 8, og 56, stk. 3. **Flytningenævnet** udtalte: "Flytningenævnet har ikke fundet grundlag for at behandle sagen på mundtligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 8 og 56, stk. 3. Flytningenævnet lægger til grund, at den mandlige ansøger er etnisk roma fra Bujanovac i Serbien, og at den kvindelige ansøger er etnisk roma fra Gnjilane i Kosovo. Ansøgerne har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer og har ikke været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Serbien eller Kosovo frygter at blive dræbt eller udsat for overgreb fra etniske albanere som følge af, at den mandlige ansøger gjorde tjeneste i den jugoslaviske hær under krigen i Kosovo i 1999. Ansøgerne har endvidere henvist til den kvindelige ansøgers helbredsmæssige forhold. Den mandlige ansøger har oplyst, at han fra 1999 til 2000 var soldat i den jugoslaviske hær under krigen i Kosovo, at han og den kvindelige ansøger i årene efter krigen frem til udrejsen i *foråret* 2010 blev udsat for chikane i form af verbale og fysiske overgreb på gaden og trusler af albanere på grund af hans deltagelse i krigen, at parret derfor flyttede frem og tilbage mellem Bujanovac og Gnjilane, at han senest blev opsøgt på gaden i Gnjilane i slutningen af 2009 af to albanere, som truede ham og forsøgte at tage ham med, at han har anmeldt de

episoder, som fandt sted i Gnjlilane til UNMIK og KFOR, som tog rapport, men at dette ikke har forbedret situationen, og at han ikke tør anmelde de episoder, som fandt sted i Bujanovac, idet det er et albansk domineret område. Den kvindelige ansøger har henvist til de samme forhold, som den mandlige ansøger har oplyst om, og har endvidere oplyst, at hun, mens den mandlige ansøger gjorde tjeneste i hæren i 1999, blev taget med ud i en skov og voldtaget af en gruppe albanere, fordi hendes ægtefælle kæmpede for serberne i krigen mod albanerne. Uanset om ansøgernes forklaringer lægges til grund, finder nævnet ikke, at ansøgerne opfylder betingelserne for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har ligesom Udlændingesservice vurderet den mandlige ansøger i forhold til Serbien og den kvindelige ansøger i forhold til Kosovo. For så vidt angår den mandlige ansøger bemærkes det, at nævnet ligesom Udlændingesservice finder, at den chikane og de trusler og overgreb, som den mandlige ansøger har oplyst om, ikke har haft en sådan intensitet og karakter, at de i sig selv kan anses for at være asylbegrundende. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at der er tale om kriminelle handlinger, som den mandlige ansøger må henvises til at søge de serbiske myndigheders beskyttelse imod. Det bemærkes herved, at den mandlige ansøger ikke har søgt myndighedernes beskyttelse herimod. Flygtningenævnet finder ikke, at der er konkrete holdepunkter for at antage, at den mandlige ansøger ikke vil kunne opnå en sådan beskyttelse. Det af den mandlige ansøger anførte om, at myndighederne og viceborgmesteren i Bujanovac er albanere, og at han derfor ikke tør søge myndighedernes beskyttelse, kan ikke føre til en ændret vurdering. For så vidt angår den kvindelige ansøger finder Flygtningenævnet ligeledes ligesom Udlændingesservice, at voldtægten af den kvindelige ansøger i 1999 og de trusler og den chikane, som hun og den mandlige ansøger efter det oplyste har været udsat for indtil udrejsen af Kosovo i *foråret* 2010, ikke er forhold af en sådan intensitet og karakter, at de kan anses for asylbegrundende. Nævnet finder, at der er tale om kriminelle forhold begået af privatpersoner, at mange af forholdene ligger langt tilbage i tid, og at den kvindelige ansøger må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse mod disse overgreb. Det bemærkes i den forbindelse, at myndighederne i Kosovo efter den mandlige ansøgers forklaring har optaget rapport og har søgt at hjælpe ansøgerne, hver gang de har henvendt sig. Endelig bemærker nævnet, at de vanskelige – men generelle – forhold for etniske romaer i Serbien og Kosovo ikke i sig selv kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandene vil være i konkret risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgerne ved en tilbagevenden vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det skal endelig bemærkes, at den kvindelige ansøgers helbredsmæssige forhold og behov for psykiatrisk behandling ikke kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet helbredsmæssige oplysninger ikke i sig selv er af asylrelevant karakter. Flygtningenævnet har ikke kompetence til at meddele op-

holdstilladelse efter andre bestemmelser, herunder humanitære hensyn til ansøgerne. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse. Den serbiske statsborger [...] og statsborgeren fra Kosovo [...] samt tre børn skal udrejse senest 7 dage fra forkyndelsen af denne afgørelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt. Såfremt *den mandlige ansøger* ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt til Serbien, jf. udlændingelovens § 32a. Såfremt *den kvindelige ansøger* samt tre børn ikke udrejser frivilligt, kan de udsendes tvangsmæssigt til Kosovo, jf. udlændingelovens § 32a. Opmærksomheden henledes på, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til henholdsvis Serbien og Kosovo, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.” Serb/2011/3

3.8 Udeblivelse

Det følger af udlændingelovens § 56, stk. 2, at udlændingen har ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet. Ansøgeren har således ikke pligt til at give personligt møde i nævnet, og ansøgeren kan tilkendegive, at han eller hun ikke ønsker dette.

Såfremt ansøgeren udebliver fra nævnsmødet uden en forudgående meddelelse om at have lovligt forfald, vil Flygtningenævnet søge afklaret, hvorvidt det kan lægges til grund, at ansøgeren har modtaget indkaldelsen. Hvis det må lægges til grund, at ansøgeren er behørigt indkaldt, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1. Den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen får herefter lejlighed til at procedere sagen. Såfremt nævnet ikke finder, at sagen skal udsættes af andre grunde, vil nævnet herefter træffe afgørelse i sagen.

Hvis ansøgeren efterfølgende kan dokumentere at have haft lovligt forfald, eller hvis det efterfølgende konstateres, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til den pågældendes kundskab, genoptager nævnet sagen til fornyet mundtlig behandling, jf. forretningsordenens §§ 36, stk. 2, og 37, stk. 3.

Som eksempler på, hvornår ansøgeren må antages at have haft lovligt forfald, kan nævnes ansøgerens egen eller ansøgerens mindreårige barns sygdom, såfremt denne kan dokumenteres ved en lægeerklæring, eller dokumenterede ekstraordinære transportproblemer.

Som eksempel på, at sagen er gennemført på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken, selvom ansøgeren er udeblevet fra nævnsmødet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2011** Udlændingsservices afgørelse vedrørende en mandlig angiveligt statsløs palæstinenser. Angiveligt indrejst i 2005. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Indledningsvis bemærkes, at nævnet *på nævnsmødet* besluttede at behandle sagen på det foreliggende grundlag, jf. nævnets forretningsorden § 36, stk. 1. Ansøgeren, der er tilmeldt Asylcenter [...], blev tilsagt til nævnsmødet ved brev af [...] februar 2011. Brevet er ikke kommet retur. Den beskikkede advokat har oplyst, at hans brev af [...] februar 2011, der var stilet til ansøgeren på Asylcenter [...], heller ikke er kommet retur. Det er over for nævnet oplyst, at ansøgeren blev registreret forsvundet *senere i* februar 2011, men på ny registreret som genopdukket *to dage senere*. Nævnet har fundet, at der ikke foreligger oplyst lovligt forfald. Ansøgeren har oplyst, at han er statsløs palæstinenser fra *et område* på Vestbredden, og at han ikke har været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive slået ihjel af Hamas, fordi han, efter at han selv og hans moder var blevet udsat for overgreb fra Hamas, under tvang indgik en aftale med Hamas om, at han skulle få nogle af Hamas’ mænd ansat hos sin arbejdsgiver i Israel. Ansøgeren flygtede imidlertid. Flygtningesnævnet finder, at ansøgeren ikke på overbevisende måde til asylsagen har kunnet sandsynliggøre, at han har den identitet og det asylmotiv, som han påberåber sig. Nævnet lægger vægt på resultatet af den foretagne sproganalyse, hvorefter det anses for usandsynligt, at ansøgeren har sproglig baggrund i det nordlige Vestbredden og/eller i *det oplyste hjemområde*, ligesom ansøgerens realkendskab til *hjemområdet* bedømmes som meget dårligt. Endvidere har Udenrigsministeriets kilde fundet, at det originale palæstinensiske identitetskort, som ansøgeren har fremlagt til dokumentation for sin identitet, efter kildens samlede vurdering ikke kan antages at være ægte. Nævnet bemærker yderligere, at ansøgerens forklaring om blandt andet udrejseforhold og sit kendskab til om det er Hamas eller Fatah, der har magten på Vestbredden, giver væsentlig anledning til tvivl om ansøgerens baggrund. Da det efter udlændingelovens § 40 påhviler ansøgeren at sandsynliggøre sit asylmotiv og herunder sin identitet, og da nævnet efter en samlet vurdering af ansøgerens oplysninger ikke kan lægge ansøgerens oplysninger herom til grund, foreligger der ikke grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og stk. 2. Flygtningesnævnet stadfæster derfor Udlændingsservices afgørelse. *Ansøgeren* skal udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2. Såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 32 a.” Statsløspal/2011/4

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.2 nævnte afgørelse Rus/2011/11.

3.9 Sager afsluttet uden en afgørelse

3.9.1 Udeblevne

En asylansøger registreres som udeblevet i indkvarteringssystemet, hvis den pågældende ikke opholder sig på det asylcenter, som vedkommende er tilknyttet, eller hvis ansøgeren i forbindelse med en flytning til et andet asylcenter ikke ankommer til det nye center.

Såfremt en ansøger er registreret som udeblevet, retter Flygtningenævnet henvendelse til Rigspolitiet, Nationalt Udlændingecenter (NUC), og forespørger til ansøgerens opholdssted. Hvis politiet ikke kender ansøgerens opholdssted, afslutter Flygtningenævnet sagsbehandlingen og sender sagens akter tilbage til Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren senere retter henvendelse til myndighederne og ønsker at fastholde sin ansøgning om asyl, genoptager Flygtningenævnet sagsbehandlingen. Hvis ansøgeren oplyser, at den pågældende i den mellemliggende periode har opholdt sig i sit hjemland, og Flygtningenævnet kan lægge denne oplysning til grund, betragtes sagen som en ny asylsag, og sagen sendes tilbage til Udlændingestyrelsen med henblik på behandling i første instans. Hvis Flygtningenævnet derimod ikke kan lægge ansøgerens forklaring om ophold i hjemlandet til grund, genoptages sagsbehandlingen i Flygtningenævnet.

3.9.2 Frafald

Frafald af en klage over Udlændingestyrelsens afslag på asyl sker normalt ved, at asylansøgeren skriftligt erklærer, at han ønsker at frafalde sin ansøgning om asyl. Modtager Flygtningenævnet en sådan erklæring, afsluttes sagsbehandlingen, og sagens akter returneres til Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren udrejser, inden sagen er afgjort i Flygtningenævnet, betragter nævnet dette som et frafald af asylansøgningen, og sagsbehandlingen afsluttes.

3.9.3 Hjemvisning

Hjemvisning indebærer, at det overlades til førsteinstansen at træffe fornyet afgørelse i sagen. Hjemvisning kan f.eks. ske, hvor der efter afgørelsen i Udlændingestyrelsen er fremkommet nye oplysninger af væsentlig betydning for sagen, og hvor der bør sikres mulighed for en to-instansbedømmelse ligeledes af de nye oplysninger.

Der kan f.eks. være tale om ændrede oplysninger vedrørende ansøgerens nationalitet, væsentligt ændrede oplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller ændringer i retsgrundlaget, som vurderes at have væsentlig betydning for sagens udfald. Hjemvis-

ning kan f.eks. komme på tale i sager, hvor der ved afgørelsen skal tages stilling til evt. udelukkelse af ansøger, såfremt hans forklaring lægges til grund, men hvor Udlændingestyrelsen har fundet ansøgerens forklaring utroværdig og derfor ikke har forholdt sig til spørgsmålet om udelukkelse.

Som eksempler på sager, hvor nævnet har taget stilling til, om fremkomsten af nye oplysninger efter Udlændingestyrelsens afgørelse kunne give grundlag for en hjemvisning af sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen eller hvor der er rejst spørgsmål om Udlændingestyrelsens stillingtagen til foreliggende oplysninger, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er afghansk statsborger fra Kabul. Han er etnisk tadjik og shia-muslim. Han har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgeren har fra indrejsen i Danmark i *efteråret* 2009, og indtil afgivelsen af advokatindlægget den [...] 2011, som sit asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at han vil blive slået ihjel af Taliban, fordi han har nægtet at samarbejde og udlevere oplysninger om FN-medarbejdere mv. Han har herunder i detaljer redegjort for sit arbejde med [...] for FN-organisationerne [...] fra 2003 til 2009 samt Talibans hvervningsforsøg og trusler i 2009, hvor der skulle være blevet skudt mod hans bil, så han kørte i grøften. Han vågnede angiveligt op på et hospital, hvor to politibetjente, der må have samarbejdet med Taliban, spurgte, hvorfor han ikke ville udlevere de pågældende oplysninger. Til støtte for forklaringen om ansættelserne har han afleveret kopier af en række dokumenter. Nogle af dokumenterne har været sendt til ægthedsvurdering hos *en FN-organisation*, der har erklæret, at der ikke er tale om ægte ansættelseskontrakter hos *FN's organisationer*. Foreholdt dette, har ansøgeren indtil advokatindlægget fastholdt sin forklaring under anbringende af, at høringsssvarene er en del af et politisk skuespil. I advokatindlægget og under mødet i Flygtningenævnet har ansøgeren imidlertid erkendt, at en væsentlig del af de af ham fremlagte dokumenter, herunder ansættelseskontrakterne, er falske, samt at alene dokumenterne vedrørende hans uddannelse og de ældste FN-dokumenter er ægte. Han forklarer nu, at han kun arbejdede på deltid for *en FN-organisation*. Han stoppede med udgangen af 2006, og han har aldrig været ansat hos *en anden FN-organisation*. Han har endvidere erkendt, at hans tidligere forklaring om forfølgelse fra Taliban ikke er sand. Som et helt nyt asylmotiv gør han i stedet gældende, at han siden 2004 har arbejdet som steward i *et* luftfartsselskab [...]. Fra midten af 2008 har han deltaget i VIP-flyvninger med blandt andet den afghanske præsident. Til støtte herfor har han fremlagt en række yderligere dokumenter samt fotografier, hvor ansøgeren i stewarduniform blandt andet optræder ved siden af præsident Karzai og den tidligere udenrigsminister. Tre af fotografierne er dateret i 2007. Dateringen skyldes en forkert indstilling af kameraet. Fotografierne er

taget i 2008. I sommeren 2009 bad en af præsidentens topembedsmænd ham om at dræbe præsident Karzai. Ansøgeren og den pågældende var på dette tidspunkt alene på et kontor. Manden sagde, at han i forbindelse med den næste flyrejse ville give ansøgeren noget, som han skulle putte i præsidentens mad. Ansøgeren vil ikke oplyse navnet på denne mand, [...]. Efter sikkerhedsgodkendelse af ansøgeren i 2008 var denne mand med til at beslutte, at ansøgeren kunne deltage i VIP-flyvningerne. Ansøgeren kender ikke manden privat. Ansøgeren har aldrig offentligt givet udtryk for nogen politisk holdning. Han ved ikke, hvorfor manden turde anmode ham om at slå præsidenten ihjel. Den pågældende truede ansøgeren på livet senere på sommeren 2009, hvorefter han straks flygtede. Ansøgeren har ikke tidligere oplyst om sit rigtige asylmotiv af frygt for den pågældende meget magtfulde mand. Den beskikkede advokat har nedlagt påstand om, at hvis ikke der kan gives asyl på det foreliggende grundlag, så bør sagen hjemvises til Udlændingesservice, således at der kan blive foretaget en vurdering af troværdigheden af ansøgerens nye forklaring i to instanser. En subsidær påstand om udsættelse er frafaldet. Udlændingesservice har gjort gældende, at sagen ikke bør hjemvises. Flygtningenævnet finder ikke, at Udlændingesservice har begået fejl under behandlingen af sagen, og ansøgerens reelle forhold og forholdene i hjemlandet er ikke ændret væsentligt siden sagen blev behandlet i Udlændingesservice. I hvert fald under disse omstændigheder finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at hjemvise sagen, alene fordi ansøgeren få dage før mødet i Flygtningenævnet har oplyst, at store dele af den forklaring, han hidtil har afgivet, er usand, og i den forbindelse vælger at fremlægge nye dokumenter, som han – i hvert fald for så vidt angår de fleste af dokumenterne – har været i besiddelse af under hele sit ophold i Danmark. Efter en samlet vurdering finder nævnet endvidere ikke grundlag for at kræve yderligere dokumenter ægthedsvurderet. Vedrørende ansøgerens nye asylmotiv bemærker nævnet, at der trods ansøgerens erkendt urigtige forklaring vedrørende *en FN-organisation* og Taliban, ikke er tilstrækkeligt grundlag for at tilsidesætte ansøgerens nye oplysninger om, at han siden 2004 har været ansat som steward i *et flyselskab*, og at han i den forbindelse er blevet sikkerhedsgodkendt og har deltaget i flere flyvninger med prominente afghanere, herunder præsident Karzai. Der er herved blandt andet lagt vægt på, at denne del af forklaringen er understøttet af flere af de fremlagte dokumenter og fotografier. Flygtningenævnet kan derimod ikke lægge til grund, at en højtstående person, hvis navn ansøgeren ikke vil oplyse, skulle have anmodet ansøgeren om at slå præsidenten ihjel samt have truet ansøgeren. Ved denne vurdering er der navnlig lagt vægt på, at forklaringen i sig selv lyder usandsynlig, blandt andet fordi det i givet fald synes at måtte have været en meget stor risiko, som den pågældende højtstående person har løbet ved at rette en sådan henvendelse til ansøgeren, hvis holdning til drab på præsidenten han ikke kunne kende. Der er endvidere lagt betydelig vægt på, at ansøgerens forklaring herom i nævnet ikke er fremstået sammenhængende, selvoplevet og troværdig. Endvidere er der i et vist omfang henset til det sene tidspunkt, som forklaringen er fremkommet på, at ansøgeren tidligere har

forklaret usandt om sit asylmotiv, samt på at han ikke vil oplyse navnet på den pågældende mand. Ansøgeren har således ikke sandsynliggjort sit asylmotiv, og Flygtninge-nævnet finder herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i en konkret risiko for at blive udsat for forfølgelse omfattet af FN konventionen eller for at blive udsat for overgreb, som han i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, har krav på beskyttelse mod. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2011/12

Nævnet **hjemviste i august 2011** sagen vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan til fornyet behandling i Udlændingesservice. Indrejst i 2010. Ansøgeren er etnisk tadjik fra Kunduz-provinsen. Det fremgik af sagen, at ansøgeren havde oplyst, at han siden midten af 1980'erne havde været medlem af Hezb-e-Islami, hvor han havde været tæt på Gulbuddin Hekmatyar og sammen med sin svigerfader leder af en gruppe på ca. 1000 mænd, hvor han blandt andet havde haft det økonomiske ansvar. Ansøgeren havde deltaget i væbnet kamp mod russerne samt fordelt penge og våben. Ansøgerens fader var i 1983 blevet dræbt af tre kommandanter fra Massouds gruppe Jamiat-e-Islami. I 1994 var ansøgeren blevet syg og var blevet bragt til en klinik, som lå ved siden af en base tilhørende Jamiat-e-Islami, hvor en af de kommandanter, som havde dræbt ansøgerens fader, holdt til. Ansøgeren havde haft 15-20 bevæbnede mænd med, som ventede udenfor klinikken. Det var herefter kommet til kamp mellem ansøgerens mænd og kommandantens gruppe, hvorunder to af ansøgerens mænd og fire fra kommandantens gruppe var blevet dræbt, herunder en svoger til en af Massouds kommandanter. Efter denne episode var ansøgeren eftersøgt af Massouds folk. Et år efter episoden havde 300-400 af Massouds mænd omringet og angrebet ansøgerens hus og tilfangetaget ansøgerens brødre. Under kampene var en kommandant tilhørende Massouds gruppe blevet dræbt. Ansøgeren havde overgivet sig og var efterfølgende blevet tilbageholdt af sikkerhedstjenesten i tre dage, hvorunder han var blevet afhørt og udsat for slag. Ansøgeren var blevet overført til et fængsel, hvor han havde været i 12 dage. Det var herefter lykkedes ansøgeren at flygte ved hjælp af bestikkelse og tilslutte sig sine egne styrker. Efter Talibans magtovertagelse i 1999, hvor Hezb-e-Islamis våben var blevet inddraget, måtte ansøgeren flygte til Kunduz by, hver gang Massouds folk kom, hvorfor ansøgeren i 2001 tog ophold i Pakistan. I 2002 var han af Hezb-e-Islami blevet sendt tilbage til Afghanistan, hvor han de første tre måneder opholdt sig i skjul for Massouds folk, som nu udgjorde myndighederne i området og stadig efterstræbte ham. Ansøgeren havde ingen våben. Ansøgerens svigerfader havde forsøgt at mægle, men Massouds folk havde afvist mægling og fremsat falske anklager mod ansøgeren, som siden havde været eftersøgt af myndighederne. Ansøgeren udrejste i 2003 til Iran, hvor han opholdt sig indtil 2006, og herefter videre til Europa. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han risikerede forfølgelse af del af den tidligere Massoud-gruppe, som nu var i regering, og at han ikke ville kunne vende tilbage til

Afghanistan som følge af sin tilknytning til Hezb-e-Islami, som var i opposition til regeringen og havde samarbejdet med Taliban. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har under sagen oplyst at have haft en profileret stilling i Hezb-e-Islami og omfattende aktiviteter i forbindelse hermed. Flygtningenævnet besluttede under henvisning hertil at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingesservice, idet Udlændingesservice ikke har forholdt sig til spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren måtte være omfattet af udelukkelsesgrundene.” Afg/2011/93

Nævnet **hjemviste i september 2011** sagen vedrørende en kvindelig syrisk statsborger til fornyet behandling i Udlændingesservice. Sagen blev i nævnet sambehandlet med sagerne vedrørende ansøgerens moder og broder. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra [...] i Syrien. Ansøgeren har sympatiseret med Yekiti-partiet siden 2006 eller 2007. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevendende frygter at blive fængslet og muligvis slået ihjel af de syriske myndigheder som følge af sine aktiviteter. Ansøgeren har forklaret, at hun den 12. marts 2004 deltog i en demonstration, hvor hun blev anholdt og var tilbageholdt i omkring halvanden måned, og hun blev løsladt med en advarsel om, at hun ikke måtte deltage i demonstrationer mere. Ved samme lejlighed blev ansøgerens families bopæl udsat for en husransagning, hvor der blev fundet et kurdisk flag. *I sommeren 2005* deltog ansøgeren på ny i en demonstration, hvor hun blev anholdt og var tilbageholdt i 10 dage. *I 2006* blev ansøgerens broder og fader anholdt og var tilbageholdt i tre måneder, og faderen skulle ved løsladelsen skrive under på, at hans børn ikke måtte have noget med Yekiti-partiet at gøre. *Primo 2010* deltog ansøgeren og hendes broder i forberedelserne til Newroz, da huset, de opholdt sig i, blev stormet af myndighederne. Ansøgeren, hendes broder og to andre nåede at flygte. Flygtningenævnet kan lægge begivenhederne fra 2004 til 2006 til grund. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens og ansøgerens broders og moders forklaringer i det væsentlige har været samstemmende, men finder ikke forklaringerne om asylmotivet i Syrien sammenhængende. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren og hendes broder ikke har givet en sandsynlig forklaring på, hvordan myndighederne skulle være blevet bekendt med deres deltagelse i forberedelserne til Newroz *primo 2010*. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren og ansøgerens broder har forklaret, at ansøgerens fader var i kontakt med gruppelederen i Yekiti-partiet og var bekendt med, at myndighederne havde ransaget ansøgerens hjem og anholdt en af ansøgerens brødre, medens ansøgerens moder har forklaret, at hun i denne periode ikke havde kontakt med ansøgerens fader. Flygtningenævnet finder desuden, at ansøgerens og ansøgerens broders og moders forklaringer om deres samtidige udrejse uafhængigt af hinanden og om deres indrejse i Danmark fremtræder som konstruerede. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren og hendes broder og moder i øvrigt må anses for helt uprofilerede. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun på grund af sine aktiviteter i Syrien ved en tilbagevendende til

hjemlandet vil være i myndighedernes søgelys. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 på baggrund af sine aktiviteter i Syrien. Ansøgeren har overfor advokaten som asylmotiv yderligere henvist til, at hun frygter familien til en mand, der i Danmark er dømt for at have begået *overgreb* over for hende. Denne sag er anket, og mandens syriske familie har truet både hende og hendes moder og broder her i landet. Flygtningenævnet finder, at der er tale om et helt nyt asylmotiv af en sådan karakter, at der bør ske en bedømmelse i to instanser, hvorfor Flygtningenævnet hjemviser sagen til første instans behandling i Udlændingesservice for så vidt angår dette nye asylmotiv. Ansøgeren vil derved få lejlighed til at forklare nærmere om dette asylmotiv overfor Udlændingesservice, og Udlændingesservice vil få mulighed for at vurdere den trusselssituation, ansøgeren måtte befinde sig i, herunder ved inddragelse af relevant baggrundsmateriale til belysning af i hvilket omfang det vil være muligt at søge de syriske myndigheders beskyttelse i en sådan situation.” Syrien/2011/32

Som et eksempel på sager, hvor nævnet har besluttet at hjemvise sagen på grund af ændrede forhold i hjemlandet, kan henvises til formandskabets 16. beretning (2007), afsnit 3.7.3.

Som eksempler på hjemvisning på grund af manglende modenhed hos uledsagede mindreårige asylansøgere kan henvises til de i afsnit 3.1.6.4 nævnte afgørelser.

3.9.4 Udsættelse

I visse tilfælde resulterer nævnsbehandlingen i en beslutning om udsættelse med henblik på indhentelse af yderligere generelle eller konkrete oplysninger til sagen.

Efter indhentelse af de ønskede oplysninger vil disse blive sendt i kontradiktion hos Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat.

Sagen vil herefter som udgangspunkt blive færdigbehandlet uden afholdelse af et nyt nævnsmøde enten ved drøftelse mellem nævnsmedlemmerne eller ved skriftlig votering, jf. forretningsordenens § 43. Det indkomne materiale samt advokatens og Udlændingestyrelsens eventuelle bemærkninger hertil udsendes til nævnets medlemmer, der skriftligt afgiver votum i sagen. Hvis der er uenighed blandt nævnsmedlemmerne, sendes sagen ud til en ny voteringsrunde med kopi af de enkelte nævnsmedlemmers vota. Der udfærdiges herefter en beslutning på baggrund af de afgivne vota.

Hvis ansøgeren ikke har afgivet forklaring under det første nævnsmøde, eller hvis de fremkomne oplysninger nødvendiggør, at ansøgeren atter skal have lejlighed til at afgive forklaring, berammes sagen til et nyt nævnsmøde. Der vil i disse tilfælde normalt

være tale om et nyt nævn med en anden sammensætning end det nævn, der oprindeligt behandlede sagen.

3.10 Ad hoc-besikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager

3.10.1 Ad hoc-besikkelse af tidligere nævnsmedlemmer

Efter udlændingelovens § 53, stk. 12, 1. pkt., og Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 2, kan Flygtningenævnets formand ad hoc-besikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Ad hoc-besikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver aktuel i sager, som i forbindelse med nævnsbehandlingen udsættes på indhentelse af yderligere oplysninger, og hvori et eller flere af medlemmerne, der deltog i det oprindelige nævnsmøde, er udtrådt af nævnet på tidspunktet, hvor nævnet skal træffe afgørelse i sagen. For så vidt angår sagsbehandlingen i sager, der bliver udsat i forbindelse med nævnsbehandlingen, henvises til afsnit 3.9.4.

Ad hoc-besikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver endvidere aktuelt i sager, som er blevet begæret genoptaget, hvor formanden har resolveret, at sagen skal sendes i skriftlig votering blandt nævnets medlemmer, og hvor ét eller flere af medlemmerne, der deltog i nævnsbehandlingen af sagen, er udtrådt af nævnet. Om nævnets behandling af sager, der bliver begæret genoptaget, kan henvises til afsnit 3.13.1.

3.10.2 Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-besikkes

3.10.2.1 Retsgrundlaget

Efter udlændingelovens § 53, stk. 12, 2. pkt., kan Flygtningenævnets formand i tilfælde, hvor et medlem af nævnet, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, har forfald, udpege eller ad hoc-besikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Det fremgår ligeledes af Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 3, at formanden eller den næstformand, som formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution).

Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles på et nyt mundtligt nævnsmøde.

Den nuværende § 53, stk. 12, i udlændingeloven blev indført ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 om blandt andet præcisering af Flygtningenævnets virksomhed.

I forarbejderne til udlændingelovens § 53, stk. 12, jf. lovforslag nr. L 78 af 23. februar 2005, side 33 anføres følgende:

”Efter den foreslåede bestemmelse i stk. 12 kan nævnets formand ad hoc-besikke fratrådte medlemmer til at votere i en konkret sag. Endvidere kan formanden, når et medlem har forfald, i særlige tilfælde udpege eller ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Undertiden munder Flygtningenævnets behandling af en sag ud i en beslutning om at udsætte sagen med henblik på indhentelse af yderligere konkrete eller generelle oplysninger til sagen. I sådanne tilfælde afgøres sagen på et senere tidspunkt af de medlemmer, der deltog i behandlingen af sagen i forbindelse med sagens udsættelse.

Endvidere forekommer det ofte, at sager, der er afgjort af nævnet, begæres genoptaget, f.eks. under henvisning til nye oplysninger eller dokumenter. Spørgsmål om, hvorvidt en sag skal genoptages, afgøres i nogle sager ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen. Genoptages sagen, kan afgørelsen i den genoptagne sag enten træffes ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, eller ved at sagen behandles af et nyt nævn.

Udsættes en sag i længere tid, eller fremkommer en genoptagelsesbegæring længere tid efter nævnets oprindelige afgørelse i sagen, kan det forekomme, at et eller flere af de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, er udtrådt af nævnet på det tidspunkt, hvor sagen skal færdigbehandles, eller hvor der skal tages stilling til en genoptagelsesbegæring. For at sikre en hurtig og smidig behandling af sådanne sager, foreslås det, at nævnets formand i disse situationer kan ad hoc-besikke fratrådte nævnsmedlemmer.

Såfremt et fratrådt medlem af forskellige grunde imidlertid ikke ser sig i stand til at deltage i afgørelsen af sagen og ikke kan gives eller nægter at efterkomme et tjenstligt pålæg om at deltage i behandlingen af sagen, eller såfremt det pågældende fratrådte medlem er blevet inhabil eller alvorligt syg, vil det fratrådte medlem kunne erstattes af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation, således at nævnet har den samme sammensætning som fastsat i den foreslåede bestemmelse i § 53, stk. 6. Substitution vil som hidtil kun blive anvendt helt undtagelsesvis og kun i tilfælde, hvor det – f.eks. under henvisning til sagens karakter – ikke vil være forbundet med retssikkerhedsmæssige betænkeligheder at lade et medlem erstatte af et andet. Skønner formanden, at der består retssikkerhedsmæssige betænkeligheder, vil sagen blive forelagt på ny for et nyt nævn.

Substitution vil ikke blive anvendt i sager, hvor sagens udfald afhænger af vurderingen af ansøgerens troværdighed, eller i sager, hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning

for afgørelsen af sagen. I sådanne tilfælde vil sagen af retssikkerhedsmæssige hensyn blive behandlet på et nyt nævn.

For så vidt angår udsatte sager vil substitution kun blive anvendt i sager, der er udsat på generelle asylretlige vurderinger eller indhentelse af generelle baggrundsoplysninger, som alle nævnsmedlemmer har samme baggrund og mulighed for at deltage i afgørelsen af.

For så vidt angår genoptagelsessager vil substitution kun blive anvendt i sager, hvor afgørelsen kan træffes ud fra en vurdering af genoptagelsesansøgningen sammenholdt med den oprindelige afgørelse i sagen, som alle medlemmer har mulighed for at foretage. Det vil f.eks. være tilfældet i sager, som er begæret genoptaget under henvisning til et nyt dokument, som ved en ægthedsvurdering har vist sig at være falsk.

Det bemærkes, at et nævnsmedlem – også i tilfælde hvor den pågældende har deltaget i den oprindelige behandling af sagen – i alle tilfælde vil have mulighed for at votere for, at en sag skal foretages på nyt nævn, hvis medlemmet ikke finder det forsvarligt, at der træffes afgørelse på det foreliggende grundlag. Er der flertal herfor blandt nævnets medlemmer, vil sagen blive foretaget på nyt nævn, ligesom formanden i alle tilfælde vil kunne beslutte, at sagen skal foretages på nyt nævn.”

Ved brev af 25. oktober 2007 har Flygtningenævnets formand delegeret kompetencen til at afgøre, hvorvidt der i de konkrete sager kan ske substitution af tidligere nævnsmedlemmer, til de næstformænd, der har været formænd for de nævn, der har behandlet de konkrete sager, hvori spørgsmålet om substitution måtte blive aktuelt. I de sager, hvor det er formanden for det konkrete nævn, der har behandlet sagen, der har forfald, er det fortsat Flygtningenævnets formand, der afgør, om der kan ske substitution af den pågældende.

3.10.2.2 Anvendelse af substitution i genoptagelsessager

Spørgsmålet om substitution af fratrådte nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-besikkes, bliver jævnligt aktuelt i genoptagelsessager.

Nedenfor beskrives nogle typiske situationer, som kan opstå i sager, hvor det bliver aktuelt at overveje substitution af et fratrådt nævnsmedlem, som ikke kan ad hoc-besikkes.

- A. Sager, hvori der ikke har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der fortsat ikke er troværdighedsproblemer. I disse sager kan der foretages substitution under forudsætning af, at ansøgerens fremmøde ikke kan antages at være af betydning for nævnets afgørelse.
- B. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, men hvor der ikke er fremkommet nye oplysninger i relation til ansøgerens troværdighed i genoptagelsesansøgningen i forhold til de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse. I

- denne type sager kan substitution foretages efter en konkret vurdering af de nye oplysningers sammenhæng med de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse.
- C. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der i forbindelse med genoptagelsesansmodningen er kommet nye oplysninger, som har relation til ansøgerens oprindelige asylmotiv. I disse sager vurderes retssikkerhedsmæssige hensyn som udgangspunkt at tale imod substitution, idet vurderingen af genoptagelsesansmodningen normalt tillige vil forudsætte en vurdering af ansøgerens oprindelige forklaring.
 - D. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer i forbindelse med den oprindelige asylsagsbehandling i nævnet, men hvor der i genoptagelsesansmodningen henvises til helt nye forhold, som ikke har relation til det oprindelige asylmotiv, og som ikke forudsætter en vurdering af ansøgerens troværdighed, eksempelvis generelt forværrede forhold i ansøgerens hjemland. I disse tilfælde har et andet medlem som udgangspunkt samme muligheder for at foretage vurderingen af genoptagelsessagen i forhold til den oprindelige afgørelse i asylsagen som det fratrådte medlem, og der kan derfor som udgangspunkt foretages substitution.
 - E. Sager, hvor mere end et nævnsmedlem har forfald. I disse sager kan der under henvisning til ordlyden af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 12, 2. pkt., sammenholdt med forarbejderne til den tidligere udlændingelovs § 53, stk. 8, ikke ske substitution.

3.10.3 Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4

Efter Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, kan formanden i øvrigt bemyndige én eller om nødvendig flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, anvendes blandt andet i tilfælde, hvor der er behov for en hurtig resolution, f.eks. i genoptagelsessager, hvor ansøgeren står foran en snarlig udsendelse, og hvor den næstformand, som har været formand for det nævn, der har truffet afgørelse i sagen, er forhindret, eksempelvis på grund af sygdom eller ferie.

3.11 Tolkning

Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitiets liste over godkendte tolke. Flygtningenævnet honorerer tolke i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de i retningslinjerne fastsatte takster.

Under nævnsmødet foregår tolkningen som udgangspunkt til og fra ansøgerens modersmål, medmindre ansøgeren har ønsket, at tolkningen foregår på et andet sprog, eller det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål, vælger Flygtningenævnet en tolk, der behersker et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Ved vurderingen heraf lægger Flygtningenævnet vægt på ansøgerens øvrige sprogkundskaber, ansøgerens tilkendegivelser vedrørende sprogvvalg, ansøgerens eventuelle tilkendegivelser i forbindelse med tolkningen tidligere i sagens forløb samt eventuelle tilkendegivelser fra ansøgerens advokat. Flygtningenævnet tager som udgangspunkt hensyn til ansøgerens tilkendegivelser vedrørende valg af tolk, såfremt disse er begrundet i sprogkundskaber, men derimod ikke hvis de for eksempel vedrører tolkens etniske eller religiøse tilhørsforhold. Såfremt ansøger har været udsat for eksempelvis seksuelle overgreb, vil nævnet endvidere så vidt muligt imødekomme et ønske om en mandlig eller kvindelig tolk.

Flygtningenævnet honorerer endvidere tolkning, der er udført hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med ansøgeren. Tolkning hos advokat honoreres, i lighed med tolkning, der finder sted på et nævnsmøde, efter principperne i Justitsministeriets cirkulæreskrivelse.

Flygtningenævnet honorerer alene tolkning hos advokat uden for normal arbejdstid til forhøjet takst, såfremt Flygtningenævnets Sekretariat forudgående har givet tilsagn herom. Hvis et sådant forudgående tilsagn ikke foreligger, kan Flygtningenævnet alene honorere tolken efter normal takst.

Flygtningenævnet honorerer alene transporttid og kilometergodtgørelse til tolke fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets Sekretariat. Flygtningenævnets Sekretariat vil normalt kun give tilladelse hertil, hvis det eksempelvis ikke er muligt at skaffe en tolk fra lokalområdet, der behersker det pågældende sprog. Højesteret havde lejlighed til at tage stilling til dette spørgsmål i en sag anlagt af to tolke mod Flygtningenævnet, jf. Højesterets dom af 15. august 2007 (UfR 2007.2785H), hvor Højesteret stadfæstede Østre Landsrets dom af 16. juni 2006. For en nærmere gennemgang af dommen, hvorved Flygtningenævnet fik medhold, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 16. beretning (2007), afsnit 3.9.1.

Ved anmodning om honorering af skriftlige oversættelser foretaget på foranledning af advokaten uden forhåndsgodkendelse fra Flygtningenævnets sekretariat, foretager nævnet en vurdering af, hvorvidt den foretagne oversættelse i det konkrete tilfælde må

anses for relevant for sagens behandling. Kun i det omfang dette måtte være tilfældet, vil nævnet efterkomme anmodningen om honorering.

De nærmere regler om honorering af tolke kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

3.12 Hastesager

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se nærmere afsnit 3.1.6, og sager, hvor Udlændingestyrelsen, Dansk Flygtningehjælp eller Dansk Røde Kors har anmodet om hastebehandling, eksempelvis på grund af ansøgerens helbredsmæssige tilstand.

Flygtningenævnet hastebehandler ligeledes sager vedrørende asylansøgere, som af Rigspolitiet er indberettet som sigtede eller dømt for kriminalitet, medmindre det oplyses, at de pågældende afsoner længerevarende fængselsstraffe og ikke kan forventes løsladt foreløbig, samt personer, der af Dansk Røde Kors er indberettet på grund af adfærd, som forstyrrer asylcentrets ro og orden. Endvidere hastebehandles sager vedrørende frihedsberøvede asylansøgere, eksempelvis personer, der er frihedsberøvet i henhold til udlændingelovens §§ 35 og 36 med henblik på at sikre ansøgerens tilstedeværelse, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, eller sager, der i henhold til udlændingelovens § 49 a er indbragt for Flygtningenævnet.

Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt. Det tilstræbes således, at en hastesag kan behandles på cirka to måneder.

3.13 Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser

3.13.1 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en sag, kan ansøgeren anmode nævnet om at genoptage behandlingen af sagen.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 8, at nævnet ikke kan behandle en genoptagelsesansøgning, hvis nævnet ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Den pågældende skal over for myndighederne give sig til kende på en sådan måde, at myndighederne er bekendt med den pågældendes opholdssted, og den pågældende står til rådighed for myndighedernes behandling af sagen. I praksis anses dette for opfyldt, når den pågældende er opdateret med en adresse i Udlændingestyrelsens indkvarterings-system. Det er således ikke tilstrækkeligt, at udlændingens advokat eller en anden

partsrepræsentant oplyser til Flygtningenævnet, at vedkommende er bekendt med udlændingens opholdssted.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 2, at Flygtningenævnet ved meddelelse af afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 fastsætter udrejsefristen til straks. En anmodning om genoptagelse har som udgangspunkt ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, men nævnet har mulighed for at træffe beslutning herom, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 1. pkt. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 2. pkt.

En udsættelse af udrejsefristen efter modtagelse af en genoptagelsesanmodning vil således i langt de fleste tilfælde kræve, at ganske særlige grunde taler derfor. Dette kan være tilfældet, hvis en ansøger f.eks. fremsender et dokument, som nævnet efter en konkret vurdering finder anledning til at lade ægthedsvurdere.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 9 og 10, og forretningsordenens § 47, at formanden for det konkrete nævn har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse, eller hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart er opfyldt.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Endelig kan formanden træffe bestemmelse om, at det nævn, der tidligere har afgjort sagen, tager stilling til genoptagelsesspørgsmålet enten ved et møde eller ved skriftlig votering, at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, med deltagelse af sagens parter, eller at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn, jf. forretningsordenens § 47, stk. 2.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, kan ske i sager, hvor en ansøger er fremkommet med nye, væsentlige oplysninger af betydning for sagens afgørelse, og det vurderes, at ansøgeren ved personligt fremmøde bør få lejlighed til at forklare herom.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn kan komme på tale i sager, hvor ansøgeren er udeblevet fra det oprindelige nævnsmøde, men efterfølgende godtgør at have haft lovligt forfald, jf. forretningsordenens § 36, stk. 1. Der kan også være tale om, at et medlem af det tidligere nævn har forfald, og det i den konkrete sag anses for retssikkerhedsmæssigt betænkeligt at lade det pågældende medlem substitu-

ere af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere om substitution og ad hoc-beskikkelse i afsnit 3.10.

Sager, der oprindeligt er afgjort af et 5-mandsnævn, og som ikke kan afgøres på formandskompetencen, vil af retssikkerhedsmæssige grunde blive henvist til mundtlig behandling på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn bestående af en formand og to medlemmer, jf. lov nr. 365 af 6. juni 2002.

Såfremt spørgsmålet om genoptagelse skal afgøres af hele det oprindelige nævn, og et af nævnets medlemmer har forfald, er der efter udlændingelovens § 53, stk. 12, hjemmel til, at et medlem, der har forfald, i visse tilfælde kan erstattes med et medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere herom i afsnit 3.10 om substitution og ad hoc-beskikkelse.

Såfremt der findes grundlag for at genoptage en sag, udsættes udrejsefristen under genoptagelsessagens behandling. Flygtningenævnet vil samtidig beskikke en advokat for ansøgeren.

Efter almindelige forvaltningsretlige principper påhviler det nævnet af egen drift at genoptage behandlingen af sager, hvor afviste asylansøgere er i udsendelsesposition, såfremt der fremkommer nye væsentlige oplysninger, der forrykker nævnets beslutningsgrundlag i de pågældende sager. I forbindelse med nævnets overvejelser herom kan det være nødvendigt at indhente yderligere oplysninger med henblik på stillingtagen til genoptagelsesspørgsmålet.

Nævnet har således i sin praksis antaget, at nævnet i disse tilfælde har kompetence til at træffe beslutning om, at tvangsmæssige udsendelser skal sættes i bero, indtil de yderligere oplysninger foreligger, jf. herved princippet i udlændingelovens § 31, som indeholder et forbud mod udsendelse til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse, eller hvor den pågældende ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Der henvises herved til det oven for anførte om udsættelse af udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7.

I sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 skal nævnet – udover at vurdere de aktuelle forhold i udlændingens hjemland – vurdere, om en nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse og efterfølgende udsendelse af udlændingen vil være særligt belastende for udlændingen, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Behandlingen af sager om nægtelse af forlængelse er nærmere beskrevet i afsnit 5.1.

I nogle af disse sager, hvor Flygtningenævnet har truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, har udlændingen efterfølgende anmodet om genoptagelse med henvisning til, at den pågældendes helbredstilstand er blevet forværret, eller at der er indtrådt andre væsentlige ændringer i udlændingens personlige forhold efter Flygtningenævnets afgørelse.

Afgørende for vurderingen af, om der i sådanne tilfælde skal ske genoptagelse, er, om de nye oplysninger forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men ikke var nævnet bekendt, eller om der er tale om efterfølgende indtrådte omstændigheder. Oplysninger om faktiske forhold, som forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men som ikke var nævnet bekendt på afgørelsestidspunktet, vil i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige retsgrundsætninger føre til en genoptagelse af sagen, såfremt oplysningerne er af så væsentlig betydning for sagen, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis de rent faktisk havde foreligget i forbindelse med nævnets oprindelige afgørelse af sagen. Oplysninger om omstændigheder, som først er indtrådt efter nævnets afgørelse, f.eks. etablering af familie eller forværring af udlændingens helbredstilstand, vil derimod ikke føre til en genoptagelse, uanset at oplysningerne ville have ført til et andet resultat i forbindelse med vurderingen efter udlændingelovens § 26, stk. 1, såfremt de havde foreligget på tidspunktet for nævnets afgørelse. I disse sager må udlændingen i stedet henvises til at søge opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven.

Flygtningenævnet modtager undertiden anmodning om genoptagelse af en sag, hvor ansøgeren ikke længere er i landet.

Flygtningenævnet anser som udgangspunkt en asylsag for afsluttet, når ansøgeren udrejser eller udsendes af Danmark. Hvis ansøgeren indrejser i Danmark på ny og ansøger om asyl, vil nævnet behandle sagen som en ny ansøgning om asyl eller som en anmodning om genoptagelse af den oprindelige asylsag, alt efter om det lægges til grund, at ansøgeren har været i sit hjemland eller ej.

Hvis omstændighederne helt undtagelsesvis giver anledning til det, vil Flygtningenævnet – uanset om ansøgeren fortsat opholder sig i sit hjemland – kunne genoptage behandlingen af en sag vedrørende en udrejst eller udsendt asylansøger. Nævnet vil ved vurderingen heraf blandt andet lægge vægt på, om de nye oplysninger med en vis sikkerhed viser eller i hvert fald antageliggjør, at ansøgeren har været udsat for asylbegrundende overgreb, og at overgrebene har sammenhæng med det oprindelige asylmotiv.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden behandlet i alt 182 sager vedrørende 303 personer, som har anmodet om genoptagelse af deres sag, og hvor nævnet har taget stil-

ling til, om sagen skal genoptages. I 119 sager, som vedrørte 208 personer, meddelte nævnet afslag på genoptagelse. I 19 sager omfattende 27 personer blev sagen genoptaget.

I kapitel 7.6 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende genoptagelsessager.

3.13.2 Domstolsprøvelse

3.13.2.1 Lovgrundlaget

Som anført ovenfor i kapitel 1.3 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8, og domstolsprøvelse af nævnets afgørelser er ifølge domstolspraksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

Det betyder, at domstolene er afskåret fra at afprøve nævnets materielle afgørelser, herunder bevisvurderingen.

Ved dom af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157) tog Højesteret første gang stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingeloven. Dommen og forarbejderne til endelighedsbestemmelsen er nærmere omtalt i formandskabets 6. beretning (1997), side 16 ff.

Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange efterfølgende været indbragt for domstolene. Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 29. april 1999 (UfR.1999.243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR.2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003. 2405), og 2. december 2003 (UfR 2004.727).

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev Flygtningenævnets sammensætning ændret. Lovændringen indeholdt ingen ændring i endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, men af bemærkningerne til lovforslaget, jf. herved lovforslag nr. 152 af 28. februar 2002, pkt. 5.1., fremgår blandt andet følgende vedrørende bestemmelsens anvendelsesområde:

”Flygtningenævnet er kendetegnet ved at være et uafhængigt og domstolslignende organ. Nævnet er således uafhængigt af den politiske proces og kan ikke modtage direktiver fra regering eller folketing. Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette er senest blevet fastslået ved Højesterets dom af 26. januar 2001, hvorved Højesteret udtalte, at ”domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. Foreligger der ikke omstændigheder som nævnt, er der ikke grundlag for at fravige endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 7 (nu § 56, stk. 8).

...

Formanden og næstformændene skal som hidtil være dommere, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7. Herved sikres de almindelige retsgarantier, ligesom Flygtningenævnets uafhængighed understreges.

...

Flygtningenævnet opretholder herved sin status som sagkyndigt nævn af domstolslignende karakter, hvis afgørelser er endelige, jf. ovenfor.”

3.13.2.2 Domspraksis

Domstolene har i flere sager taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8.

For en gennemgang af nyere domme, hvori Højesteret har taget stilling til rækkevidden af bestemmelsen, henvises til formandskabets 16. beretning (2007), side 81 ff.

Domstolene har ikke afsagt domme i sager anlagt mod Flygtningenævnet i 2011.

3.13.3 Folketingets Ombudsmand

Efter udlændingelovens § 58 a omfatter Folketingets Ombudsmands virksomhed ikke Flygtningenævnet. Folketingets Ombudsmand kan dog ifølge § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand af egen drift optage en sag til undersøgelse. Denne bestemmelse medfører således, at ombudsmanden på eget initiativ kan iværksætte undersøgelser af konkrete sager.

I februar 2011 rettede Folketingets Ombudsmand henvendelse til Flygtningenævnet i anledning af en konkret sag vedrørende en iransk statsborger. I november 2010 udtalte FN's Torturkomité, at en udsendelse af den pågældende ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I december 2010 meddelte Flygtningenævnet den pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. For en nærmere omtale af sagen henvises til Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), kapitel 4.2.1.

Ombudsmanden anførte i sin henvendelse blandt andet, at han forstod nævnets afgørelse således, at nævnet derved tilsluttede sig Torturkomitéens retsopfattelse. Ombudsmanden anmodede på denne baggrund Flygtningenævnet om underretning om, hvad nævnet i lyset af Torturkomitéens udtalelse i øvrigt har foretaget sig. Især sigtede Ombudsmanden til muligheden for at genoptage allerede afgjorte sager.

I april 2011 afgav Flygtningenævnet en udtalelse til Folketingets Ombudsmand. Nævnet anførte i sin udtalelse blandt andet, at nævnets retsopfattelse og praksis i relation til FN's Torturkonvention fremgår af formandskabets årlige beretninger. Nævnet anførte videre, at Torturkomitéens udtalelse er omtalt og linket til på nævnets hjemmeside,

www.fln.dk, og er blevet drøftet på møder i nævnets koordinationsudvalg og i nævnets formandskab. Herudover ville udtalelsen blive omtalt i formandskabets beretning for 2010 og blive indarbejdet i det notat om praksis ved Torturkomitéen, som findes på nævnets hjemmeside. Endelig anførte nævnet, at Torturkomitéens udtalelse i den konkrete sag ikke i øvrigt gav Flygtningenævnet anledning til at foretage videre.

I maj 2011 anmodede Folketingets Ombudsmand nævnet om en supplerende udtalelse. Ombudsmanden bad i den forbindelse nævnet om at redegøre nærmere for baggrunden for, hvorfor nævnet ikke ville genoptage allerede afgjorte sager.

I juni 2011 afgav Flygtningenævnet en supplerende udtalelse. I udtalelsen anførte nævnet blandt andet, at nævnet henset til, at der var tale om, at nævnet og Torturkomitéen konkret har vurderet betydningen af de faktiske omstændigheder i en sag forskelligt, ikke i øvrigt havde fundet anledning til at foretage videre i anledning af komitéens udtalelse, herunder genoptage andre sager, hvor tortur er indgået som (en del af) asylmotiv(et).

I april 2012 har Folketingets Ombudsmand meddelt, at han ikke finder grundlag for at foretage sig videre i sagen.

Kapitel 4

Sager indbragt for internationale organer

4.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Europarådet vedtog i 1950 Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der trådte i kraft i 1953. Konventionen er senere blevet suppleret med i alt 14 ændrings- og tillægsprotokoller, hvoraf nr. 14 endnu ikke er trådt i kraft. Danmark har ikke ratificeret protokol nr. 12 (generelt forbud mod diskrimination). I 1954 blev der med hjemmel i konventionen nedsat en kommission – Den Europæiske Menneskerettighedskommission, der skulle tage stilling til, om klager over brud på menneskerettigheder i henhold til konventionen skulle gennem en egentlig realitetsbehandling ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. I 1959 begyndte Domstolen sit arbejde. I løbet af årene blev der indbragt et stadig stigende antal sager for Domstolen, hvilket under det eksisterende system gjorde sagsbehandlingstiden meget lang. Tillægsprotokol nr. 11, der trådte i kraft den 1. november 1998, indebar, at Kommissionen blev nedlagt og Domstolen udvidet for derved at forenkle sagsbehandlingen og afkorte sagsbehandlingstiden.

Domstolen består af 47 dommere, der svarer til antallet af signaturstater i 2011. Domstolen er opdelt i en række komitéer, hver bestående af tre dommere, nogle kamre af syv dommere og et storkammer bestående af 17 dommere.

Medlemsstater samt enkeltpersoner, grupper og ikke statslige organisationer kan anlægge sager ved Domstolen for brud på en i konventionen indeholdt rettighed eller forpligtelse, jf. artiklerne 33 og 34. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling, jf. artikel 35. Således skal alle nationale retsmidler være udtømt, sagen skal anlægges senest seks måneder efter den endelige nationale afgørelse er truffet, den part, der anlægger sagen, må ikke være anonym, og Domstolen eller andre internationale organer må ikke tidligere have taget stilling til det samme materielle indhold. Hertil kommer, at Domstolen kan afvise en sag anlagt af en enkeltperson eller gruppe efter artikel 34, hvis Domstolen finder sagen uoverensstemmende med konventionens bestemmelser, åbenbart grundløs, eller at der er tale om misbrug af retten til at anlægge sager.

Domstolen modtager et meget stort antal klager. Antallet har været i kraftig stigning de senere år. I 2011 modtog domstolen omkring 64.500 klager. Tallet dækker over ”allocated applications”, som er de klager, som bliver fordelt til en juridisk enhed, bestående af enten en enkelt dommer, komitéer eller kamre. Hovedparten af de registrerede klager er indbragt af enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner.

Domstolen informerer som udgangspunkt kun signaturstaten om en indgivet klage, hvis Præsidenten for det kompetente Kammer i Domstolen eller Kammeret selv beslutter at bede staten om dens opfattelse af klagen (Domstolens procesreglement regel 54, stk. 2, litra b; på engelsk tales der om ”give notice” eller ”communication”), herunder om klagen kan antages til realitetsbehandling (”admissibility”) og om klagens indhold (”merits”). Almindeligvis kan undersøgelse af klagens antagelse til realitetsbehandling finde sted samtidig med stillingtagen til dens indhold (konventionens artikel 29, stk. 3, og Domstolens procesreglement regel 54A). Signaturstaten kan imidlertid blive informeret om klagen på et tidligere stadium, hvis Domstolen mangler faktuelle oplysninger, dokumenter eller andet relevant materiale, som klageren ikke kan skaffe (Domstolens procesreglement regel 54, stk. 2, litra a), eller hvis Domstolen træffer beslutning om at anvende foreløbige foranstaltninger (Domstolens procesreglement regel 39, se nedenfor). Hvis en klage imidlertid slettes eller afvises af en komité (konventionens artikel 28), bliver signaturstaten normalt ikke informeret om klagen.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er navnlig konventionens artikel 3 relevant.

Ifølge bestemmelsen må ingen underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

4.1.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol afgørelser i januar 2011 i fem sager mod Danmark

Den 20. januar 2011 traf Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol afgørelse i fem sager anlagt af srilankanske statsborgere mod Danmark, hvori der var klaget over Flygtningenævnets afgørelser. Domstolen afviste i samtlige sager, at en udsendelse af klagerne ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3.

Domstolen tog i sagerne stilling til den generelle risiko for, at etniske tamiler, der vender tilbage til Sri Lanka, udsættes for behandling i strid med konventionens artikel 3. Domstolen vurderede endvidere i hver enkelt sag med inddragelse af alle relevante faktorer, hvorvidt der bestod en risiko for de enkelte klagere. Sagerne er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 220 ff.

Der verserer i øjeblikket fire sager mod Danmark ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvori somaliske statsborgere har klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. Som nærmere omtalt i afsnit 3.1.2.1 besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg i december 2011 på baggrund af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK at genoptage og hjemvise alle nævnets sager vedrørende somaliske statsborgere fra det sydlige og det centrale Somalia, herunder allerede afgjorte sager, hvor ansøgeren var i udsendelsesposition, til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen. Sagerne vedrørende de fire klager blev på den baggrund hjemvist til Udlændingestyrelsen, som i foråret 2012 har meddelt de pågældende opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol er orienteret herom.

Der verserer herudover to sager ved Menneskerettighedsdomstolen, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. Den ene af sagerne vedrører ligeledes en somalisk statsborger fra det sydlige/centrale Somalia, hvis sag i lighed med de øvrige Somalia-sager blev genoptaget og hjemvist af Flygtningenævnet til fornyet førsteinstansbehandling. Udlændingestyrelsen har efterfølgende truffet afgørelse og sagen verserer nu i Flygtningenævnet.

4.1.2 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39

Det følger af regel 39 i Domstolens procesreglement, at det kammer, der behandler en klage, kan komme med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger (interim measures), som Domstolen vurderer, at der bør træffes af hensyn til parterne eller en hensigtsmæssig behandling af klagesagen. Procesreglementet angiver ikke nærmere, hvornår hensynet til parternes interesse eller behandlingen af klagesagen taler for, at Domstolen kommer med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger.

I praksis opstår spørgsmålet om foreløbige foranstaltninger navnlig i sager om udvisning, udsendelse eller udlevering af udlændinge, og anmodninger om anvendelsen af regel 39 vedrører som oftest retten til liv (konventionens artikel 2), retten til ikke at blive udsat for tortur eller umenneskelig behandling (konventionens artikel 3) og undtagelsesvis retten til respekt for privat- og familieliv (konventionens artikel 8).

Domstolen har udtalt, at i sager, hvor det med rimelighed er blevet gjort gældende, at der er en risiko for uopretteligt skade hvad angår klagerens adgang til at nyde beskyttelse efter en af konventionens kernebestemmelser, er formålet med foreløbige foranstaltninger at opretholde status quo, indtil Domstolen har taget stilling til foranstaltningens berettigelse. Foreløbige foranstaltninger skal således sikre den fortsatte

tilstedeværelse af den genstand, der er emnet for anmodningen, således at der ikke sker uoprettelig skade hvad angår den påberåbte konventionsrettighed. Derved letter foreløbige foranstaltninger den effektive udøvelse af retten til at indgive individuel klage efter artikel 34 ved at sikre sagens genstand, når denne vurderes at være i risiko for at lide uoprettelig skade som følge af den ansvarlige stats handlinger eller undladelser. Domstolen har videre udtalt, at foreløbige foranstaltninger tjener afgørende til at undgå uafvendelige situationer, som ville forhindre Domstolen i at undersøge sagen korrekt og – hvor den fandt det rigtigt – at sikre klageren den praktiske og effektive udnyttelse af de påberåbte konventionsrettigheder. Tilkendegivelser om midlertidige foranstaltninger tjener således ikke kun til at der kan gennemføres en effektiv undersøgelse af klagen, men også til at sikre, at konventionens beskyttelse af klageren er effektiv. (se Mamatkulov og Askarov mod Tyrkiet, præmisserne 108 og 125, og Aoulmi mod Frankrig, præmisserne 103 og 107-108).

Domstolens anvendelse af regel 39 har således karakter af et foreløbigt processuelt retsmiddel. Der er med anvendelse af bestemmelsen ikke taget stilling til, om der i den konkrete sag foreligger en krænkelse af konventionen. Fra Domstolens praksis vedrørende konventionens artikel 3 er der således flere eksempler på anvendelse af regel 39 i sager vedrørende udenlandske statsborgere, hvor Domstolen efterfølgende har udtalt, at en udsendelse ikke ville udgøre en krænkelse af konventionen, se blandt andet de i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 220 ff. omtalte afgørelser i fem sager anlagt af srilankanske statsborgere mod Danmark samt F.H. mod Sverige, dom af 20. januar 2009, der er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221.

Domstolen har i visse tilfælde anvendt regel 39 på et større antal sager vedrørende klager af samme nationalitet og/eller etnicitet, som indbringes for Domstolen. Der kan herved blandt andet henvises til sagen NA. mod UK (se præmisserne 21 – 22).

Det fremgår af dommen F.H. mod Sverige af 20. januar 2009, at Domstolen anvendte regel 39 i en situation, hvor der var afsagt dom om, at der ikke som påstået af klageren var sket et brud på konventionens artikler 2 og 3, men hvor dommen endnu ikke var endelig, jf. konventionens artikel 44, stk. 2. Domstolen anvendte i dette tilfælde regel 39 efter dommens afsigelse for at sikre en eventuelt fortsat effektiv behandling af sagen, således at klageren ikke blev udsendt, inden dommen blev endelig. Sagen er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221.

4.2 FN's Torturkomité

Danmark har ratificeret FN's konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Konventionen trådte i kraft den 26. juni 1987 for Danmarks vedkommende.

Ved konventionen blev FN's Torturkomité oprettet i 1984, og den påbegyndte sit arbejde i 1988. Komitéen er nedsat med hjemmel i torturkonventionens kapitel 2 og har til formål at arbejde for bekæmpelse af tortur som defineret i konventionens artikel 1. Komitéen består af ti eksperter, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt torturkonventionen. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen har til opgave at gennemgå og vurdere indberetningerne fra deltagerlandene, jf. artikel 19. Komitéen har mulighed for at rette henvendelse til og eventuelt tage på besøg i et land, hvis komitéen kommer i besiddelse af informationer om, at der i det pågældende land foregår systematiske menneskerettighedskrænkelser. For så vidt angår deltagerstater, der har ratificeret torturkonventionens artikel 22, behandler komitéen tillige individuelle klager, jf. artikel 22. Konventionen har 146 deltagende stater. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling efter artikel 22. Således skal sagens fakta falde inden for komitéens kompetence, og klageren må ikke være anonym. Alle relevante nationale retsmidler skal være udtømt, og sagen må ikke være under samtidig behandling i realiteten for et andet internationalt organ. Danmark har afgivet en erklæring om anerkendelse af FN's Torturkomité's kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige og individuelle klagesager.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er det især konventionens artikel 3, der er relevant.

Bestemmelsen er affattet således: "Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere ("refoulere") eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde til at antage, at personen vil være i fare for at blive underkastet tortur".

Det følger af komitéens Rules of Procedure, Rule 108, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet følger, hvis der anmodes herom.

Bevisbyrden for, at en udsendelse vil være i strid med artikel 3, påhviler i første omgang klageren. Der skal foreligge vægtige grunde til at antage, at der vil være en reel risiko for, at klageren vil blive udsat for en behandling i strid med artikel 3 i det land,

hvor til tvangsudsendelsen vil ske. Der stilles hermed et krav om konkretisering af risikoen for overgreb, hvorimod der næppe påhviler klageren et krav om at kunne bevise, at der foreligger en individualiseret risiko for overgreb. Denne bevisbyrde er blevet beskrevet som en indsigelsesbyrde med forpligtelse til at oplyse sagen. Løftes denne bevisbyrde, må staten føre bevis for, at mishandling ikke vil forekomme, eller at der ikke er en forudsigelig risiko herfor. Der skal i den forbindelse foreligge en reel risiko for mishandling af en vis grovhed.

I 2011 er der ikke afgjort sager af FN's Torturkomité, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

Der verserer for tiden otte sager ved FN's Torturkomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

4.3 FN's Menneskerettighedskomité

FN's Menneskerettighedskomité blev oprettet i henhold til den internationale konvention af 16. december 1966 om borgerlige og politiske rettigheder. Komitéen er tillagt kompetence til at påse, at medlemsstaterne efterlever deres forpligtelser i henhold til konventionen. Komitéen består af 18 medlemmer. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen gennemgår rapporterne sammen med den pågældende stat. Dette har karakter af en form for eksamination, hvor repræsentanter for staten besvarer spørgsmål fra komitéens medlemmer. På baggrund af disse drøftelser udarbejder komitéen nogle afsluttende bemærkninger og anbefalinger til staten.

En i konventionen deltagende stat kan herudover erklære, at den anerkender komitéens kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige klager. Ved en valgfri protokol til konventionen er der endvidere etableret en individuel klageadgang. Komitéens afgørelser er ikke retligt bindende for den indklagede stat, men det forventes, at komitéens afgørelser efterlevs.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er blandt andet konventionens artikel 7 relevant. Bestemmelsen indeholder et forbud mod tortur, grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Det følger af komitéens Rules of Procedure, Rule 92, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet følger, hvis der anmodes herom.

I 2011 er der ikke afgjort sager af FN's Menneskerettighedskomité, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

Flygtningenævnet har i en sag vedrørende en eritreisk statsborger i foråret 2012 meddelt den pågældende opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Den pågældende havde indbragt sagen for Menneskerettighedskomitéen, mens hendes asylsag stadig verserede i Udlændingestyrelsen. Menneskerettighedskomitéen er orienteret om, at den pågældende er meddelt opholdstilladelse.

Der verserer herudover i øjeblikket seks sager ved FN's Menneskerettighedskomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

4.4 FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder

Konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW) blev vedtaget i 1979 af FN's Generalforsamling og trådte i kraft den 3. september 1981. Danmark ratificerede konventionen den 21. april 1983.

Konventionen definerer, hvad der udgør diskrimination af kvinder i konventionens forstand samt opstiller en agenda for de nationale tiltag, der findes påkrævede for at forhindre, at en sådan diskrimination finder sted. Det fremgår af konventionens artikel 1, at udtrykket "diskrimination mod kvinder" betyder enhver kønsbestemt sondring, udelukkelse eller indskrænkning, hvis virkning eller formål er at svække eller tilsidesætte princippet om, at kvinder på lige fod med mænd uanset ægteskabelig stilling skal have anerkendt, kunne nyde eller udøve menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på politiske, økonomiske, sociale, kulturelle, borgerlige og alle andre områder.

FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder blev oprettet i 1982 i henhold til konventionens artikel 17 og består af 23 medlemmer, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt konventionen. Komitéen overvåger medlemsstaternes implementering af nationale tiltag, som modvirker diskrimination af kvinder, samt udviklingen af forholdene for kvinder. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Den 22. december 2000 ratificerede Danmark den valgfrie tillægsprotokol til konventionen om afskaffelse af diskrimination mod kvinder. Danmark har ved ratificeringen anerkendt komitéens kompetence til at behandle klager over medlemsstater for krænkelse af de i konventionen givne rettigheder fra enkeltpersoner eller grupper af enkelt-

personer, der er undergivet den enkelte stats jurisdiktion – den såkaldte individuelle klageadgang, jf. tillægsprotokollens artikel 1 og 2.

Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling efter artikel 3 og 4. Således skal sagens fakta falde inden for komitéens kompetence, og klageren må ikke være anonym. Alle relevante nationale retsmidler skal være udtømt, og sagen må ikke være under samtidig behandling i realiteten for et andet internationalt organ. Disse kriterier er identiske med kriterierne for at anlægge en sag ved FN's Torturkomité.

Der blev i 2011 anlagt to sager mod Danmark ved FN's komité vedrørende afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

De i sagerne beskikkede advokater har anført, at en tvangsmæssig udsendelse til hjemlandet, hvor de pågældende risikerer at blive udsat for diskrimination i konventionens forstand, vil udgøre en krænkelse af konventionen fra Danmarks side. Komitéen har ikke tidligere taget stilling til, hvorvidt konventionen kan tillægges eksterritorial virkning.

Flygtningenævnet har i begge sager fulgt Komitéens anmodning om at tillægge klagerne opsættende virkning med hensyn til udsendelse af de pågældende under komitéens behandling af sagerne, jf. tillægsprotokollens artikel 5.

Kapitel 5

Udvalgte asylretlige problemstillinger

5.1 Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

Af udlændingelovens § 19 samt udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, fremgår betingelserne for inddragelse og nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse.

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.

Flygtningenævnet har ikke siden 2005 modtaget sager, hvor Udlændingestyrelsen i 1. instans har vurderet, at forholdene i et land er ændret således, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere er til stede. For en nærmere beskrivelse af Flygtningenævnets behandling af disse sager, der vedrørte afghanske statsborgere, kan henvises til formandskabets 14. beretning (2005), side 106 ff.

Efter § 19, stk. 1, nr. 1, er det alene tidsbegrænsede opholdstilladelser, der kan inddrages, når grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede. Ifølge § 19, stk. 2, nr. 4, kan en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse dog altid inddrages, når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2. En opholdstilladelse kan inddrages indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. Har en udlænding haft opholdstilladelse i Danmark i 10 år eller derover, vil opholdstilladelsen således ikke kunne inddrages efter bestemmelsen. Dette gælder både, når opholdstilladelsen er tidsbegrænset, og når opholdstilladelsen er tidsubegrænset.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget nr. L 188 af 26. marts 2010, almindelige bemærkninger, afsnit 7.2, at inddragelsen efter § 19, stk. 2, nr. 4, kan ske, uanset om der er tale om en ændring i de generelle forhold i hjemlandet, eller om der er tale om en ændring i den enkelte udlændings situation i hjemlandet.

Flygtningeævnet har ikke i 2011 behandlet sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4.

Bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, finder anvendelse ved siden af § 19, stk. 2, nr. 4, således at § 19, stk. 2, nr. 4, omfatter de tilfælde, hvor en udlænding med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus rejser tilbage til hjemlandet for at opholde sig der i en kortere periode alene med det formål at holde ferie, mens bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, finder anvendelse ved tilbagerejse til hjemlandet i øvrigt og også gælder i situationer, hvor udlændingen ikke har været tilbage i hjemlandet.

Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 2, nr. 4, skal administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1 C. Det fremgår af flygtningekonventionens artikel 1 C, at flygtningekonventionen ikke skal finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i artikel 1 A, såfremt han:

- (1) på ny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret; eller
- (2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne; eller
- (3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger; eller
- (4) frivilligt på ny har bosat sig i det land, som han har forladt, eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse; eller
- (5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels artikel A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;
- (6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

Mens de første fire ophørsgrunde tager udgangspunkt i den enkelte flygtnings individuelle forhold, herunder erhvervelse af national beskyttelse, så er det centrale i bestemmelserne i nr. (5) og nr. (6), at forholdene i det land, hvor den pågældende flygtede fra, har ændret sig i en sådan grad, at flygtningen ikke længere kan påberåbe sig beskyttelse efter konventionen.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus punkt 116, at ophørsbestemmelserne er udtømmende opregnet og derfor bør fortolkes restriktivt, og at ingen andre grunde kan anføres analogt som årsag til at tilbagekalde flygtningestatus.

Ifølge Håndbogens punkt 119 gælder følgende forudsætninger for inddragelse efter artikel 1 C (1):

- (a) frivillighed: flygtningen må handle af egen fri vilje;
- (b) hensigt: hensigten med flygtningens handling skal være atter at søge beskyttelse i det land, i hvilket han er statsborger;
- (c) på ny har søgt beskyttelse: flygtningen skal rent faktisk have opnået sådan beskyttelse.

Det mest almindelige tilfælde vil være, når flygtningen ønsker at vende tilbage til hjemlandet. Opnåelse af indrejsetilladelse eller nationalitetspas med henblik på hjemrejse vil i fravær af bevis for det modsatte blive anset som grundlag for ophør af flygtningestatus, jf. punkt 122.

De tilfælde, hvor en flygtning besøger sit tidligere hjemland uden nationalitetspas, men for eksempel med et rejsedokument udstedt af opholdslandet, bør bedømmes individuelt. Der er forskel på at besøge en gammel eller syg forælder og jævnlige besøg i det pågældende land med det formål at holde ferie eller etablere forretningsmæssige forbindelser, jf. punkt 125.

Hvad angår inddragelse efter konventionens artikel 1 C (5) og (6), fremgår det af punkterne 135-139, at det er en betingelse, at der har fundet fundamentale forandringer sted i hjemlandet, som kan formodes at fjerne grundlaget for frygten for forfølgelse. At der sker en evt. forbigående forandring i forholdene vedrørende den enkelte flygtning frygt, der ikke indebærer en sådan grundlæggende ændring af omstændighederne, er ikke tilstrækkeligt til, at denne bestemmelse finder anvendelse.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, punkt 7.3, at der ved afgørelser om eventuel inddragelse af opholdstilladelser meddelt

efter udlændingelovens § 7, stk. 1, skal tages stilling til, om der er sket så fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet, at opholdstilladelsen kan inddrages, hvis inddragelsen overvejes som følge af ændringer i de generelle forhold i hjemlandet.

Det andet led i bestemmelserne i artikel 1 C (5) og (6) indeholder en undtagelse til ophørsbestemmelserne i første led. Det omhandler den specielle situation, at en person kan have været udsat for meget alvorlig forfølgelse i fortiden og derfor ikke ophører med at være flygtning, selv om der er sket grundlæggende forandringer i hans hjemland. Henvisningen til artikel 1 A (1) indikerer, at undtagelsen finder anvendelse på ”statutflygtninge”. Undtagelsen afspejler imidlertid et mere alment humanitært princip, som også kan anvendes på andre flygtninge end statutflygtninge. I tilfælde, hvor en person eller hans familie har lidt under grusomme former for forfølgelse, forventes tilbagevenden til hjemlandet sædvanligvis ikke. Selv et skift i landets regime medfører ikke nødvendigvis en fuldstændig holdningsændring i befolkningen eller – når henses til flygtningens tidligere oplevelser – en forandring i hans eget sind.

I UNHCR’s “Discussion Note on the Application of the “ceased circumstances” Cessation Clauses in the 1951 Convention” fra den 20. maj 1991 blev det slået fast, at anvendelsen af ophørsgrundene skal foregå restriktivt, idet der er behov for at give flygtninge sikkerhed for, at deres status ikke vil være genstand for en konstant bevågenhed i tilfælde af midlertidige forandringer i hjemlandet, som ikke er af en fundamental karakter. De asylbegrundende omstændigheder vil normalt være ophørt, når der har fundet fundamentale forandringer sted, som kan siges at fjerne årsagen til flygtningens frygt for forfølgelse og tilvejebringe en garanti for, at vedkommende vil være i sikkerhed ved en tilbagevenden til hjemlandet. UNHCR anbefaler, at enhver beslutning om at tage flygtningestatusen op til fornyet overvejelse, som er baseret på, at de asylbegrundende omstændigheder er ophørt, kun bør træffes efter en omhyggelig og udtømmende undersøgelse af forandringens dybtgående og varige karakter, hvilket normalt vil kræve, at en periode på 12-18 måneder passerer, efter at forandringen har fundet sted, og inden en afgørelse om inddragelse træffes.

I 1992 understregede UNHCR’s Executive Committee i sin Conclusion No. 69 vedrørende ophør af flygtningestatus, at staterne ved anvendelsen af ophørsgrunden om de asylbegrundende omstændigheders ophør grundigt skal undersøge den fundamentale karakter af forandringerne i hjemlandet, herunder den generelle menneskerettighedssituation såvel som den særlige grund til frygt for forfølgelse, for at sikre sig på en objektiv og verificerbar måde, at situationen, der medførte flygtningestatus, er ophørt. Komitéen understreger endvidere, at som et vigtigt element i vurderingen af, om forandringerne er af en fundamental, stabil og varig karakter, bør information fra f.eks. specialiserede organer, inklusiv i særdeleshed UNHCR, inddrages.

UNHCR's Standing Committee gentager i "Note on the Cessation Clauses" fra 1997, at ophørsgrundene bør fortolkes restriktivt og tilføjer, at en for tidlig og utilstrækkelig begrundet anvendelse af ophørsgrundene vil kunne få meget alvorlige konsekvenser, da flygtninge, der må blive i asyl landet, kan være tvunget til at gøre dette illegalt eller kan blive truet med refoulement. UNHCR anbefaler derfor, at staterne ved afgørelsen om at benytte ophørsgrundene bør tage højde for konsekvenserne af en ophævelse af flygtningestatusen. Vanskeligheder, der kan være en følge af anvendelsen af ophørsgrundene, bør overvejes ved både afgørelsen og timingen af ophøret. Særligt bør staterne undgå en situation, hvor den tidligere flygtning forbliver i asyl landet illegalt eller uden en endelig retlig status. Det kræves derfor, at forandringen i hjemlandet skal være fundamental, varig og effektiv. Fundamentale forandringer anses kun for effektive, hvis de fjerner grundlaget for frygten for forfølgelse. Ophørsgrunden vil f.eks. ikke kunne anvendes, hvis de omstændigheder, der førte til flugten, har ændret sig for kun at blive erstattet af andre omstændigheder, som også giver anledning til en velbegrundet frygt. UNHCR anbefaler generelt, at al udvikling, som fremstår som bevis på betydelige og dybtgående forandringer, gives tid til at konsolidere sig, før en beslutning om ophør træffes. Det anbefales, at 12-18 måneder anses som en minimums tidsperiode. Ved anvendelsen af ophørsgrunden skal staten endvidere vurdere den generelle menneskerettighedssituation i hjemlandet, og heri bør indgå en vid række af menneskerettigheder. Internationale menneskerettighedsinstrumenter bør optræde som en retningslinje ved bedømmelsen af sådanne forbedringer.

Det fremgår yderligere af UNHCR's Summary Conclusions fra møde om ophør af flygtningestatus afholdt i maj 2001 som en del af "Global Consultations", at kriterierne for inddragelse bør anvendes med forsigtighed med fuldstændigt kendskab til situationen i hjemlandet såvel som i asyl landet. Som vejledende princip bør der ved ophør af flygtningestatus tilvejebringes en varig løsning. Ophør bør ikke føre til, at folk befinder sig i et værtsland med en uafklaret status. Ophør af flygtningestatus bør dog heller ikke nødvendigvis føre til, at en person returneres til sit hjemland.

UNHCR har i "Guidelines on International Protection No. 3: Cessation of Refugee Status under Article 1 C(5) and 1 C(6) of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees (the "Ceased Circumstances" Clauses)" af 10. februar 2003 udarbejdet retningslinier for anvendelsen af ophørsgrundene i flygtningekonventionen. Heraf fremgår blandt andet, at alle faktorer skal inddrages ved vurderingen af, om der er tale om en fundamental forandring. Landet skal have tid til at konsolidere sig, således at forandringen kan karakteriseres som varig. Dette kræver længere tid, såfremt ændringen i landet er sket på baggrund af f.eks. et voldeligt skift af regime. Endvidere skal det vurderes, om det i hjemlandet er muligt for den pågældende at opnå beskyttelse, samt om beskyttelsen kan siges at være effektiv. Ved vurderingen heraf skal der tages hen-

syn til, om der er en fungerende regering og administrative strukturer, hvilket blandt andet vil give sig udtryk i et fungerende retssystem. Endvidere skal den generelle menneskerettighedssituation i landet vurderes, herunder landets demokratiske udvikling og om der har været afholdt frie og uafhængige valg.

Der skal ved afgørelser om eventuel inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 7 tillige tages stilling til, om udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet vil risikere dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, det vil sige overgreb, der er omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og dennes 6. tillægsprotokol eller FN's Torturkonventions artikel 3. Disse bestemmelser er absolutte og gælder således, uanset om udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), eller § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus).

Ved afgørelser om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt i henhold til udlændingelovens § 7, finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, anvendelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt.

For en nærmere beskrivelse af hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 13. beretning (2004), side 94 ff.

For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, vedrørende inddragelse af opholdstilladelse som følge af kriminalitet begået i udlandet henvises til kapitel 6.6.

5.2 Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, at en tidsbegrænset og en tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når udlændingen har opnået tilladelsen ved svig.

De tilknytningsmomenter m.v., som er nævnt i § 26, skal inddrages ved behandlingen og vurderingen af den konkrete sag, jf. § 19, stk. 6, 1. pkt.

I forbindelse med behandlingen af sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, foretages en proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til § 26-hensynene.

Efter Flygtningenævnets praksis er der ved opnåelse af en opholdstilladelse ved svig udvist en sådan egen skyld, at hensynet til udlændingen selv, herunder om inddragelsen

må antages at virke særligt belastende, ikke tillægges samme vægt i afvejningen som i sager, hvor inddragelse efter § 19, stk. 1, nr. 1, overvejes på baggrund af ændringer i den pågældendes hjemland eller andre udefra kommende omstændigheder.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet to sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelser på grundlag af svig:

[medtaget, idet der blev truffet afgørelse første gang i juni 2011, red.] Nævnet **stadfæstede i marts 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt tre børn fra Tjetjenien, Rusland, hvorved klagernes opholdstilladelse blev inddraget, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. Indrejst i 2009. Ansøgerne udeblev fra nævns-møde i juni 2011. Nævnet besluttede alligevel at gennemføre sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken, jf. forretningsordenens § 36, stk. 1, 1. pkt. Efterfølgende blev sagen genoptaget til fornyet mundtlig behandling, jf. § 36, stk. 1, 3. pkt. **Flygtningenævnet** udtalte i afgørelsen af juni 2011: ”Indledningsvis bemærkes, at nævnet den [...] juni 2011 besluttede, at klagernes udeblivelse ikke kan betragtes som lovligt forfald, hvorfor Flygtningenævnet har besluttet at fremme sagen, jf. Flygtningenævnets forretningsordens § 36, stk. 1. I *foråret* 2010 modtog Udlændingeservice fra Rigspolitiet oplysning om, at klagernes originale russiske nationalitetspas og andre af deres personlige, originale papirer var blevet fundet nedgravet *i Danmark*. Det ene af de fremsendte russiske nationalitetspas er udstedt *i sommeren* 2006 til *den kvindelige klager*, født den [...], og det andet russiske nationalitetspas er udstedt *i sommeren* 2008 til *den mandlige klager*, født den [...]. Begge pas indeholder to fotos samt pasholdernes underskrift, og den kvindelige klagers pas indeholder tillige navnene på klagernes tre børn samt børnenes fødselsdatoer og køn. Under hensyn til indholdet og den umiddelbare fremtræden af de originale russiske nationalitetspas, der har været forevist under Flygtningenævnets behandling af sagen, herunder fotos, navne, underskrifter og fødselsdatoer i passene, tiltræder Flygtningenævnet – uanset klagernes bestridelse af, at passene vedrører dem – at de ved Udlændingeservices afgørelser af *efteråret* 2009 i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, meddelte opholdstilladelser er opnået ved svig. Det tiltrædes således, at de i udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, nævnte betingelser for at inddrage en opholdstilladelse er opfyldt. Flygtningenævnet lægger i den forbindelse til grund, at klagerne ikke var meddelt opholdstilladelse, såfremt Udlændingeservice havde vidst, at klagerne havde fået udstedt russiske nationalitetspas og var udrejst legalt af den russiske føderation. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på nærmere undersøgelser af ægtheden af de fundne pas samt omstændighederne omkring fundet af passene. Under hensyn til klagernes relativt korte ophold i Danmark og til det i øvrigt oplyste om klagernes situation, kan de hensyn, der er nævnt i udlændingelovens § 26, stk. 1, ikke anses for at være til hinder for at inddrage opholdstilladelserne, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6. Flygtning-

genævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelser af *primo* 2011.” Efter genoptagelse af sagen til fornyet mundtlig behandling på nævnsmøde i marts 2012 udtalte **Flygtningenævnet**: ”Flygtningenævnet finder ikke, at der i nævnsmødet er fremkommet nye oplysninger af betydning for sagen i forhold til nævnets afgørelse af [...] juni 2011. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på at indhente yderligere oplysninger om fundet af passene, herunder afgivelse af forklaring for nævnet af den kvinde, der har fundet passene, idet dette ikke kan antages at give anledning til en ændret vurdering af klagerens forhold. Flygtningenævnet finder derfor ikke grundlag for at ændre Flygtningenævnets afgørelse af [...] juni 2011. Flygtningenævnets afgørelse af [...] juni 2011 om inddragelse af klagerens opholdstilladelse opretholdes derfor.” Rus/2011/11

Nævnet **omgjorde i december 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig angiveligt aserbajdsjansk statsborger. Indrejst i 1996. Flygtningenævnet havde i 2000 meddelt klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. I 2006 blev klageren indkaldt til samtale hos Udlændingesservice, idet styrelsen havde modtaget oplysninger om, at klageren rettelig var armensk statsborger. Klageren indvilligede i den forbindelse i at deltage i en sprogtest. Da der ifølge sproganalyseinstituttet ikke var tale nok på det først optagne bånd til at gennemføre sproganalysen, blev klageren genindkaldt til sprogtest ultimo 2006 og to gange *primo* 2007. Klageren meddelte imidlertid Udlændingesservice, at han ikke ville give møde til sprogtesten. Klageren blev *primo* 2008 indkaldt til samtale i Udlændingesservice, men meddelte, at han ikke ville deltage i flere samtaler med Udlændingesservice. I 2009 besluttede Udlændingesservice, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, kunne inddrages, jf. § 19, stk. 2, nr. 1. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet finder, at klagerens identitet kan give anledning til nogen tvivl. Udlændingesservices afgørelse om inddragelse af klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 støttes alene på verbalnote *fra sommeren* 2006 fra Det armenske Udenrigsministerium. Uanset klagerens begrænsede medvirken til oplysning af sagen bemærker nævnet, at Udlændingesservice under den meget lange sagsbehandlingstid ikke effektivt har søgt at tilvejebringe yderligere oplysninger, der kan understøtte den identitet, der fremgår af verbalnoten. Flygtningenævnet finder det på dette grundlag overvejende betænkeligt at fastslå, at klageren har opgivet urigtige oplysninger om sin identitet og statsborger-skabsforhold i forbindelse med ansøgningen om asyl. Flygtningenævnet bemærker, at uanset om det kunne lægges til grund, at klageren har opnået sin opholdstilladelse ved svig, finder nævnet efter en vurdering af de i udlændingelovens § 26 nævnte hensyn, at en inddragelse af opholdstilladelsen på nuværende tidspunkt må antages at virke særligt belastende for klageren, og at betingelserne for inddragelse derfor ikke ville være opfyldt. Nævnet lægger herved vægt på, at klageren igennem mange år har levet i et fast parforhold, at både klageren og hans samlever er tilknyttet arbejdsmarkedet med fast

arbejde, at klageren taler og skriver dansk, og at klageren har to børn, hvoraf det ene på otte år går i skole, mens det andet barn på et år er født under sagens behandling. Flygtningenævnet ophæver derfor Udlændingsservices afgørelse om inddragelse af klagerens opholdstilladelse.” Aser/2011/5

5.3 Bortfald af opholdstilladelse

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., bortfalder en opholdstilladelse, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark.

Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt. Har udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 3. pkt. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Ifølge udlændingelovens § 17, stk. 2, som indsat ved lov nr. 572 af 31. maj 2010, bortfalder en opholdstilladelse desuden, når en mindreårig udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration. Bestemmelsen trådte i kraft den 1. august 2010 og gælder alene for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden er udrejst af Danmark. For andre udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse. Af bemærkningerne til den ændrede bestemmelse i § 17, stk. 2, jf. lovforslag nr. 188 af 26. marts 2010, fremgår blandt andet, at der ikke med den foreslåede nye bestemmelse i § 17, stk. 2, er tiltænkt nogle ændringer af Udlændingestyrelsens praksis efter udlændingelovens § 17, stk. 2 og 3.

Efter udlændingelovens § 17, stk. 3, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse, uanset om betingelserne for bortfald efter § 17, stk. 1 og 2, er opfyldt, ikke skal anses for bortfaldet.

I det oprindelige lovforslag var bestemmelsen i § 17, stk. 3, formuleret således, at der kun var adgang til dispensation for udlændinge, der havde bevaret en væsentlig tilknytning til landet, samt i tilfælde, hvor andre særlige grunde talte derfor.

I betænkning om udlændingelovgivningen nr. 968/1982 kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 2, nu § 17, stk. 3, blandt andet anført følgende:

”I de situationer, hvor perioden på seks måneder vil være utilfredsstillende kort, [...] vil der i almindelighed kunne dispenseres i medfør af bestemmelsen i stk. 2, hvori det bestemmes, at en tilfaldelse ikke skal anses for bortfaldet, hvis udlændingen har bevaret en væsentlig tilknytning til landet, eller når andre særlige grunde taler derfor. Denne regel har været anvendt i tilfælde, hvor det er godtgjort, at udlændingen har haft til hensigt at vende tilbage til Danmark inden seks måneder, men er blevet forhindret i at rejse hertil på grund af sygdom eller visse andre uforudsete hindringer. Man har endvidere anvendt den i tilfælde, hvor udlændingen før udrejsen har henvendt sig til udlændingemyndighederne og ansøgt om bevarelse af opholdstilladelsen, uanset at opholdet i ulandet forventes at ville vare mere end 6 måneder, f. eks. med henblik på uddannelse, midlertidig forflyttelse og andre midlertidige arbejdsforhold. Bestemmelsen muliggør også, at en udlænding med væsentlig tilknytning her til landet vil kunne få en forlænget frist til at tage stilling til spørgsmålet om varig tilbagevenden til hjemlandet eller bosættelse i et andet land.”

Såfremt en opholdstilladelse er givet i medfør af udlændingelovens §§ 7 og 8, er det en betingelse for ophør af opholdstilladelsen efter § 17, stk. 1 og 2, at udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land, jf. § 17, stk. 4.

Det fremgår ikke af bestemmelsens ordlyd, hvad det nærmere vil sige at have ”opnået beskyttelse”.

I betænkning om udlændingelovgivningen nr. 968/1982 kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 3, nu § 17, stk. 4, blandt andet anført følgende:

”Stk. 3 er en ny regel, som medfører, at en opholdstilladelse til en konventionsflygtning først ophører efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller opnået beskyttelse i et tredje land. En flygtning vil ofte være betænkelig ved at vende tilbage til hjemlandet eller tage bopæl i et tredje land, hvis følgen er, at den pågældendes opholdstilladelse her i landet bortfalder. Bestemmelsen tilsigter at mindske sådanne betænkeligheder. Det følger af mindretallets udkast til § 7, at B-flygtninge på dette punkt bør ligestilles med konventionsflygtninge. Bestemmelsen må også ses i sammenhæng med det såkaldte ”første asylslandsprincip”, som er beskrevet ovenfor ad § 7, idet flygtningen på grund af dette princip vil kunne have vanskeligt ved at opnå varig beskyttelse i et tredje land. [...]”

I Flygtningenævnets formandskabs 1. beretning, der dækker perioden 1. oktober 1983 – 31. marts 1987, er det i kapitel 5.6 om bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17 anført, at det beror på en konkret vurdering, hvorvidt en opholdstilladelse kan betragtes som bortfaldet efter § 17. Spørgsmålet om, hvorvidt en udlænding kan antages at have opnået beskyttelse i et tredje land, må vurderes ud fra samme kriterier som ved bedømmelsen af, om et andet land kan anses for første asylsland.

Det er nærmere gennemgået, hvad der ligger i beskyttelsesbegrebet i udlændingelovens § 7, stk. 3 (første asylbestemmelsen), i formandskabets 17. beretning (2008), afsnit 5.4, hvortil der henvises. På baggrund heraf må det hvad angår betingelsen efter udlændingelovens § 17, stk. 4, om at en opholdstilladelse først bortfalder, når der er ”opnået beskyttelse” i et tredjeland, antages, at et legalt ophold i et tredjeland kan være udtryk for, at der er opnået de facto beskyttelse i det pågældende land med den virkning, at opholdstilladelsen i Danmark bortfalder, selvom der ikke formelt er opnået en varig opholdstilladelse i tredjelandet.

Ifølge udlændingelovens § 17 a bortfalder en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, uanset bestemmelsen i § 17, først når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Udlændingelovens § 17 a blev indsat ved lov nr. 464 af 30. juni 1993 med det formål at udvide adgangen for blandt andre flygtninge til at forlade Danmark uden bortfald af opholdstilladelsen, forudsat at de vender tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér.

Ved lov nr. 353 af 2. juni 1999, der trådte i kraft den 1. januar 2000, blev fortrydelsesfristen på 12 måneder kombineret med en regel om, at den pågældende i perioden herefter, og indtil der er forløbet yderligere 12 måneder fra udrejsen, kan ansøge om, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 2. Ansøgning herom kan indgives både før og efter udløbet af den almindelige fortrydelsesret.

Klage over Udlændingestyrelsens afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens §§ 17 og 17 a kan indbringes for Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 2.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i 16 bortfaldssager. Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i 11 af sagerne, mens nævnet i fire sager omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse. 1 sag blev hjemvist til fornyet behandling i Udlændingetjenesten.

Nedenfor findes eksempler på praksis, der er inddelt under en række overskrifter, der knytter sig til omstændighederne omkring klagerens udrejse af og ophold udenfor Danmark.

5.3.1 Klageren udrejst af Danmark som mindreårig

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har den 14. juni 2011 afsagt dom i en sag anlagt mod Danmark for krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 8 (Osman mod Danmark, appl.no. 38058/09).

Sagen omhandlede en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1987, der i 1995 flyttede til Danmark på baggrund af familiesammenføring med sin fader. Under opholdet i Danmark blev den pågældendes forældre skilt, hvorefter hun boede hos sin moder, indtil forældrene i 2003 sendte hende på genopdragsrejse til en somalisk flygtningelejr i Kenya. To år efter udrejsen, da klageren var 17 år og 9 måneder gammel, henvendte hun sig på Den Danske Ambassade i Kenya og søgte om familiesammenføring.

Udlændingestyrelsen traf afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse skulle anses for bortfaldet, og at der ikke var grundlag for at dispensere herfra, ligesom klageren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af familiesammenføringsreglerne. Afgørelserne blev stadfæstet af Integrationsministeriet. Sagen blev indbragt for domstolene, som gav Integrationsministeriet medhold.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol anførte i dommen, at de bestemmelser i den danske lovgivning, der har til hensigt at forhindre genopdragsrejser, forfølger et legitimt formål, *men* at det ikke kan begrunde, at der ses helt bort fra barnets personlige ret til respekt for sit familieliv og privatliv. Domstolen fandt, at afvisningen af at dispensere fra bortfald af en opholdstilladelse ikke var proportional i forhold til barnets rettigheder efter EMRK artikel 8. Domstolen henviste herved blandt andet til, at kun meget alvorlige grunde kunne berettige afvisning af dispensation fra bortfald af en opholdstilladelse, når barnet har tilbragt de formative år af sin opvækst i landet, når barnet taler sproget og har modtaget skoleundervisning i landet, og når barnet har hele sin nære familie i landet (præmis 65). Domstolen henviste videre til, at det som udgangspunkt tilkom forældremyndighedens indehavere at træffe afgørelse om, hvor barnet skulle bo, men at det ikke kunne begrunde, at myndighederne så helt bort fra barnets interesser, herunder barnets personlige ret til respekt for sit familieliv og privatliv (præmis 73).

På baggrund af dommen besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg i august 2011 at foretage en screening af bortfaldssager afgjort af Flygtningenævnet siden den 1. januar 2008 for at se, om afgørelserne er i overensstemmelse med de kriterier, som Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har fastlagt i dommen.

Flygtningenævnets Sekretariat gennemførte herefter en screening af samtlige bortfaldssager, som nævnet har truffet afgørelse i i perioden 1. januar 2008 til 10. september 2011.

Flygtningenævnet har i den pågældende periode truffet afgørelse i 53 bortfaldssager vedrørende 69 personer – hovedparten vedrørende somaliske statsborgere. 17 af sagerne omfatter klagere, som var mindreårige på tidspunktet for udrejsen og som Osman-dommen dermed kunne have betydning for. Flygtningenævnet har stadfæstet 13 af de 17 sager og omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse i fire sager. Screeningen af de 13 sager, hvor Flygtningenævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse, har ikke givet anledning til genoptagelse af behandlingen af nogen af de pågældende sager.

Som eksempler på sager fra beretningsåret, hvor klageren ved udrejsen af Danmark var mindreårig, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Født i 1983. Indrejst i 1995. Klageren var udrejst af Danmark i 2000. Klageren anmodede i 2010 om, at hans opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er somalisk statsborger og indrejste i Danmark sammen med sin mor og søskende i *sommeren* 1995, efter at faderen i *begyndelsen af* 1995 havde fået asyl i Danmark. I *foråret* 1996 meddelte Udlændingesservice klageren opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2 (de facto-status). Klageren og hans far har til sagen oplyst, at klageren i *sommeren* 2000 som 17-årig sammen med sin far rejste til Saudi Arabien, hvor klageren boede hos sin mormor og indgik ægteskab. I *begyndelsen af* 2006 rejste klageren til Syrien, hvor han fortsat opholder sig sammen med sin ægtefælle og nu tre børn. Han er blevet anerkendt som flygtning af UNHCR i Syrien og har taget en uddannelse i landet. I *begyndelsen af* 2010 har klageren udfyldt ansøgningsskema ved den danske ambassade i Damaskus. Klageren har opholdt sig mere end 12 på hinanden følgende måneder udenfor Danmark og har efter det oplyste opgivet sin bopæl i Danmark. Klageren har boet i Syrien i omkring fire år, hvor han er anerkendt som flygtning af UNHCR. Klageren har uddannet sig i Syrien og har ægtefælle og tre børn i Syrien. Flygtningenævnet finder, at klageren på baggrund heraf må anses for de facto at have opnået beskyttelse i Syrien. Flygtningenævnet bemærker, at det ikke fremgår af sagens oplysninger, at UNHCR’s beskyttelse er midlertidig. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren har opnået UNHCR’s beskyttelse på et urigtigt grundlag. Flygtningenævnet finder ikke, at der er forhold, som kan føre til, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren ikke har været i Danmark siden år 2000 og har stiftet selvstændig familie og uddannet sig

udenfor Danmark. Flygtningenævnet tiltræder derfor den af Udlændingesservice truffne afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto-status), er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4, jf. stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Som/2011/1

Nævnet **stadfæstede i marts 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libanon. Født i Danmark i 1996. Klageren var i 1997 sammen med sin moder udrejst til Libanon, hvor moderen på ny tog ophold. Klagerens fader var forblevet i Danmark. Klageren genindrejste i Danmark i 2009. Ligeledes i 2009 anmodede klageren om, at hendes opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. Klageren blev samme år meddelt afslag på familiesammenføring med sin fader. Klagerens advokat oplyste i 2011, at klageren var udrejst af Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det fremgår af de foreliggende oplysninger, at klagerens forældre er statsløse palæstinensere fra Libanon. Klageren blev født i Danmark og fik, afledet af forældrenes status, flygtningestatus efter udlændingelovens § 7, stk. 1, i Danmark. Forældrene blev imidlertid skilt, og klageren udrejste, da hun var cirka tre måneder gammel, efter aftale mellem forældrene med sin moder til Libanon, hvor hun har boet siden. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder, at betingelserne for at anse klagerens opholdstilladelse for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1 og 4, for opfyldt. Nævnet bemærker, at klagerens udrejse til Libanon var aftalt mellem forældrene, og at der først nu er taget skridt til at søge tilbage til Danmark. Flygtningenævnet finder, at de levevilkår, som klageren er undergivet som statsløs palæstinenser i Libanon, er tilstrækkelige til at opfylde betingelserne for at kunne anse klageren for at have ”opnået beskyttelse i et tredje land”, jf. § 17, stk. 4. Flygtningenævnet finder ikke, at der foreligger sådanne særlige forhold, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet efter udlændingelovens § 17, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Statsløspal/2011/1

Nævnet **stadfæstede i oktober 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka. Født i Danmark i 1991. Klageren var i 2003 sammen med sin fader udrejst til Sri Lanka, hvor faderen på ny tog ophold. Klagerens mor og søskende var forblevet i Danmark. Klageren havde under sit ophold i Danmark gået i skole og talte og skrev dansk. Klagerens fader, stedmoder og nogle halv søskende opholdt sig i Sri Lanka. Klageren anmodede ved brev i slutningen af 2009 om, at hans opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. I efteråret 2010 anmodede Udlændingesservice ansøgeren om at udfylde og indsende et ansøgningsskema herom, hvilket Det danske Generalkonsulat i Colombo ligeledes i efteråret 2010 indsendte på vegne af klageren. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det fremgår af sagen, at klageren er født i Danmark, og at han i den forbindelse blev omfattet af faderens tidsbegrænsede opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren er etnisk tamil og muslim af tros-

retning fra Mundal, Sri Lanka. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren som 12-årig i 2003 udrejste med sin fader til Sri Lanka, og at han ikke siden har været i Danmark, samt at han *i slutningen af 2009* ansøgte om, at hans opholdstilladelse ikke var bortfaldet. Det lægges endvidere til grund, at ansøgerens moder og søskende bor i Danmark, mens faderen og stedmoderen sammen med nogle halvsøskende bor i Sri Lanka. Flygtningenævnet lægger under disse omstændigheder til grund, at ansøgeren har opgivet sin bopæl i Danmark, og at han har opholdt sig i mere end 12 måneder udenfor Danmark. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren sammen med sin fader, som havde del i forældremyndigheden, frivilligt har taget bopæl i sit hjemland. Flygtningenævnet finder ikke, at der er forhold i udlændingelovens § 17, der kan føre til, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Sri/2011/6

Der henvises i øvrigt til afsnit 5.3.1 i formandskabets 17. beretning (2008) og afsnit 5.3.1 i formandskabets 18. beretning (2009).

5.3.2 Klageren har taget frivilligt ophold i hjemlandet

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har vurderet, om klageren har taget frivilligt ophold i hjemlandet, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **omgjorde i marts 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Genindrejst i Danmark i foråret 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark *i foråret 2001*, hvor han samme dag indgav en ansøgning om asyl. Klageren blev *i efteråret 2001* meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, indtil *sommeren 2004*. *I sommeren 2005* blev klageren meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren *i slutningen af 2007* udrejste til Usbekistan. Flygtningenævnet kan lægge klagerens forklaring om baggrunden for og omstændighederne omkring sit ophold i Afghanistan til grund. Det lægges således til grund, at klageren alene har opholdt sig i Afghanistan i kortere perioder, og at dette alene er sket med henblik på at forsøge at få klagerens ægtefælle ud af Afghanistan. Allerede som følge af, at klageren ikke har taget bopæl i hjemlandet, og da der ikke er grundlag for at antage, at klageren har opnået beskyttelse i Usbekistan, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4, tager Flygtningenævnet herefter klagerens påstand om, at hans opholdstilladelse ikke er bortfaldet, til følge. Flygtningenævnet ændrer derfor afgørelsen fra Udlændingesservice af *sommeren 2010*, således at klageren, den afghanske statsborger [...], fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Afg/2011/96

Nævnet **stadfæstede i april 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet lægger til grund,

at klageren – der er født og opvokset i Iran og indrejste i Danmark første gang i 1992 – udrejste af Danmark til Iran i *slutningen af 2004* for at ledsage sin syge mor og vendte tilbage til Danmark i *sommeren 2010*, efter at moderen var død i *efteråret 2009*. Det lægges endvidere i overensstemmelse med klagerens egen forklaring til grund, at han ved udrejsen til Iran afleverede sin bolig til boligselskabet, og at hans effekter i Danmark omkring 8 måneder efter udrejsen på klagerens foranledning blev realiseret af dennes søskende. Nævnet finder, at klageren under disse omstændigheder har opgivet sin bopæl i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, og at opgivelsen er sket frivilligt, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4, samt at klageren frivilligt har taget ophold i Iran. Opholdet uden for Danmark har endvidere haft en varighed, der overstiger 12 måneder. Betingelserne for at anse klagerens opholdstilladelse for bortfaldet er herefter opfyldt. Hverken det forhold, at klageren ifølge sin forklaring ikke havde planlagt at opholde sig i Iran længere tid, eller at klageren har en fraskilt ægtefælle og voksne børn i Danmark, kan føre til, at opholdstilladelsen alligevel ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingetjenestens afgørelse.” Iran/2011/7

Nævnet **stadfæstede i november 2011** Udlændingetjenestens afgørelse i en bortfaldssag vedrørende et ægtepar samt tre børn fra Afghanistan. Flygtningenævnet behandlede efter formandens bestemmelse herom sagen på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 5. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det fremgår af sagen, at den mandlige klager indrejste i Danmark i 1998, og at han samme år blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Den kvindelige klager indrejste i Danmark i 1999, og hun blev samme år meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. I 2001 blev hun meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, som konsekvens af ægtefællens opholdstilladelse. Det fremgår endvidere af Det Centrale Personregister, at klagerne i *sommeren 2008* udrejste af Danmark sammen med deres børn. I *foråret 2011* besluttede Udlændingetjeneste, at klagernes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, var bortfaldet. Den mandlige klager har til sagen oplyst, at familien udrejste af Danmark, idet han var psykisk syg og havde behov for at modtage behandling i Pakistan. Familien har, på grund af den mandlige klagers sygdom, ikke kunnet vende tilbage til Danmark tidligere. Klagerne opgav forud for udrejsen af Danmark i *sommeren 2008* deres bopæl i Danmark og forærede deres møbler til Røde Kors. Den mandlige klager udfyldte bortfaldsskema. Klagerne har efterfølgende boet i deres hjemland Afghanistan. Den mandlige klager har i perioder opholdt sig og modtaget behandling i Pakistan. Flygtningenævnet lægger på denne baggrund til grund, at klagerne har opgivet deres bopæl i Danmark og frivilligt taget bopæl i hjemlandet. Opholdet uden for Danmark har desuden varet mere end 12 på hinanden følgende måneder. Begge familier til klagerne opholder sig i Afghanistan. Det af klagerne om den mandlige klagers psykiske tilstand oplyste, kan ikke føre til at

opholdstilladelseerne ikke skal anses for bortfaldet. Flygtningenævnet tiltræder derfor, at klagerens opholdstilladelser, der tillige omfatter deres tre børn, er bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 4, jf. stk. 1, jf. stk. 3.” Afg/2011/97

Nævnet **stadfæstede i december 2011** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland. Det fremgik af sagen, at klageren var indrejst i Danmark i 2003. I efteråret 2004 meddelte Flygtningenævnet klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. I efteråret 2007 underskrev klageren en erklæring om frivilligt frafald af sin opholdstilladelse, da han ønskede at vende tilbage til Rusland. Ved brev fra slutningen af 2007 oplyste Dansk Flygtningehjælp, at klageren var udrejste til Rusland i slutningen af 2007 med henblik på at tage permanent ophold i hjemlandet. I efteråret 2009 anmodede klageren om, at hans opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet og henviste herved til, at han var udrejst til Rusland med henblik på at vurdere, om han kunne vende tilbage og at han ikke havde haft til hensigt at være udrejst så længe, men havde været forhindret i at vende tilbage til Danmark på grund af problemer i Tjetjenien. Det fremgik af den beskikkede advokats indlæg i sagen, at klageren havde haft til hensigt at vende tilbage til Danmark blandt andet på grund af sin nære tilknytning til sine børn samt til sin tidligere ægtefælle, men havde været forhindret heri på grund af alvorlig sygdom samt andre uforudsete hindringer på grund af sikkerhedssituationen og force majeure for klageren i både Rusland og Tjetjenien. Flygtningenævnet behandlede efter formandens bestemmelse herom sagen på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 5. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det lægges til grund, at klageren udrejste til Rusland i slutningen af 2007 med henblik på at tage permanent ophold i hjemlandet. Klageren indgav i efteråret 2009 ansøgning på den danske ambassade i Moskva om, at hans opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 17 a, stk. 2, ikke skulle anses for bortfaldet. Da klageren har opholdt sig i hjemlandet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, er betingelserne for bortfald af klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. § 17 a, stk. 1, nr. 1, opfyldt. Uanset at klagerens familie opholder sig i Danmark, findes der under hensyn til klagerens korte ophold i Danmark, som han i øvrigt ikke ses at have haft nærmere tilknytning til, ikke at foreligge sådanne omstændigheder, at hans opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 17 a, stk. 2, ikke skal anses for bortfaldet. Flygtningenævnet bemærker herved, at ansøgeren efter det oplyste ikke forud for sin ansøgning fra efteråret 2009 ses at have udvist interesse for en tilbagevenden til Danmark. De af klagerens advokat anførte omstændigheder findes heller ikke at kunne medføre, at klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 3, ikke skal anses for bortfaldet, eller at sagen skal hjemvises til Udlændingenservice eller udsættes til mundtlig forhandling af sagen. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingenservices afgørelse.” Rus/2011/12

5.3.3 Opnået beskyttelse i et tredjeland

Som eksempler på sager, hvor klageren har taget ophold i et tredjeland, og hvor Flygtningenævnet derfor har skullet vurdere, hvorvidt klageren har opnået beskyttelse i det pågældende land, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **omgjorde i februar 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende to mindreårige mandlige statsborgere fra Somalia. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Efter de foreliggende oplysninger i sagen lægger Flygtningenævnet til grund, at klagernes moder havde forældremyndigheden over klagerne fra 2003, hvor det blev statueret i en dom afsagt af Retten i [...] i slutningen af 2003, at moderen og faderen ikke kunne anses som værende i ægteskab med hinanden efter dansk ret. Det er oplyst, at faderen, [...], opnåede samværsret med begge børn i Statsamtet [...] i foråret 2008. Faderen har under sagen oplyst, at han i løbet af 2007 fik oplysninger om, at begge børn opholdt sig i Yemen sammen med deres moder. Det lykkedes faderen at få børnene tilbage til Danmark i sidste halvdel af 2009 ved hjælp af børnenes danske fremmedpas, hvilke faderen fik udleveret fra den koranskole i Yemen, hvor børnene havde ophold. Moderen var i forvejen taget tilbage til Danmark og havde efterladt de to børn på den beskrevne koranskole. Oprindeligt havde hun taget såvel de to drenge som deres ældre søster med til Yemen, men søsteren blev sendt tilbage til Danmark på et tidligere tidspunkt. Af udskrift fra fogedbogen vedrørende et afholdt fogedretsmøde i efteråret 2008 i Fogedretten i [...] fremgår blandt andet, at moderen, som årsag til at drengene fortsat opholdt sig på koranskolen, oplyste, at hun ikke havde haft penge til, at de kunne komme til Danmark. Begge klagere har siden sidste halvdel af 2009 haft ophold hos deres fader i Danmark. Der foreligger ikke nogen oplysninger om, at klagerne skulle have familiedlemmer i Yemen. Under nævnsmødet har de begge givet udtryk for, at de ikke har familiedlemmer i Yemen. De har endvidere under nævnsmødet oplyst, at de ikke under deres ophold i Yemen har haft nogen kontakt med de yemenitiske myndigheder. Flygtningenævnet finder på denne baggrund at måtte lægge til grund for sagen, at klagerne ikke har haft legalt ophold i Yemen, og at de alene har kunnet indrejse i Yemen på grundlag af deres danske fremmedpas. Under disse omstændigheder finder Flygtningenævnet det ikke bevist af Udlændingesservice, at klagerne har opnået beskyttelse i Yemen, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4 (tidligere udlændingelovens § 17, stk. 3). Betingelserne for at anse klagernes opholdstilladelser for bortfaldne efter udlændingelovens § 17, stk. 4, er herefter ikke opfyldt. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingesservices afgørelse, således at klagerne fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Som/2011/2

Nævnet **stadfæstede i juli 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren udrejste af Danmark i 2006 til England, idet hans ægtefælle, der

boede dér, havde fået en hjerneblødning. Han var derfor nødt til at tage til England, dels for at hjælpe hende, dels fordi de har fire mindreårige børn sammen. Klageren boede i England indtil slutningen af 2010. Klageren havde arbejde i mindre omfang, og nævnet må lægge til grund, at ægtefællerne levede sammen, indtil klageren fandt ud af, at ægtefællen havde fundet en anden. Flygtningenævnet finder herefter, at klageren har opholdt sig udenfor landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, og at betingelserne for bortfald i udlændingelovens § 17, stk. 1, 2. pkt., er opfyldt. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at klageren med opholdstilladelse har levet i mere end fire og et halvt år i England, og at det må antages, at han vil kunne indrejse og på ny opnå opholdstilladelse i England. Nævnet finder således, at betingelserne for bortfald i udlændingelovens § 17, stk. 4, er opfyldt, idet klageren må anses for at have opnået beskyttelse i et tredje land. Flygtningenævnet finder under de ovenfor anførte omstændigheder, at klageren, efter udrejsen af Danmark, må anses for at have flyttet sit livscentrum til England, og at en tilbagevenden til Danmark var motiveret af bruddet med ægtefællen. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at der er grundlag for at bestemme, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingenservices afgørelse.” Som/2011/3

5.4 Første asyl

Udlændingelovens § 7, stk. 3, omhandler muligheden for at afvise at meddele asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, i de tilfælde, hvor der findes et første asyl for ansøgeren.

Udlændingelovens § 7, stk. 3, blev ændret ved lov nr. 365 af 6. juni 2002. Den nye bestemmelse trådte i kraft den 1. juli 2002 og er gældende for ansøgninger om asyl indgivet efter denne dato.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 3, kan opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor denne må antages at kunne opnå beskyttelse. Det er en betingelse for, at udlændingen kan nægtes opholdstilladelse med henvisning til et første asyl, at den pågældende har opnået eller må antages at kunne opnå beskyttelse i det land, som overvejes anvendt som første asyl.

Udlændingelovens § 7, stk. 3, er således subsidær i forhold til § 7, stk. 1 og 2, hvilket i praksis betyder, at vurderingen af, hvorvidt udlændingen har opnået beskyttelse eller har en så nær tilknytning til et andet land, at opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, bør nægtes, først foretages, såfremt udlændingen i øvrigt opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl.

5.4.1 Beskyttelse i et andet land

Spørgsmålet om hvilke kriterier, der anlægges ved vurderingen af, om et land kan yde en ansøger beskyttelse, er nærmere behandlet i Flygtningenævnets formandskabs beretning, 1. april 1989 – 31. december 1991, kapitel 3.2. Det fremgår heraf, at det først og fremmest må kræves, at de pågældende asylansøgere skal kunne komme tilbage til landet, og at de skal kunne opholde sig legalt der. Dette vil ikke nødvendigvis være tilfældet, selv om de pågældende ikke hidtil har været udsat for overgreb. Omvendt kan det ikke kræves, at de pågældende socialt set skal kunne leve på fuldt ud det samme niveau som landets egne statsborgere, men deres personlige integritet må være beskyttet. Kernen i beskyttelsesbegrebet er, at de pågældende skal være i personlig sikkerhed såvel ved indrejse som ved ophold i landet.

I Flygtningenævnets formandskabs 7. beretning, (1998), kapitel 11, findes en nærmere gennemgang af Flygtningenævnets praksis i relation til udlændingelovens § 7, stk. 3, og beskyttelsesbegrebet. Det er her blandt andet anført, at det er en betingelse for meddelelse af afslag på opholdstilladelse under henvisning til § 7, stk. 3, at der under hensyn til de foreliggende oplysninger om ansøgeren og den aktuelle situation i det relevante første asylland er en velbegrundet udsigt til, at den pågældende vil kunne indrejse og også i fremtiden opholde sig i første asyllandet uden at blive udsat for overgreb mod sin personlige integritet. Det er et ufravigeligt mindstekrav i disse sager, at ansøgeren skal være beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet eller mod udsendelse til et land, hvor ansøgeren ikke er beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet. Dette indebærer, at ansøgeren de facto skal være beskyttet mod refoulement. Efter nævnets praksis er det dog ikke en betingelse, at første asyllandet har ratificeret og implementeret flygtningekonventionen i lovgivningen.

Det skal således være muligt for ansøgeren at kunne indrejse lovligt og tage lovligt ophold i det pågældende første asylland, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i første asyllandet. Viser det sig efterfølgende, at det ikke er muligt for ansøgeren at indrejse i første asyllandet, kan sagen søges genoptaget med henvisning hertil, jf. herved det i afsnit 5.4.3 anførte.

Spørgsmålet om anvendelse af første asyllandprincippet kan endvidere komme på tale i sager, hvor ansøgeren ikke tidligere har opholdt sig i det pågældende land, såfremt ansøgeren har en nær tilknytning til landet, f.eks. i sager, hvor ansøgerens ægtefælle er statsborger i det pågældende land, se herom nærmere nedenfor i afsnit 5.4.2.

5.4.1.1 Anvendelse af KRI (Kurdistan Region of Iraq) som første asylsøgere for iranske kurdere, der er født eller opvokset i flygtningelejre i Irak

Flygtningenævnet traf på to nævnsmøder i december 2011 afgørelse i seks sager vedrørende kurdere fra Iran, som var født eller opvokset i flygtningelejre i Irak, og som havde opholdt sig i det nordlige Irak forud for udrejsen til Danmark.

Begge nævn lagde til grund, at ansøgerne isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, i forhold til Iran, men at deres personlige sikkerhed i Irak var tilstrækkeligt beskyttet både i forhold til de iranske myndigheder og andre. Mens det ene nævn fandt, at ansøgernes basale rettigheder i Irak var begrænset således, at landet ikke kunne tjene som de pågældendes første asylsøgere, fandt det andet nævn, at ansøgernes leveforhold ikke havde været af en sådan karakter, at det var til hinder for, at KRI kunne tjene som første asylsøgere for de pågældende flygtninge.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg tilsluttede sig i december 2011 den retsopfattelse, der ligger til grund for afgørelserne truffet af det andet nævn. Koordinationsudvalget tilkendegav i den anledning, at det herefter måtte anses for nævnets praksis, at den pågældende gruppe iranske flygtninge som udgangspunkt måtte kunne henvises til at tage ophold i KRI som et første asylsøgere.

Som eksempel kan nævnes følgende afgørelse fra det andet nævn:

Nævnet **stadfæstede i december 2011** Udlændingsservice's afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i november 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og muslim af trosretning. Han blev født i Al-Tash-lejren i Irak og har boet i *Suleimaniyah*, KRI, siden 2003 og indtil udrejsen. Ansøgeren og hans familie har sympatiseret med Det Kurdiske Demokratiske Parti i Iran. Faderen har været medlem af KDPI. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i Iran frygter overgreb fra de iranske myndigheder på grund af faderens tidligere politiske aktiviteter. Han har i den forbindelse henvist til, at de iranske myndigheder vil kunne identificere ham, da de har agenter i Irak. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han i Irak ikke har nogen rettigheder, samt at han har levet under dårlige vilkår i Irak. Den beskikkede advokat har navnlig gjort gældende, at det følger af en fortolkning af udlændingelovens § 7, stk. 3, at beskyttelsen i et første asylsøgere skal gives i hele landet og ikke kun i en region. Advokaten har videre gjort gældende, at ansøgeren ikke er tilstrækkeligt beskyttet imod refoulement, og at ansøgerens basale rettigheder ikke er tilstrækkeligt tilgodeset i Suleimaniyah-provinsen, hvor han er nødt til at opholde sig. Udlændingsservice har i afgørelsen anført, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet lægger derfor grund, at ansøgeren isoleret set er omfat-

tet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Udlændingesservice har under nævnsmødet præciseret, at ansøgeren under sit ophold i KRI har opnået fornøden beskyttelse mod forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Spørgsmålet er herefter, om KRI kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet har i praksis som et ufravigeligt mindstekrav krævet, at ansøgeren skal være beskyttet mod refoulement. Det skal endvidere være muligt for ansøgeren at kunne indrejse og tage lovligt ophold i det pågældende første asylland, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i første asyllandet. Der henvises herved til Flygtningenævnets 19. beretning, 2010. I beskyttelsesbegrebet indgår tillige et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgeren i et vist omfang skal nyde helt basale rettigheder. Ved denne vurdering henvises blandt andet til flygtningekonventionens kapitel II til V samt EXCOM Conclusion No. 58 – 1989, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, blandt andet er, at de dér bliver ”treated in accordance with recognized basic human standards”. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren er født i Al-Tash-lejren og har levet i *Suleimaniyah* i KRI siden 2003. KRI består efter det foreliggende af tre provinser og udgør et større sammenhængende område, som nu i flere år på flere områder har været administreret autonomt og uafhængigt af de øvrige provinser i Irak. På denne baggrund findes KRI at kunne udgøre et første asylland for ansøgeren, såfremt betingelserne i øvrigt er opfyldt herfor. Ansøgeren har oplyst, at hans fader er medlem af KDPI, og at faderen også har haft aktiviteter for partiet i Irak. Ansøgeren har ikke præciseret karakteren og omfanget af disse aktiviteter nærmere. Efter det oplyste har ansøgeren ikke personligt haft problemer på grund af disse aktiviteter, som efter det foreliggende må antages at have været af meget begrænset omfang. Det kan derfor ikke antages, at ansøgeren skulle være blevet profileret i forhold til myndighederne hverken i Irak eller i Iran. På denne baggrund kan det ikke antages, at ansøgeren er i risiko for at lide overlast. Hans personlige sikkerhed er således tilstrækkeligt beskyttet, både i forhold til de iranske myndigheder og andre. Flygtningenævnet finder endvidere efter de foreliggende baggrundsuplysninger, herunder blandt andet nummer 440 (Iran) og 553 (Irak), at det ikke kan antages, at ansøgeren vil blive refouleret til Iran eller tredjeland, hvor han ikke er beskyttet imod refoulement. Ved vurderingen af ansøgerens leveforhold, herunder de basale rettigheder, lægger Flygtningenævnet på den ene side vægt på, at ansøgeren har adgang til bolig, uddannelse, lægehjælp og ansættelse i den private sektor. På den anden side lægger Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren ikke har adgang til at eje fast ejendom, bil eller mulighed for ansættelse i det offentlige. Ansøgeren kan heller ikke tage bopæl uden for Suleimaniyah-provinsen. Det fremgår af oplysninger fra en række kilder, herunder lokale kilder, som indgår i Flygtningenævnets baggrundsmateriale, at anerkendte UNHCR-flygtninge i KRI kan ansøge om KRG opholdskort, og at kortet giver adgang til, at flygtningen kan rejse frit inden for provinserne i KRI, men ikke adgang til at tage bopæl andre steder end det sted, hvor kortet er

udstedt. Der henvises herved til baggrundsmateriale nummer 419 og 440 (Iran) samt udtalelse af 12. september 2011 fra Udlændingsservices Dokumentations- og Projekt-kontor. Den omstændighed, at den konkrete sikkerhedssituation i KRI indimellem medfører ulemper og forsinkelser for rejsende, og at ansøgeren er pålagt at bebo et anvist sted, som administreres af UNHCR, kan ikke føre til nogen ændret vurdering. Endelig skal der ved vurderingen tages hensyn til forholdene i lokalområdet, herunder de økonomiske og sociale forhold. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold findes hans levetilstand ikke at have været af en sådan karakter, at basale humanitære rettigheder er krænket. Ansøgeren har efter det oplyste det meste af sit netværk i KRI. Han taler samme sprog som de lokale beboere. Ansøgeren har haft lovligt ophold og arbejde og er ikke straffet. Det må derfor antages, at ansøgeren vil kunne vende tilbage til KRI, hvor han tidligere har opnået fornøden beskyttelse, ligesom KRI findes at kunne udgøre ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingsservices afgørelse.” Iran/2011/15

Denne praksis er efterfølgende fulgt ved en række afgørelser i 2012, se som eksempel herpå:

Nævnet **stadfæstede i maj 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder, iransk statsborger og muslim af trosretning. Hans modersmål er sorani. Han er født i Al-Tash-flygtningelejren i Ramadi i Irak, hvor han opholdt sig frem til 2003. Herefter flyttede ansøgeren sammen med sin familie til Kalar i KRI, hvor de opholdt sig frem til 2006. Derefter flyttede ansøgeren og hans familie til Barika-flygtningelejren i Sulaymaniya i Nordirak, hvor familien fortsat opholder sig. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men han har, siden han fyldte 18 år, sympatiseret med Det Kurdiske Demokratiske Parti (KDPI), og han har uddelt aviser fire til fem gange for partiet. Begge ansøgerens forældre samt ansøgerens farbroder er medlemmer af KDPI, og faderen og farbroderen har været aktive for partiet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter de iranske myndigheder, idet ansøgerens fader i Iran er efterstræbt af myndighederne, idet han har kæmpet som peshmerga mod regimet. Ansøgeren har for så vidt angår Irak som asylmotiv henvist til, at de basale livsvilkår i flygtningelejren Barika er dårlige. Udlændingestyrelsen har i sin afgørelse af [...] 2011 anført, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men at KRI, Irak kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. KRI består efter det foreliggende af tre provinser og udgør et større sammenhængende område, som nu i flere år på flere områder har været administreret autonomt og uafhængigt af de øvrige provinser i Irak. På denne baggrund findes KRI at

kunne udgøre et første asylland for ansøgeren, såfremt betingelserne i øvrigt er opfyldt herfor. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgeren er født i Al-Tash-lejren, og at han har levet i Nordirak siden 2003, senest i Barika-lejren, hvor hans forældre, en stor del af hans søskende samt andre familiemedlemmer fortsat er bosat. Ansøgeren har endvidere fået udstedt et irakisk identitetskort samt et flygtningekort fra UNHCR. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren kun har udført meget begrænsede politiske aktiviteter, og at han ikke har profileret sig i forhold til myndighederne i Irak. På den baggrund, og da oplysningerne om faderens og familiens aktiviteter ikke kan føre til et andet resultat, lægger nævnet til grund, at ansøgeren ikke er i risiko for at lide overlast i Irak. Hans personlige sikkerhed er således tilstrækkelig beskyttet både i forhold de iranske myndigheder og andre. Flygtningenævnet finder endvidere efter de foreliggende baggrundsoplysninger, at det ikke kan antages, at ansøgeren vil være i risiko for at blive refouleret til Iran eller til et tredjeland, hvor han ikke er beskyttet mod refoulement. Efter en samlet vurdering af de generelle forhold ifølge baggrundsmaterialet for iranske flygtninge i KRI sammenholdt med oplysningerne om ansøgerens konkrete forhold, findes ansøgerens levevilkår tillige ikke at være af en sådan karakter, at hans basale humanitære rettigheder er krænket. Flygtningenævnet finder som følge af det anførte, at det må antages, at ansøgeren vil kunne vende tilbage til KRI, hvor han tidligere har opnået den fornødne beskyttelse, ligesom KRI findes at kunne udgøre ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Det forhold, at ansøgeren er udrejst illegalt, kan ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2012/7

5.4.1.2 Anvendelse af første asyllandsprincippet i andre sager

Som eksempler fra nævnets praksis vedrørende andre lande kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i december 2008. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Nævnet har lagt vægt på, at ansøgeren såvel til sagen som i nævnsrådet har svaret med forståelse for svarenes betydning for hans asylansøgning. Ansøgeren er afghansk statsborger fra landsbyen [...] i Laghman-provinsen, etnisk tadjik og sunni-muslim af trosretning. Ansøgeren har opholdt sig kort tid i Kabul, da han var 14 år gammel, i forbindelse med, at hans morbror, [...], arrangerede ansøgerens udrejse af Afghanistan i *sommeren* 2008. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgeren har efter udrejsen fra Afghanistan opholdt sig i Ungarn, hvor han efter det oplyste har opnået opholdstilladelse i form af ”subsidiary protected person status”. Ansøgeren opholdt sig i Ungarn fra *sommeren* 2008 indtil *efteråret* 2008, hvorefter han udrejste og i *slutningen af* 2008 søgte asyl i Danmark. Ansøgeren udrejste fra Danmark efter det oplyste i *foråret* 2009

og blev af de engelske myndigheder i *sommeren* 2009 tilbagesendt til Ungarn, hvorfra ansøgeren på ny udrejste i *foråret* 2010 og i *foråret* 2010 indrejste i Danmark. Ansøgeren har som sit væsentligste asylmotiv anført, at Taliban vil tvinge ham til at være selvmordsbomber, at Taliban har dræbt hans far, fordi faren nægtede at lade Taliban tvangshverve ansøgeren, at ansøgeren blev bortført af Taliban, hvorefter han skulle fungere som selvmordsbomber, men at det lykkedes ham at flygte. Nævnet bemærker, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv i Afghanistan på flere punkter giver anledning til tvivl, men at nævnet under hensyn til, at ansøgeren er mindreårig og efter det oplyste udrejste af Afghanistan som 14-årig i 2008, til fordel for ansøgeren lægger til grund efter ansøgerens oplysninger, at begge ansøgerens forældre er døde, at den lokale mullah havde forbindelse til Taliban og søgte at hverve ansøgeren til Taliban, at mullahen oplyste, at ansøgerens far, der var taxachauffør, blev dræbt af en bombe, da han kørte i sin taxa, fordi faren nægtede at lade ansøgeren hverve, at mullahen foranledigede, at ansøgeren blev tilbageholdt af Taliban et døgn, men at det lykkedes ansøgeren at flygte og ved hjælp fra sin morbror at komme til Kabul, hvor ansøgeren opholdt sig indtil udrejsen, der herefter skete i *sommeren* 2008 som anført ovenfor. Nævnet finder derfor, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan isoleret set må antages at risikere overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet finder imidlertid, at Ungarn må tjene til ansøgerens første asylsøgende, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, da ansøgeren må antages at have opnået og på ny ved indrejse vil have gyldig opholdstilladelse i Ungarn med beskyttelse mod videresendelse til Afghanistan eller et andet land, hvorfra ansøgeren ikke er beskyttet mod videresendelse til Afghanistan. Det fremgår således af sagen, at ansøgeren indrejste i Ungarn i 2008, og at ansøgeren er meddelt opholdstilladelse i form af ”subsidiary protected person status”, således som de ungarske myndigheder har givet meddelelse om til de danske myndigheder i brev *fra foråret* 2009, og således som de ungarske myndigheder også faktisk har handlet i forbindelse med tilbagetagelse af ansøgeren fra England, som meddelt i brev *fra sommeren* 2010 (sagens bilag 15 og 36). Nævnet lægger vægt på, at Ungarn har tiltrådt blandt andet flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og finder, at ansøgeren, såfremt hans aktuelle rejsedokument med gyldighed til *slutningen af* 2010 ikke længere er gyldigt, kan opnå indrejsetilladelse ved henvendelse på den henværende ungarske repræsentation og derefter opholdstilladelse i Ungarn i henhold til den meddelte opholdstilladelse. Nævnet har ikke fundet, at det forhold, at ansøgeren, således som han har forklaret, under sine ophold i Ungarn er blevet udsat for vold af ansatte i det ungarske asylcenter, kan føre til en anden vurdering. Nævnet har lagt vægt på, at der i givet fald er tale om enkeltstående handlinger af kriminel karakter, som kan anmeldes til og følges af de ungarske myndigheder. Nævnet har ikke kunnet lægge til grund, at de ungarske myndigheder ikke vil yde ansøgeren beskyttelse og den hjælp til ophold, som hans opholdstilladelse berettiger til. Nævnet har ikke kunnet lægge til grund, at ansøgeren ved en lejlighed, hvor han blev tilbageholdt på en politstation,

skulle være blevet udsat for et seksuelt overgreb. Nævnet har lagt vægt på, at denne oplysning først er fremkommet til den beskikkede advokat. Nævnet har endvidere ikke fundet, at ansøgerens forklaring om dette overgreb har fremstået selvoplevet eller overbevisende i nævnsmødet. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingenservices afgørelse.” Afg/2011/98

Nævnet **stadfæstede i august 2011** Udlændingenservices afgørelse vedrørende et ægtepar fra Syrien samt deres fem børn. Indrejst i 2010. Ansøgerne har til sagen forklaret, at de udrejste af Syrien i 2009, og at de samme år fik asyl i Italien. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske kurdere fra Hassaka, Syrien. Ansøgerne har ikke været medlem af nogen politisk eller religiøs forening, organisation eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har opnået opholdstilladelse i Italien. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de frygter at vende tilbage til Italien, fordi de antager, at familien er efterstræbt af den italienske mafia på grund af den mandlige ansøgers viden om mafiaens narkokriminalitet, som han uforvarende blev inddraget i, hvorefter han nægtede at deltage i fremadrettede ulovlige aktiviteter. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til den mandlige ansøgers asylmotiv. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgerne efter konflikter i Syrien opnåede opholdstilladelse i Italien i medfør af flygtningekonventionen. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgerne allerede har opnået beskyttelse i Italien, hvor ansøgerne må antages at kunne opnå den fornødne beskyttelse mod overgreb fra italienske kriminelle. Nævnet har lagt vægt på, at det følger af baggrundsoplysninger, at Italien har et uafhængigt politi og myndighed, hvorfor nævnet finder, at ansøgerne må henvises til at søge de italienske myndigheders beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingenservices afgørelse.” Syrien/2011/17

Nævnet meddelte i **august 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig ansøger fra Rwanda. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hutu fra [...] i Rwanda. Ansøgeren har fra 1991 til 1993 været medlem af Mouvement Revolutionnaire National pour le Development et la Democratie (MRNDD). Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun *i sommeren* 1995 blev anholdt og fængslet i syv år og tre måneder som følge af sit venskab og samarbejde med den tidligere præsident. Under frihedsberøvelsen blev ansøgeren voldtaget og udsat for tortur. Hun blev midlertidigt løsladt i oktober 2002 og blev i de følgende år anklaget for at have begået drab under borgerkrigen og for at være medlem af MRNDD. *I sommeren* 2008 flygtede ansøgeren og hendes familie til Uganda, idet deres hus blev omringet af militæret. *Senere i sommeren* 2008 blev ansøgeren og hendes ægtefælle meddelt asyl i Uganda. *I efteråret* 2008 blev ansøgeren opsøgt og truet af to mænd på hendes arbejdsplads i [...], Uganda. Mændene truede med at sende hende tilbage til Rwanda. *I foråret* 2009 i Kampala, Uganda blev ansøgeren overfaldet af to civilklædte mænd, som talte kinyarwanda. Hun

har i efteråret 2009 endvidere modtaget trusler telefonisk af en person, der vidste, at ansøgeren var modstander af partiet FPR. Efter sin indrejse i Danmark er ansøgerens ægtefælle blevet overfaldet. Ved en tilbagevenden til Uganda frygter ansøgeren at blive sendt tilbage til Rwanda, eller at hun i Uganda bliver slået ihjel af rwandesiske militærpersoner, der rejser ind i Uganda fra Rwanda. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring, der har fremstået sammenhængende og troværdig, til grund. Det lægges således til grund, at ansøgeren i Rwanda er blevet forfulgt af rwandesisk militær som følge af sin etnicitet og politiske aktiviteter, herunder venskab med den tidligere præsident, og at hun som følge heraf flere gange er blevet tilbageholdt, og at hun i en periode på 7 år var fængslet, hvorunder hun blev udsat for seksuelle overgreb og tortur. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren og hendes familie udrejste til Uganda, idet familien i sommeren 2008 igen blev truet af militæret. Endelig lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren i Uganda er anerkendt som flygtning, og at ansøgeren – som ligeledes anført af Udlændingetjenesten – i forhold til Rwanda opfylder betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det skal herefter vurderes, om Uganda kan tjene som første asylsøgende, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Anvendelsen af udlændingelovens § 7, stk. 3, forudsætter, at ansøgeren allerede har opnået beskyttelse eller kan antages at kunne opnå beskyttelse i et andet land. Det er således et krav, at ansøgeren er beskyttet mod tilbagesendelse til hjemlandet, såkaldt *refoulement*, og at ansøgeren vil kunne opholde sig i beskyttelseslandet uden risiko for overgreb. Den pågældende skal endvidere kunne indrejse lovligt og tage lovligt ophold i landet. Det følger af U.S. Department of State vedrørende Uganda, Country report on human rights af 8. april 2011, side 12, at ”The laws provide for the granting of asylum or refugee status, and the government has established a system for providing protection to refugees. However, in at least one instance, the government expelled refugees to a country where their lives or freedom could be threatened on account of their race, religion, nationality, membership in a particular social group, or political opinion. On July 14-15, Ugandan authorities forcefully deported approximately 1,800 Rwandan asylum seekers from the Nakivale and Kyaka II settlements under a bilateral arrangement with Rwanda. At least two individuals were killed after jumping from trucks, and reports indicate that approximately 40 children were separated from their parents.” Samme episode er omtalt i andre rapporter, herunder Human Rights Watch, Country Summary, fra januar 2011, side 4 ff, hvoraf det fremgår, at de ugandiske myndigheder samarbejder med de rwandesiske myndigheder, og at der er eksempler på tvungen tilbagesendelse af mere end 1.700 rwandesiske flygtninge til Rwanda i juli 2010. Det fremgår endvidere af baggrundsoplysningerne, at visse af tilbagesendelserne er sket i samarbejde med UNHCR. Herefter og under hensyn til de øvrige baggrundsoplysninger om Uganda, hvorefter det er tvivlsomt, om myndighederne vil være i stand til at yde ansøgeren den fornødne beskyttelse mod overgreb, herunder imod de agenter/militærfolk, som tidligere har opsøgt ansøgeren, finder Flygt-

ningenævnet ikke, at det kan afvises, at ansøgeren ved en tilbagesendelse til Uganda vil risikere at blive udsat for yderligere overgreb. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren i 2009 anmeldte overfaldet til myndighederne, uden at der skete en efterforskning af sagen. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Uganda ikke vil være beskyttet mod overgreb, ligesom nævnet finder, at ansøgeren ikke vil være sikret mod refoulement til Rwanda. Betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 3, for at nægte ansøgeren opholdstilladelse er herefter ikke opfyldt. Flygtningenævnet meddeler derfor *ansøgeren* opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Rwanda/2011/1

Nævnet **stadfæstede i november 2011** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i juli 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun fra Kabul i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han fra 2003 og frem til sin udrejse i slutningen af 2008 arbejdede for Den amerikanske Ambassade i [...] som administrator. Han havde ansvaret for at amerikanske og britiske personer/gæster kom sikkert frem i Afghanistan. Nogle af disse transporter var hemmelighedsstemplede. I 2005 blev ansøgeren kontaktet af en person fra Taliban, som ville betale ansøgeren for at samarbejde med Taliban. Ansøgeren modtog senere flere trusselsbreve fra en person ved navn [...] fra Taliban. Han truede med at ville dræbe ansøgeren og hans familie, hvis ikke ansøgeren samarbejdede. Ansøgeren fortalte amerikanerne om henvendelsen og trusselsbrevene. Ansøgerens familie flyttede til *en anden by* [...], men de modtog fortsat trusselsbreve. Herefter udrejste ansøgeren til Rumænien. Ansøgeren har endvidere henvist til, at en magtfuld kommandant for Mujahedin ved navn [...] beskylder ansøgerens familie for at spionere for amerikanerne. Ansøgeren har desuden henvist til, at grænsepolitiet i Rumænien samarbejder med menneskesmuglere, og at politiet truede ansøgeren til ikke at fortælle om dette samarbejde. Sikkerhedspolitiet i Rumænien har afhørt ansøgeren om dennes arbejde for amerikanerne. De afhørte ansøgeren i mange timer og udsatte ham for vold. Ansøgeren klagede over behandlingen til politiet i flygtningelejren, som oplyste, at de ikke havde mulighed for at beskytte ham yderligere. Ansøgeren tog til Danmark, men var nødsaget til at tage tilbage til Rumænien for at forlænge sit visum. I den forbindelse fandt de rumænske sikkerhedsmyndigheder frem til ansøgeren og tilbageholdt ham. De afhørte ham og udsatte ham for vold og tortur, idet de ville have oplysninger om hans arbejde for amerikanerne i Afghanistan. Det lykkedes ansøgeren at flygte fra sikkerhedsmyndighederne efter to dage. Ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter ansøgeren Taliban. Han frygter desuden amerikanerne, idet han udrejste uden at give dem besked herom. Ansøgeren frygter ligeledes *kommandanten* og hans mænd. Ved en tilbagevenden til Rumænien frygter ansøgeren, at personerne i sikkerhedspolitiet vil fængsle ham eller slå ham ihjel. Flygtningenævnet

finder, at ansøgerens forklaring om sit arbejde for koalitionsstyrkerne og om sit asylmotiv i Afghanistan i forhold til Taliban i det væsentlige kan lægges til grund, således som det også er sket ved Udlændingenservices afgørelse. Nævnet finder således, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan isoleret set må antages at risikere overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der er ikke i ansøgerens forklaring grundlag for at antage, at han ved en tilbagevenden vil være i risiko for at blive udsat for asylrelevante overgreb fra de amerikanske styrker i Afghanistan eller det pakistanske efterretningsvæsen. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at henføre ansøgerens forhold under udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet finder imidlertid, at Rumænien må tjene som ansøgerens 1. asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Ansøgeren må antages at have opnået beskyttelse og vil ved indrejsen have gyldig opholdstilladelse i Rumænien med beskyttelse mod videresendelse til Afghanistan eller et andet land, hvorfra ansøgeren ikke er beskyttet mod videresendelse til Afghanistan. Det fremgår således af sagen, at ansøgeren i Rumænien blev meddelt opholdstilladelse som konventionsflygtning i *foråret* 2009 med gyldighed til *foråret* 2012. Nævnet lægger vægt på, at Rumænien har tiltrådt flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskeretskonvention, og at Rumænien som EU-land har pligt til at leve op til de beskyttelsesgarantier, der følger af disse konventioner. Nævnet finder ikke, at det forhold, at ansøgeren som forklaret i forbindelse med indrejsen i Rumænien har været udsat for chikane og vold fra myndighedspersoner i forbindelse med afhøringen om hans forhold i Afghanistan i forbindelse med asylansøgningen, kan føre til en anden vurdering. Heller ikke det forhold, at ansøgeren ifølge sin forklaring under sit seneste ophold i Rumænien har været udsat for hårdhændet behandling af sikkerhedspolitiet i Rumænien, kan føre til en anden vurdering. Nævnet finder, at forklaringen om sikkerhedspolitiets interesse for ansøgeren ikke fremstår overbevisende. Ansøgeren har således ikke nærmere kunnet konkretisere, hvad sikkerhedspolitiet skulle opnå gennem samarbejde med ham. Nævnet kan derfor ikke lægge forklaringen om denne episode til grund. Det er imidlertid nævnets vurdering, at der i givet fald er tale om en handling af kriminel karakter, som kan anmeldes til og forfølges af de rumænske myndigheder. Nævnet har ikke kunnet lægge til grund, at de rumænske myndigheder ikke vil yde ansøgeren beskyttelse og den hjælp til ophold, som hans opholdstilladelse berettiger ham til, jf. blandt andet pligten til at overholde de ovennævnte konventioner. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingenservices afgørelse.” Afg/2011/99

5.4.2 Tilknytningsmomenter

Efter § 7, stk. 3, er det ikke en betingelse for anvendelse af bestemmelsen, at udlændingens tilknytning til det andet land, der overvejes anvendt som første asylland, er nærmere end tilknytningen til Danmark. Det er tilstrækkeligt, at udlændingen har en nær tilknytning til det land, der overvejes anvendt som første asylland.

Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen er en sådan tilknytning til stede, hvis udlændingen er født og opvokset i det pågældende land. Hvis udlændingen gennem nogen tid har opholdt sig i landet, kan en sådan tilknytning efter omstændighederne også foreligge.

En nær tilknytning til et andet land vil endvidere foreligge, hvis udlændingen har familiemedlemmer i det pågældende land. Udlændinge, der har nære slægtninge som f.eks. ægtefæller og børn i et andet land end Danmark, må anses for at have nær tilknytning til det pågældende land, således at opholdstilladelse skal nægtes.

Også udlændinge, der har fjernere slægtninge i et andet land end Danmark, kan efter omstændighederne anses for at have en nær tilknytning til det pågældende land. Afgørelsen af, om dette er tilfældet, må træffes efter en konkret vurdering, hvori det konkrete slægtskabsforhold og relationerne parterne imellem skal tillægges betydning. Det kan således f.eks. have betydning, om de pågældende har levet i samme husstand eller i øvrigt har plejet regelmæssig omgang med hinanden. Jo fjernere slægtskabet er, desto større vægt skal sådanne forhold have.

Tilstedeværelsen af andre sociale netværk end familienetværk i det land, der overvejes anvendt som første asylland, kan ud fra samme betragtninger efter omstændighederne medføre, at der skal meddeles afslag på opholdstilladelse her i landet.

5.4.3 Betydningen af udsendelsehindringer

Af udlændingelovens § 30, stk. 1, fremgår, at en udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet. Det er politiet, der drager omsorg for udrejsen, såfremt en asylansøger, der er meddelt endeligt afslag på asyl, ikke udrejser frivilligt, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2. Politiet sikrer, at en asylansøger kan indrejse legalt i sit hjemland eller første asyllandet.

I tilfælde, hvor udsendelse til et første asylland må anses for udsigtsløs, orienterer Rigspolitiet Flygtningenævnet herom. Nævnet vil da vurdere sagen på ny og i praksis oftest meddele asyl, medmindre nye oplysninger i sagen fører til et andet resultat. Det er alene i tilfælde, hvor udsendelsehindringerne beror på første asyllandets myndigheder, at udsendelse vil blive anset for udsigtsløs.

Ansøger kan således hverken ved at nægte at medvirke til udsendelse, herunder til at opnå indrejsetilladelse, eller ved at nægte at medvirke til at søge opholdstilladelse – såfremt han måtte ønske dette – selv skabe grundlaget for, at en udsendelse må anses for udsigtsløs.

Såfremt det viser sig, at det ikke er muligt for ansøgeren at tage ophold i første asyl-land, kan nævnet som anført ovenfor genoptage sagen til fornyet behandling. Som eksempel på en sådan sag henvises til formandskabets 17. beretning (2008), side 149f. (Statsløspal/2008/7), vedrørende en statsløs palæstinenser fra Libanon, der i Flygtning-nævnet var meddelt afslag på asyl under henvisning til, at Libanon kunne tjene som første asylland.

5.5 Sur place

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Flygtningekonventionen omfatter ifølge artikel 1 A personer, der befinder sig uden for deres hjemland. Konventionen skelner ikke mellem personer, der er flygtet på grund af forfølgelse, og personer, der er udrejst af andre årsager, men hvor frygten for forfølgelse opstår efter udrejsen af hjemlandet, såkaldte flygtninge sur place. Flygtningekonventionens bestemmelser beskytter således flygtninge sur place på lige fod med øvrige konventionsflygtninge, se UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkterne 94 – 96.

Hvis der under en udlændings ophold i Danmark opstår begivenheder, som har betydning for, om udlændingen ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, vil de danske udlændingemyndigheder efter udlændingens anmodning herom således foretage en vurdering af, om den pågældende som følge heraf vil kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

5.5.1 Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland

Vurderingen af, om en asylansøger kan antages at være flygtning sur place, er relevant i situationer, hvor en grundlæggende ændring eller et systemskifte finder sted i asylansøgerens hjemland, mens asylansøgeren opholder sig i Danmark, og dette fører til, at den pågældende nu risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Det kan også forekomme i tilfælde, hvor asylansøgeren er udrejst af hjemlandet på grund af stigende uro, hvor denne uro ikke var tilstrækkelig kvalificeret og omfattende til at kunne begrunde asyl på tidspunktet for udrejsen, men hvor situationen under asylansøgerens ophold i Danmark bliver væsentligt forværret.

Der kan også være tilfælde, hvor der under asylansøgerens ophold i Danmark finder et militærkup eller en magtovertagelse sted i hjemlandet, og hvor personer, der har støttet

den tidligere regering, eller tilhører en særlig trosretning eller etnisk gruppe, nu risikerer at blive udsat for overgreb fra det nye styre.

Som eksempler på sager, hvor en ansøger har påberåbt sig at være i risiko for forfølgelse som følge af, at forholdene for en etnisk eller religiøs minoritet er forværret efter ansøgerens udrejse, kan henvises til den i formandskabets 19. beretning (2010), side 253, nævnte afgørelse Irak/2010/25.

Der henvises endvidere til afgørelserne vedrørende irakiske statsborgere i Flygtninge-nævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 7.5.1, side 269f.

5.5.2 Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl

Spørgsmålet om sur place-betragtninger er ligeledes aktuelt i sager, hvor en asylansøger har været politisk aktiv under opholdet i Danmark. Flygtningenævnet vil, når en asylansøger påberåber sig politisk aktivitet i Danmark, vurdere omfanget og karakteren af ansøgerens handlinger, herunder hvor profileret ansøgeren må antages at være, og om ansøgerens aktiviteter må antages at være kommet til hjemlandets myndigheders kendskab samt om ansøgeren som følge heraf vil risikere forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Andre former for aktiviteter under opholdet i Danmark kan imidlertid også danne grundlag for en sur place-vurdering. Som eksempel kan nævnes konvertering, seksuelle forhold uden for ægteskab, samlivsophævelse eller andre handlinger, som er lovlige i opholdslandet, men ulovlige i hjemlandet, eller som ved en tilbagevenden til hjemlandet medfører en risiko for overgreb fra privatpersoner uden mulighed for myndighedsbeskyttelse, se afsnit 5.11 om privatretlige konflikter og agents of persecution. Det er i disse tilfælde ligeledes afgørende for sagens udfald, om myndighederne eller privatpersoner i hjemlandet må antages at være eller blive bekendt med ansøgerens aktiviteter, og om disse efter en konkret vurdering kan antages at føre til forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

UNHCR har således i relation til konvertering blandt andet udtalt, at "So-called "self-serving" activities do not create a well-founded fear of persecution on a Convention ground in the claimant's country of origin, if the opportunistic nature of such activities will be apparent to all, including the authorities there, and serious adverse consequences would not result if the person were returned. Under all circumstances, however, consideration must be given as to the consequences of return to the country of origin and any potential harm that might justify refugee status or a complementary form of protection. In the event that the claim is found to be self-serving but the claimant nonetheless has

a well-founded fear of persecution on return, international protection is required. Where the opportunistic nature of the action is clearly apparent, however, this could weigh heavily in the balance when considering potential durable solutions that may be available in such cases, as well as, for example, the type of residency status.” Der kan herved henvises til UNHCR’s Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 28. april 2004.

5.5.2.1 Politiske eller religiøse aktiviteter

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til politiske eller religiøse aktiviteter under opholdet i Danmark, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Iran efter at have genoptaget sagen. Indrejst i 2003. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne har blandt andet påberåbt sig, at de efter indreisen i Danmark i 2004 har udført aktiviteter af politisk karakter, der har eksponeret dem som modstandere af det iranske styre på en sådan måde, at de vil risikere overgreb ved en tilbagevenden til Iran. Under opholdet i Danmark har den kvindelige ansøger været med til at arrangere og deltaget i et større antal demonstrationer. Hun har blandt andet deltaget i demonstrationer i forbindelse med en sultestrejke foran Christiansborg og foran den iranske ambassade, herunder i 2009 i forbindelse med præsidentens genvalg i 2009. Hun og hendes mand har været omtalt i aviser, TV og radio, herunder i nogle tilfælde med navn og billede. Hun har endvidere deltaget i et radioprogram i 2009 om asylansøgers forhold. Hun har siden marts 2007 været medlem af *en organisation vedrørende forholdene i Iran*, afdelingen i Danmark, og har blandt andet været *organisationens* repræsentant på Asylcenter [...] blandt de iranske asylansøgere. Hun har uddelt løbesedler med kritisk indhold af det iranske styre. Selvom den kvindelige ansøgers aktiviteter til dels har rettet sig mod asylansøgers forhold i Danmark, finder nævnet, at hendes aktiviteter tillige har medført en sådan eksponering af hende som kritiker af det iranske styre, at det ikke kan afvises, at hun ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for at komme i myndighedernes søgelys på en asylbegrundende måde. Flygtningenævnet finder ikke, at den mandlige ansøgers aktiviteter har eksponeret ham i samme grad som ægtefællen. Når imidlertid henses til omfanget af hans aktiviteter, sammenholdt med ægtefællens eksponering, finder nævnet ligeledes, at det ikke kan afvises, at den mandlige ansøger ved en tilbagevenden vil være i myndighedernes søgelys på asylbegrundende måde. Nævnet finder, at det er nærliggende at antage, at ansøgers aktiviteter enten er eller vil kunne komme til de iranske myndigheders kendskab. Allerede som følge af det anførte finder nævnet, at ansøgerne opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2011/33

Nævnet meddelte i **april 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2002. I 2003 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2010 genoptog og hjemviste Flygtningenævnet sagen til fornyet behandling i Udlændingeservice med henblik på en grundig samtale om ansøgerens aktiviteter m.v. efter indrejsen i Danmark. Udlændingeservice meddelte i 2010 på ny ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det fremgik af sagen, at ansøgeren havde oplyst, at hans bror efterfølgende var indrejst i Danmark og havde fået asyl, samt at de syriske myndigheder havde opsøgt og truet familien og spurgt efter de to sønner. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra Damaskus i Syrien. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i risiko for forfølgelse som følge af politiske aktiviteter under opholdet i Danmark. Han har således anført, at han siden 2004 har været aktiv for Det Demokratiske Unionsparti (PYD), som blev stiftet i 2003. Han har forklaret om sine aktiviteter for partiet, at han blandt andet har organiseret og deltaget i protestmøder m.v. og har givet eksempler herpå, blandt andet dokumenteret med fotos, ligesom han har haft kontakten til blandt andet ROJ TV og partiets søsterafdelinger i Sverige og Tyskland. Han er blevet interviewet under sit kurdiske navn blandt andet til en tyrkisk-sproget avis og har også holdt tale ved to offentlige møder. Flygtningenævnet kan i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet bemærker også, at de forklarede aktiviteter stemmer overens med de – uprofilerede – aktiviteter, som Flygtningenævnet i 2003 lagde til grund, at ansøgeren havde haft inden sin udrejse fra Syrien. Ansøgeren har således løbende under hele sit ophold i Danmark deltaget i offentlige politiske møder til støtte for kurdiske rettigheder og herunder talt under sit kurdiske navn, som de syriske myndigheder er gjort bekendt med i forbindelse med udsendelsessagen. Flygtningenævnet bemærker tillige, at dette støttes af ansøgerens forklaring om de syriske myndigheders fremfærd over for ansøgerens broder. Flygtningenævnet finder det sandsynliggjort, at han herved er blevet identificeret af de syriske myndigheder og er kommet i deres søgelys på en sådan måde, at han ved en tilbagevenden vil være i risiko for myndighedernes forfølgelse på grund af sit politiske arbejde. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren tilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syrien/2011/33

Nævnet **stadfæstede** i **august 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik fra [...] – distriktet i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han for omkring tre år siden konverterede til kristendommen. Han var tidligere sunni-muslim. Ansøgeren mødte i en bus på vej hjem fra arbejde to missionærer, der fortalte ansøgeren om kristendommen. De to mænd gav ansøgeren et kassettebånd, der indeholdt kristent materiale, herunder sange

og citater, samt et telefonnummer. Derefter begyndte ansøgeren at deltage i møder afholdt af den kristne forsamling. En dag, da ansøgerens svoger var på besøg, opdagede svogeren kassettebåndene, ligesom svogeren så en sms på ansøgerens mobiltelefon, hvori han blev indkaldt til møde i den kristne forsamling. Svogeren fortalte efterfølgende de ældre i landsbyen om ansøgerens relation til kristendommen, og de ældre foranstaltede en ransagning af ansøgerens bopæl. I forbindelse med ransagningen blev der fundet kristent materiale. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hans broder flygtede sammen med ansøgerens ægtefælles søster. De to var forelskede, men ægtefællens søster var lovet væk til en anden mand. Ansøgerens svigerfamilie har givet ansøgeren skylden herfor. Endelig har ansøgeren i Danmark været udsat for overgreb fra andre afghanere som følge af sin kristne tro. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren har forklaret upræcist og aflglidende om sin tilknytning til den kristne tro i Afghanistan, og hans forklaring om, hvordan han kom i kontakt med de to kristne mænd i Kabul, fremstår ikke selvoplevet. Flygtningenævnet finder endvidere, at det forekommer usandsynligt, at ansøgeren i en bus i Kabul har drøftet sine ansættelsesforhold i ISAF på en så åbenlys måde, at det var muligt for de to kristne mænd at følge med i samtalen, ligesom det forekommer usandsynligt, at de to mænd uden at kende ansøgeren nærmere tilkendegav, at de var kristne og gav ansøgeren kristent materiale samt deres telefonnummer. Endeligt forekommer det usandsynligt, at ansøgeren efterfølgende opbevarede det kristne materiale i form af kassettebånd et frit tilgængeligt sted. Hertil kommer, at ansøgeren har forklaret divergerende om indholdet af den sms om indkaldelse til møde i den kristne menighed, som hans svoger læste, ligesom ansøgeren har forklaret usammenhængende om, hvorfor han ikke frygtede, at svogeren skulle finde de kristne bånd. På denne baggrund kan nævnet ikke lægge ansøgerens forklaring om, at han konverterede til den kristne tro i Afghanistan, og at han som følge heraf kom i konflikt med sin familie, til grund. Ansøgeren ophørte med at arbejde for ISAF umiddelbart efter, han havde modtaget en advarsel fra det lokale råd, og ansøgeren har ikke efterfølgende modtaget konkrete trusler som følge af, at han havde arbejdet for ISAF. Dette arbejde kan derfor ikke i sig selv begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Efter erklæringerne fra to navngivne kirker i Danmark sammenholdt med ansøgerens forklaring herom lægges det til grund, at ansøgeren er døbt i den omhandlede kristne kirke, at han aktivt udøver den kristne tro, og at han derfor i Danmark er konverteret til den kristne tro. Da nævnet har tilsidesat ansøgerens forklaring om sit forhold til sin familie og den kristne kirke i Afghanistan, er det ikke sandsynliggjort, at ansøgerens konvertering til den kristne kirke i Danmark er kommet til de afghanske myndigheders eller ansøgerens families kundskab. Som følge af det anførte har ansøgeren ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland vil risikere at blive forfulgt, jf. udlændingelovens § 7, eller at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkes, at de generelt vanskelige forhold for

kristne i Afghanistan ikke kan føre til et andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2011/41

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.1 nævnte afgørelse Vietnam/2011/1 samt den i afsnit 3.1.7 nævnte afgørelse Iran/2011/29.

5.5.2.2 Andre aktiviteter

Som eksempel på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til andre aktiviteter eller omstændigheder opstået under opholdet i Danmark, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 5.9, nævnte afgørelse Nigeria/2009/7 og den i afsnit 6.3 nævnte afgørelse Iran/2009/18.

5.6 Konsekvensstatus

Konsekvensstatus er betegnelsen for den situation, hvor en asylansøger, der ikke har et selvstændigt asylgrundlag, meddeles asyl på baggrund af pågældendes nære familiemæssige tilknytning til en anden person, der anerkendes – eller allerede er anerkendt – som flygtning.

Det fremgår af UNHCR’s Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkterne 181 – 188, blandt andet, at flygtningekonventionen ikke inkorporerer princippet om familiens enhed i definitionen af flygtningebegrebet. Hovedparten af lande følger imidlertid rekommandationen i slutdokumentet fra konferencen, som vedtog flygtningekonventionen, hvorefter staterne anbefales at iværksætte de nødvendige tiltag til beskyttelse af flygtningens familie særligt med henblik på at sikre, at familiens enhed bevares.

Udlændingeloven indeholder ingen særlige bestemmelser om konsekvensstatus, men praksis er baseret på en forudsætning om, at ansøgeren som følge af sin tilknytning til hovedpersonen ligeledes må antages at have behov for beskyttelse. Det er som altovervejende hovedregel ægtefæller og mindreårige børn, der er omfattet af konsekvensstatusbegrebet.

Ægtefæller af samme nationalitet, der indrejser samtidigt, meddeles samme asylretlige status, uanset at den ene part ikke har et selvstændigt asylgrundlag. Det samme gælder, hvor den ene ægtefælle er statsløs palæstinenser fra Libanon og den anden ægtefælle er libanesisk statsborger.

Hvis ægtefæller ikke indrejser samtidigt, afgøres spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne bør meddeles samme asylretlige status, efter en konkret vurdering.

Det er en betingelse for meddelelse af konsekvensstatus, at det asylgrundlag, der førte til, at hovedpersonen fik asyl, fortsat er til stede, og at dette er grundlaget for antagelsen om, at den afhængige person risikerer forfølgelse. Herudover indgår i vurderingen det tidsrum, der er forløbet mellem ægtefællernes indrejse, og baggrunden for, at ægtefællerne ikke indrejste samtidigt. Endvidere indgår i vurderingen, hvor den senest indrejste ægtefælle har opholdt sig siden den først indrejste ægtefælles udrejse af hjemlandet. Har den senest udrejste ægtefælle opholdt sig problemfrit i hjemlandet i længere tid efter den første ægtefælles udrejse, taler dette imod meddelelse af konsekvensstatus. Endelig indgår det i vurderingen, hvornår ansøgning om konsekvensstatus indgives efter ansøgerens ankomst til Danmark.

Hvis betingelserne for meddelelse af konsekvensstatus er opfyldt, vil ansøgeren (den senest indrejste) blive tildelt samme asylretlige status som hovedpersonen. Opfylder ansøgeren ikke betingelserne for at få konsekvensstatus, behandles ansøgningen konkret på baggrund af ansøgerens egne forhold som alle andre spontansager.

Som eksempler på sager, hvor spørgsmålet om konsekvensstatus har været aktuelt, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **maj 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar fra Rusland. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske tjenere fra Groznyj, Tjetjenien i Rusland. Ansøgerne har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive slået ihjel af myndighederne, da hans navngivne fætter, som var en berøgt oprører, der blev anholdt i 2009, under en afhøring angav, at ansøgeren havde hjulpet oprørerne med fødevarer og tøj, hvorfor myndighederne efterfølgende har ledt efter ansøgeren. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til hendes ægtefælles asylmotiv, samt til at hendes forældre blev opsøgt af myndighederne i starten af 2010, hvor hendes broder blev slået ihjel, da han ville forhindre myndighederne i at anholde hendes fader. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgernes forklaringer til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at den mandlige ansøgers navngivne fætter under afhøring hos politiet i efteråret 2009 oplyste, at den mandlige ansøger havde hjulpet oprørerne, hvorfor myndighederne i efteråret 2009 opsøgte bopælen for at lede efter den mandlige ansøger. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at myndighederne flere gange senere har ledt efter den mandlige ansøger, herunder hos hans ægtefælles forældre i starten af 2010. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder, at den mandlige ansøger således er i myndighedernes søgelys, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke, at

ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne og deres to børn opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Rus/2011/2

Nævnet meddelte i **september 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt to børn fra Syrien. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske kurdere fra Aleppo og sunni-muslimer af trosretning. Den mandlige ansøger har været medlem af Yekiti-partiet siden 2004. Den kvindelige ansøger har ikke været medlem af et politisk eller religiøst parti, forening eller lignende eller i øvrigt været politisk aktiv. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han blev anholdt *i foråret* 2006 under fejringen af Newroz i Aleppo, at han var tilbageholdt i seks måneder, at han blev pålagt månedlig meldepligt ved sin løsladelse, og at han blev afhentet ved sin bopæl hver måned af sikkerhedstjenesten. Den mandlige ansøger har videre henvist til, at han begyndte at trykke politisk materiale i sin boghandel, at boghandlen blev ransaget af sikkerhedstjenesten *i vinteren* 2007, at sikkerhedstjenesten fandt det politiske materiale, at den mandlige ansøger blev advaret herom af en nabo, hvorefter han flygtede, og at sikkerhedstjenesten herefter har ransaget og opsøgt ansøgerens bopæl flere gange. Ved en eventuel tilbagevenden til Syrien frygter ansøgeren de syriske myndigheder på grund af sine politiske aktiviteter. Den mandlige ansøger har videre henvist til sin ægtefælles asylmotiv. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun giftede sig med sin ægtefælle mod sin families vilje, hvilket bragte skam over hendes familie, hvorfor hendes familie vil slå hende ihjel. Den kvindelige ansøger har videre henvist til, at hun siden flugten fra sin familie i 2001 er blevet forfulgt af sin familie, og at hun i 2010 blev kidnappet af PKK i Grækenland, at hendes far stod bag kidnappingen, at hun blev udsat for tortur og seksuelle overgreb under tilbageholdelsen, og at hendes ægtefælle købte hende fri, hvorefter de flygtede til Danmark. Ved en eventuel tilbagevenden til Syrien frygter ansøgeren, at hun vil blive dræbt af sin familie. Den kvindelige ansøger har videre henvist til sin ægtefælles asylmotiv. Flygtningenævnet kan lægge ansørgernes forklaringer til grund. Ansøgerne har således forklaret konsistent og overensstemmende, og der er intet grundlag for at afvise forklaringerne som usandsynlige. For så vidt angår den mandlige ansøger lægger Flygtningenævnet således til grund, at han er forfulgt som følge af sine politiske aktiviteter for Yekiti-partiet, og at han ved en tilbagevenden fortsat vil risikere sådan forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Om den kvindelige ansøgers selvstændige asylmotiv bemærkes, at det må lægges til grund, at hun fortsat risikerer at blive efterstræbt på livet af sin far. Forfølgelsen er efter sin karakter omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men ikke af udlændingelovens § 7, stk. 1. Herefter meddeler Flygtningenævnet begge ansøgere samt deres to børn opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, den kvindelige ansøger i konsekvens af den mandlige ansøgers status.” Syrien/2011/22

Nævnet meddelte i **november 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig og kvindelig statsborger samt deres to børn fra Syrien. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er muslimer og etnisk kurdere. Den mandlige ansøger er syrisk statsborger, og den kvindelige ansøger er statsløs kurder (maktoumeen) fra Al-Hasaka provinsen, Syrien. Ansøgerne har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter asylbegrundende overgreb, idet han har deltaget i Newroz i 2008. I 2001 uddelte han løbesedler sammen med sin storebroder. De blev begge efterfølgende tilbageholdt og afhørt af myndighederne. Ansøgerens broder blev idømt fem års fængsel, og ansøgeren blev løsladt efter 72 dage, idet der ikke var beviser imod ham. *I foråret 2008* deltog han i Newroz festen, hvor han blandt andet var med til at tænde lys og forberede festen, og hvor han blev filmet af to personer. Efterfølgende ankom der tre personer af arabisk udseende, som begyndte at genere nogle af deltagerne. Der opstod slagsmål mellem de arabiske personer og deltagerne. Araberne flygtede fra stedet. Få minutter efter begyndte myndigheds personer, som var ankommet i en hvid pick-up, at skyde på deltagerne. Flere personer blev såret, og tre personer blev dræbt. Ansøgeren flygtede fra stedet og bragte sig i skjul først hos en ukendt ældre mand, derefter hos sin onkel og efter fem dage, tog han til en ven i Raes Al-Ain, i nærheden af den tyrkiske grænse. Han udrejste *i foråret 2008*. Den kvindelige ansøger har henvist til sin ægtefælles asylmotiv og videre henvist til, at hendes hjem er blevet ransaget af myndighederne to gange, idet de ledte efter hendes ægtefælle. Hun har endvidere været til afhøring to gange. Endvidere har myndighederne, efter den mandlige ansøgerens udrejse, flere gange henvendt sig på hendes forældres bopæl for at spørge efter den mandlige ansøgerens opholdssted. Omkring et år efter ægtefællens udrejse til Grækenland, valgte ansøgeren at udrejse af hjemlandet, idet hun sluttede sig til den mandlige ansøger sammen med deres barn. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgernes forklaringer til grund for sagen. Flygtningenævnet finder, at ansøgerne i det væsentlige har forklaret konsistent, troværdigt og sammenhængende om deres forhold. Flygtningenævnet kan herefter lægge til grund for sagen, at myndighederne gentagne gange, både før og efter den mandlige ansøgers udrejse af hjemlandet *i foråret 2008*, har opsøgt den kvindelige ansøgers forældres bopæl og spurgt efter den mandlige ansøger. Flygtningenævnet finder det herefter sandsynliggjort af den mandlige ansøger, at han er blevet eksponeret i forbindelse med afholdelse af Newroz festen i den af ham omtalte vestlige bydel af Qameshli. Under hensyn hertil, sammenholdt med at den mandlige ansøger i 2001 har været tilbageholdt af myndighederne i 72 dage for politiske aktiviteter i form af uddeling af løbesedler, finder Flygtningenævnet at den mandlige ansøger er kommet således i myndighedernes søgelys, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler herefter den mandlige ansøger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Uanset at den kvindelige ansøger først er udrejst af hjemlan-

det omkring et år efter den mandlige ansøger, finder Flygtningenævnet, at den kvindelige ansøger ligeledes kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 i konsekvens af, at den mandlige ansøger må anses for omfattet af denne bestemmelse. Flygtningenævnet meddeler derfor *ansøgerne* samt deres to børn tilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk.1.” Syrien/2011/34

Der henvises i øvrigt til den i formandskabets 18. beretning (2009), afsnit 5.6 nævnte afgørelse Burundi/2009/1 samt de i formandskabets 17. beretning (2008), afsnit 5.6 nævnte afgørelser.

Er ægtefællerne af forskellig nationalitet, skal ansøgerens forhold undergives sædvanlig og individuel vurdering. Se som eksempel herpå for samtidigt indrejste ægtefæller:

Nævnet behandlede i **februar 2011** en sag vedrørende et ægtepar fra henholdsvis Syrien og Albanien, et fælles barn samt den kvindelige ansøgers to særbørn. Nævnet meddelte den mandlige ansøger og parrets fællesbarn opholdstilladelse (**K-status**) mens nævnet **stadfæstede** Udlændingetjenestens afgørelse vedrørende den kvindelige ansøger og hendes to særbørn. Indrejst sammen i 2010. Den mandlige ansøger, der er syrisk statsborger, blev i forbindelse med Newroz anholdt af politiet og tilbageholdt i en periode, hvor han også blev udsat for vold. Efter løsladelsen blev han pålagt meldepligt, men inden han skulle give møde første gang, flygtede han ud af landet. I Tyrkiet mødte han en kvinde fra Albanien og indgik ægteskab med hende. Den kvindelige ansøger havde i Albanien levet sammen med en mand, uden de var gift, og de havde endvidere fået børn sammen. Samleveren forlod den kvindelige ansøger, mens hun ventede deres andet barn, hvorefter hun udrejste af Albanien, fordi hun følte sig chikaneret som følge af hendes civilstatus som enlig moder til børn født udenfor ægteskab, ligesom hun frygtede for familiens reaktion. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger er etnisk kurder fra en by i Syrien. Den mandlige ansøger har aldrig været medlem af et politisk parti, men han har sympatiseret med Yekiti-partiet, som han har bidraget til både økonomisk og ved at lave kurdiske folkedragter til en kunstnergruppe. Den kvindelige ansøger har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den mandlige ansøger har gjort gældende, at han blev tilbageholdt i forbindelse med Newroz i 2009, idet hans bil blev ransaget, og der blev fundet lydudstyr, der skulle anvendes til Newroz festen. Den mandlige ansøger blev tilbageholdt i omkring en måned. Han blev løsladt på betingelse af, at han skulle spionere for sikkerhedstjenesten, og han blev pålagt meldepligt. Kort tid efter løsladelsen flygtede ansøgeren fra Syrien. Han har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive fængslet, udsat for tortur og slået ihjel i fængslet. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun ikke kan vende tilbage til Albanien, fordi hun blev udstødt af det lokalsamfund, hun boede i, ligesom hendes fader har slået hån-

den af hende, fordi hun på daværende tidspunkt levede sammen med en mand, som hun også fik børn sammen med, uden at de var gift. Hun kan ikke bosætte sig væk fra familien, fordi hun ikke har nogen indtægt i Albanien. Endvidere vil hun ikke kunne få økonomisk hjælp af myndighederne i Albanien, så hun vil ikke kunne klare sig selv som enlig moder, såfremt hendes ægtefælle bliver udsendt til Syrien. Hun har forklaret, at ægtefællen ikke kan bo i Albanien, fordi han ikke har nogen id-dokumenter. Endvidere kan familien ikke vende tilbage til Syrien, fordi hendes ægtefælle har problemer med de syriske myndigheder. Hun er usikker på sin eventuelle fremtid i Syrien som enlig moder, såfremt hendes ægtefælle igen bliver fængslet. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgernes forklaringer til grund, idet ansøgerne har forklaret konsistent og troværdigt. Vedrørende den mandlige ansøger finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han som følge af sin tidligere fængsling, som mistænkt for kurdiske politiske aktiviteter, og de efterfølgende betingelser for hans løsladelse, vil være i en konkret risiko for fornyet tilbageholdelse og overgreb fra de syriske myndigheder ved en tilbagevenden til Syrien, herunder i forbindelse med indrejsen. Flygtningenævnet meddeler derfor den mandlige ansøger, og parternes fælles barn [...] opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1. De nærmere vilkår for opholdstilladelsen fastsættes af Udlændingesservice. Derimod finder Flygtningenævnet ikke, at den kvindelige ansøger har sandsynliggjort et asylgrundlag. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at hun ikke har haft problemer med de albanske myndigheder, og at hun ikke inden udrejsen er blevet hverken opsøgt eller truet af sin fader, ligesom hendes antagelse om, at hendes ægtefælles kulturelle baggrund skulle kunne skabe problemer, alene hviler på hendes egen formodning. I øvrigt ville der i så fald være tale om en privatretlig konflikt, som hun må henvise til at søge myndighedernes beskyttelse imod. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse vedrørende den albanske statsborger [.....] og hendes to børn [.....].” Syrien/2011/5

Det bemærkes, at fællesbørn til ægtefæller af forskellig nationalitet efter Flygtningenævnets praksis meddeles den bedst mulige retsstilling. Dette indebærer, at fællesbørn i tilfælde, hvor den ene ægtefælle får meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, mens den anden ægtefælle meddeles afslag, vil få meddelt opholdstilladelse i konsekvens af den førstnævnte forælders opholdstilladelse, jf. herved den ovennævnte afgørelse.

Meddelelse af konsekvensstatus til samlevende par kræver, at samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsen i Danmark. I øvrigt gælder tilsvarende regler som de for ægtefæller anførte.

Fællesbørn, der indrejser senere sammen med ægtefællen/samleveren til en person, der allerede er anerkendt som flygtning her i landet, meddeles konsekvensstatus efter

samme retningslinier som ægtefæller/samleverer. Er betingelserne for konsekvensstatus til ægtefællen/samleveren ikke til stede, behandles barnet/børnene sammen med og i forhold til den sidst indrejste, således at barnet/børnene meddeles samme afgørelse i asylsagen som den sidst indrejste, medmindre der nedlægges påstand om, at barnet/børnene har et selvstændigt asylmotiv, som eventuelt kan have sammenhæng med den først indrejste ægtefælles asylmotiv. Der henvises i øvrigt til afsnit 3.7.1 vedrørende fastsættelse af udrejsefrist.

Se som eksempel på sager, hvor et fællesbarn blev behandlet sammen med den sidst indrejste ægtefælle, den i formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Afg/2010/97.

5.7 Dobbeltstraf

I sager, hvor en udlænding dømmes for kriminalitet begået under opholdet her i landet og i den forbindelse udvises, påberåber den pågældende sig undertiden risiko for dobbeltstraf, det vil sige risikoen for at blive straffet for samme lovovertrædelse i sit hjemland, som den pågældende er straffet for i Danmark.

I dansk ret er princippet om, at en person ikke må blive strafforfulgt to gange for den samme lovovertrædelse, fastslået i straffelovens §§ 10 a og 10 b. Princippet er ligeledes blandt andet indeholdt i Europarådskonventionen af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger, ”European Convention on the International Validity of Criminal Judgements”.

Det fremgår af udlændingelovens § 7, stk. 2, at der gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis denne ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er udformet i overensstemmelse med de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6, samt artikel 3 i FN’s konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det er forudsat, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af bestemmelsen inddrager relevant praksis navnlig fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 indeholder ikke et forbud mod dobbeltstraf i sig selv. Dobbeltstraf vil således alene være i strid med konventionen, hvis den forventede straf må anses for umenneskelig eller nedværdigende.

Menneskerettighedskommissionen har generelt udtalt, at når der er tale om straffesager i forskellige stater, er overholdelsen af princippet ”ne bis in idem” hverken sikret af

konventionen eller af artikel 4 i 7. tillægsprotokol. Der kan blandt andet henvises til sagerne H.P.L. mod Østrig (appl. 24132/94 EMK kendelse af 5. juli 1994) og E.G.M. mod Luxembourg (appl. 24015/94 EMK kendelse af 20. maj 1994). Der henvises herved nærmere til Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk. Højesteret har ved dom af 15. april 2004 vedrørende en udsendelsessag taget stilling til risikoen for dobbeltstraf (UfR 2004.1798H), jf. nærmere Flygtningenævnets formandskabs 14. beretning (2005), side 141.

Det kan udledes af højesteretsdommen, at spørgsmålet om risiko for dobbeltstraf henhører under domstolene i forbindelse med behandlingen af en sag om udvisning på grund af kriminalitet, jf. herved udlændingelovens §§ 22-25c, jf. § 26, stk. 1.

Det antages på denne baggrund, at risikoen for at blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet ikke i sig selv er relevant for den asylretlige vurdering, som foretages af Flygtningenævnet. Derimod vil karakteren og intensiteten af den straf, der forventes idømt i hjemlandet, i det konkrete tilfælde kunne være af asylretlig relevans.

Flygtningenævnet skal således ikke i sager, hvor ansøgeren er udvist ved dom, vurdere risikoen for dobbeltstraf, men alene tage stilling til, om udlændingen ved udvisning vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, herunder om udlændingen i forbindelse med en eventuel strafafsoning i hjemlandet er i reel risiko for behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

I sager, hvor en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse her i landet, uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller hvor der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter de nævnte bestemmelser, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, vil spørgsmålet om udvisning og hermed bortfald af opholdstilladelse ikke blive forelagt for domstolene her i landet. Udlændingemyndighederne vil derimod skulle tage stilling til, om den pågældendes opholdstilladelse skal inddrages som følge af den begåede kriminalitet, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3. Udlændingemyndighederne skal i den forbindelse tage hensyn til, om inddragelsen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Der kan herved henvises nærmere til afsnit 6.6.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har taget stilling til spørgsmålet om dobbeltstraf, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Jordan. Indrejst i 1997. Udlændingesservice havde til brug for sagen foretaget en høring af Udenrigsministeriet vedrørende anvendelse af dobbeltstraf i Jordan. Af Udenrigsministeriets høringsnotat fremgik det blandt andet, at ingen af de adspurgte kilder havde kendskab til eksempler på dobbeltstraf, herunder vedrørende en person der i udlandet tidligere var dømt for narkoforbrydelser. Kilderne kunne dog ikke udelukke, at der fandtes sådanne eksempler. Det fremgik videre, at jordanske statsborgere med palæstinensisk baggrund principielt er jordanske statsborgere og har samme rettigheder i Jordan som jordanere fra Østbredden. Kilderne var af den umiddelbare opfattelse, at en jordansk statsborger med palæstinensisk baggrund ikke ville være i større risiko for at blive dømt for en forbrydelse, som vedkommende allerede havde afsonet sin straf for i udlandet. **Flytningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er i 1977 født i Saudi Arabien. Han er jordansk statsborger. Ansøgeren har oplyst, at han er palæstinenser og muslim, samt at han ikke har været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Fra 1982 til 1997 boede han og hans familie i Libanon og Jordan, hvor ansøgeren i 1993 fik permanent opholdstilladelse. Han har siden 1997 boet i Danmark, hvor han har fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9. Ansøgerens tidligere ægtefælle og nuværende samlever har opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7. Han har tre mindreårige børn, hvoraf en er handicappet, med sin tidligere ægtefælle samt tre mindreårige børn med sin samlever. Alle seks børn bor i Danmark. Hans mor er død. Hans far og alle hans otte søskende bor i Jordan. Han har ikke længere kontakt med dem og vil ikke tale om de familieproblemer, han har med de pågældende. Ansøgeren har senest besøgt Jordan i 2005/06. Han ansøgte først om asyl i Danmark i *sommeren* 2010. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han, på grund af sin palæstinensiske baggrund, ved en tilbagevenden til Jordan risikerer at blive straffet på grund af, at han i Danmark er idømt straf flere gange (dobbelt straf), senest ved Vestre Landsrets dom af *ultimo* 2009, hvorved han blev idømt 5 års fængsel og udvist med indrejseforbud for bestandig for overtrædelse af straffelovens § 191 ved i forening med andre at have indført ca. 1 kg kokain fra Holland til Danmark. Han vil måske endvidere blive straffet for ikke at have fornyet sit jordanske pas, som udløb *ultimo* 2007. Det er kun formelt, at han er jordansk statsborger. Da han er palæstinenser, er han ikke velkommen i Jordan. Han har reelt ingen rettigheder eller noget socialt netværk i Jordan. Han er tidligere i Jordan blevet udsat for chikane, og han havde under sin seneste rejse til Jordan en konkret konflikt med politiet på grund af sin palæstinensiske baggrund. Der vil være en skærpet risiko for, at dette vil ske igen, hvis han vender tilbage til Jordan, hvor myndighederne måske ikke vil anerkende hans jordanske statsborgerskab. Desuden har ansøgeren henvist til, at han

ønsker at blive i Danmark sammen med sin samlever og sine børn. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at udsætte sagen på undersøgelse af ansøgerens nationalitet. Efter de foreliggende oplysninger lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren er jordansk statsborger. Ansøgeren har ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Jordan vil være i særlig risiko for at miste sit jordanske statsborgerskab. Det anførte om, at ansøgerens jordanske identitetskort er udløbet, samt at ansøgeren er af palæstinensisk herkomst, kan ikke føre til et andet resultat. At ansøgeren eventuelt risikerer en mindre straf for ikke rettidigt at have fornyet sit identitetskort, berettiger ikke ansøgeren til at få asyl. Den omstændighed, at ansøgeren som en stor del af Jordans befolkning har palæstinensiske rødder, samt at hans netværk i Jordan er svagt, efter at han i mange år har boet i Danmark, kan efter baggrundoplysningerne om forholdene i Jordan heller ikke begrunde, at ansøgeren meddeles asyl. De konkrete episoder, som ansøgeren i Jordan har været impliceret i for adskillige år siden, må antages at have været enkeltstående begivenheder, der ikke har indebåret, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Jordan konkret vil være i en reel risiko for forfølgelse eller overgreb. For så vidt angår ansøgerens frygt for at blive udsat for straf i Jordan vedrørende de forhold, som han allerede er dømt for i Danmark, bemærkes, at det efter udlændingelovens § 26 henhører under domstolene at tage stilling til risikoen for dobbeltstraf ved vurderingen af, om der skal ske udvisning. Danmarks internationale forpligtelser indgår i domstolenes vurdering heraf. En udlænding, der påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. udlændingelovens § 26, kan begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten som nærmere anført i § 50, stk. 1. Flygtningenævnet skal herefter ikke vurdere risikoen for dobbeltstraf, men alene om en eventuelt yderligere straf i hjemlandet vil indebære en risiko for, at ansøgeren i den forbindelse udsættes for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Efter de foreliggende oplysninger, herunder Udenrigsministeriets notat af 13. maj 2011, kan ansøgeren ikke meddeles asyl under hensyntagen til det anførte om dobbeltstraf. Herefter, og idet ansøgerens ønske om at bo i samme land som sine mindreårige børn ikke kan føre til et andet resultat, opfylder ansøgeren ikke betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2. Der er under disse omstændigheder ikke anledning til at tage stilling til ansøgerens anbringende om udlændingelovens § 10, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Jordan/2011/1

5.8 Tortur

5.8.1 Internationale forpligtelser

Danmark er på flygtningeområdet bundet af en række internationale regler, herunder egentlige folkeretlige forpligtelser i form af konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Flygtningekonventionens artikel 1, litra A, omtaler ikke tortur blandt de asylbegrundende omstændigheder, men tortur kan være en del af en forfølgelse på baggrund af f.eks. politiske anskuelser. Det forhold, at en asylansøger i sit hjemland har været udsat for tortur eller lignende behandling, kan således være af væsentlig betydning for vurderingen af, om betingelserne for at meddele opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt.

Af særlig betydning for Flygtningenævnets virksomhed er udover flygtningekonventionen blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (torturkonventionen) samt FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder (CCPR). Beskyttelsen mod tortur og lignende behandling efter de nævnte konventioner er nu indskrevet i udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det følger af EMRK artikel 3, at ingen må underkastes tortur eller udsættes for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol blevet tillagt eksterritorial virkning og indebærer således et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 3, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Tilsvarende indeholder torturkonventionens artikel 3 et forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur. Forbuddet indebærer, at staterne forinden iværksættelse af udvisning, tilbagesendelse (afvisning) eller udlevering af en udlænding skal vurdere, om den pågældende vil være i fare for at blive underkastet tortur som defineret i konventionens artikel 1.

Efter CCPR artikel 7 må ingen underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af FN's Menneskerettighedskomité blevet tillagt eksterritorial virkning og indeholder således også et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 7, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Efter Flygtningenævnets praksis kan betingelserne for at meddele asyl eller beskyttelsesstatus imidlertid ikke anses for opfyldt i alle tilfælde, hvor en asylansøger har været udsat for tortur i sit hjemland. Afgørende for den asylretlige bedømmelse er som udgangspunkt, om ansøgeren aktuelt risikerer tortur, se herom nedenfor afsnit 5.8.2.

I de tilfælde, hvor nævnet kan lægge til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur, og ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for at blive udsat for tortur som led i en forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, vil der blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Flygtningesnævnet vil endvidere anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), for opfyldt, hvis der foreligger konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i reel risiko for at blive underkastet tortur.

Endvidere kan der efter en konkret vurdering meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, i tilfælde, hvor det kan lægges til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur inden flugten til Danmark, og hvor den pågældendes betydelige frygt som følge af overgrebene derfor anses for velbegrundet, selvom der efter en objektiv vurdering ikke anses at være risiko for yderligere forfølgelse ved en tilbagevenden.

Som eksempel fra nævnets praksis, hvor ansøgeren tidligere har været udsat for tortur, og nævnet blandt andet på denne baggrund har meddelt opholdstilladelse, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Pakistan. I 2002 stadfæstede Flygtningesnævnet en afgørelse truffet af Udlændingeservice, hvorved der blev meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2003 meddelte Flygtningesnævnet ansøgeren afslag på genoptagelse af hans ansøgning om asyl. Ultimo 2003 blev ansøgeren registreret som forsvundet i Udlændingeregistret. I 2009 blev ansøgeren pågrebet af det danske politi og søgte i den forbindelse asyl. Ansøgeren oplyste, at han i perioden fra 2003 til 2006 havde opholdt sig i Danmark, hvorefter han i 2007 rejste tilbage til Pakistan, hvor han havde opholdt sig indtil sommeren 2009. **Flygtningesnævnet** udtalte: "Ansøgeren er pakistansk statsborger fra Lahore i Pakistan. Ansøgeren har været aktiv for Muslim League fra 1993 til 1999. Senere var han aktiv for [...]. Da han vendte tilbage til Pakistan efter sit ophold i Danmark, var han på ny aktiv for [...], men ikke for Muslim League. Han arrangerede møder, forsøgte at hverve nye medlemmer og opfordrede unge mennesker til at leve i fred og ro. Ansøgeren har som asylmotiv gjort gældende, at han ved en tilbagevenden til Pakistan frygter at blive slået ihjel af enten myndighederne eller islamiske fundamentalister. Han har i den forbindelse henvist til, at islamiske fundamentalister bortførte ham i *efteråret* 2008 og tilbageholdt ham i 2½ måned, hvor de udsatte ham for tortur, herunder slag med en pisk og slag mod ryg, nakke og øjnene. Ansøgeren har videre henvist til, at han 15 dage efter sin tilbagekomst til Lahore blev

tilbageholdt af efterretningsvæsenet i 15 dage, hvor han blev slået på knæene, hovedet og baghovedet med et riffelskaf, og hans næse blev brækket. Herudover frygter ansøgeren sine politiske modstandere, som har stærke forbindelser inden for det pakistanske efterretningsvæsen. Uanset, at der er visse usikkerheder i ansøgerens forklaring under sagen, finder **flertallet af nævnet** efter en samlet vurdering, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han under ophold i hjemlandet igen fra 2007 til 2009 har været tilbageholdt og udsat for vold som forklaret. Flertallet lægger herved vægt på den fremlagte lejekontrakt og lægeerklæringer fra et pakistansk hospital, der beskriver skader svarende til den vold, ansøgeren har forklaret om. Det bemærkes herved, at indholdet af lægeerklæringerne til dels støttes af de lægelige oplysninger, der er indhentet efter genindrejsen i Danmark. Uanset om episoderne har forbindelse med ansøgerens forhold fra før 2001 eller alene med nyt politisk arbejde findes episoderne at have haft sådant et omfang og en sådan intensitet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren tilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Pakistan/2011/2

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Pakistan/2011/1.

5.8.2 Vurdering af den aktuelle risiko

Når tortur angives som en del af asylgrundlaget, kan momenter som torturens karakter, herunder overgrebenes omfang, grovhed og hyppighed, samt asylansøgerens alder, tillægges betydning for sagens afgørelse. Det bemærkes, at den udøvede tortur kan antage karakter af såvel grove psykiske som grove fysiske overgreb. Endvidere kan særligt tidspunktet for overgrebene set i forhold til ansøgerens udrejse og eventuelle ændringer i magtforholdene i hjemlandet være afgørende for, hvorvidt der meddeles opholdstilladelse.

En asylansøgers frygt for overgreb ved en tilbagevenden til sit hjemland kan føre til meddelelse af asyl, såfremt den støttes af en objektivt funderet antagelse om, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil blive udsat for overgreb. I nævnets vurdering heraf indgår blandt andet oplysninger om, hvorvidt der i asylansøgerens hjemland pågår systematiske alvorlige, åbenbare eller massive krænkelse af menneskerettighederne.

Om betydningen af den aktuelle menneskeretlige situation i hjemlandet i forhold til risikoen for tortur kan blandt andet henvises til FN's Torturkomité's udtalelse i sagen Said Amini mod Danmark (communication no. 339/2008), hvor klageren under henvisning til tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 4.2.1 for en nærmere beskrivelse af sagen.

Endvidere kan der om betydningen af det tidsmæssige aspekt i forhold til den aktuelle risiko for tortur blandt andet henvises til Torturkomitéens udtalelser i sagerne R. K. et al. mod Sverige (sag nr. 309/2006 af 19. maj 2008) og MSH mod Sverige (sag nr. 235/2003 af 14.12.2005), hvor klagerne på grund af tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden. Se for en nærmere beskrivelse af de to sager Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, som er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Som eksempel på afgørelser fra Flygtningenævnet, hvor der fandtes at være en aktuell risiko, selvom overgrebene lå tilbage i tid, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **september 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder født i *en by nær* Malikia, men rejste i 2004 til Damaskus, Syrien. Ansøgeren har været aktiv for og sympatiseret med det kurdiske parti PYD i perioden fra 2009 og frem til sin udrejse af Syrien. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive fængslet af de syriske myndigheder for ulovlig politisk aktivitet for den kurdiske sag. Han har opbevaret og videregivet løbesedler samt deltaget i otte møder for PYD. Han har endvidere to gange fungeret som vagt, da en ven uddelte løbesedler. I *foråret* 2004 blev ansøgeren anholdt og tilbageholdt i forbindelse med en demonstration i Malikia. Under tilbageholdelsen blev han udsat for falanga, og han fik ikke tilstrækkelig mad. I *sommeren* 2010 ransagede sikkerhedstjenesten ansøgerens bopæl, hvor de fandt to poser med løbesedler. Ansøgeren blev advaret og flygtede. Ansøgerens fader har været anholdt og forhørt tre gange som følge af ansøgerens forhold. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Nævnet bemærker herved, at der vel har været mindre divergenser og udbygninger, men at disse ikke har et sådant omfang og karakter, at der er grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens aktiviteter for PYD må anses for værende af underordnet karakter og af begrænset omfang. Nævnet lægger imidlertid vægt på, at ansøgerens aktiviteter er blevet opdaget af myndighederne, idet de ransagede hans bopæl og fandt løbesedlerne, og at ansøgeren er flygtet i umiddelbar forlængelse heraf, hvorefter han er udrejst illegalt. Nævnet bemærker endvidere, at ansøgeren gennem fængslingen i 2004 må antages at være registreret af de syriske myndigheder, og at ansøgerens familie (to farbrødre) er politisk aktive. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at det må antages, at ansøgeren risikerer forfølgelse på grund af sine politiske aktiviteter. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Syrien/2011/23

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet ikke fandt, at der forelå en aktuel risiko for tortur, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mindreårig kvindelig statsborger fra Sri Lanka. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Ansøgeren er etnisk tamil og hindu af trosretning fra Kilinochi i Sri Lanka. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at hendes broder blev bortført af LTTE i begyndelsen af 2009, og at hun ikke har set ham siden. To måneder senere blev ansøgeren ligeledes bortført og tilbageholdt i en træningslejr af LTTE. Ansøgeren stak af efter 14 dage og flygtede hen til sin farbror. Ansøgeren blev senere i tre måneder tilbageholdt af myndighederne i Vavuniya og afhørt. Ansøgeren blev under tilbageholdelsen udsat for tortur og tvunget til at sige, at hun havde været medlem af LTTE. Ansøgeren frygter at blive slået ihjel af den srilankanske hær ved en tilbagevenden til Sri Lanka. Ansøgerens bror og ansøgeren blev tvangsindrulleret hos LTTE i foråret 2009. Familien har i øvrigt ikke haft nogen tilknytning til LTTE. Ansøgeren har ikke været medlem af LTTE. Hun nævnte efter sin forklaring udtrykkeligt, at broren ikke var medlem af LTTE. På den baggrund er det mest nærliggende at antage, at ansøgeren også for sit eget vedkommende oplyste, at hendes tilknytning til LTTE var tvangsmæssig. Hun var kortvarigt i LTTE-lejren. Hun modtog ingen våbentræning. Ansøgeren fremtræder således ikke som nogen profileret person i forhold til LTTE. Ansøgeren blev frigivet fra tilbageholdelsen hos det srilankanske militær af en uniformeret person, som kørte med ansøgeren ud fra lejren i en hvid van omkring *sommeren 2009*. Det er herefter mest sandsynligt, at ansøgeren er registreret som løsladt af de srilankanske myndigheder. På denne baggrund, og med de foreliggende baggrundsoplysninger, hvorefter situationen for tidligere tilknyttede LTTE-medlemmer må antages at være væsentligt forbedrede siden ansøgerens løsladelse i 2009 – det fremgår således af UNHCRs Guidelines fra juli 2010, at alle tidligere LTTE-tilknyttede børnesoldater ved udgangen af maj 2010 rapporteres løsladt fra rehabiliteringscentre – finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden vil være således i de srilankanske myndigheders søgelys, at hun udsætter sig for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Sri/2011/2

Nævnet **stadfæstede i maj 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er tyrkisk statsborger fra Konya, etnisk kurder og muslim af trosretning. Ansøgeren var fra 2002 til 2007 medlem af det lovlige parti Saadet. Ansøgeren har som asylmotiv anført, at han ved en

eventuel tilbagevenden til Tyrkiet frygter at blive tilbageholdt og udsat for tortur af de tyrkiske myndigheder. Ligesom han har henvist til, at han frygter at blive chikaneret af myndighederne på grund af sin etnicitet. Ansøgeren har henvist til, at han i 1991 blev tilbageholdt af de tyrkiske myndigheder, idet han var mistænkt for at have dræbt en journalist, at han blev løsladt efter en måned på grund af manglende beviser mod sig, og at han fra 1991 til 2007 blev tilbageholdt syv eller otte gange, fordi myndighederne mistænkte ham for at deltage i ulovlige demonstrationer. Ansøgeren blev i forbindelse med anholdelserne udsat for fysiske overgreb. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter myndighederne, fordi han i flere år har været borte fra Tyrkiet. Flygtninge-nævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Det forhold, at ansøgeren i 1990 var tilbageholdt i en måned af myndighederne, og at han herunder blev udsat for fysiske overgreb, kan ikke begrunde asyl. Flygtninge-nævnet har herved lagt vægt på, at forholdet ligger langt tilbage i tid, og at ansøgeren blev løsladt uden betingelser. Det forhold, at ansøgeren i perioden 1991 til 2007 har været tilbageholdt syv til otte gange af myndighederne i kortere perioder kan heller ikke begrunde asyl. Flygtninge-nævnet har herved lagt vægt på intensiteten af tilbageholdelserne samt på at forholdene må anses for afsluttet. Flygtninge-nævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren indrejste i Danmark i 2007 legitimeret ved sit ægte nationalitetspas isat schengen-visum, samt at han først søgte asyl i forbindelse med, at han *i efteråret* 2010 blev anholdt og sigtet for dokumentfalsk. Hverken de generelle forhold for etniske kurdere eller ansøgerens ophold udenfor Tyrkiet i tre år kan i sig selv begrunde asyl. Flygtninge-nævnet finder derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Tyrkiet risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtninge-nævnet stadfæster herefter Udlændingeservices afgørelse.” Tyrkiet/2011/1

Nævnet **stadfæstede i oktober 2011** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. Ansøgeren forklarede under nævnets behandling af sagen i juli 2010, at han i perioden fra 1994 til 1996 var tilknyttet Hezb-e-Islami i Ghazni-provinsen først som menig soldat og siden som kommandant. Mens ansøgeren var kommandant, var der en konflikt mellem Taliban og Hezb-e-Islami, hvor to af ansøgerens soldater forsvandt. Ansøgeren havde tre våben, hvilket Taliban havde fået oplyst af ansøgerens tidligere soldater, som var gået over til Taliban, og ansøgeren blev derfor truet af Taliban. Ansøgeren flygtede derfor til Iran, hvor han opholdt sig indtil 2008. Han blev udvist to gange fra Iran i henholdsvis 2006 og 2008. I 2008 blev ansøgeren efter udvisningen fra Iran til Afghanistan tilbageholdt af nogle personer fra Taliban, som slog ham med træstykker i ansigtet og med et bælte på ryggen. Ansøgeren blev slået med en mursten på benene. Han blev hængt op i benene og pisket. Han blev endvidere brændt på benene med et brændende stykke træ. Han blev bebudet ikke at have tilsluttet sig Taliban samt afhørt om formålet med sin rejse fra

Iran til Afghanistan. Han var tilbageholdt tre måneder, hvorefter han blev overført til Ghazni, hvor han blev tilbageholdt i en måned, inden det lykkedes ham at flygte. Ansøgeren havde under sagens behandling fortsat ondt i sine knæ og hævelser på kroppen og indtog medicin for sine smerter. Ansøgeren havde tidligere til politiet forklaret, at han blev tilbageholdt tre måneder i sommeren 2009. I sommeren 2003, mens ansøgeren opholdt sig i Iran, indgik han ægteskab med en herboende afghansk kvinde. Ansøgeren blev i 2006 meddelt afslag på familiesammenføring. Ansøgeren indrejste i Danmark i efteråret 2009 og var ved indrejsen i besiddelse af et afghansk nationalitetspas udstedt i december 2008 i Kabul samt visum til Danmark. Foreholdt, at det fremgik af ansøgerens visumansøgning, at han arbejdede i en butik i Kabul og havde arbejdet der siden slutningen af december 2008, oplyste ansøgeren, at han havde hørt, at man ikke kunne få visum til Danmark, medmindre man havde arbejde. Foreholdt, at det fremgik af familiesammenføringskemaet fra begyndelsen af 2004, at ansøgeren ikke havde været i udlandet i over seks måneder og at han havde været kommandant i Ghazni og Kabul, oplyste ansøgeren, at han ikke selv havde udfyldt skemaet og at han ikke havde været kommandant i Kabul. Flygtningenævnet udsatte sagen med henblik på foretagelse af en torturundersøgelse af ansøgeren ved Retsmedicinsk Institut. Efter modtagelse af resultatet af torturundersøgelsen er sagen afgjort ved skriftlig votering. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim fra *en by* i Ghazni-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har været medlem af Hezb-e-Islami. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af en kommandant fra Hezb-e-Waldaht på grund af en jordkonflikt mellem dennes og ansøgerens familie. Ansøgeren har desuden henvist til, at han frygter nogle af sine tidligere partimedlemmer i Hezb-e-Islami, som er blevet medlemmer af Taliban. Flygtningenævnet finder ikke, at den påberåbte jordkonflikt med kommandanten, der ikke har rettet henvendelse til ansøgeren eller dennes fader siden 1994, kan give grundlag for asyl. Torturundersøgelsen viser, at ansøgeren har enkelte ældre ar, som er forenelige med hans påstand om tortur. Skaderne er imidlertid meget begrænsede set i forhold til den ganske voldsomme tortur, som han har oplyst i såvel Flygtningenævnet som overfor den undersøgende læge, at han har været udsat for. Dette sammenholdt med, at hans beskrivelse af flugten fra Taliban forekommer opdigtet, at selve tilbageholdelsen ved grænsen, ifald den har fundet sted, må antages at bero på en tilfældighed, og at han har opholdt sig efterfølgende i landet i cirka to måneder, medfører, at han ikke kan anses at være efterstræbt af Taliban ved en tilbagevenden til Afghanistan. Ansøgeren opfylder derfor ikke betingelserne i udlændingelovens § 7.” Afg/2011/61

5.8.3 Bevisvurderingen

I afsnit 3.4 er Flygtningenævnets bevisvurdering nærmere beskrevet. Det fremgår her blandt andet, at ansøgerens afgivelse af divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet kan medføre en svækkelse af den pågældendes troværdighed. Ved

vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage særlige hensyn til blandt andet torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb.

Som eksempel fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim af trosretning fra landsbyen [...] i Syrien. Ansøgeren har forklaret, at han har været politisk aktiv som medlem af det kurdiske fremtidsparti. Ansøgeren har som væsentligste asylmotiv henvist til, at han i 2004-2006 har uddelt aviser for det kurdiske fremtidsparti, at han i *sommeren* 2006 blev tilbageholdt efter en demonstration, ligesom han blev fængslet i cirka tre måneder og herunder udsat for særdeles hårdhændet behandling, at han i forbindelse med sin løsladelse underskrev en erklæring om ikke længere at være politisk aktiv, at han *i efteråret* 2009 deltog i et møde i det kurdiske fremtidsparti, som myndighederne blev bekendt med, og at han herefter måtte flygte, da myndighederne opsøgte hans forældres bolig. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at ansøgeren har uddelt aviser som angivet, at han har været tilbageholdt, og at han i den forbindelse har været udsat for hårdhændet behandling samt underskrevet en erklæring om ikke længere at være politisk aktiv. **Et flertal i Flygtningenævnet** kan endvidere lægge til grund, at ansøgeren efter at have aftjent sin værnepligt igen blev politisk aktiv, og at han deltog i mødet *i efteråret* 2009 i det kurdiske fremtidsparti. Selvom ansøgeren vedrørende dette møde og det efterfølgende forløb har forklaret divergerende, kan flertallet ikke udelukke, at det forholder sig som senest forklaret af ansøgeren i Flygtningenævnet. Ved denne afgørelse har flertallet navnlig lagt vægt på, at der ikke kan ses bort fra, at ansøgerens forklaring er præget af, at han i 2006 blev udsat for en særdeles hårdhændet behandling i forbindelse med de cirka tre måneder, hvor han var fængslet af myndighederne. Flygtningenævnet meddeler på denne baggrund ansøgeren asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, da der ikke kan ses bort fra risikoen for, at ansøgeren på grund af sine politiske aktiviteter vil blive forfulgt af de syriske myndigheder ved en tilbagevenden til Syrien.” Syrien/2011/1

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Iran/2011/19.

5.8.3.1 Iværksættelse af en torturundersøgelse

I sager, hvor tortur påberåbes som en del af asylgrundlaget, kan det forekomme, at nævnet finder det nødvendigt at indhente yderligere oplysninger om torturen, før der træffes afgørelse i sagen. Nævnet kan som et led i dets officialvirksomhed for eksempel anmode om en torturundersøgelse af asylansøgeren. Beslutning herom kan typisk først træffes under nævnsmødet, idet nævnets vurdering af nødvendigheden heraf ofte afhænger af ansøgerens forklaring, herunder ansøgerens troværdighed.

Det afhænger helt af omstændighederne i den konkrete sag, hvorvidt torturundersøgelse foranstaltes iværksat. Nedenfor følger nogle eksempler på situationer, hvor nævnet har valgt enten at afvise en anmodning om torturundersøgelse eller at få foretaget en undersøgelse.

Flygtningenævnet vil normalt ikke foranstalte en torturundersøgelse i sager, hvor nævnet kan lægge til grund, at ansøgeren har været udsat for tortur og finder, at der fortsat består en reel risiko for tortur ved udsendelse i dag.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet meddelte i **november 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Tjetjenien i Rusland. Indrejst i 2011. Sagen blev sambehandlet med sagerne vedrørende ansøgerens faster og fætter, som var indrejst samtidig med ansøgeren. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tjetjener og muslim af trosretning fra Groznyj, Tjetjenien. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Rusland frygter at blive dræbt. Ansøgeren har forklaret, at han har støttet en fætter i oprørsbevægelsen med mad, medicin og husly, hvilket er kommet til myndighedernes kendskab. I *efteråret* 2010 trængte myndighederne ind på ansøgerens bopæl og overfaldt ansøgeren, en anden fætter og hans faster. Ansøgeren og den pågældende fætter blev tilbageholdt i to-tre dage, hvorunder de blev udsat for tortur og afhørt om tilknytning til oprørsbevægelsen. Ansøgeren og fætteren blev løsladt på betingelse af, at de skulle komme med oplysninger om to slægtninge. Ansøgeren har endvidere henvist til, at myndighederne har ransaget bopælen to gange efter deres udrejse. Ansøgeren og fætteren har forklaret enslydende om det passerede, herunder om tilbageholdelsen i *efteråret* 2010. Ansøgeren har for nævnet på overbevisende vis forklaret om sine forhold, herunder tilbageholdelsen i *efteråret* 2010, og at han var udsat for tortur, og at dette nu præger ham. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren er udrejst af hjemlandet legalt gennem lufthavnen i Moskva. Uanset dette forhold finder Flygtningenævnet ikke tilstrækkelig anledning til nu at iværksætte en torturundersøgelse. Flygtningenævnet finder det ikke tilstrækkeligt sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det lægges til grund, at myndighederne fortsat ønsker oplysninger om familiemedlemmerne, hvorfor Flygtningenævnet finder, at ansøgeren er i reel risiko for, ved en tilbagevenden til hjemlandet, at blive udsat for forhold, der er omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler ansøgeren opholdstilladelse efter denne bestemmelse.”
Rus/2011/13

Hvis Flygtningenævnet kan lægge til grund eller anser det for muligt, at ansøgeren tidligere har været udsat for tortur, men efter en konkret vurdering af ansøgerens forhold ikke finder, at der består en reel risiko for tortur ved en udsendelse i dag, vil nævnet som udgangspunkt heller ikke foranstalte en undersøgelse iværksat.

Det samme gælder i sager, hvor ansøgeren under hele forløbet har fremstået som utroværdig, og nævnet derfor i det hele må forkaste ansøgerens forklaring om tortur.

Se som eksempel fra nævnets praksis:

Nævnet **stadfæstede i maj 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Mauretanien. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren har forklaret, at han er født og opvokset i Nouakchott i Mauretanien og er muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af et politisk eller religiøst parti, forening eller lignende eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han har deltaget i forskellige demonstrationer i Mauretanien, at han i sommeren 2009 blev overfaldet af for ham ukendte gerningsmænd, idet de mistænkte ham for at deltage i demonstrationer mod den mauretanske regering, at gerningsmændene formodentlig er tilknyttet politiet, at han under overfaldet blev udsat for slag med køller med videre samt brændt med brandbar væske, som blev antændt, at det lykkedes ham at flygte, og at han de følgende tre uger var sengeliggende på grund af sine skader, hvorefter han besluttede sig for at udrejse af Mauretanien. Ved en eventuel tilbagevenden til Mauretanien frygter ansøgeren, at han vil blive fængslet, udsat for tortur eller dræbt af de mauretanske myndigheder. Efter udlændingelovens § 40 påhviler det en asylansøger at sandsynliggøre den baggrund og det asylmotiv, han påberåber sig. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han har den baggrund, som han påberåber sig, eller at han har sandsynliggjort, at han har været udsat for de overgreb, han påberåber sig. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren er uden identitetspapirer, at ansøgeren ikke har den alder, som han oprindeligt gav udtryk for, at ansøgerens udfyldelse af asylansøgningsskemaet stemmer mindre godt overens med, at han kun har gået i koranskole i to eller fire år, at ansøgerens forklaring om sine sociale forhold stemmer mindre godt overens med, at han har skaffet tilstrækkelig penge til at finansiere udrejsten, uanset om han havde sparet 1.000 eller 2.000 euro sammen, og at forklaringen om pas og rejserute ikke forekommer sandsynlig. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren har afgivet en række direkte modstridende oplysninger om helt konkrete forhold. Flygtningenævnet lægger endvidere vægt på, at også forklaringen om omstændighederne i forbindelse med demonstrationen er divergerende. Flygtningenævnet lægger dog til grund, at ansøgeren stammer fra Mauretanien. Nævnet lægger herved vægt på ansøgerens sproglige baggrund sammenholdt med hans overordnede viden om præsidenten i Mauretanien. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøge-

ren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en eventuel tilbagevenden til Mauretanien. Flygtningenævnet finder af de samme grunde ikke grundlag for at udsætte sagen på en torturundersøgelse af ansøgeren. Det bemærkes i øvrigt i den forbindelse, at de skader/tegn, som ansøgeren har forklaret om, ikke umiddelbart kan anses for karakteristiske for tortur. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingesservices afgørelse.” Mauretanien/2011/1

Hvis nævnet anser ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7, såfremt forklaringen, herunder om tortur, må lægges til grund, men finder, at forklaringen dog er behæftet med en vis usikkerhed, kan nævnet beslutte at udsætte sagen med henblik på foretagelse af en torturundersøgelse, der eventuelt vil kunne understøtte ansøgerens forklaring.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i september 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2009. Sagen blev udsat på et nævnsmøde i februar 2010 med henblik på foretagelse af en torturundersøgelse af ansøgeren ved Retsmedicinsk Institut. Efter modtagelse af Retsmedicinsk Instituts erklæringer blev sagen afgjort på skriftligt grundlag. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim og stammer fra [...]. Han har ikke været medlem af politiske partier eller udøvet politiske aktiviteter, men har optrådt ved private fester som medlem af en dansegruppe, der sympatiserede med den kurdiske sag. Ansøgeren har forklaret, at han i 2006 var tilbageholdt i en måned, fordi han havde været i besiddelse af en taske med kurdisk dansetøj. I 2009 blev ansøgeren tilbageholdt i 14 dage efter at have danset ved fejringen af det kurdiske nytår. Han blev løsladt mod at underskrive en erklæring om at ville virke som meddeler for myndighederne. Ansøgeren har anført, at han under tilbageholdelserne har været udsat for fysiske overgreb, og han har under nævnsmødet forklaret, at han blev slået under fødderne med en pisk, der bestod af sammenflettede elkabler (såkaldt dulab). Retsmedicinsk Institut har i ovennævnte erklæringer udtalt, at der er fundet upåfaldende forhold under ansøgerens fødder, og at der ikke er fundet fysiske symptomer, der kunne være følger af tortur som oplyst i sagen. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været udsat for tortur som forklaret. Herefter, og da ansøgerens forklaring om asylmotivet ikke i øvrigt har virket overbevisende og i det hele har fremstået som usikker, forkaster Flygtningenævnet ansøgerens forklaring herom. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse, jf. Udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Syrien/2011/35

5.8.3.2 Gennemførelse af en torturundersøgelse

Selve torturundersøgelsen foretages af Retsmedicinsk Institut, der foranlediger en nærmere undersøgelse af asylansøgeren med henblik på en vurdering af, hvorvidt eventuelle objektive fund kan karakteriseres som udslag af fysisk tortur. Endvidere foretages der ofte en undersøgelse på Retspsykiatrisk Klinik, hvor der udarbejdes en psykiatrisk erklæring. Der kan derudover foretages andre speciallægeundersøgelser.

Retsmedicinsk Institut sammenfatter herefter undersøgelseerne i en konklusion, som herefter indgår som en del af nævnets samlede beslutningsgrundlag.

Hvis der i sagen foreligger andre lægelige oplysninger, herunder erklæringer fra Amnesty Internationals lægegruppe, indgår disse tillige i grundlaget for sagens afgørelse.

Som et eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet meddelte i **august 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. Flygtningenævnet besluttede på et nævnsmøde i november 2010 at udsætte sagen med henblik på at afvente resultatet fra en allerede iværksat torturundersøgelse ved Amnesty International. Efter advokatens fremsendelse af rapporten fra Amnesty Internationals lægegruppe blev sagen afgjort på skriftligt grundlag. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk iraner fra Bandar Anzali i Iran og shia-muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men har været politisk aktiv som deltager i en demonstration og været udsat for overgreb fra myndighedernes side. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i *sommeren 2009* under en demonstration mod regimet blev anholdt og tilbageholdt i 15 dage, hvor han blev afhørt og udsat for tortur. Han blev løsladt mod kaution betinget af at underskrive en erklæring om ikke at deltage i demonstrationer igen samt pålagt meldepligt. I *efteråret 2009* deltog ansøgeren i endnu en demonstration mod regimet. Efterfølgende blev ansøgerens forældres respektive bopæle ransaget, og begge forældre blev taget med på stationen og afhørt om ansøgerens forhold. Ved en tilbagevenden til Iran frygter ansøgeren at blive fængslet og udsat for tortur og derefter henrettet, idet ansøgeren efter deltagelse i demonstrationen i *efteråret 2009* flygtede ud af landet af frygt for på ny at blive fængslet og udsat for tortur. Ansøgerens forklaring om, at han har været tilbageholdt og udsat for tortur efter sin deltagelse efter en demonstration i sommeren 2009 bestyrkes af den undersøgelse, som Amnesty Internationals lægegruppe har foretaget den [...] 2011. Flygtningenævnet finder herefter i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund om de centrale elementer i hans historie, herunder at han har deltaget i demonstrationer mod styret i *sommeren* og *efteråret 2009*, og at han under tilbageholdelsen i *sommeren 2009* har været udsat for tortur fra de iranske myndigheder. Det lægges endvidere til grund, at

ansøgerens fader efterfølgende har været tilbageholdt som følge af ansøgerens forhold, at ansøgeren er udrejst direkte efter demonstrationen i *efteråret* 2009 uden at tage tilbage på bopælen, og at ansøgeren ved at udrejse har misligholdt en meldepligt pålagt ham af de iranske myndigheder efter tilbageholdelsen i *sommeren* 2009. Nævnet finder endvidere ikke grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at han er blevet genkendt af myndighedspersoner under demonstrationen i *efteråret* 2009. Flygtningesnævnet finder herefter, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningesnævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2011/34

5.8.3.3 Resultatet af en torturundersøgelse

Hvis fundene ved en torturundersøgelse er forenelige med ansøgerens oplysninger om tortur, lægges undersøgelsens konklusion som regel uden videre til grund.

Som eksempel på, at nævnet som et led i vurderingen af en sag har tillagt resultatet af en foretaget torturundersøgelse betydning, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Eritrea. Indrejst i 2008. I 2009 meddelte Udlændingesservice ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2010 stadfæstede Flygtningesnævnet Udlændingesservices afgørelse. I 2011 genoptog Flygtningesnævnet sagen på baggrund af nye oplysninger om ansøgerens asylmotiv, herunder en torturundersøgelse foretaget af Amnesty Internationals lægegruppe i 2011. **Flygtningesnævnet** udtalte: "Ansøgeren er eritreisk statsborger, født i Asmara, etnisk tigriniya og kristen af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Eritrea frygter at blive fængslet og på ny udsat for tortur af de eritreiske myndigheder. Ansøgeren har oplyst, at hun fra *ultimo* 2007 til *primo* 2008 var tilbageholdt af de eritreiske myndigheder, og at hun under tilbageholdelsen blev udsat for fysiske overgreb, herunder slag og spark samt voldtægt. Ansøgeren har under den oprindelige asylsagsbehandling oplyst, at tilbageholdelsen skyldtes, at de eritreiske myndigheder ønskede at tvinge hende til at blive meddeler, idet hun skulle indhente oplysninger om værnepligtige, som ikke vendte tilbage til militærtjeneste efter udløbet af deres orlov. Hun har i forbindelse med genoptagelsessagen oplyst, at tilbageholdelsen tillige skyldtes, at myndighederne ønskede, at hun skulle afsløre, hvor hendes søster i USA opholder sig, idet myndighederne mistænker søsteren for undergravende virksomhed. Søsteren har efter det under genoptagelsessagen oplyste været gift med *en fremtrædende eritreisk statsborger*. Den pågældende har som følge af søsterens flugt fra ægteskabet forfulgt hendes familie. Flygtningesnævnet finder på baggrund af den nu foreliggende

torturundersøgelse det bevist, at ansøgeren har været udsat for voldtægt umiddelbart inden udrejsen. Af Amnesty International lægegruppes udtalelse fremgår, at ansøgeren er blevet påført en række fysiske skader. Videre at hun har psykiske symptomer som følge af tortur. Ansøgeren har under sagens behandling udbygget sin begrundelse for at søge asyl. Også henset til den tid, der er forløbet, finder Flygtningenævnet ikke at burde udsætte sagen på indhentelse af yderligere oplysninger, herunder om ansøgerens familieforhold. Efter en samlet vurdering kan Flygtningenævnet i det væsentlige lægge ansøgerens forklaringer til grund, herunder at hun er blevet voldtaget under et fængselsophold under omstændigheder, der må betragtes som tortur. Ansøgeren er udrejst illegalt. Ansøgeren, der hverken selv har været politisk aktiv eller i øvrigt på nogen måde har foretaget sig noget, som kan anses som modstand mod styret, er ikke omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Også på baggrund af ansøgerens familieforhold finder Flygtningenævnet, at der er bestemte grunde til at frygte, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på ny vil blive udsat for forhold, der må anses for umenneskelig behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Eritrea/2011/3

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Uganda/2011/1.

5.9 Køns- og æresrelateret forfølgelse

5.9.1 Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v.

Udlændingeloven indeholder ikke særlige bestemmelser vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb. Det er dog generelt accepteret, at kvinder og mænd kan blive udsat for særlige typer overgreb, der giver behov for beskyttelse. Sager, hvor asylmotivet er køns- og æresrelaterede overgreb, skal som alle andre asylsager vurderes i forhold til udlændingelovens § 7. I lighed med andre sager foretager nævnet en konkret og individuel bedømmelse af, hvorvidt den enkeltes asylmotiv sammenholdt med nævnets baggrundsoplysninger vedrørende det pågældende land kan medføre, at den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. I denne vurdering indgår også oplysninger om eventuelle særlige forhold for ansøgeren i den pågældendes hjemland.

De køns- og æresrelaterede overgreb, som kvindelige asylansøgere påberåber sig, er ofte konflikter i forbindelse med enten ægteskab eller førægteskabelige forhold. Der kan være tale om konflikter vedrørende indgåelse af ægteskab, for eksempel tvangsægteskaber eller ægteskaber mod familiens vilje, eller konflikter i forbindelse med opløsning af ægteskab, for eksempel skilsmisse mod familiens vilje eller udrejse uden ægtefællens tilladelse. I flere tilfælde frygter kvinderne æresdrab som følge af de anførte forhold.

Fælles for disse overgreb er, at de ofte kan karakteriseres som privatretlige konflikter, der ikke er understøttet af myndighederne. Sådanne forhold kan som udgangspunkt ikke medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet kvinden i stedet må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse i hjemlandet. I praksis er det dog blevet anerkendt, at visse overgreb udøvet af privatpersoner kan være af et sådant omfang og af en så intensiv karakter, at det må anses for forfølgelse, såfremt myndighederne ikke har evne eller vilje til at yde kvinden beskyttelse.

I visse lande er de generelle forhold for kvinder af en sådan art, at asylansøgende kvinder påberåber sig disse som asylrelevante. Der ses ikke i Flygtningenævnets praksis at være eksempler på afgørelser, hvor de generelle forhold for kvinder i et land har kunnet begrunde, at den pågældende alene af den grund anses som omfattet af udlændingelovens § 7. Oplysninger om generelt vanskelige forhold for kvinder vil dog indgå som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering, der sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl. Der kan herved henvises til de nedenfor i afsnit 5.9.2.1 nævnte afgørelser.

I de seneste år har Flygtningenævnet endvidere behandlet et antal sager, hvor mandlige asylansøgere som asylmotiv har påberåbt sig frygt for æresdrab, særligt som følge af førægteskabelige forhold eller ægteskab indgået mod familiens vilje, se afsnittene 5.9.2.3 og 5.9.2.5. Flygtningenævnet har endvidere behandlet et antal sager, hvor mandlige asylansøgere som asylmotiv har henvist til deres seksuelle orientering, se afsnit 5.9.2.6.

5.9.2 Praksis vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb m.v.

5.9.2.1 Betydningen af generelle forhold

Nævnet **stadfæstede i marts 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik og muslim af trosretning fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at hun ved en tilbagevendende til sit hjemland frygter at blive slået ihjel af medlemmer af en slægt, som hendes fader har lovet at gifte hende bort til. Ansøgeren skulle giftes med en ældre mand, for at denne slægt og hendes familie kunne skabe fred imellem dem. Ansøgerens ægtefælle bor i Danmark, og hun frygter, at den slægt, som hun er blevet lovet til, vil anse hende for at have begået utroskab, da hun har giftet sig med en anden. Uanset om Flygtningenævnet i det væsentlige måtte lægge ansøgerens forklaring til grund, finder nævnet, at der ikke er grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at episoden, hvor faderen fragik sit

ægteskabsløfte, fandt sted i 2005, og at ansøgeren ikke siden er blevet kontaktet af den familie, som hun var blevet lovet til. Der er heller ikke oplysninger om, at andre i ansøgerens familie er blevet truet af medlemmer af den nævnte familie. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at farbroderen ikke havde en sådan frygt for den omtalte familie, at han i 2007 undlod at rejse ind i Afghanistan for at deltage i et *stavne*, ligesom ansøgerens og hendes faders frygt heller ikke var så intens, at de i 2009 undlod at rejse ind i Afghanistan og til Kabul for at få ansøgerens ægteskab registreret af de afghanske myndigheder. Endelig har nævnet lagt vægt på, at det alene bygger på ansøgerens formodning, at den omhandlede familie står bag trafikdrabet på hendes farbroder og hendes faders forsvinden. Det er endvidere tillagt nogen betydning, at ansøgeren rejste til Danmark for at besøge sin ægtefælle, og at ansøgeren først efter længere tids ophold i Danmark ansøgte om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. På denne baggrund har ansøgeren ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en konkret risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der er ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. De generelt dårlige forhold i Afghanistan for enlige kvinder uden netværk kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingeservices afgørelse.” Afg/2011/104

Nævnet meddelte i **april 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig ansøger samt et barn fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim af trosretning fra Parwan provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har siden hun var syv år gammel og indtil udrejsen til Danmark sammen med forældre og søskende boet i Iran, hvor familien har haft midlertidige opholdstilladelser. I forbindelse med udrejsen til Danmark i anledning af en broders begravelse er muligheden for at få fornyet opholdstilladelse i Iran faldet væk. Ansøgeren blev i Iran gift med en afghansk mand. Samlivet med ægtefællen ophørte, inden hun fødte parrets fælles søn. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive slået ihjel og få bortført sin søn af ægtefællen. Hun har videre angivet, at ægtefællens svigerfader er en indflydelsesrig general. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren ikke ud over ægtefællen og dennes familie har familiemedlemmer tilbage i Afghanistan. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgerens forældre, henset til deres alder og helbredstilstand, ikke, såfremt de udrejser til hjemlandet, vil kunne give ansøgeren et socialt netværk. Flygtningenævnet lægger til grund, at ægtefællen, før denne forlod Iran, udøvede vold mod ansøgeren, samt at ægtefællen fremsatte konkrete trusler mod ansøgeren, om at han ville tiltvinge sig barnet og slå ansøgeren ihjel. På denne baggrund anser Flygtningenævnet ansøgeren og dennes barn som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, idet det ikke kan forventes, at myndighederne kan beskytte ansøgeren.” Afg/2011/105

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Kina/2011/2 samt den i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelse Afg/2011/73.

5.9.2.2 Overgreb fra private, som ikke har forbindelse til ægteskab, skilsmisse eller førægteskabelige forhold

Nævnet meddelte i **januar 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger samt to børn fra Iran. Indrejst i 2009. **Flytningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser og kristen af trosretning. Ansøgeren var tidligere shia-muslim. Hun er født og opvokset i Teheran i Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren udrejste fra Teheran lufthavn til Danmark *i efteråret 2009* legitimeret med ægte nationalitetspas isat Schengen-visum udstedt af de danske myndigheder *i efteråret 2009*. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun sammen med sin ægtefælle og søn har deltaget i demonstrationer i forbindelse med præsidentvalget, og at hendes ægtefælle ved demonstrationen *i sommeren 2009* kom i håndgemæng med en motorcykelbetjent, idet denne slog sønnen. Ansøgerens ægtefælle blev efterfølgende tilbageholdt, og ansøgeren blev tilbudt hjælp til at finde ham af en mand ved navn [...]. *Denne person* slog og voldtog ansøgeren ved flere lejligheder. Efter ansøgerens udrejse har ægtefællen været tilbageholdt flere gange, blandt andet fordi *den pågældende person* har villet have, at ansøgeren og børnene skulle genindrejse i Iran og stå til ansvar for deltagelsen i demonstrationerne. Flytningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flytningenævnet lægger til grund, at myndighederne har fået kendskab til ansøgerens deltagelse i demonstrationen *i sommeren 2009*. Flytningenævnet lægger endvidere til grund, at et højtstående medlem af gardistbevægelsen har truet og voldtaget ansøgeren efter, at han havde lovet at hjælpe hende med at finde hendes ægtefælle, som var forsvundet efter demonstrationen. Flytningenævnet lægger endvidere til grund, at myndighederne efter ansøgerens udrejse af Iran har anholdt og tilbageholdt ansøgerens ægtefælle, blandt andet fordi han ikke har sørget for, at ansøgeren og hendes to børn kom tilbage til Iran. Flytningenævnet finder under disse omstændigheder, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i myndighedernes søgelys, og at hun som følge heraf risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Der meddeles herefter ansøgeren og hendes to børn opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2011/1

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt fire børn fra Israel. **Flytningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren, der er israelsk statsborger, er etnisk araber tilhørende Abu-Ghanem klanen fra Ramla, Israel. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Israel frygter at blive dræbt af sine

fætre, der har truet og chikaneret hende, idet hun har boet adskilt fra sin ægtefælle, da denne som statsløs palæstinenser af efterretningstjenesten blev overført til Gaza i 2006. Ansøgeren har nærmere henvist til, at hun er kommet i et modsætningsforhold til klanmedlemmer, der ikke kan acceptere, at hun som enlig kvinde havde arbejde uden for hjemmet, tog kontakt til andre og gik ud alene. Ansøgeren har forklaret, at hun udrejste i 2010, fordi truslerne og chikanerierne antog en mere alvorlig karakter, hvilket førte til, at hun ophørte med sit frisørarbejde uden for hjemmet, hvorefter hun udrejste fire-fem måneder senere. Flygtningenævnet må nære tvivl om ansøgerens forklaring om, at hun har talt med en journalist fra et lokalt dagblad om kvindeundertrykkelse, og forklaringen om, at hun skulle være udsat for seksuel chikane fra en fætter, idet oplysningerne herom først er fremkommet under nævnsmødet. Uanset om ansøgerens forklaring helt eller delvist lægges til grund, finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgerens modsætningsforhold til fætrene har antaget en så alvorlig og intensiv karakter, at det kan sidestilles med en asylbegrundende forfølgelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder, at der er tale om en privatretlig konflikt, og at ansøgeren i givet fald må henvises til at søge de israelske myndigheders beskyttelse, hvilket hun ikke har gjort. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingeloven § 7, stk. 1, eller at hun vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingenservices afgørelse.” Israel/2011/1

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.7 nævne afgørelse Afg/2011/26.

5.9.2.3 Ægteskab

Nævnet meddelte i **juni 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til et afghansk ægtepar samt deres barn fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger, der er født i 1982, er etnisk baluch og shia-muslim. Den kvindelige ansøger, der er født i 1985, er etnisk afghaner og shia-muslim. Ansøgenes forældre er fra Kandahar, Afghanistan, men den mandlige ansøger har boet det meste af sit liv i Mashdad, Iran, hvor den kvindelige ansøger er født. Ansøgerne har ikke været medlem af nogen politisk eller religiøs forening eller organisation eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de frygter den kvindelige ansøgers fader, som vil dræbe dem begge, da de *i efteråret* 2008 er blevet gift imod hans vilje. Faderen havde besluttet, at den kvindelige ansøger skulle giftes med en ældre mand, [...], hvilket faderen havde aftalt på forhånd. Faderen opsøgte *i foråret* 2010 den mandlige ansøger på hans arbejdsplads i Herat, hvor ansøgerne skjult fra faderen fra 2008 havde taget bolig. Faderen truede den mandlige ansøger med en kniv, hvorefter den mandlige ansøger flygtede sammen med den kvindelige ansøger og parrets fællesbarn via Iran og Tyrkiet til Danmark. Ansøgerne har henvist til, at de ikke kan opnå myndighedernes beskyttelse. Nævnet finder – i overensstemmelse med tilkendegivelsen fra Udlændingenservices re-

præsentant efter ansøgerne havde afgivet forklaring i nævnsmødet – at ansøgerne har fremstået detaljerede og troværdige, og at deres forklaringer må lægges til grund. Nævnet lægger vægt på, at den mandlige ansøger cirka seks måneder efter, at den kvindelige ansøger med sine forældre var vendt tilbage til Afghanistan, efter aftale med den kvindelige ansøger arrangerede den kvindelige ansøgers flugt fra hendes familie i Kandahar, og at begge ansøgere med hjælp fra den mandlige ansøgers familie tog bolig i Herat, hvor de blev gift i efteråret 2008. Der var ingen kontakt til den kvindelige ansøgers familie efter hendes flugt fra familien, før faderen indfandt sig på værkstedet. Nævnet lægger til grund, at den kvindelige ansøgers fader havde afgivet et bindende løfte om den kvindelige ansøger og derfor modtaget penge fra den omhandlede [...], som faderen havde besluttet, at den kvindelige ansøger skulle giftes med. Den kvindelige ansøgers fader indfandt sig i foråret 2010 på den mandlige ansøgers værksted og overfaldt ham med en kniv, hvilket blev forhindret af tilstedeværende, og idet den mandlige ansøger undslap fra værkstedet. Samme dag flygtede ansøgerne med hjælp fra den mandlige ansøgers familie fra Afghanistan via Iran sammen med deres datter, der er født i sommeren 2009. Henset hertil og til den alvorlige karakter af faderens efterstræbelser af ansøgerne, uagtet at disse i en længere periode havde søgt at leve i skjul for faderen i Herat, finder nævnet ikke, at det kan antages, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Afghanistan kan opnå myndighedsbeskyttelse mod tilsvarende overgreb. Ansøgerne findes derfor at være i risiko for overgreb eller umenneskelig behandling på en måde, som er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2011/106

Der kan som eksempler på stadfæstelser henvises til de i afsnit 3.7.1 nævnte afgørelser Afg/2011/91 og Afg/2011/92.

5.9.2.4 Skilsmisse og samlivsophævelse

Nævnet meddelte i **maj 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak. Oprindeligt indrejst i 1999 som familiesammenført med sin daværende ægtefælle. Ifølge ansøgerens forklaring til sagen blev ansøgerens og ægtefællens fællesbørn i begyndelsen af 2000'erne bortført til Irak af ægtefællen og ansøgers broder. Ansøgeren blev herefter skilt fra sin daværende ægtefælle og tog ophold hos sin broder i Danmark. Da broderen rejste tilbage til Irak i midten af 2000'erne, tvang han under trusler på livet ansøgeren til at rejse med, idet han ikke ville have, at hun opholdt sig alene i Danmark. Ansøgeren opholdt sig herefter hos forældrene i Irak sammen med broderen. I slutningen af 2000'erne blev ansøgeren gift på ny og boede sammen på ægtefællens bopæl i Irak, indtil de udrejste for at tage til Danmark. Under ophold i et andet europæisk land på rejsen gik ansøgeren og ægtefællen fra hinanden. Ansøgeren indrejste på ny i Danmark i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk turkmener fra Kirkuk i Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse forenin-

ger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at ansøgeren oprindeligt indrejste i Danmark *i slutningen af 1999*. Ved indrejsen var ansøgeren ikke i besiddelse af rejselegitimation. Hendes daværende ægtefælle, [...], blev *i begyndelsen af 1999* af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren blev *i slutningen af 1999* meddelt opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Denne opholdstilladelse blev *i foråret 2003* meddelt tidsubegrænset. Udlændingestyrelsen meddelte *i slutningen af 2002* ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Denne afgørelse stadfæstede Flygtningenævnet *i begyndelsen af 2004*. Ansøgeren blev *i sommeren 2004* meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1. Ansøgerens opholdstilladelse bortfaldt *i begyndelsen af 2010*. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at hun navnlig frygter at blive slået ihjel af sin familie, idet hun i 2009 har forladt sin ægtefælle efter andet ægteskab og siden har levet alene i Danmark. **Flygtningenævnets flertal** lægger i det hele ansøgerens forklaring om broderens og familiens voldelige behandling af hende til grund. Endvidere lægges det grund, at familien har bebrejdet hende, at hun har krænket familiens ære, og at familien har truet med at dræbe hende. Når der endvidere henses til, at ansøgeren er enlig kvinde, efter at hun har forladt sin anden ægtefælle, findes ansøgeren at have sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet er i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flertallet skal særligt bemærke, at det ikke er muligt for ansøgeren i hjemlandet at opnå myndighedernes beskyttelse. Flertallet bemærker, at ingen af de af ansøgeren påberåbte asylmotiver er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Irak/2011/16

Nævnet **stadfæstede i maj 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende et ægtepar fra Iran. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske tyrkere fra [...] i Iran. Den kvindelige ansøger har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den mandlige ansøger har sympatiseret med Mousavi. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at de ved en tilbagevenden til Iran frygter den kvindelige ansøgers tidligere ægtefælle, [...], der er kriminel og tidligere har truet ansøgerne med at slå dem ihjel. *Den tidligere ægtefælle* har desuden bortført den kvindelige ansøgers ældste datter. Ansøgerne frygter tillige den iranske regering, idet den mandlige ansøger har været tilhænger af Mousavi. *Den kvindelige ansøgers tidligere ægtefælle* har anmeldt den mandlige ansøgers politiske aktivitet til styret i Iran, herunder på urigtigt grundlag anklaget den mandlige ansøger for at have deltaget i en demonstration i forbindelse med Ashora, hvorefter den mandlige er blevet afhørt af politiet i fire til fem timer. Det lægges til grund, at ansøgerne er i konflikt med den kvindelige ansøgers tidligere ægtefælle [...], som flere gange er dømt for omfattende alvorlig kriminalitet, at *den kvindelige*

ansøgers tidligere ægtefælle efter sin løsladelse i 2008 i hjembyen [...] har chikaneret, truet og forulempet ansøgerne samt den kvindelige ansøgers forældre, at *den kvindelige ansøgers tidligere ægtefælle* er blevet dømt herfor, og at *den kvindelige ansøgers tidligere ægtefælle* har tilbageholdt [...], der er den kvindelige ansøgers datter i ægteskabet med *den kvindelige ansøgers tidligere ægtefælle*. Ansøgernes konflikt med *den kvindelige ansøgers tidligere ægtefælle* er en privatretlig konflikt, som ikke i sig selv kan begrunde asyl eller beskyttelsesstatus, og ansøgerne må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Det må herved tillægges vægt, at myndighederne efter det forelæggende materiale har retsforfulgt *den kvindelige ansøgers tidligere ægtefælle* vedrørende episoden i frisørsalonen og overfaldet på den kvindelige ansøgers forældre. Ansøgernes oplysninger om, at *den kvindelige ansøgers tidligere ægtefælle* skulle være beskyttet af myndighederne, beror alene på formodninger og kan ikke føre til et andet resultat. Den mandlige ansøger kan alene antages at have udført meget begrænsede politiske aktiviteter. Det må videre tillægges vægt, at han blev indkaldt til en kort afhøring hos politiet, og at politiet trods flere henvendelser fra den mandlige ansøger ikke har fulgt op på sagen. Hertil kommer, at ansøgerne udrejste problemfrit legitimeret med ægte pas. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgerne har været forfulgt ved udrejsten, eller at de ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgerne ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingenservices afgørelse.” Iran/2011/12

Der henvises endvidere til den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Iran/2011/21.

5.9.2.5 Førægteskabelige forhold

Nævnet **stadfæstede** i **april 2011** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren, der er født i 1987, er etnisk hazara født i [...] i Zabul-provinsen og shia-muslim af trosretning. Ansøgerens far døde af naturlige årsager, mens ansøgeren og hans familie boede i Afghanistan. I 1998 eller 1999 flyttede ansøgeren og hans familie til Quetta i Pakistan. Ansøgeren boede i Quetta frem til sin udrejse til Iran i 2006 eller 2007. Ansøgerens mor og hans yngre søskende bor fortsat på bopælen i Quetta. Ansøgeren, der efter udrejsten fra Pakistan opholdt sig i Iran i cirka to et halvt år, har ikke været medlem af et politisk eller religiøst parti, forening eller organisation eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren, der efter udrejsten fra Iran opholdt sig syv til otte måneder i Grækenland og fire til fem måneder i Italien, indrejste i Danmark *i foråret* 2010. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han er kæreste med en afghansk pige, [...], der er cirka to år yngre end ansøgeren, og som af sin afghanske familie er lovet væk til anden mand, at ansøgeren har haft samleje med sin kæreste, og at dette blev opdaget, hvorefter det kom *kærestens* familie til kendskab, hvorfor kærestens morbrødre, som *kæresten* bor

hos, vil slå ansøgeren ihjel. En af kærestens morbrødre, [...], har forsøgt at skyde ansøgeren på ansøgerens bopæl, hvorefter ansøgeren flygtede. Ved vurderingen af ansøgerens forklaring og intensiteten af den forfølgelse eller efterstræbelse, som ansøgeren henviser til som sit asylmotiv, lægger nævnet vægt på, at både *kæresten* og ansøgeren deltog i engelskundervisning og i cirka to til to og et halvt år tre til fire gange om ugen færdedes sammen på spadsereture på cirka en times varighed. Nævnet bemærker, at disse forhold for nævnet tyder på, at *kæresten* havde en vis frihed og selvstændighed. Nævnet finder, at ansøgerens forklaring om det afsluttende samleje med *kæresten* og hendes families kendskab hertil fremstår forskelligt motiveret og/eller oplyst. Til sagen har ansøgeren henvist til, at drenge iagttog dem uden tøj på og underrettede *kærestens* familie. Ifølge advokatindlægget og i nævnsmødet har ansøgeren henvist til *kærestens* ønske om, at hun derved kunne undgå ægteskabet med den ældre mand. Nævnet finder, at det i så fald må anses for at være hensigten, at samlejet skulle blive kendt. Nævnet finder, at ansøgerens forklaring om *morbroderens* skud, efter at ansøgeren havde åbnet en dør i porten en smule, ansøgerens øjeblikkelige flugt uden at underrette sin tilstedeværende familie, opholdet hos vennen og derefter en uge på en gravplads, som var et kendt mødested for agenter eller menneskesmuglere, og det efterfølgende ophold i Iran i cirka to og et halvt år, indebærer, at nævnet ikke kan lægge ansøgerens forklaring om intensiteten af den efterstræbelse, som ansøgeren påberåber sig, til grund. Forklaringen fremstår ikke efter sit indhold sandsynlig for nævnet, og det bemærkes, at ansøgerens udrejse fra Iran ikke skyldtes konkrete begivenheder, men var en følge af, at ansøgeren havde betalt sin gæld til agenten og havde økonomisk mulighed for at rejse videre. Nævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren er blevet efterstræbt af *kærestens* morbrødre efter ansøgerens ankomst til Europa, idet oplysningerne herom fremstår helt ubestyrkede. Da nævnet efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring ikke kan lægge til grund, at ansøgeren er efterstræbt på den måde, som han har forklaret, og idet bemærkes, at samlejet med *kæresten* foregik i Pakistan for knap fire år siden, finder nævnet det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved tilbagevenden til Afghanistan risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb eller umenneskelig behandling efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det forhold, at ansøgeren er etnisk hazara fra [...] i Zabul-provinsen findes ikke at kunne føre til en anden vurdering, idet de generelle forhold for etniske hazaraer i Afghanistan ikke anses for asylbegrundende. Det bemærkes herved, at ansøgerens udrejse til Pakistan skete for cirka 12 år siden og må anses for at være begrundet i de generelle forhold og familiens vanskelige økonomiske situation efter farens død. Flygtningesnævnet stadfæster herefter Udlændingeservices afgørelse.” Afg/2011/25

5.9.2.6 Seksuel orientering

Nævnet **stadfæstede i marts 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk mulanga og kristen fra Najjankumbi, Uganda. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger, men han har været frivillig for en organisation ved navn [...]. Ansøgeren søgte i foråret 2009 visum til Danmark. *Organisationen* arrangerede ansøgerens rejse til Danmark i sommeren 2009. I Danmark har han været på et højskoleophold i [...]. Han søgte asyl i sommeren 2010. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel i Uganda som følge af, at han er homoseksuel. Ansøgeren har i flere år *udøvet en sport* i hjemlandet. Fra 2005 til 2007 havde han et forhold til sin daværende *chef*, som har været plaget af rygter om homoseksualitet i medierne mv. Der har også i flere år været rygter om, at ansøgeren er homoseksuel og om forholdet til *chefen*. *Fans* har derfor generet ham på forskellig vis. I 2007 brækkede fans hans arm. Året efter ødelagde fans af samme grund hans vens bil. Både forholdet til *chefen* og ansøgerens homoseksualitet fremgår ifølge ansøgeren af en avisartikel fra sommeren 2009. Derefter holdt han op med at *udøve sin sport* og skjulte sig hos sin moder. I sommeren 2009 deltog han dog i en klankamp, der blev omtalt i medierne. Fra sommeren 2009 har han været i livsfare i Uganda. I slutningen af 2009 er hans moder blevet jaget ud af sit hus, fordi hun havde skjult ansøgeren. Hans lejlighed blev smadret i *begyndelsen af* 2010. Der kan efter Flygtningenævnets opfattelse være betydelig usikkerhed om, hvorvidt alle de af ansøgeren omtalte episoder reelt har sammenhæng med rygter om hans seksualitet. Flygtningenævnet kan imidlertid lægge til grund, at fans ved mange lejligheder har råbt efter ham, og herunder kommet med hentydninger til hans seksualitet og forbindelse til *chefen*, der ligeledes ifølge rygter er homoseksuel. Ansøgeren må således, som mange andre homoseksuelle fra Uganda, antages at have haft forskellige vanskeligheder grundet sin seksuelle orientering, og ansøgeren kan i den forbindelse have haft særlige problemer, fordi han er en offentlig kendt person. De ugandiske myndigheder har imidlertid aldrig vist hans seksuelle orientering interesse, og ansøgeren har kunnet udrejse legalt af Uganda. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet heller ikke, at de chikanerier i form af tilråb samt et overfald i 2007, som fans har udsat ansøgeren for, har haft en sådan intensitet og sådant omfang, at han på grund af sin homoseksualitet ved en tilbagevenden til Uganda vil være i reel risiko for at blive udsat for forfølgelse omfattet af flygtningekonventionen, eller overgreb som han efter udlændingelovens § 7, stk. 2, har krav på beskyttelse mod. Det er indgået i vurderingen heraf, at ansøgerens navn i medierne højst ved en enkelt lejlighed har været sat i forbindelse med rygterne om den homoseksuelle *chef*, samt at ansøgeren efter artiklen stillede op i en medieomtalt *kamp*. Endvidere er der henset til, at ansøgeren først fandt grundlag for at søge asyl knap ét år efter ankomsten til Danmark og efter to gange i Danmark at have fået forlænget sin opholdstilladelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Uganda/2011/2

Nævnet **stadfæstede i april 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik og er statsborger i Afghanistan. Han er født og opvokset i Teheran i Iran, og han har aldrig været i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har under samtalen med Udlændingesservice som asylmotiv blandt andet henvist til, at han frygter sin stedfader, som er narkoman og har slået ansøgeren. Han har endvidere henvist til, at han ikke har mulighed for at gå i skole og heller ikke kan opnå ID-dokumenter i Iran. Ansøgeren har til advokatindlægget supplerende forklaret, at han er homoseksuel, og at han som følge heraf vil være i risiko for forfølgelse fra de afghanske myndigheder. Endvidere vil han som følge af sin homoseksualitet være i risiko for overgreb fra stedfaderens familie, som efter hans moders oplysninger er flyttet tilbage til Panjeer-provinsen i Afghanistan. Dette har han fået at vide af sin moder, mens han opholdt sig i Østrig. Årsagen til, at han ikke har fortalt om sin homoseksualitet hverken til de østrigske myndigheder eller til Udlændingesservice, er navnlig genert-hed. Flygtningenævnet kan efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaringer og efter en vurdering af ansøgerens person under nævnsmødet lægge til grund for sagen, at ansøgeren i seks til syv måneder forud for sin udrejse af Iran har haft et homoseksuelt forhold til en nabodreng i Teheran. Flygtningenævnet bemærker dog, at det påhviler en asylansøger at meddele samtlige relevante oplysninger til brug for sin asylsag, jf. udlændingelovens § 40. Flygtningenævnet lægger ved afgørelsen vægt på, at ansøgeren aldrig har været i Afghanistan. Ansøgeren har ikke sandsynliggjort, at han som følge af sin homoseksualitet vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse i Afghanistan, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren har ej heller sandsynliggjort, at han under de foreliggende omstændigheder ved at tage ophold i Afghanistan vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, så længe han ikke tager ophold i Panjeer provinsen, hvor hans stedfaders familie opholder sig. De generelt vanskelige forhold for homoseksuelle som minoritetsgruppe i Afghanistan kan ikke føre til noget andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2011/27

5.10 Menneskehandel

Danmark har undertegnet og ratificeret FN-konventionen fra 2000 om transnational organiseret kriminalitet samt tilhørende protokol om handel med mennesker, herunder særligt kvinder og børn (Palermo-protokollen). Danmark har endvidere undertegnet og ratificeret Europarådets konvention fra 2005 om indsatsen mod menneskehandel.

Med henblik på at bekæmpe handel med mennesker i Danmark iværksatte regeringen i 2002 den første nationale handlingsplan til bekæmpelse af handel med mennesker, som blev suppleret af et tillæg i 2005. Efterfølgende er der blevet vedtaget to flerårige natio-

nale handlingsplaner til bekæmpelse af handel med mennesker, hvoraf den seneste dækker perioden 2011-2014. Handlingsplanerne sætter fokus på både forebyggende, støttende og efterforskningsmæssige aktiviteter samt en øget koordinering af samarbejdet mellem politiet, de sociale myndigheder og involverede organisationer. De af handlingsplanen 2007-2010 følgende ændringer af udlændingeloven blev gennemført ved lov nr. 504 af 6. juni 2007. Visse af ændringerne var endvidere nødvendige for, at Danmark den 19. september 2007 kunne ratificere Europarådets konvention om indsatsen mod menneskehandel med ikrafttræden pr. 1. februar 2008. I marts 2012 blev straffeloven ændret for at bringe dansk lovgivning i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/36/EU om forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel og beskyttelse af ofre herfor.

Det fremgår af regeringens handlingsplaner, at langt den største del af de mennesker, der bliver handlet til Danmark, er kvinder. Man er dog også stødt på enkelte børn, der har været handlet til Danmark.

Det kan være vanskeligt at identificere kvinder og børn, der er menneskehandlet, da de ofte er tilbageholdende med at søge hjælp og støtte fra de danske myndigheder og med at bidrage til en afdækning af deres sag.

Udlændinge, som er ofre for menneskehandel, er omfattet af Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse. Udlændingestyrelsen skal efter udlændingeloven sørge for indkvartering, sundhedsbehandling og underhold og – såfremt der ikke kan opnås opholdstilladelse her i landet – i samarbejde med relevante organisationer og myndigheder i videst mulig omfang sørge for, at alle ofre for menneskehandel får et tilbud om en veltilrettelagt og forsvarlig modtagelse i hjemlandet. Rigspolitiets Udlændingeafdeling forestår udsendelsen af udlændingen fra Danmark i samarbejde med International Organisation for Migration, der skal assistere den del af den forberedte hjemsendelse, der skal foregå i hjemlandet.

Hvis en udlænding, der har ulovligt ophold i Danmark, bliver vurderet af Udlændingestyrelsen til at have været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen for den pågældende til 30 dage, medmindre særlige grunde taler imod. Hvis særlige grunde taler for, eller hvis udlændingen samarbejder med myndighederne om en forberedt hjemsendelse, kan udrejsefristen efter anmodning forlænges op til 100 dage. Der kan herved henvises til udlændingelovens § 33, stk. 14. Denne periode, reflektionsperioden, skal bruges til at forberede udlændingens hjemrejse.

Det forhold, at man har været udsat for menneskehandel, er isoleret set ikke asylbegrundende. Der kan imidlertid ud fra en konkret vurdering gives asyl i tilfælde, hvor der f.eks. er en høj grad af profilering – herunder gennem presseomtale og ved oplysninger fra ansøgeren til myndighederne i Danmark, som fører til anholdelse af bagmænd bag menneskehandlen – der vil føre til, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i reel risiko for asylrelevant forfølgelse. Der henvises til formandskabets 16. beretning (2007), afsnit 5.8, samt formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 5.10.

Flygtningenævnet har i 2011 behandlet et mindre antal sager, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering. Som eksempler på sager, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Den Dominikanske Republik. Indrejst 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har om sin nationalitet forklaret, at hun både har tilhørsforhold til Den Dominikanske Republik og til Haiti, men hun har forklaret divergerende om, hvor længe og i hvilke perioder hun har boet hvilket sted. Flygtningenævnet tiltræder imidlertid, at ansøgeren skal bedømmes i forhold til Den Dominikanske Republik, hvor hun efter sin seneste forklaring er født, og hvor hun også under hele sagen har forklaret, at hun er udrejst fra, ligesom hendes mor stammer derfra. Ansøgeren har som asylmotiv gjort gældende, at hun ved en tilbagevenden vil være i risiko for på ny at blive tvunget ud i prostitution, ligesom sønnen er i risiko for at blive bortført. Ansøgeren har herved gjort gældende, at hun ikke har reel mulighed for at søge myndighedernes beskyttelse, og at betingelserne for opholdstilladelse derfor er opfyldt. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv, og hun har ikke haft noget modsætningsforhold til myndighederne i Den Dominikanske Republik. I overensstemmelse med Udlændingesservices afgørelse af *begyndelsen af* 2010 lægges det til grund, at ansøgeren må betragtes som handlet, og at formålet med, at hun blev bragt til Danmark, var, at hun skulle arbejde som prostitueret. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren har afgivet en divergerende og til dels usammenhængende forklaring om, hvordan hun er kommet ud i prostitution, og hvorledes hun er kommet til Danmark. Flygtningenævnet lægger imidlertid på baggrund af forklaringen til grund, at ansøgerens og sønnens konkrete problemer alene har relation til den ene familie, som hun og hendes nu afdøde far har arbejdet for i mange år, og hvis aktuelle opholdssted hun ikke er bekendt med. Der er tillige tale om en privatretlig konflikt, og Flygtningenævnet finder, at ansøgeren må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse, hvis der på ny opstår problemer med den pågældende familie. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at det fremgår af baggrundsmaterialet, herunder Trafficking in Persons Report af 1. juni 2009 fra U.S. Department of State, at myndighederne i Den Dominikanske Republik har forøget de-

res bestræbelser på at hindre menneskehandel og støtte ofre, ligesom myndighederne støtter de eksisterende NGO'er, der driver beskyttelsescentre for handlede kvinder. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingenservices afgørelse." Den Dominika. Rep./2011/1

Nævnet **stadfæstede i maj 2011** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk benin og kristen af trosretning fra Benin City i Nigeria. Ansøgeren har aldrig været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at der blev fundet olie i familiens landsby, og at ansøgerens ægtefælle i den anledning indsamlede penge med henblik på at udvikle lokalområdet. Ægtefællen stjal de indsamlede penge, hvorfor han blev dræbt og hans hus brændt ned. Indbyggerne fra lokalområdet har senere truet ansøgeren på livet, idet de urigtigt tror, at ansøgeren er i besiddelse af de indsamlede penge. Ansøgeren har videre henvist til, at hun i Danmark blev tvunget til prostitution af en kvinde benævnt [...], og at *kvinden* efterstræber ansøgeren, fordi hun har nægtet at betale *kvinden* 50.000 euro for rejsen ved at fortsætte med at arbejde som prostitueret. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at ansøgeren har været udsat for menneskehandel, som hun har forklaret. Ansøgerens forklaring herom giver ikke grundlag for at antage, at den nævnte *kvinde* fortsat efterstræber ansøgeren som følge af, at ansøgeren nægtede at afbetale sin gæld ved prostitution. Der er endvidere tale om en privatretlig konflikt, og det må antages, at ansøgeren i hjemlandet vil kunne få fornøden beskyttelse af myndighederne og eventuelt hjælp af NAPTIP og private organisationer. Flygtningenævnet kan endvidere lægge til grund, at ansøgeren er flygtet fra sit hjemland af frygt for, at beboerne ville efterstræbe hende som følge af hendes ægtefælles forbrydelse. Ansøgeren har fremlagt en avisartikel herom fra *en nigeriansk avis*, dateret i *efteråret 2007*. Flygtningenævnet har gennem Udenrigsministeriet fremskaffet en kopi af den originale udgave af samme avis. Det har herved vist sig, at næsten hele avisen er identisk med den kopi, ansøgeren har fremlagt, hvorimod side 7 har et helt andet indhold. Flygtningenævnet kan derfor ikke lægge til grund, at ansøgeren har været omtalt i den nævnte avis. Det kan derfor heller ikke lægges til grund, at hun eftersøges andre steder end i hjemlandsbyen af lokale beboere. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren også i den forbindelse må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse og til eventuelt at tage ophold et andet sted end i hjemområdet. Efter det anførte finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingenservices afgørelse." Nige/2011/2

5.11 Private konflikter og agents of persecution

Efter Flygtningenævnets praksis anses private konflikter som udgangspunkt ikke for at være asylbegrundende.

Private konflikter og chikane fra privatpersoner eller grupper af privatpersoner, herunder væbnede grupper, kan dog antage et sådant omfang og være af en sådan intensitet, at det anses for forfølgelse.

Det er en forudsætning for meddelelse af asyl, at overgreb eller chikane fra privatpersoner er af asylrelevant karakter. Dette vil eksempelvis være tilfældet, såfremt handlingerne er begrundet i ansøgerens religiøse eller etniske tilhørsforhold, eller hvis ansøgeren risikerer overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af asyl, at en befolkningsgruppes handlinger enten er myndighederne bekendt og tilskyndes eller tolereres af disse, eller at myndighederne afviser eller er ude af stand til at yde effektiv beskyttelse mod sådanne handlinger, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus pkt. 65.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har lagt til grund, at ansøgeren ikke vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse mod overgreb fra privatpersoner eller væbnede grupper, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet meddelte i **februar 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik og sunni-muslim fra landsbyen [...] i Kabul-provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i hjemlandet var ansat i en ledende stilling som regnskabsansvarlig i et ministerium. Ministeriet samarbejdede med udenlandske, herunder danske, myndigheder og organisationer. *I begyndelsen af 2010*, da ansøgeren var på vej hjem fra arbejde, blev han opsøgt af Taliban, der forsøgte at tvinge ham til at medtage en bombe i sin bil til ministeriet. Ansøgeren flygtede umiddelbart herefter sammen med sin familie til ægtefællens forældre i Kabul, hvorefter ansøgeren udrejste af Afghanistan umiddelbart herefter. **Flygtningenævnets flertal** finder, at ansøgerens forklaring har fremstået konsistent, detaljeret og overbevisende, hvorfor forklaringen lægges til grund. Flertallet lægger herefter vægt på, at ansøgeren, der fra 2004 var ansat i ministeriet, i 2009 avancerede til [...] og dermed opnåede en betroet stilling i ministeriet. Ansøgeren har forklaret om parkeringstilladelsen, at den blev givet til medarbejdere, som ministeriet stolede på. Flertallet finder, at ansøgerens forklaring om de tre personer, der *i begyndelsen af 2010* standsede ansø-

geren, da han nærmede sig sin bopæl i bilen og truede ham under nævnelse af ansøgerens navn, arbejdssted og familiens bopæl, bestyrket ved det forklarede af ansøgeren om, at han samme nat i samråd med ægtefællen forlod hjemmet i landsbyen sammen med familiens tre mindreårige børn og herefter tog ophold hos svigerforældrene i Kabul. Ansøgeren har forklaret nærmere om den hurtige tilvejebringelse af USD 15.000 til brug for udrejsen via en agent, som svigerfaderen skaffede kontakt til, og om ansøgerens families fortsatte ophold mest inden døre hos svigerforældrene i Kabul, ligesom børnene ikke deltog i skolegang. Flertallet lægger på denne baggrund til grund, at ansøgeren var udsat for konkrete og alvorlige trusler på livet, herunder mod ansøgerens familie, såfremt ansøgeren nægtede at samarbejde med Taliban, og flertallet finder efter en samlet vurdering af ansøgerens oplysninger, at det ikke kan kræves, at ansøgeren på denne baggrund kan henvises til at søge de afghanske myndigheders beskyttelse. Flertallet har herved lagt vægt på, at ansøgerens familie ligeledes blev truet, og at ansøgeren efter sin stilling anses for at være en person, der har haft en vis profilering. Flygtninge-nævnets flertal finder derfor, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtninge-nævnet meddeler derfor ansøgeren asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Afg/2011/8

Nævnet meddelte i **maj 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. Sagen er sambehandlet med sagen vedrørende ansøgerens broder. **Flygtninge-nævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun fra Logar-provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter Taliban, idet farbroderen arbejdede for det afghanske sikkerhedspoliti. Ansøgeren frygter desuden [...] – familien til en person, som blev dræbt under et angreb på ansøgerens farbroders hus. Ansøgeren har nærmere henvist til, at farbroderens hus i Logar-provinsen, hvor ansøgeren boede sammen med sin broder, samt efterfølgende huset i Kabul ved tre episoder blev angrebet af Taliban. Ved det andet af disse angreb blev en person fra Taliban dræbt og flere såret. Den dræbte talebaner kom fra en angivelig magtfuld familie eller stamme, [...] -familien. Ved den tredje episode i Kabul blev ansøgerens tante såret af en indkastet granat. Forud var der spurgt efter ansøgerens farbroder, ansøgeren og hans storebroder. Ansøgeren har desuden henvist til, at farbroderens hus i Logar-provinsen nedbrændte efter en påsat ildebrand. Ansøgeren har endvidere oplyst, at farbroderen og dennes søn blev dræbt i Kabul *ultimo* 2010. Ansøgeren frygter endvidere de generelle forhold i landet. Flygtninge-nævnet finder, at ansøgerens forklaring til sagen, til den beskikkede advokat ifølge advokatens indlæg og under nævnsmødet på alle væsentlige punkter har været overensstemmende, ligesom forklaringen har været overensstemmende med oplysningerne fra ansøgerens broder. Ansøgerens forklaring lægges derfor til grund. Ved vurderingen af ansøgerens konflikt tillægger nævnet det væsentlig betyd-

ning, at ansøgeren og hans broder er opvokset hos farbroderen og må anses for at være en integreret del af farbroderens husstand. Nævnet lægger til grund, at Taliban, efter at have sendt trusselsbreve, angreb farbroderens hus i Logar, hvor ansøgeren og hans broder deltog i væbnet forsvar af huset. En talebaner blev dræbt og flere blev såret. Dette viste sig efterfølgende, idet angrebet skete, mens det endnu var mørk, og ansøgeren ved ikke, om han ramte nogen af angriberne. Angrebet medførte, at farbroderen med hele sin husstand dagen efter flyttede til Kabul, hvor de tog ophold hos farbroderens bekendte i dennes flerfamilies hus. Efter cirka ni måneder blev huset i Kabul angrebet. Ukendte personer spurgte ved navn efter farbroderen, ansøgeren og dennes broder, men det var tanten, der besvarede henvendelsen. Umiddelbart efter blev en håndgranat kastet ind over muren til ejendommen, og tanten blev såret og hospitalsindlagt i tre uger. Nævnet bemærker, at ansøgerens forklaring om sin placering og egne handlinger – både i forbindelse med angrebet på huset i Logar og i forbindelse med angrebet på huset i Kabul har fremstået detaljeret og uden overdrivelser. Nævnet lægger til grund, at ansøgeren og hans broder, da farbroderen bad dem fraflytte hans husstand, efter et kort ophold hos deres søster i Kabul udrejste illegalt til Iran for at undgå Taliban, men at de blev pågrebet og blev tilbagesendt. Efter endnu engang forgæves at have søgt at tage ophold i Iran, og hvor ansøgeren og hans broder på ny var blevet tvangsmæssig tilbagesendt, opholdt de sig få uger i Kabul hos deres søster, hvorunder de besøgte deres farbroder, til hvem de solgte deres jordbesiddelser for at finansiere deres udrejse til Europa. Nævnet lægger til grund, at farbroderen og dennes cirka fjorten-årige søn er blevet dræbt *ultimo* 2010, således som de i nævnsmødet fremlagte kopier af myndighedserklæringer herom viser, idet det bemærkes, at ansøgerens forklaringer om tidspunktet for farbroderens død, modtagelsen af oplysningen herom i Danmark, og de fremlagte dokumenter, har fremstået overensstemmende. På denne baggrund finder nævnet, at ansøgeren og hans broder må anses for at være en del af den konflikt, som farbroderen, der arbejdede for sikkerhedsmyndighederne, indgik i, og at ansøgerne ved en tilbagevenden til Afghanistan, herunder Kabul, fortsat kan risikere overgreb eller umenneskelig behandling, som de afghanske myndigheder ikke kan yde fornøden beskyttelse imod. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren har krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter denne bestemmelse.” Afg/2011/101 og Afg/2011/102

Nævnet meddelte i **juni 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Somalia Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er somalisk statsborger, etnisk mirifley underklan galadi og muslim fra Mogadishu. Ansøgeren har aldrig været medlem af eller aktiv for et politisk eller religiøst parti, organisation eller forening. Ansøgeren har som sit asylmotiv henvist til, at hun og en veninde i *vinteren* 2008, da de arbejdede på en etiopisk militærbase, blev kidnappet af seks personer fra

al-Shabaab, at hun efter seks dage blev dømt til døden af tre dommere fra al-Shabaab, hvorefter hun flygtede fra det fængsel, hun blev tilbageholdt i, og at hun derfor ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive dræbt af al-Shabaab. Ansøgeren har i det væsentlige afgivet en konsistent og sammenhængende forklaring under sagens behandling. Flygtningenævnet finder ikke at kunne forkaste ansøgerens forklaring. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren er blevet kidnappet af al-Shabaab og tilbageholdt og afhørt i fem dage, og at hun herefter blev dømt til døden af en al-Shabaab-domstol, hvorefter hun flygtede i forbindelse med, at fængslet blev angrebet af de somaliske myndigheder/de etiopiske styrker. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgerens veninde kort efter flugten blev dræbt af al-Shabaab, og at al-Shabaab opsøgte ansøgerens bopæl i Mogadishu. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren risikerer overgreb fra al-Shabaabs side ved en tilbagevenden til Somalia. Flygtningenævnet finder ikke, at de somaliske myndigheder vil kunne beskytte ansøgeren mod disse overgreb. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Somalia vil være i en konkret risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Efter det foreliggende finder Flygtningenævnet ikke, at det er sandsynliggjort, at ansøgeren tidligere har opnået opholdstilladelse i *et andet europæisk land*. Ansøgeren meddeles derfor asyl, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2.” Som/2011/4

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Afg/2011/35, de i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelser Afg/2011/4, Uganda/2011/1, Afg/2011/52 og Afg/2011/71 samt den i afsnit 3.4 nævnte afgørelse Afg/2011/90.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl til en ansøger, der oplyste at være i risiko for overgreb fra privatpersoners eller væbnede grupper side, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er afghansk statsborger fra Kabul, etnisk pashtun og sunni-muslim af trosretning. Ansøgeren boede i Kabul de første tre år af sit liv, hvorefter han flyttede til Pakistan og tog ophold hos sin onkel, idet hans forældre døde under et bombardement i Kabul. Ansøgeren boede herefter i Pakistan frem til sin udrejse. Ansøgeren har angående sit asylmotiv henvist til, at han har gennemført fem og et halvt års koranskole, hvorefter han var klar til at fungere som selvmordsbomber i Afghanistan, at Taliban har optaget et videoklip af ham under hans ophold på koranskolen, og at han ikke ønskede at være selvmordsbomber og flygtede fra koranskolen, hvorfor Taliban nu ønsker at slå ham ihjel. Ansøgeren har om sin baggrund forklaret, at hans far, inden han døde for mere end ti år siden, skulle have været tilknyttet Taliban som

kommandant i Afghanistan. Ansøgeren er opvokset hos sin morbror i Pakistan, fra han var tre år gammel. Hverken ansøgeren eller morbroren har været tilknyttet politiske grupper eller bevægelser. Ansøgeren flygtede fra den Talibangruppe, som i en måned havde oplært ham og fire andre unge mænd til selvmordsbombere. Ansøgeren havde ikke noget problem ved at rømme. Samlet set finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke kan anses for særligt profileret i forhold til Taliban. Flygtningenævnet finder det usandsynligt, at Taliban har vilje og evne til at opsøge og efterstræbe ansøgeren, som efter det anførte må anses for en uprofileret og generelt uinteressant person for Taliban. Det findes således ikke sandsynligt, at Taliban vil anvende ressourcer til målrettet at eftersøge ansøgeren i Afghanistan. Ansøgeren har efter Flygtningenævnets opfattelse ikke et modsætningsforhold til de afghanske myndigheder. Det er således ikke sandsynligt, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller for at blive udsat for forhold, som er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2011/94

Nævnet **stadfæstede i marts 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende et ægtepar fra Serbien. Ansøgerne indrejste i 2009. Ansøgerne havde tidligere fået afslag på asyl i Frankrig, Tyskland og Østrig og havde umiddelbart før indrejsen til Danmark søgt asyl i Sverige og Finland, men afventede ikke svar fra myndighederne. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger er etnisk roma fra *en by udenfor Beograd* i Serbien. Den kvindelige ansøger er etnisk serber *fra samme by*. Ansøgerne har ikke været medlemmer af nogle politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har boet sammen siden 2005. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de i *hjembyen* har været udsat for chikanerier og overfald fra skinheads, herunder i de 15 dage i *sommeren 2009*, hvor de senest har boet i *hjembyen*, hvor skinheads trængte ind i deres bolig. Den mandlige ansøger blev ved den lejlighed slået, fik tænder slået ud og blev urineret på. Den kvindelige ansøger blev voldtaget. Overfaldet og de mange chikanerier er begrundet i den mandlige ansøgers etnicitet. Parret udrejste kort tid efter overfaldet. Skinheads har også tidligere udsat den mandlige ansøgers sønner for vold i *hjembyen* i 2001 og i begyndelsen af 2002. I *begyndelsen af 2002* blev én af mandens sønner endvidere skudt i *hjembyen* og er derfor invalid. Den mandlige ansøger har flere gange, senest primo 2002, anmeldt overgrebene til det lokale politi i *hjembyen*, der ikke synes at have foretaget relevant politimæssig efterforskning i den anledning. Han er ikke blevet behandlet med respekt af politiet, og det lokale politi har ved mindst én lejlighed slået ham. Han har derfor ikke fundet det formålstjenligt senere at rette henvendelse til politiet. Den kvindelige ansøgers bedstemor har omkring fem dage inden voldtægten anmeldt til politiet, at der er blevet råbt efter den kvindelige ansøger. Politiet tog sig ikke af det. Politiet rettede henvendelse til hospitalet, hvor den kvindelige ansøger var indlagt efter voldtægten. Der er tilsyneladende ikke foretaget nogen anholdelser efter voldtægten. Ansøgerne har på intet tids-

punkt klaget over det lokale politi. I store dele af perioden fra 2002 til 2004 boede den mandlige ansøger i *en by i det sydvestlige Serbien*, og parret boede sammen i *denne by* fra 2006 til medio 2009. Ansøgerne holdt lav profil i *byen* og kom ikke meget ud. De blev ikke udsat for egentlige overgreb, mens de boede i *byen i det sydvestlige Serbien*, men der blev dog flere gange råbt efter dem. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgernes forklaringer til grund. Forholdene for romaer kan være vanskelige i Serbien, men det kan dog, efter nævnets opfattelse, ikke lægges til grund, at de overordnede serbiske myndigheder understøtter eller accepterer overgreb mod romaer, eller at de overordnede serbiske myndigheder ikke vil yde relevant beskyttelse mod overgreb. Ansøgerne må derfor ved overgreb henvises til at rette henvendelse til de overordnede serbiske myndigheder. Herefter, og med bemærkning om, at de omtalte alvorligste svigt fra det lokale politi skulle være foregået for en hel del år siden, samt at ansøgerne ikke har været udsat for egentlige overgreb, mens de har boet andre steder end i *hjembyen*, hvortil de ikke længere har tilknytning, finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Serbien risikerer at blive udsat for en sådan forfølgelse, at de opfylder betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7 stk. 1, eller at de har behov for beskyttelse mod overgreb som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingetjenerens afgørelse.” Serb/2011/2

Nævnet **stadfæstede i september 2011** Udlændingetjenerens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og muslim af trosretning fra *en navngiven by i Afghanistan*. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at bliver slået ihjel af Taliban, fordi hun underviste landsbyens børn i at læse og skrive. Ansøgeren er blevet opsøgt adskillige gange, ligesom hun har modtaget to trusselsbreve om, at Taliban ville brænde skolen ned og slå hende ihjel. Skolen er nu lukket efter hendes udrejse, og Taliban har efterfølgende kun rettet henvendelse en gang. Flygtningenævnet finder ikke, at den påberåbte konflikt med Taliban er af en sådan karakter og intensitet, at det kan sidestilles med en asylbegrundende forfølgelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lægger blandt andet vægt på, at ansøgeren uanset de mange henvendelser fortsatte sin undervisning. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at truslerne fra Taliban ikke udviklede sig over den toårige periode, og at Taliban ikke i den periode trængte ind i huset eller skolen. Der lægges i den forbindelse vægt på, at ansøgeren, uanset udrejser til Pakistan, flere gange vendte tilbage til landsbyen, hvor hun fortsatte sin undervisning. Det må endvidere indgå i vurderingen, at ansøgeren først udrejste efter, at hun havde fået et afslag på familiesammenføring, ligesom hun først søgte asyl efter nogen tids ophold her i landet. Samlet finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i en reel

risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtninge­nævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2011/42

Nævnet **stadfæstede i oktober 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtninge­nævnet** udtalte: ”An­ søgeren er muslim og etnisk pashtun fra landsbyen [...] i Nanghahar-provinsen, Afgha­ nistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af sin farbroder og dennes sønner på grund af en jordkonflikt. Ansøgeren har til støtte herfor anført, at hans fader forsvandt for omkring fem år siden, og at han som søn arvede jor­ den efter ham. Farbroderen ville have ansøgeren til at afgive jorden til ham, hvilket ansøgeren nægtede. Jirgaen gav ansøgeren ret i, at jorden tilkom ham. Fire dage efter Jirgaens afgørelse kom farbroderen og tre af hans sønner til huset for at få ansøgeren til at underskrive en jordoverdragelse. Da ansøgeren nægtede, slog farbroderen ham og hans moder. Ansøgeren blev slået bevidstløs, mistede sit ene øje og brækkede næsen. Han kom til en klinik, hvorfra han tog hen til en af morbroderens bekendte og holdt sig skjult. Her opsøgte farbroderen ham og brækkede hans arm, hvorefter ansøgeren udrej­ ste. Flygtninge­nævnet kan ikke lægge ansøgerens nye forklaring, der først er fremkom­ met for den beskikkede advokat og Flygtninge­nævnet, om, at farbroderen havde til­ knytning til Taliban, til grund. Nævnet bemærker, at forklaringen er i direkte modstrid med ansøgerens forklaring i Udlændingesservice, hvor det fremgår, at han ikke vidste, hvor farbroderen tog hen. Flygtninge­nævnet kan endvidere ikke lægge til grund, at farbroderen har haft en særlig magtfuld position i lokalområdet. Nævnet bemærker herved, at ansøgeren fik medhold i Jirgaen vedrørende jordkonflikten. Flygtninge­næv­ net lægger til grund, at farbroderen har søgt at få ansøgeren til at overdrage jorden til sig, og at farbroderen i den anledning har opsøgt ansøgeren på bopælen nogle gange. Nævnet lægger ligeledes til grund, at ansøgeren og farbroderen og farbroderens sønner kom i slagsmål i den anledning, hvorved ansøgeren blev påført forskellige skader som forklaret. Flygtninge­nævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om, at farbroderen sammen med en søn og to andre opsøgte ansøgeren i [...], til grund. Nævnet bemærker herved, at ansøgerens forklaring om omstændighederne ved episoden ikke har været overbevisende. Flygtninge­nævnet finder ikke, at det kan antages, at jordkonflikten har et sådant omfang, at ansøgeren er i reel risiko for overgreb fra farbroderens side. Ansø­ geren opfylder således ikke betingelserne for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Da grunden til de overgreb, ansøgeren har været udsat for, ikke er omfattet af flygtningekonventionen, finder denne ikke anvendelse. Flygtninge­nævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Afg/2011/63

Nævnet **stadfæstede i oktober 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er soranitalende kurder fra Kirkuk og muslim. Han har ingen tilknytning til KRI, hvor han aldrig har været. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive dræbt af *en oprørsgruppe*, der i *efteråret 2008* truede ham telefonisk og 8 dage senere ved en sms. Ansøgeren arbejdede på daværende tidspunkt som vagt ved et oliefelt nord for Kirkuk, hvor der var amerikanske og britiske tropper. Organisationen forlangte, at han ophørte hermed. To måneder senere fik han et trusselsbrev med et lignende indhold. I *efteråret 2009* blev ansøgeren overflyttet til oliefeltet [...] syd for Kirkuk. De lokale arabere skød flere gange mod ansøgeren og de andre vagter, der blev kaldt forrædere. De lokale forlangte, at vagterne ikke fortalte deres overordnede, at det var dem, som stjal olie og lagde vejsidebomber. Ansøgeren ophørte med at arbejde som vagt i *foråret 2010* og forlod Irak i *efteråret 2010*. Flygtningenævnet finder ikke, at det kan lægges til grund, at utilfredsheden med vagterne fra de lokale landsbyboere særskilt var rettet mod ansøgeren, der næppe har været særligt profileret. Det kan herefter ikke antages, at ansøgeren nu er udsat for risiko for forfølgelse fra disse landsbyboere. Ved vurderingen af de trusler om, at ansøgeren skulle ophøre med at være vagt for udlændinge, som ansøgeren oplyser, at han i 2008 har fået fra *en oprørsgruppe*, må indgå, at ansøgeren efter truslerne blev boende i sin hidtidige bolig i Kirkuk. Hertil kommer, at ansøgeren ikke selv tog truslerne mere alvorligt, end at han opgav at gennemføre politianmeldelsen heraf i 2008, alene fordi der var travlt på politistationen den dag i 2008, hvor han mødte op for at anmelde forholdet. Endvidere må henses til, at ansøgeren i over et år fortsatte med vagtarbejdet og rejste frem og tilbage til arbejdspladsen med offentlige transportmidler, uden at bevægelsen fulgte op på truslen. Der er herunder ikke konkrete omstændigheder, der tyder på, at bevægelsen har eftersøgt ansøgeren hverken før eller efter, at ansøgeren ophørte med at være vagt i *foråret 2010* og udrejste i *efteråret 2010*. Samlet set finder Flygtningenævnet herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak er i en reel risiko for at blive udsat for sådanne overgreb, at han opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Irak/2011/14

Der kan herudover henvises til de i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelser Afg/2011/2, Afg/2011/67, Afg/2011/66, Afg/2011/70, Afg/2011/68 og Afg/2011/31.

5.12 Internt flugalternativ (IFA)

Det er i praksis antaget, at en asylansøger ikke har behov for international beskyttelse imod risiko for forfølgelse, hvis ansøgeren vil kunne undgå denne forfølgelse eller opnå beskyttelse et sted inden for sit hjemlands grænser, og hvis det vil være rimeligt at henvise ansøgeren til dette. Frygten for forfølgelse udstrækker sig ikke nødvendigvis til hele hjemlandets territorium, hvorfor det under visse forudsætninger vil kunne kræves, at den pågældende ansøger tager ophold i en anden del af hjemlandet, hvor forfølgelsen kan undgås. Der vil i sådanne tilfælde eksistere et internt flugalternativ (Internal Flight Alternative – IFA).

For en nærmere beskrivelse af nævnets praksis for anvendelse af IFA og betingelserne herfor henvises til formandskabets 14. beretning (2005), side 144 ff.

Flygtningenævnet har i 2011 behandlet sager vedrørende irakiske statsborgere fra det sydlige og centrale Irak, som isoleret set ansås for at være omfattet af udlændingelovens § 7, og hvor Flygtningenævnet har taget stilling til muligheden for at henvise de pågældende til at tage ophold i den nordlige del af Irak (KRI), som har en udstrakt grad af selvstyre under politisk ledelse af Kurdistan Regional Government (KRG), som et IFA. Det blev i sagerne lagt til grund, at KRI i visse tilfælde vil kunne fungere som et IFA for irakiske statsborgere fra andre dele af Irak. Efter en konkret vurdering af ansøgerens personlige forhold fandt Flygtningenævnet imidlertid i flere af sagerne, at det ikke ville være rimeligt at henvise ansøgerne til at søge IFA i KRI, se som eksempel herpå:

Nævnet meddelte i **oktober 2011** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er araber fra Basra i Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han tilhører den sabæisk/mandæiske tro, og at han er blevet chikaneret og truet på livet, idet han ikke er muslim, ligesom hans ægtefælle og datter er blevet truet og chikaneret. Ansøgeren har henvist til, at han i *begyndelsen af 2010* blev opsøgt i sin forretning af fire bevæbnede mænd, hvis hoveder var tildækkede. Mændene truede ham på livet, hvis han ikke konverterede til islam. Endvidere blev han i *begyndelsen af 2010* opsøgt på bopælen af en enkelt bevæbnet mand, hvis ansigt var tildækket. Udover trusler mod ansøgeren fremsatte manden også trusler vedrørende ægtefællen og datteren. Endelig blev ansøgeren i *begyndelsen af 2010* opsøgt på gaden af fire mænd, der kom kørende i en bil. Ansøgeren blev udsat for vold og chaufføren trak en pistol. Mændene kørte væk, da en række personer på gaden stimlede sammen på gaden og råbte op. Nævnte chauffør truede dog ansøgeren med, at han ville blive dræbt næste gang. Uanset ansøgerens forklaring til asylsamtalen i *efteråret 2010*, og uanset at ansøgeren på enkelte punkter

har forklaret upræcist og divergerende, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring for nævnet. Det lægges herefter til grund, at ansøgeren har været udsat for de tre episoder med trusler og overfald i *begyndelsen af 2010* som forklaret af ham, og at det var den sidstnævnte episode, som foranledigede ansøgeren til at udrejse. Det må herefter antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerer at blive udsat for overgreb på grund af sit religiøse tilhørsforhold, og at myndighederne ikke vil være i stand til at yde ham fornøden beskyttelse. Ansøgeren er derfor omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Der må herefter tages stilling til, om ansøgeren kan henvises til at tage ophold i det kurdiske område i Nordirak (KRI) som internt flugtalternativ. Flygtningenævnet finder, at dette område vil kunne udgøre et internt flugtalternativ i visse tilfælde. Efter de foreliggende oplysninger i Udlændingesservices fact-finding rapporter fra april 2010 (baggrundsmateriale nummer 481) og juni 2011 (baggrundsmateriale nummer 560, red.) om de kurdiske provinser, vil irakere, der er i besiddelse af irakisk id-kort, uden særlig tilladelse kunne indrejse i dette område. Endvidere vil de pågældende kunne få adgang til længerevarende ophold samt blandt andet adgang til bolig, arbejde og sygehusvæsen. Afgørende for, om ansøgeren herefter kan henvises til at tage ophold i KRI, er, om dette efter en samlet vurdering af situationen, herunder ansøgerens personlige forhold, kan anses for rimeligt, jf. Handbook pkt. 91 og UNHCR guidelines om international protection af 23. juni 2003 afsnit IIC. Det må herefter lægges til grund, at ansøgeren ikke har andre slægtninge eller bekendte i området, at ansøgeren ikke taler kurdiske, og at ansøgeren er enlig. Hertil kommer, at ansøgeren tilhører en religiøs retning, som efter de foreliggende baggrundsuplysninger har været udsat for omfattende sekterisk vold, og at mandæerne ikke støttes af andre religiøse grupper. På denne baggrund må det efter oplysningerne om ansøgerens personlige forhold antages, at det vil være meget vanskeligt for ansøgeren at klare sig alene i området. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at det vil være rimeligt at henvise ansøgeren til at tage ophold i KRI som internt flugtalternativ. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Irak/2011/13

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Irak/2011/3.

I en sag fandt nævnet efter en konkret vurdering af ansøgerens personlige forhold, at den pågældende kunne henvises til at søge IFA i KRI:

Nævnet **stadfæstede i februar 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk assyrer og kristen af trosretning fra Mosul i Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af

musliske arabere, som ønsker at omvende ham til islam. Han har henvist til, at han har haft en nær tilknytning til kirken blandt andet som underviser, og at han ofte på vej fra kirke er blevet slået med blandt andet jernrør af ukendte arabere. Ansøgeren har kendt andre kristne, som er blevet slået ihjel på grund af deres tro. Ansøgeren har endvidere henvist til de generelle forhold for kristne i Irak. Ansøgeren har ikke mulighed for at tage ophold et andet sted i Irak, heller ikke i KRI, idet han udover assyrisk kun taler meget lidt arabisk og slet ikke har familie eller nogen anden forbindelse i KRI. Flygtningenævnet finder i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund om sin tætte tilknytning til kirken, og om at han i forbindelse hermed har været udsat for chikanerier, voldelige overfald og trusler. Forklaringen har været konsistent på de væsentligste punkter og er i overensstemmelse med baggrundsmaterialet om kristnes forhold, særligt i Mosul by. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Mosul vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse som følge af sin kristne tro, ligesom det efter baggrundsmaterialet findes sandsynliggjort, at han ikke vil have mulighed for at opnå effektiv myndighedsbeskyttelse. **Et flertal af Flygtningenævnet** finder imidlertid, at ansøgeren med rimelighed kan henvises til at tage ophold i KRI som internt flugtalternativ. Flertallet bemærker herved, at det fremgår af baggrundsmaterialet, at enhver iraker kan tage ophold i KRI og, jævnfør Landinfos notat af 2. august 2010 side 9, at kristne er velkomne, uanset hvorfra i Irak de kommer, at de er velanset, og at de generelt bliver godt modtaget. Flertallet bemærker endvidere, at det fremgår af Udlændingesservices rapport af 19. august 2010 om sprogforholdene i KRI, at der i myndighedssammenhæng nu også i højere grad udover kurdisk også anvendes arabisk, og at der findes skoler, der giver undervisning også på ansøgerens modersmål assyrisk. Flertallet bemærker i øvrigt, at det fremgår af baggrundsmaterialet, at mange kristne fra andre dele af Irak allerede har taget ophold i KRI, og at det derfor må forventes, at der er et stort netværk blandt andre kristne. På denne baggrund og henset til, at ansøgeren er en ung mand, enlig, arbejdsduelig, har et godt helbred og taler arabisk på et vist niveau, finder flertallet, at han trods sin manglende familiemæssige tilknytning til KRI og manglende kendskab til kurdisk sprog alligevel vil være i stand til at etablere sig i KRI på et rimeligt niveau. Med denne begrundelse stadfæster flertallet Udlændingesservices afgørelse.” Irak/2011/1

Som eksempler på sager vedrørende ansøgere fra andre lande, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til muligheden for at anvende et IFA, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hausa fra Jos i Nigeria. Ansøgeren har været ungdomsleder i en kristen organisation, som tilhørte en kirke i Jos. Han har ikke i øvrigt været medlem af politiske eller religiøse partier eller organisationer eller været aktiv for sådanne. Ansøgeren har som

asylmotiv blandt andet henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af muslimerne i Nigeria, der forfølger kristne. Ansøgerens far, der konverterede til kristendommen, før ansøgeren blev født, og flere andre kristne blev *i efteråret 2009* dræbt af muslimer i forbindelse med en konflikt i Jos City. Ansøgerens mor blev dræbt på ansøgerens bopæl, hvor hun boede, *i foråret 2010* af muslimer i forbindelse med en lignende konflikt i Jos City, der formentlig varede *i syv dage i foråret 2010*. Ansøgeren blev under en flugt i forbindelse med sidstnævnte konflikt slået med en stav. Han gemte sig herefter på den lokale politistation indtil den [...] 2010. Flygtningenævnet kan ikke fæste lid til ansøgerens forklaring under nævnsmødet om, at præsten i Jos *i begyndelsen af 2010* modtog et trusselsbrev rettet imod kristne i Jos, herunder farens familie, henset til det sene tidspunkt for fremkomsten af oplysningerne. Flygtningenævnet bemærker, at sammenstødene i Jos må anses som udtryk for spændinger imellem de kristne og muslimerne i området. Ansøgeren, der blev udsat for et stokkeslag under urolighederne, søgte og fik myndighedernes beskyttelse på en politistation, hvor han efterlod sin yngre bror. Ansøgeren vendte efterfølgende tilbage til Jos for at sælge sin forretning. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle forhold for kristne i Nigeria i sig selv kan begrunde opholdstilladelse. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold ikke at kunne afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sin hjemby, Jos, vil være i en særlig risiko for asylbegrundende overgreb. Flygtningenævnet finder imidlertid efter baggrundsoplysningerne, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold andetsteds i Nigeria uden at risikere asylbegrundende overgreb. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingesservices afgørelse.” Nige/2011/1

Nævnet meddelte i **juli 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar samt et barn fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske hazaraer fra Uruzgan-provinsen i Afghanistan. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at en lokal Taliban kommandant, *en navngiven mullah*, i 2008 opsøgte den kvindelige ansøgers familie og friede til hende, hvorefter den kvindelige ansøgers fader accepterede giftermålet. Den kvindelige ansøger ønskede ikke at indgå ægteskab med *mullahen*, idet hun var forelsket i den mandlige ansøger. Ansøgerne flygtede en uge forinden vielsen, og den efterfølgende morgen dræbte *mullahen* den mandlige ansøgers fader og broder. Ansøgerne tog i 1½ år ophold hos den mandlige ansøgers fætter i Teheran i Iran. De flygtede derfra, da ansøgerens fætter fra andre afghanere i Iran hørte, at den kvindelige ansøgers tre brødre befandt sig i Teheran og ledte efter ansøgerne, og at *mullahen* havde tilbageholdt den kvindelige ansøgers fader. Ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter ansøgerne at blive dræbt af *mullahen* eller den kvindelige ansøgers familie. Flygtningenævnet lægger i det væ-

sentlige ansøgernes forklaringer til grund. Forklaringerne er fremtrådt som troværdige og detaljerede og har under hele sagen været ensartede. Flygtningenævnet finder efter det oplyste om kommandantens position og reaktion på ansøgernes flugt sammenholdt med den kvindelige ansøgers families adfærd, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for at blive udsat for overgreb eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som ansøgerne ikke kan forventes at kunne opnå myndighedsbeskyttelse imod. Ansøgerne findes derimod ikke at risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder ikke, at det er sandsynliggjort, at den lokale kommandant har en sådan tilknytning til Taliban eller en sådan position, at han alene som følge heraf kan antages at kunne forfølge ansøgerne, hvis de tog ophold et andet sted i Afghanistan, f.eks Kabul. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke under hensyn tillige til truslen fra den kvindelige ansøgers familie på grund af det brudte ægteskabsløfte, herunder under opholdet i Iran, sammenholdt med, at ansøgerne ikke kan forventes at kunne opnå myndighedsbeskyttelse, at forholdene et andet sted i Afghanistan kan anses for så stabile og sikre, at ansøgerne kan henvises til at tage ophold her. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgerne samt deres barn opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2011/103

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.4 nævnte afgørelse Afg/2011/11.

Kapitel 6

Betydningen af kriminelle forhold

6.1 Betydningen af kriminelle forhold

Hvis en udlænding forud for sin indrejse i Danmark har begået kriminalitet, kan dette få betydning for vurderingen af, om den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det samme gælder, hvis en udlænding udvises efter udlændingelovens regler for kriminalitet begået her i landet. Spørgsmålene reguleres af flygtningekonventionens artikel 1 F og udlændingelovens § 10. Kriminalitet, begået efter den pågældende er blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning, kan medføre udvisning efter udlændingelovens regler herom. Spørgsmålet om, hvorvidt udsendelsen vil være i strid med udlændingelovens § 31, kan indbringes for asylmyndighederne i medfør af udlændingelovens § 49 a. Endelig kan kriminalitet begået i udlandet medføre, at en meddelt opholdstilladelse inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3.

6.2 Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Bestemmelsen er gældende for enhver udlænding, og forbuddet mod udsendelse er absolut. Ved anvendelsen af bestemmelsen skal blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området efterleves.

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af udlændingelovens 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen artikel 1 A nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1. Beskyttelsen efter udlændingelovens § 31, stk. 2, er således ikke – i modsætning til beskyttelsen efter § 31, stk. 1 – absolut.

Udlændingelovens § 31 blev ændret ved lov nr. 362 af 6. juni 2002. For en nærmere gennemgang af ændringen henvises til Flygtningenævnets formandskabs 11. beretning (2002), afsnit 4.4.4 og afsnit 8.2.

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes, hvis vedkommende ikke udrejser frivilligt.

For et eksempel på nævnets stillingtagen efter udlændingelovens § 31 kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 234f, nævnte afgørelse Statsløspal/2009/4.

Forbuddet mod refolement får betydning i de sager, hvor udlændingen isoleret set opfylder betingelserne for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men hvor den pågældende på grund af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F eller på grund af begået kriminalitet er udelukket fra at få opholdstilladelse eller mister opholdstilladelsen i forbindelse med udvisning. Dette indebærer, at udlændingen ikke har lovligt ophold og derfor skal udrejse, jf. udlændingelovens § 30. Hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, kan myndighederne imidlertid i almindelighed ikke gennemtvunge udrejsen på grund af refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31, og resultatet bliver, at udlændingen forbliver her i landet på såkaldt tålt ophold.

De nærmere vilkår for det tålte ophold, herunder afgørelser om opholdssted og meldepligt, fastsættes af Udlændingestyrelsen og Rigspolitiet.

For sager, hvor Flygtningenævnet har fundet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, og de pågældende derved var henvist til såkaldt tålt ophold, henvises til de i afsnit 6.3 nævnte afgørelser Afg/2011/55 og Afg/2011/107 samt til de i afsnit 6.7 nævnte afgørelser Afg/2011/19 og Statsløspal./2011/2.

6.2.1 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 er i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis tillagt eksterritorial virkning, hvilket indebærer, at udsendelse af en udlænding efter omstændighederne kan medføre, at den udsendende stat ifalder ansvar efter artikel 3. Bestemmelsen anses for krænket, hvis staten gennemfører en udsendelse til et land, hvor der er vægtige grunde til at antage, at udlændingen udsættes for en reel risiko for at blive underkastet en behandling, der er i strid med artikel 3. Hvis der foreligger en sådan risiko, følger det af artikel 3, at medlemsstaten har pligt til ikke at udsende udlændingen til denne stat.

Domstolen har fastslået, at beskyttelsen i henhold til artikel 3 er absolut og beskytter enhver, uanset kriminelle aktiviteter begået i udlandet eller værtslandet og uanset den eventuelle fare for den nationale sikkerhed, som den pågældendes tilstedeværelse måtte udgøre. Beskyttelsen i henhold til artikel 3 er således mere vidtgående end beskyttelsen i henhold til flygtningekonventionens artikel 33, se herom i afsnit 6.2.2 straks nedenfor.

I sagen Saadi mod Italien gav Menneskerettighedsdomstolen klageren medhold i sin klage. Domstolen fastslog, at da forbuddet mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf er absolut uden hensyn til en persons opførsel, er arten af den lovovertrædelse, som klageren angivelig har begået, irrelevant i relation til artikel 3 (præmis 127). En persons opførsel kan, uanset hvor uønsket eller farlig den er, ikke tages i betragtning ved vurderingen efter artikel 3, og beskyttelsen efter artikel 3 er således bredere end beskyttelsen efter artiklerne 32 og 33 i flygtningekonventionen (præmis 138). Domstolen afviste endvidere en påstand om, at der må kræves en højere grad af bevis for, at der foreligger en reel risiko for tortur ved tvangsmæssig udsendelse, når den pågældende findes at udgøre en alvorlig trussel mod samfundet, eftersom risikovurderingen er uafhængig heraf (præmis 139), samt at den fremsatte påstand er uforenelig med den absolutte karakter af beskyttelsen i henhold til artikel 3 (præmis 140). Dommen er nærmere omtalt i det af Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Domstolen gav tilsvarende klageren medhold i sagen A. mod Nederlandene. Klageren, som var libysk statsborger, var erklæret uønsket i Nederlandene (exclusion order) under henvisning til, at han ifølge en rapport udarbejdet af den nederlandske sikkerhedstjeneste udgjorde en fare for statens sikkerhed. Domstolen fandt det ikke sandsynliggjort, at klageren var kommet i de libyske myndigheders søgelys som følge af sine påståede oppositionsaktiviteter forud for sin udrejse af Libyen (præmis 147). Om risikoen for at blive tilbageholdt i Libyen som følge af en straffesag i Nederlandene for mistanke om medlemskab af en islamisk ekstremistisk gruppe bemærkede Domstolen, at klageren var blevet frikendt for sigtelserne, men at retssagen imidlertid havde tiltrukket sig betydelig opmærksomhed i medierne, hvor også klagerens navn og nationalitet var blevet afsløret, ligesom den libyske repræsentation i Nederlandene var blevet orienteret om frihedsberøvelse af klageren med henblik på udsendelse (præmis 148). Domstolen bemærkede, at det fremgik af baggrundsmateriale vedrørende Libyen, at de libyske myndigheder har et godt indblik i libyske statsborgeres aktiviteter og kontakter i udlandet. På den baggrund og henset til den strenge indrejsekontrol ved indrejse i Libyen fandt Domstolen det tilstrækkeligt sandsynliggjort i relation til artikel 3, at klageren ville blive identificeret og tilbageholdt med henblik på afhøring efter sin ankomst

til Libyen, hvilket indebar en reel risiko for at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 af de libyske myndigheder (præmis 149). Domstolen fandt derfor, at udsendelse af klageren til Libyen ville være i strid med EMRK artikel 3. Dommen er nærmere omtalt i det ovennævnte notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside, www.fln.dk.

6.2.2 Flygtningekonventionens artikler 32 og 33

Efter flygtningekonventionens artikel 32, stk. 1, må en stat ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på statens område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1 må ingen stat på nogen som helst måde udvise eller afvise ("refoulere") en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan bestemmelsen i stk. 1 ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er absolut og derved mere vidtgående end refoulementsforbuddet i flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1. Det indebærer, at en udlænding, der isoleret set ville kunne udsendes efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, ikke vil kunne udsendes, hvis udsendelsen vil være i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 6.2, side 234 ff., nævnte afgørelse Statsløb/2009/4.

6.3 Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3

Efter flygtningekonventionens artikel 1 F finder konventionens bestemmelser ikke anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at vedkommende:

- har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod (litra a);

- har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette (litra b);
- har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger (litra c).

Bestemmelsen indebærer, at en udlænding, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, udelukkes fra at opnå beskyttelse efter denne bestemmelse.

Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, at en udlænding, der under henvisning til udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, heller ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Hvis en asylansøger isoleret set opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, beror det herefter på en konkret vurdering, om den pågældende skal udelukkes fra opholdstilladelse som følge af en af ovennævnte udelukkelsesgrunde. Vurderingen heraf beror først og fremmest på asylansøgerens egen forklaring og fremlagte dokumentation, men også henvendelser fra hjemlandets myndigheder, oplysninger fra andre danske myndigheder, herunder Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager, domstolene, henvendelser fra krigsforbrydertribunaler og tredjemands vidneudsagn kan indgå i disse overvejelser.

Se som eksempel den nedenstående afgørelse Tyrkiet/2011/2, hvor Udlændingestyrelsen via Justitsministeriet modtog oplysning om en dom afsagt i et andet europæisk land, som gav anledning til en vurdering af, om den pågældende skulle udelukkes.

Som eksempler på sager, hvor nævnet på baggrund af ansøgerens forklaring har fundet, at sagen burde hjemvises til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på en vurdering i to instanser af spørgsmålet om udelukkelse, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 338 ff., nævnte afgørelse Libyen/2011/1, hvor Flygtningenævnet på et nævnsmøde i 2010 hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet nævnet isoleret set fandt ansøgeren omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men fandt, at oplysningerne i sagen gav anledning til overvejelser om anvendelsen af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, hvilket der ikke var taget stilling til i Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingestyrelsen meddelte herefter ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 under henvisning til udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), hvilken afgørelse blev stadfæstet af Flygtningenævnet i juni 2011.

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.9.3 nævnte afgørelse Afg/2011/93, i hvilken ansøgeren under sagen havde oplyst at have haft en profileret stilling i Hezb-e-Islami og omfattende aktiviteter i forbindelse hermed. Flygtningenævnet besluttede under henvisning hertil at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet Udlændingestyrelsen ikke havde forholdt sig til spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren måtte være omfattet af udelukkelsesgrundene.

Nævnet har i en sag i 2011 taget stilling til, om ansøgeren skulle udelukkes i medfør af § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a):

Nævnet meddelte i **juni 2011** opholdstilladelse (**K -status**) til en mandlig statsborger fra Rwanda. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hutu fra [...], Rwanda. Ansøgeren har været medlem af MDR fra 1991 til 1994, hvor han fra 1992 *havde en højtstående funktion* i hjemkommunen [...]. Han arrangerede møder og rekrutterede medlemmer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive fængslet og retsforfulgt for de samme forhold, som han tidligere er blevet frikendt for ved Gacaca-domstolene. Han var været fængslet i alt tre gange, i hvad der svarer til 11 år. To personer, der er ansat ved den lokale anklagemyndighed i [...], er fjendtligt indstillet overfor ansøgeren, fordi han har sendt klagebreve til Rwandas præsident, samt fordi han ved, at en af dem har franarret et kooperativ *et pengebeløb*. Videre har seks navngivne personer, der er etniske tutsier, på falsk grundlag anklaget ansøgeren for at have deltaget i folkemordet i Rwanda, hvorfor ansøgerens navn i *begyndelsen af 2000’erne* var anført på en liste over krigsforbrydere fra Den Rwandiske Ambassade i *et vestligt land*. Endelig har ansøgeren anført, at han efter sin udrejse af Rwanda er blevet indkaldt til et retsmøde ved Gacaca-domstolen. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Forklaringen har fremtrådt troværdig og selvoplevet. Det lægges herefter til grund, at ansøgeren, efter han var flygtet fra Rwanda, telefonisk modtog oplysning om, at han på ny var blevet tilsagt til at give møde ved den lokale Gacaca-domstol sigtet for ”mord”. Forklaringen herom støttes af en oversættelse af en indkaldelse til Gacaca-domstolen, som ansøgeren har udleveret til Udlændingetjenesten under behandlingen af sin asylsag. Det lægges endvidere til grund, at ansøgeren gennem sin hustru, der fortsat opholder sig i Rwanda, efterfølgende har fået oplyst, at han *primo* 2009 blev idømt livsvarigt fængsel ved den pågældende domstol. Det bemærkes i den forbindelse, at det efter nævnets baggrundsoplysninger ikke kan afvises, at Gacaca-domstolene på det tidspunkt fortsat fungerede. Herefter, og da det efter de foreliggende oplysninger må lægges til grund, at ansøgeren er tiltalt og dømt med urette som følge af sit tidligere politiske virke, har ansøgeren sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren er tidligere frifundet for en kategori 2 forbrydelse ved en Gacaca-domstol. Herefter, og da der ikke er fremkommet

oplysninger i sagen, der kan føre til et andet resultat, udelukker flygtningekonventionens artikel 1 F (a) ikke, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Rwanda/2011/2

Flygtningenævnet har i 2011 i en række sager taget stilling til, om voldelige overgreb begået af ansøgeren forud for indrejsen i Danmark har haft en sådan grovhed, at ansøgeren som følge heraf skulle udelukkes, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b) om alvorlige ikke-politiske forbrydelser.

Bestemmelsens anvendelsesområde er gennemgået nærmere i Flygtningenævnets formandskabs 14. beretning (2005), afsnit 7.3.1 Alvorlige ikke-politiske forbrydelser, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Som anført under afsnit 7.3.1.1 “Alvorlig”, fremgår det af UNHCR’s Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1 F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003, pkt. 38-40, at formålet med bestemmelsen ikke er at udelukke en person med behov for beskyttelse alene på grund af en mindre forbrydelse. Vurderingen af, hvornår en forbrydelse kan anses for at være alvorlig, skal vurderes efter internationale standarder, og i den forbindelse er følgende faktorer relevante:

- hvilken gerning er begået
- hvilken skade blev forvoldt ved den pågældende gerning
- efter hvilken procedure vil gerningen blive retsforfulgt
- hvilken straf vil den pågældende gerning kunne medføre
- ville gerningen efter de fleste retssystemer blive vurderet som alvorlig.

Der kan tillige henvises til UNHCR’s Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. September 2003, pkt. 14.

Ministerkomitéen under Europarådet har i sin anbefaling, Rec(2005)6 of the Committee of Ministers to member states on exclusion from refugee status in the context of Article 1 F of the Convention relating to the Status of Refugees of 28 July 1951, af 23. marts 2005, pkt. 1.e., peget på de samme faktorer som relevante ved vurderingen af, om en ikke-politisk forbrydelse kan anses for ”alvorlig” i artikel 1 F (b)’s forstand.

UNHCR har i Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 155, foretaget en afgrænsning, hvorefter en ”alvorlig” forbrydelse må medføre dødsstraf eller udgøre en anden meget alvorlig strafbar handling, mens mindre lovover-

trædelser, som medfører en moderat straf, ikke er grundlag for udelukkelse i henhold til artikel 1 F (b).

UNHCR nævner i baggrundsnoten som eksempler på alvorlige forbrydelser drab, voldtægt, brandstiftelse og væbnet røveri. Andre forbrydelser vil ligeledes kunne betragtes som alvorlige, hvis der er brugt farlige våben, er sket alvorlig legemsskade eller der er bevis for alvorlig kriminel fortid.

Hvad angår den nedre afgrænsning nævner UNHCR i baggrundsnoten, at småkriminalitet, f.eks. småtyverier eller besiddelse af narkotika til eget forbrug, ikke kan karakteriseres som en alvorlig forbrydelse.

UNHCR har endvidere gennemgået artikel 1 F's generelle anvendelsesområde i Statement on Article 1 F of the 1951 Convention issued in the context of the preliminary ruling references to the Court of Justice of the European Communities from the German Federal Administrative Court regarding the interpretation of Articles 12(2)(b) and (c) of the Qualification Directive af juli 2009. Spørgsmålet forelagt af den tyske forfatningsdomstol i den præjudicielle sag vedrørte betingelserne for at udelukke personer, som er medlemmer af eller støtter den væbnede kamp udført af terrororganisationer, efter kvalifikationsdirektivet.

Det fremgår af pkt. 2.2.1 Seriousness of the acts covered by Article 1 F, at "All the types of criminal acts leading to exclusion under Article 1F of the 1951 Convention involve a high degree of seriousness. This is obvious regarding Article 1F(a) and (c), which address acts of the most egregious nature such as "war crimes" or "crimes against humanity" or "acts contrary to the purposes and principles of the United Nations". In light of its context and the object and purpose of the exclusion grounds highlighted above, a "serious non political crime" covered by Article 1F(b) must also involve a high threshold of gravity. Consequently, the nature of an allegedly excludable act, the context in which it occurred and all relevant circumstances of the case should be taken into account to assess whether the act is serious enough to warrant exclusion within the meaning of Article 1F(b) and 1F(c)."

UNHCR påpeger i håndbogen pkt. 156, at det ved anvendelsen af denne udelukkelsesgrund er nødvendigt at foretage en afvejning mellem arten af den forbrydelse, ansøgeren antages at have begået, og graden af den frygtede forfølgelse. Tilsvarende fremgår det både af UNHCR's guideliner pkt. 24/baggrundsnoten pkt. 76-78 og af ovennævnte statement, at udelukkelsesgrundene skal anvendes på en måde, der er forenelig med de overliggende humanitære mål og hensigter med flygtningekonventionen, og at der således skal foretages en proportionalitetsafvejning mellem på den ene side forbrydelsens

grovhed og på den anden side konsekvenserne af udelukkelse, herunder især graden af den frygtede forfølgelse.

Fra nævnets praksis i beretningsåret kan nævnes:

Nævnet meddelte i **oktober 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar samt to børn fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er født og opvokset i [...] kommune i Kabul-provinsen og er shia-muslimer af trosretning. Ansøgerne har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter asylbegrundende overgreb, herunder muligvis henrettelse af tilhængere af *en politiker* eller af de afghanske myndigheder, fordi den mandlige ansøger solgte alkohol fra en bod under fejring af det afghanske nytår og efterfølgende tildelte en politimand, som ville tage ham med til afhøring, et knyttæveslag i tindingen samt et efterfølgende slag ved knyttet eller flad hånd i ryggen på politimanden, efter at han var faldet til jorden og lå på maven. Den mandlige ansøger solgte *i foråret* 2010 russisk spiritus til en nytårsfest i [...] området. En fuld kunde, der var blevet anholdt, afslørede, at han havde købt spiritus af ansøgeren, og en civilklædt politimand, som ansøgeren genkendte som en politiofficer ved navn [...], tog ansøgeren og kunden med til afhøring. Da ansøgeren opdagede, at *politiofficeren* tog dem med til [...] og ikke til politikontoret i [...], slog den mandlige ansøger ham ned, da han frygtede at blive henrettet. Ansøgeren løb herefter hjem. To bevåbnede civilklædte politimænd henvendte sig samme aften på ansøgernes bopæl, hvorfor ansøgeren straks gemte sig hos sin moster. Den kvindelige ansøger, der blev slået af en af politimændene om aftenen, og parrets to børn tog ophold hos mosteren dagen efter. Her opholdt familien sig i 20 dage, inden de udrejste af Afghanistan. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgernes forklaring til grund for sagen. Flygtningenævnet finder under de ovennævnte omstændigheder, at den mandlige ansøger har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2 enten fra tilhængere af *politikeren* eller fra de afghanske myndigheders side, som følge af, at den mandlige ansøger har solgt alkohol som beskrevet, og som følge af at den mandlige ansøger har udøvet fysisk vold mod den ovennævnte politiofficer, som efter det oplyste ligeledes er tilhænger af *politikeren*. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering, at den udøvede vold mod politiofficeren ikke har haft en sådan grovhed, at forholdet med sikkerhed kan henføres under flygtningekonventionens art. 1 F (b), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder endvidere efter en samlet proportionalitetsafvejning, at uanset at forholdet isoleret set vil kunne henføres under udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2, jf. § 22, at der foreligger sådanne særlige grunde, at der trods den nævnte bestemmelse kan gives opholdstilladelse til den mandlige ansøger. I konsekvens heraf finder flertal-

let endvidere, at der kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, til den kvindelige ansøger og de to medfølgende børn. Flygtningenævnet meddeler herefter opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, til begge ansøgere.” Afg/2011/58

Flygtningenævnet har endvidere taget stilling til anvendelsen af udelukkelsesgrundene, herunder § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), i sager, hvor det voldelige overgreb er begået af børn under den kriminelle lavalder, og hvor der derfor gør sig nogle særlige forhold gældende, jf. herved de nedenfor i afsnit 6.4 nævnte afgørelser Afg/2011/11, Afg/2011/95 og Afg/2011/46.

Som eksempler på sager, hvor ansøgeren har været involveret i skudepisoder, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara fra *en landsby* i Ghazni-provinsen i Afghanistan og shia-muslim af trosretning. Ansøgeren har tidligere sympatiseret med Hezb-e-Wahdat. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af Taliban eller af det afghanske politi. Ansøgeren er eftersøgt af det afghanske politi, idet han er mistænkt for at have hjulpet med at overdrage et checkpoint til Taliban. Ansøgeren er eftersøgt af Taliban, idet han har skudt efter Taliban-folk. Ansøgeren har endvidere under nævnsbehandlingen gjort yderligere gældende, at han er i risiko for overgreb fra familierne til de vagtposter, som blev dræbt i forbindelse med, at Taliban angreb det ovennævnte checkpoint. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaringer til grund. Det følger af disse forklaringer, at ansøgerens bror, som var ansat ved det pågældende checkpoint, havde indgået en eller anden aftale med *en person* om, at checkpointet skulle overdrages/udleveres til Taliban, muligvis mod vederlag. Taliban angreb checkpointet på et tidspunkt, hvor ansøgeren og hans bror ikke var til stede. Ansøgeren tog med broderen, da denne efterfølgende opsøgte *den pågældende person* på dennes bopæl, idet broderen havde hørt, at *den pågældende* havde givet broderen og ansøgeren skylden for Taliban's angreb, som resulterede i, at flere vagtposter blev dræbt. Da broderen og *den pågældende person* mødte hinanden, endte det med, at de begge trak våben, og ansøgeren så på afstand, at begge personer faldt til jorden. Herefter kom der tre til fire Talibanfolk ud af *den pågældendes* hus. Ansøgeren, som var bevæbnet med en Kalashnikov, skød på afstand mod Talibanfolkene, og ansøgeren blev selv ramt i lænden af et enkelt skud. Det lykkedes herefter ansøgeren at flygte, idet han under flugten afgav yderligere skud mod Talibanfolkene. Flygtningenævnet finder under de ovennævnte omstændigheder, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, enten fra de afghanske myndigheders side eller fra Tali-

ban, som han ikke vil kunne opnå de stedlige myndigheders beskyttelse imod. Flygtninge­nævnet finder ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren er i risiko for forfølgelse af de grunde, som er angivet i flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, idet ansøgeren ikke har været politisk profileret og myndighederne derfor ikke kan formodes at tillægge ansøgeren politiske motiver for det passerede. For så vidt angår spørgsmålet om udelukkelse finder et flertal af Flygtninge­nævnet ikke, at de beskrevne handlinger fra ansøgerens side, som består i at have affyret flere skud med en Kalashnikov mod Talibanfolk, umiddelbart efter, at ansøgerens bror, var faldet til jorden, er af en sådan grovhed, at forholdet med sikkerhed kan henføres under flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Flertallet finder heller ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at de beskrevne begivenheder ville kunne medføre udvisning af ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2, jf. § 22, nr. 6. Flygtninge­nævnet med­deler herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.”
Afg/2011/108

Nævnet **stadfæstede i oktober 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtninge­nævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara fra Ghazni-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive dræbt af sin farbroder eller hans soldater, idet ansøgeren har dræbt farbroderens søn. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at farbroderen, der er politikommandant, skød og dræbte ansøgerens fader i forbindelse med en jordkonflikt, da ansøgerne var cirka 14 år. I 2009 forsøgte farbroderen at få ansøgeren og ansøgerens familie til at forlade deres bopæl. Farbroderen sendte sin søn, samt tre andre til bopælen, hvor de udsatte ansøgeren for fysiske overgreb. Ansøgeren flygtede, og da han vendte tilbage et par dage efter, havde de voldtaget ansøgerens søster. Ansøgeren besluttede på denne baggrund at dræbe farbroderens søn og tog til sønnens bopæl medbringende en kalashnikov. Ansøgeren ventede på, at farbroderens søn kom hjem, hvorefter han skød og dræbte ham. **Flygtninge­nævnets flertal** kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring under nævns­mødet til grund. Flygtninge­nævnets flertal har herved lagt vægt på, at forklaringen er fremtrådt som troværdig, uanset at forklaringen er i strid med ansøgerens forklaring under samtalen med Udlændingesservice. Flygtninge­nævnets flertal finder på denne baggrund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, fra ansøgerens farbroder. Flygtninge­nævnet finder ikke, at ansøgeren vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse herimod. Et flertal af nævnets medlemmer lægger derfor til grund, at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ifølge flygtningekonventionen af 28. juli 1951 artikel 1 F (b) skal konventionen ”ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han (b) har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugts-

landet, inden han som flygtning fik adgang til dette”. **Flygtningenævnet** finder, at ansøgeren er udelukket fra at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionen af 28. juli 1951 artikel 1 F (b). Flygtningenævnet har lagt vægt på, at forholdet vedrører et drab med gevær, der efter handlingens karakter er omfattet af udelukkelsesgrundene, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3. Det oplyste om baggrunden for ansøgerens handling kan efter forbrydelsens alvorlige karakter ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingetjenestens afgørelse. Den afghanske statsborger [...] skal udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 3. pkt. Såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt af Danmark, men under henvisning til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 2, kan han ikke udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan eller til et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til Afghanistan, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31.”
Afg/2011/55

Nævnet **stadfæstede i december 2011** Udlændingetjenestens afgørelse vedrørende en afghansk statsborger. Ansøgeren indrejste første gang i Danmark i 2009, hvorefter han udrejste til Norge. I 2010 genindrejste han i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara fra [...] i Ghazni-provinsen, Afghanistan og shiamuslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af en klanleder eller dennes familie. For mange år siden bortførte og voldtog klanlederen ansøgerens kusine, som klanlederen gerne ville giftes med. Ansøgerens bror tog umiddelbart efter hen for at hævne dette, hvorefter både kusinen og broderen blev dræbt. Mange år efter – efter at ansøgerens far forgæves havde forsøgt at få myndighedernes indgriben – ville ansøgeren hævne drabene og skød på klanlederen, der dog overlevede og nu er efter ansøgeren. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at de divergenser, der måtte være i ansøgerens forklaring, kan bero på, at han har forklaret om begivenheder, som han ikke selv har haft førstehåndskendskab til, vedrørende klanlederens overgreb mod hans kusine og drabet på hans bror. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at der kan have været tale om oversættelsesvanskeligheder i forbindelse med forklaringen afgivet til de norske myndigheder. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, fra klanlederen. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse herimod. Nævnet lægger derfor til grund, at ansøgeren er omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 2. Ifølge flygtningekonventionen af 28. juli 1951 artikel 1 F (b) skal konventionen ”ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han har begået en alvorlig ikke politisk for-

brydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette.” Flygtningenevnet finder, at ansøgeren er udelukket for at få opholdstilladelse efter udlændingeloven § 7, jf. § 10, stk. 1. nr. 3, jf. flygtningekonvention af 28. juli 1951 artikel 1 F (b). Flygtningenevnet har herved lagt vægt på, at det efter ansøgerens forklaring må lægges til grund, at han efter at have anskaffet sig et våben og modtaget undervisning i våbenbrug opsøgte klanlederen og affyrede tre skud på kort afstand mod klanlederens overkrop. Handlingen findes efter sin karakter derfor at være omfattet af udelukkelsesgrundene, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1 nr. 3. Når henses til, at baggrunden for hævnakten ligger langt tilbage i tid og i øvrigt når henses til forbrydelsens alvorlige karakter, kan baggrunden for ansøgerens handling ikke føre til andet resultat. Flygtningenevnet stadfæster på ovennævnte baggrund derfor Udlændingeneservices afgørelse. Den afghanske statsborger [...] skal udrejse senest 7 dage fra dato, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt. Såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt af Danmark, men under henvisning til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 2, kan han ikke udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan eller et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til Afghanistan, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31.” Afg/2011/107

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenevnets formandskabs 19. beretning (2010) nævnte afgørelse Libyen/2011/1.

Flygtningenevnet har i en sag taget stilling til udelukkelse som følge af økonomisk kriminalitet:

Nævnet meddelte i **november 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. **Flygtningenevnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk [...] og sunni-muslim fra [...] i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive efterstræbt og dræbt af højtstående personer, herunder *familiemedlemmer til kendte politikere*, idet han har videregivet oplysninger om millionsvindler, som de pågældende var involveret i. Flygtningenevnet lægger i overensstemmelse med Udlændingeneservices afgørelse til grund, at ansøgeren isoleret set opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Der er ikke grundlag for at henføre ansøgerens forhold under udlændingelovens § 7, stk. 1. For så vidt angår anvendelsen af udelukkelsesgrundene bemærker nævnet, at ansøgeren har haft en ledende post i *en virksomhed i Afghanistan*, hvor han også besad en mindre aktiepost. Han var bekendt med, at der foregik ulovlige økonomiske transaktioner i et stort omfang. Ansøgeren har ifølge sin forklaring gjort indsigelser mod ulovlighederne

i *virksomheden*. Ansøgeren har videregivet fortrolige oplysninger om de ulovlige transaktioner foretaget af højtstående personer i *virksomhedens* ledelse til *virksomhedens* grundlægger [...] og til de amerikanske myndigheder i *et arabisk land*. Ansøgeren har bestridt, at han selv personligt har deltaget i ulovlighederne og har forklaret, at hans gode økonomiske forhold i det væsentlige er baseret på lån fra *virksomhedens grundlægger*, der er nær slægtning, og som ansøgeren tidligere har arbejdet for i *et arabisk land*. Efter en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger finder Flygtningenævnet ikke, at der foreligger det fornødne sikre grundlag for at antage, at ansøgeren har gjort sig skyldig i økonomisk kriminalitet i et sådant omfang, at der er grundlag for at bringe udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, eller § 10, stk. 2, nr. 2, i anvendelse. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2011/109

Det fremgår af UNHCR’s håndbog pkt. 141, at forhold, som fører til udelukkelse efter bl.a. artikel 1 F, sædvanligvis vil fremkomme i løbet af den proces, hvorunder en persons flygtningestatus fastlægges. Det kan imidlertid også forekomme, at faktuelle oplysninger, som begrunder udelukkelse, først bliver kendt, efter at en person er blevet anerkendt som flygtning. I sådanne tilfælde vil udelukkelsesbestemmelsen normalt være grundlag for at ophæve den tidligere trufne afgørelse.

Der kan tillige henvises til UNHCR’s guidelines pkt. 6 og baggrundnote pkt. 13-16.

I overensstemmelse hermed fremgår det af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, at en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse.

Se som eksempel fra nævnets praksis:

Nævnet **stadfæstede i juli 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet. Klageren indrejste i Danmark i 1999 sammen med sin ægtefælle og sine børn. Klageren blev i 2002 sammen med sin ægtefælle og børn på grund af politiske aktiviteter for HADEP meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, af Flygtningenævnet. I 2009 modtog Udlændingesservice fra Justitsministeriet en dom afsagt af en domstol i et europæisk land, hvoraf det fremgik, at klageren var idømt fire års fængsel for som medlem af en terroristisk sammenslutning (PKK) at have medvirket til to terrorrelaterede forbrydelser. Forholdene, der førte til domfældelsen, blev begået i 1993. Det fremgik blandt andet af dommen, at klageren, der på det tidspunkt var bosiddende i det europæiske land, efter ordrer fra PKK’s øverste ledelse i landet beordrede udførelsen af voldelige aktioner mod tyrkiske mål i det pågældende

land. En person blev dræbt i forbindelse med angrebene. I 2010 traf Udlændingesservice afgørelse om inddragelse af klagerens opholdstilladelse i medfør af artikel 1 F (b) i flygtningekonventionen og udlændingelovens § 19, stk. 2, som affattet ved lov nr. 539 af 26. juni 1999. Udlændingesservice fandt ikke, at der forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen måtte antages at virke særlig belastende. Styrelsen fandt således ikke, at klageren havde særlig stor tilknytning til det danske samfund og lagde herved vægt på, at hans herboende ægtefælle er en tyrkisk statsborger med en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt på grund af familiesammenføring med klageren, at klageren ikke havde nogen herboende børn og at klageren ikke havde haft arbejde i Danmark. Styrelsen fandt ikke, at det forhold, at klageren ikke havde nogen form for tilknytning til Tyrkiet, som han sidste gang forlod i 1999, kunne medføre en ændret vurdering. Endelig lagde styrelsen vægt på, at klageren ikke led af sygdomme, der ville kunne bevirke, at inddragelsen kunne være særlig belastende. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det fremgår af Udlændingesservices afgørelse af [...] 2010, at Udlændingesservice har lagt til grund, at det er udlændingelovens § 19, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 539 af 21. juni 1999, der er lagt til grund ved afgørelsen. Det fremgår af § 2, stk. 1, i lov nr. 362 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven (initiativer mod terrorisme m.v. – opfølgning på FN’s sikkerhedsråds resolution 1373 af 28. september 2001 om bekæmpelse af terrorisme), at denne lov trådte i kraft dagen efter bekendtgørelse i Lovtidende. Af § 2, stk. 2, i den samme overgangsbestemmelse fremgår, at udlændingelovens § 10, stk. 3, og stk. 4, samt nogle bestemmelser i §§ 22, 25, 25 a og 26 alene finder anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisning, er begået efter lovens ikrafttræden. Heraf må det modsætningsvist følge, at de andre bestemmelser, der blev indført i 2002-loven, herunder bestemmelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1 og 2, samt § 19, stk. 2 og 5, finder anvendelse, også selv om det forhold, der begrunder udvisning mv., er begået før lovens ikrafttræden. Dette er også i overensstemmelse med lovbemærkningerne, jf. side 37, spalte 1 i lovforslag L 32 af 13. december 2001 (2001-02 (2. samling)), hvoraf det blandt andet fremgår, at de øvrige ændringsforslag finder anvendelse fra tidspunktet for lovens ikrafttræden, uanset om udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse forud for lovens ikrafttræden. Selv om en sådan tilbagevirkende kraft må anses for betænkelig har Ministeriet for Flygtninge og Integration fundet, at det var nødvendigt af hensyn til formålet med lovforslaget, herunder at sikre en fuld efterlevelse af FN’s Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001 om bekæmpelse af terrorisme. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at denne sag om inddragelse skal bedømmes efter udlændingelovens § 19, stk. 2 og 5, og udlændingelovens § 10, stk. 1 og 2, således som disse bestemmelser er affattet ved lov nr. 362 af 6. juni 2002. Dette indebærer blandt andet, at der er lovhjemmel til efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, jf. § 10, stk. 1, nr. 3, at inddrage en tidsbegrænset opholdstilladelse, såfremt udlændingen må anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Flygtningenævnet kan på denne baggrund tiltræde, at

Udlændingesservice har foretaget en vurdering af, om særligt flygtningekonventionens artikel 1 F (b) kan føre til, at der skal ske inddragelse, ligesom Flygtningenævnet i øvrigt kan tiltræde, at det er i overensstemmelse med gældende ret, at artikel 1 F i konventionen altid vil indgå ved en bedømmelse af, om en person opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk.1. Af pkt. 141 i UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus fremgår: "Forhold, som fører til udelukkelse i henhold til disse bestemmelser, vil sædvanligvis fremkomme i løbet af den proces, hvorunder en persons flygtningestatus fastlægges. Det kan imidlertid også forekomme, at faktuelle oplysninger, som begrunder udelukkelse, først bliver kendt, efter at en person er blevet anerkendt som flygtning. I sådanne tilfælde vil udelukkelsesbestemmelsen normalt være grundlag for at ophæve den tidligere afgørelse." Flygtningenævnet kan derfor tiltræde, at der kan ske en bedømmelse af også begivenheder, der fandt sted i 1993 og 1994, selv om klageren først fik asyl ved Flygtningenævnets afgørelse af [...] 2002. Efter en fortolkning af pkt. 152, 153 og 155 i UNHCR's Håndbog om procedure og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, kan Flygtningenævnet endvidere tiltræde, at det, som klageren er dømt for i *et andet europæisk land*, er en alvorlig ikke politisk forbrydelse i flygtningekonventionens forstand. Flygtningenævnet har herved ligesom Udlændingesservice lagt til grund, at der er tale om forbrydelser begået ud fra politiske motiver, men nævnet finder ligesom Udlændingesservice, at de begåede handlinger på grund af deres omfang og karakter står i misforhold til det angivne formål, herunder blandt andet i lyset af, at en person omkom ved et af de [...] attentater, som klageren er dømt for medvirken til. Flygtningenævnet kan på denne baggrund tiltræde, at der er grundlag for at inddrage klagerens opholdstilladelse. Herefter skal der i overensstemmelse med udlændingelovens § 19, stk. 5 (nu § 19, stk. 6), således som denne var affattet efter lov nr. 362 af 6. juni 2002, foretages en vurdering af, om udlændingelovens § 26, stk. 1, og 2, er til hinder for en inddragelse. Flygtningenævnet kan i den forbindelse tiltræde, at der efter lovens § 26, stk. 2, ikke er forhold i § 26, stk. 1, der taler afgørende imod en inddragelse. Flygtningenævnet henviser i den forbindelse til de grunde, der er anført i Udlændingesservices afgørelse af [...] 2010. Flygtningenævnet bemærker, at udlændingelovens § 31 efter sin ordlyd alene finder anvendelse på udlændinge, der aktuelt opholder sig i Danmark, og som er i udsendelsesposition. I den foreliggende sag, hvor klageren ikke befinder sig her i landet, finder Flygtningenævnet, at klageren ikke kan påberåbe sig den beskyttelse, der følger af udlændingelovens § 31, jf. herved EMRK artikel 3. Bemærkningerne fra klagerens advokat om, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse vil være i strid med EU-retten og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, kan ikke føre til en ændret vurdering. Med disse bemærkninger stadfæster Flygtningenævnet Udlændingesservices afgørelse." Tyrkiet/2011/2

6.4 Kriminelle forhold begået af børn under den kriminelle lavalder

Det fremgår af UNHCR's Guidelines on International Protection: Child Asylum Claims under Articles 1 (A) 2 and 1 (F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 22. december 2009 (fremover UNHCR's Guidelines on Child Asylum Claims), at udelukkelsesgrundene skal anvendes med stor forsigtighed i sager vedrørende børn, idet børn er i en særlig situation og er særligt sårbare. I visse tilfælde vil udelukkelsesgrundene slet ikke kunne finde anvendelse, jf. punkt 59.

Flygtningekonventionens artikel 1 F skelner ikke imellem forhold begået af voksne og forhold begået af børn. Det fremgår imidlertid af UNHCR's Guidelines on Child Asylum Claims pkt. 60, at artikel 1 F alene kan finde anvendelse i sager vedrørende børn, som på gerningstidspunktet var over den kriminelle lavalder som fastsat ved international og/eller national lovgivning. Børn under den kriminelle lavalder kan således ikke anses for ansvarlige for en handling, der ellers ville medføre udelukkelse.

UNHCR peger i pkt. 64 på følgende betragtninger af stor betydning ved vurderingen af udelukkelsessager vedrørende børn:

- For det første om barnet har haft det tilstrækkelige forsæt og forståelse for den gerning, som han/hun har begået, til at blive holdt ansvarlig herfor, herunder forståelse for karakteren og konsekvenserne af den kriminelle handling. I denne vurdering indgår blandt andet barnets følelsesmæssige, mentale og intellektuelle udvikling.
- Dernæst om ansvar af andre grunde må afvises, herunder særligt om barnet begik handlingen under pres, tvang eller i nødværge.
- Endelig skal det vurderes, hvorvidt konsekvenserne af udelukkelse fra beskyttelse er proportional med alvorligheden af den begåede kriminelle handling.

Som eksempler fra Flygtningenævnets praksis i sager vedrørende børn under den kriminelle lavalder kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Indledningsvis bemærkes, at nævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling i Danmark. Nævnet har lagt vægt på, at ansøgeren også i nævnsrådet har fremstået som fuldt ud i stand til at besvare spørgsmål med forståelse af svarenes betydning for ansøgerens asylsag. Ansøgeren er afghansk statsborger fra landsbyen [...] i Maidan Wardak-provinsen, etnisk hazara og shia-muslim af trosretning. Ansøgeren har angående sit asylmotiv henvist til, at hans far døde otte til ni måneder før ansøgerens indrejse i *sommeren 2010* i Danmark, at hans

farbror efter farens død ville giftes med hans mor, at hans mor nægtede dette, at ansøgeren så sin farbror udsætte sin mor for et seksuelt overgreb, hvorefter han stak sin farbror med et spidst landbrugsredskab, og at ansøgeren, hans mor og lillesøstre herefter forlod huset og flygtede fra Afghanistan. Ved en eventuel tilbagevenden til Afghanistan frygter ansøgeren sin farbror, hvis farbroren stadig er i live, og farbrorens to voksne sønner. Hvis ansøgerens farbror er død, frygter ansøgeren, at farbrorens sønner vil slå ham ihjel som hævn herfor. I overensstemmelse med Udlændingesservices afgørelse lægger nævnet ansøgerens forklaring til grund. Nævnet bemærker, at ansøgeren har forklaret umiddelbart og troværdigt i nævnsmødet. Ligesom Udlændingesservice lægger nævnet derfor til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, og at ansøgeren ikke kan henvises til at tage ophold i andre dele af Afghanistan, idet det ikke kan udelukkes, at farbrorens ældste søn i kraft af sit arbejde for myndighederne vil være i stand til at lokalisere ansøgeren og influere på de stedlige myndigheders behandling af ansøgeren. Spørgsmålet for nævnet er derfor, om ansøgeren er omfattet af flygtningekonventionens udelukkelsesgrund efter artikel 1 F (b), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, fordi ansøgeren har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet og – hvis dette ikke er tilfældet – om ansøgeren herefter er afskåret fra at opnå opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2. Ved vurderingen heraf lægger nævnet vægt på ansøgerens forklaring om, at han blev tilkaldt af sin lillesøster, fordi farbroren var ved at udsætte ansøgerens mor for overgreb. Ansøgeren var ved at høste hvede og havde et høstredskab i hånden. Redskabet var cirka 50 centimeter langt og bestod af et skæfte samt en klinge, som endte i en lille bue. Da ansøgeren åbnede døren, tænkte han ikke på, at han havde redskabet i hånden, men han så farbroren ligge ovenpå moren, der delvist havde nøgen overkrop, og forsøge at rive tøjet af hende. De lå på gulvet i entreen umiddelbart indenfor døren, og uden at ansøgeren tænkte nærmere, slog han med høstredskabet mod farbrorens krop, idet han ville forhindre yderligere overgreb mod moren, der lå grædende på gulvet under farbroren. Farbroren rejste sig ikke, da ansøgeren hjalp sin mor op, hvorefter moren, ansøgeren og de yngre søskende forlod huset efter cirka 15 til 20 minutter, hvor de havde samlet tilgængelige penge og smykker sammen. De tog hen til morens veninde to gader længere henne, hvis ægtefælle senere samme dag skaffede kontakt til en person, som kunne føre dem ubemærket ud af byen. Ansøgeren har forklaret, at såvel hans mor som ansøgeren frygtede, at de ville blive dræbt af farbroren eller hans sønner, såfremt de blev fundet. Venindens ægtefælle gav udtryk for samme frygt også for ham og hans familie, såfremt det blev opdaget, at ansøgeren og hans familie havde søgt tilflugt og fået hjælp hos dem. Flygtningenævnet finder, at en handling som den beskrevne, hvor ansøgeren har handlet umiddelbart og for at redde sin mor fra voldtægt, ikke kan anses for at henhøre under det område, hvor den nævnte udelukkelsesgrund finder anvendelse både under hensyn til de beskrevne konkrete omstændigheder og under hensyn til den særlige forsigtighed, der skal anvendes ved vurderingen af, om en udeluk-

kelsesgrund kan anvendes i forhold til en mindreårig, jf. herved UNHCR guidelines on international protection: Child Asylum Claims (diverse emner, baggrund 90, januar 2010). For så vidt angår anvendelse af udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2, som Udlændingesservice subsidiært har henvist til, bemærkes, at ansøgerens handling må anses for omfattet af en nødværgesituation, som afgørende ændrer handlingens karakter af en strafbar handling. Endvidere bemærkes, at ansøgeren på det pågældende tidspunkt var 13 år og således under den kriminelle lavalder ifølge dansk lov. Under disse omstændigheder, hvor ansøgeren uden forberedelse handlede i affekt for at redde sin mor fra voldtægt, finder nævnet, at der ikke foreligger en situation, som efter § 10, stk. 2, nr. 2, kan udelukke ansøgeren fra opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, og at ansøgeren herefter har krav på opholdstilladelse efter denne bestemmelse. Der meddeles derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2011/11

Nævnet meddelte i **juni 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2010. Ansøgeren havde under sagen forklaret, at hans familie havde taget ophold i Iran, hvor han var født. Ansøgerens fætter havde på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke var hjemme, opsøgt ansøgerens fader i Iran for at få overdraget skødet til familiens jord i Afghanistan. Faderen havde nægtet at give ham skødet og var kommet i slagsmål med fætteren. Senere samme uge vendte fætteren tilbage på et tidspunkt, hvor ansøgeren var hjemme. Ansøgerens fader og fætter kom op at skændes i døråbningen, hvorefter ansøgeren blandede sig. Fætteren angreb ansøgeren med en kniv og ramte hans venstre hånd, da han forsøgte at afværge angrebet. Fætteren tabte kniven, hvorefter ansøgeren tog den op. Ansøgeren frygtede, at hans fætter ville skade hans familie, hvorfor han stak fætteren i maven med kniven. Fætteren faldt til jorden, hvorefter ansøgeren flygtede. Han udrejste den følgende dag. Ansøgeren var på tidspunktet for episoden med fætteren under den kriminelle lavalder. Udlændingestyrelsen fandt ikke, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, men bemærkede, at hvis nævnet fandt ansøgeren omfattet af udlændingelovens § 7, fandt Udlændingestyrelsen ikke, at ansøgeren burde udelukkes fra beskyttelse efter udlændingelovens § 10. Udlændingesservice bemærkede i denne forbindelse, at ansøgerens handling ikke havde en sådan intensitet eller karakter, at ansøgeren var omfattet af udelukkelsesbestemmelserne i flygtningekonventionens artikel 1 F (b) eller udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim af trosretning fra Qom, Iran. Han er afghansk statsborger. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter sin farbroder, såfremt han skal tage bopæl i Afghanistan, idet han har stukket farbroderens søn med en kniv, således at han døde. Baggrunden for episoden var, at farbroderen og fætteren ville have skødet til familiens jord i Afghanistan, og fætteren havde derfor opsøgt familien i Qom. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren klart har beskrevet

sin situation, og at han allerede inden indrejsen i Danmark har været bekendt med det centrale i asylbegrebet. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå asylsagsbehandling. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren er mindreårig, og at han kun har haft ganske begrænset skolegang, og at der må tages hensyn hertil ved vurderingen af de oplysninger, som ansøgeren har afgivet. Hertil kommer, at ansøgeren på grund af en misforståelse ikke er blevet vejledt tilstrækkeligt forud for udfyldelsen af asylansøgningsskemaet. Flygtningenævnet bemærker videre, at ansøgeren først under samtalen med Udlændingesservice har forklaret om den pågældende konflikt med fætteren. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring herom har fremstået konsistent og troværdig, ligesom den i øvrigt stemmer med det ar, ansøgeren har på hånden. Under de ovennævnte omstændigheder lægger Flygtningenævnet ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgerens konflikt med farbroderen må antages at have en sådan alvor, at ansøgeren risikerer overgreb fra farbroderen, og at de afghanske myndigheder ikke kan antages at kunne yde ansøgeren den fornødne beskyttelse herimod. Ansøgeren har derfor behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet tiltræder efter omstændighederne, at ansøgeren ikke er omfattet af udelukkelsesgrundene.” Afg/2011/95

Nævnet meddelte i **september 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren var mindreårig på indrejsetidspunktet. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara fra [...] i provinsen Bamiyan og muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af et politisk eller religiøst parti, forening eller lignende. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hans far døde for omkring ti år siden, hvorefter hans mor giftede sig på ny, at morens nye ægtefælle samt ansøgerens nye stedbror chikanerede ansøgeren samt udsatte ham for fysiske overgreb. En dag, da ansøgeren arbejdede i et foderrum, provokerede stedbroren, [...], der var 2 – 3 år yngre end ansøgeren, på ny og smed foderrester og snavs i ansøgerens øjne, hvorefter ansøgeren kastede en hælde, som han stod med, efter *stedbroren*, der blev ramt i brystet og døde omkring tre dage senere. Ansøgerens stedfar låste ansøgeren inde i foderrummet, men en nabokone hjalp ansøgeren med at flygte. Ansøgeren flygtede til Kabul og derfra videre til sin farbror i Iran, hvor han opholdt sig de følgende tre år. Ansøgeren har ikke siden turdet rejse tilbage til Afghanistan og måtte flygte videre, fordi ansøgerens stedfar søgte efter ansøgeren og forlangte, at farbroderen i Iran udleverede ansøgeren. Også efter det oplyste for Flygtningenævnet, herunder ansøgerens forklaring, lægges det til grund, at hændelsesforløbet i det væsentlige har været som af ansøgeren forklaret, og at ansøgeren i overensstemmelse med afgørelsen fra Udlændingesservice anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Spørgsmålet er herefter, om ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, fordi ansøgeren er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1F (b), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, subsidiært om opholdstilladelse skal nægtes

efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2, idet særlige grunde ikke taler for, at opholdstilladelse gives. Ved vurderingen heraf lægger nævnet til grund, at den handling, som ansøgerens asylmotiv er knyttet til, fandt sted i efteråret 2005 lige inden vinteren. Efter den foretagne aldersvurdering i Danmark lægges det til grund, at ansøgeren dengang var 13 ½ år. Ansøgeren har om handlingen forklaret, at han reagerede som følge af den generelle chikanøse og nedværdigende adfærd, som også hans yngre stedbroder [...] udviste, da *stedbroren* konkret blandt andet smed foderstumper og snavs i ansigtet på ansøgeren, da denne var i færd med at skære foder med en håndle. Såfremt handlingen skulle vurderes efter dansk ret, ville ansøgeren være straffri allerede som følge af, at han var under den kriminelle lavalder, der i 2005 var 15 år. Endvidere bemærkes, at ansøgeren har forklaret, at det ikke var hans hensigt at skade *stedbroren*, da han kastede håndleén. Herefter og under hensyn til den forsigtighed, der skal udvises i forbindelse med anvendelse af artikel 1F (b) i flygtningekonventionen og henset til det anførte om betydningen af, at en given handling begås af et barn under den kriminelle lavalder, jf. herved baggrund 90, Diverse Emner, UNHCR Guidelines on International Protection: Child Asylum Claims, punkt 60, finder nævnet, at ansøgeren ikke kan anses for omfattet af den nævnte udelukkelsesgrund. Nævnet finder videre, at det ved vurderingen efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2, er afgørende, at ansøgeren på handlingstidspunktet var under den danske kriminelle lavalder, og at der allerede som følge heraf ikke kunne finde udvisning sted efter udlændingelovens §§ 22 til 24. Det bemærkes, at en eventuel institutionsanbringelse i medfør af lov om social service ikke kan anses for en anden strafferetlig retsfølge efter udlændingelovens §§ 22 til 24. Samlet finder Flygtningesnævnet herefter, at ansøgeren har krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, idet han ved en tilbagevenden til Afghanistan anses for at risikere umenneskelig behandling eller straf. Nævnet har ikke fundet grundlag for at anse ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Der meddeles derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2011/46

6.5 Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager

6.5.1 Anmeldelse af sager til Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager

Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager (SAIS) blev oprettet den 1. juni 2002. SAIS varetager opgaven vedrørende internationale straffesager, herunder navnlig sager om folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden, krigsforbrydelser, terrorhandlinger og andre alvorlige forbrydelser begået i udlandet. Formålet med statsadvokatens arbejde er at sikre, at disse forbrydere ikke finder fristed i Danmark, men får forholdene undersøgt af politiet og bliver retsforfulgt og straffet, hvis der er grundlag for det.

Efter udlændingelovens § 45 c kan udlændingemyndighederne uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter udlændingeloven til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

I sager, hvor en asylansøger er anmeldt til SAIS, og hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgeren isoleret set må anses for omfattet af udlændingelovens 7, vil de forhold, der ligger til grund for anmeldelsen, efter omstændighederne kunne medføre, at nævnet vil anse den pågældende for at være omfattet af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a) eller (b). En sådan udlænding vil derfor blive meddelt afslag på asyl og blive pålagt at udrejse. På grund af refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31 vil den pågældende imidlertid ofte ikke kunne udsendes tvangsmæssigt og vil således være henvist til et såkaldt tålt ophold.

6.5.2 Resultatet af SAIS's efterforskning

Når SAIS har afsluttet den strafferetlige efterforskning, får den anmeldende myndighed underretning om sagens udfald.

Har sagen været behandlet i Flygtningenævnet, er det nævnet, der som den myndighed, der sidst har truffet afgørelse i den pågældende sag, tager stilling til, om resultatet af SAIS's efterforskning giver anledning til at genoptage behandlingen af sagen.

For nærmere redegørelse for Flygtningenævnets praksis i sager, hvori SAIS har afsluttet en strafferetlig efterforskning, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 15. beretning (2006), afsnit 6.3.2.2.

6.6 Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3

Hvis en udlænding – uden for anvendelsesområdet for flygtningekonventionens artikel 1 F – har begået kriminalitet i udlandet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 2.

Det fremgår således af § 10, stk. 2, at en udlænding ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, kan gives opholdstilladelse efter § 7, hvis udlændingen enten uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller der er alvorlig grund til at antage, at han uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter disse bestemmelser.

Udlændingelovens § 10 blev ændret ved lov nr. 362 af 6. juni 2002 og lovændringen trådte i kraft den 8. juni 2001.

Af bemærkningerne til de enkelte bestemmelser i lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001, side 18, 1. spalte, fremgår:

”Der skal efter de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 2-4 – som efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 1 – ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der kan i den forbindelse henvises til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.

Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.

For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (udlændinge, der risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde), bemærkes, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.”

Udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventions-flygtninge), vil således alene kunne udelukkes fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1, da det efter flygtningekonventionen er en betingelse, at udlændingen skal være dømt for den pågældende forbrydelse, og at det herudover skal indgå i vurderingen, om forbrydelsen er særlig farlig, og om udlændingen af den grund må betragtes som en fare for samfundet.

Som eksempel herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 195f nævnte afgørelse Burma/2008/3.

Som eksempler på sager, hvori nævnet også har taget stilling til udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, kan henvises til de i afsnit 6.3 nævnte afgørelser Afg/2011/58, Afg/2011/108 og Afg/2011/109.

Endvidere kan nævnes:

Nævnet meddelte i **august 2011** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik og sunnimuslim af trosretning fra Herat i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været

medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive dræbt af sin farbroder, idet ansøgeren har mistet farbroderens narkotika og er flygtet. Ansøgeren har siden sin faders død boet sammen med farbroderen, der er kriminel. Ansøgeren blev tvunget til at transportere narkotika til farbroderens kunder og flygtede, da farbroderen sendte ham til Iran. Mens ansøgeren var i Iran, ringede han sammen med sin morbroders ven til afghansk politi og oplyste om farbroderens aktiviteter. Farbroderens søn blev anholdt. Farbroderen havde truet med at finde og dræbe ansøgeren. Nævnet lægger til grund, at ansøgeren efter resultatet af den foretagne personundersøgelse må anses for at være 18 år ved indrejsen i Danmark i *foråret* 2010. **Flertallet** bemærker, at det ved vurderingen af ansøgerens oplysninger er tillagt vægt, at ansøgeren, uanset at han må anses for at være myndig, var ung ved indrejsen, og at ansøgerens forklaring endvidere må vurderes i lyset af ansøgerens oplysninger om, at han gennem længere tid inden udrejsen til Iran var udsat for trusler og vold fra den farbroder, som flyttede ind i ansøgerens hjem efter ansøgerens faders død. Flertallet finder, at ansøgeren i det væsentlige har forklaret overensstemmende om farbroderens trusler og vold samt den tvang, der medførte, at ansøgeren transporterede narkotika for farbroderen. Flertallet lægger til grund, at farbroderen brækkede ansøgerens ben eller fod, fordi ansøgeren søgte at modsætte sig farbroderen. Flertallet har ikke fundet, at ansøgeren i sit asylskema og i samtalen med Udlændingesservice har afgivet oplysninger på en sådan måde, at ansøgerens oplysninger om farbroderens kriminalitet og tilknytning til en kriminel gruppe må tilsidesættes. Flertallet lægger navnlig vægt på, at ansøgerens forklaring om, at han undslap farbroderen ved at foregive at udføre narkotikatransport til Iran, selvom ansøgeren via sin morbroder havde planlagt at flygte, fremstår konsistent, ligesom ansøgeren konsistent har oplyst om, at han fra Teheran ringede til farbroderen og oplyste, at han og morbroderens ven havde givet oplysninger om farbroderens kriminalitet til afghansk politi. Selvom også flertallet finder det påfaldende, at ansøgeren først til den beskikkede advokat har oplyst om en meget alvorlig episode, hvor tre voksne personer dræbte en dreng, hvilket ansøgeren af farbroderen blev tvunget til at overvære, finder flertallet samlet ikke, at der – med den nævnte hensyntagen til ansøgerens alder – er grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring. Da flertallet herefter lægger til grund, at farbroderen indgår i en kriminel gruppe og vedvarende under opholdet i ansøgerens bolig udøvede kriminel aktivitet, og da det videre må lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ikke kan anses for at kunne opnå den fornødne beskyttelse hos de afghanske myndigheder, finder flertallet samlet, at ansøgeren ved en tilbagevenden må anses for at risikere alvorlige overgreb eller umenneskelig behandling, som er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Idet flertallet i overensstemmelse med den supplerende udtalelse af [...] 2011 fra Udlændingesservice lægger til grund, at ansøgerens afhængighedsforhold til farbroderen og den vold og de trusler, som ansøgeren har været udsat for, indebærer, at der ikke efter det oplyste om ansøgerens narkotika-

transport foreligger forhold, som efter udlændingelovens § 10, stk. 2, er til hinder for, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse, har ansøgeren herefter krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2011/110

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Afg/2011/89.

For så vidt angår anvendelsen af udelukkelsesgrundene, herunder § 10, stk. 2, i sager vedrørende kriminalitet begået af børn under den kriminelle lavalder, og hvor der derfor gør sig nogle særlige forhold gældende, henvises til afsnit 6.4 og de heri nævnte afgørelser Afg/2011/11, Afg/2011/95 og Afg/2011/46.

En opholdstilladelse kan i visse tilfælde inddrages, såfremt en udlænding har begået kriminalitet i udlandet efter at være meddelt opholdstilladelse i Danmark, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1 og 2. En opholdstilladelse kan i visse tilfælde endvidere inddrages, såfremt det efterfølgende konstateres, at der på tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelsen forelå omstændigheder, som ville have udelukket udlændingen fra opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 10, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2.

Udlændingemyndighederne skal i den forbindelse – i modsætning til det, der er tilfældet i sager, hvor udlændingen er dømt her i landet, og hvor domstolen tillige har taget stilling til, om en udvisning vil være særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26 – tage hensyn til, om inddragelsen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. § 26, stk. 1.

Se som eksempel herpå:

Nævnet **stadfæstede i maj 2011** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 1997. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er fra Mogadishu i Somalia og muslim af trosretning. Han tilhører Hawiye klanen, Habr Gidir underklanen og [...] familiekklanen. Klageren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingenservice meddelte i 1997 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens dagældende § 7, stk. 2 (de facto status). Den [...] 2009 blev klageren i *et andet europæisk land* idømt en straf af fængsel i 2 år og 3 måneder samt bødestraf på 1000 euro for et tilfælde af menneskesmugling. Ved afgørelse af [...] 2009 inddrog Udlændingenservice klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1, jf. § 22, nr. 5. Ved afgørelse af [...] 2010 fastholdt Udlændingenservice ind-

dragelsen af klagerens opholdstilladelse og fandt endvidere, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for, at klageren kan udsendes til Somalia. Klageren har protesteret mod inddragelsen. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at sagen skal behandles efter lovbekendtgørelse nr. 945 af 1. september 2006. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren i *et andet europæisk land* er blevet dømt for et forhold, som også i Danmark ville medføre en ubetinget fængselsstraf, muligvis ikke så lang som udmålt i *det pågældende land*, men dog af en vis længde. Betingelserne for inddragelse af klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, jf. § 22, nr. 5, er derfor opfyldt. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, om en inddragelse vil virke særligt belastende for klageren på grund af hensyn omfattet af udlændingelovens § 26, stk. 1. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren ikke har familie i Danmark og hverken arbejdsmæssig eller social tilknytning til det danske samfund. Henset til, at ansøgeren er udrejst fra hjemlandet som voksen, findes det længerevarende ophold i Danmark på 14 år og den omstændighed, at han ikke siden sin indrejse har været tilbage i Somalia, ikke i sig selv at kunne tillægges betydning. Det bemærkes herved også, at klageren har fortalt, at han fortsat har kontakt til slægtninge i hjemlandet. Efter en samlet vurdering af disse forhold sammenholdt med karakteren af den begåede kriminalitet findes en inddragelse ikke at stride mod § 26-hensyn eller proportionalitetshensyn. Flygtningenævnet tiltræder derfor, at betingelserne for inddragelse af klagerens opholdstilladelse er opfyldt. Flygtningenævnet skal herefter tage stilling til, om en udsendelse af klageren vil stride imod udlændingelovens § 31. Klageren har herved gjort gældende, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive dræbt af al-Shabaab eller en fraktion af *familieklanen*, som er fjendtligt indstillet over for den fraktion af klanen, som klageren tilhører. Den fjendtlige fraktion har konsolideret sin magt yderligere ved at indgå samarbejde med al-Shabaab. Flygtningenævnet lægger i sin vurdering vægt på, at klageren trods de eventuelle interne stridigheder dog er medlem af en hovedklan, og at han derfor må forventes at kunne opnå beskyttelse fra sin familieklan. Flygtningenævnet lægger tillige vægt på, at klageren ikke har personlige uoverensstemmelser, hverken med al-Shabaab eller regeringsstyrker, og bemærker, at det ikke findes sandsynliggjort, at den omstændighed, at klageren tidligere har været musiker, i sig selv vil medføre en risiko for overgreb. Flygtningenævnet bemærker herved, at det fremgår af klagerens egen forklaring, at han ikke har optrådt som musiker i hjemlandet fra 1989 og frem til udrejsen. På denne baggrund findes det ikke sandsynliggjort, at en udsendelse af klageren vil være i strid med udlændingelovens § 31. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingetjenestens afgørelse.” Som/2011/5

For yderligere eksempler på afgørelser vedrørende udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 195 ff.

6.7 Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3

Det fremgår af udlændingelovens § 49, at når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-4.

Efter udlændingelovens § 26 skal der ved afgørelsen om udvisning tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nr. 1-6 nævnte hensyn.

Hvis en udlænding udvises med indrejseforbud for kriminalitet begået her i landet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 3.

Efter bestemmelsen kan en udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller 25, ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Efter bemærkningerne til bestemmelsen skal der ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der henvises i den forbindelse til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.

Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.

For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (udlændinge, der risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde), bemærkes i lovbemærkningerne, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bemærkningerne til bestemmelsen i udlændingelovens § 10, stk. 3, foreskriver således, at formodningen er imod, at en udlænding, der er meddelt indrejseforbud i forbindelse

med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-25, kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, men at der skal foretages en proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, hvorvidt der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at give klageren opholdstilladelse.

Som eksempel på sager, hvori Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl under henvisning til proportionalitetsafvejningen efter udlændingelovens § 10, stk. 3, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2011** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er afghansk statsborger. Han er født og opvokset i Kabul og er shia-muslim. Hans far er etnisk pashtun, mens moderen er etnisk bayat. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer og har ikke været politisk aktiv. Han udrejste af Afghanistan i foråret 2008 og indrejste i Danmark i *vinteren* 2008. Ved [...] Landsrets ankeendom i *foråret* 2010 blev ansøgeren idømt 12 års fængsel samt udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig for i 2010 at have dræbt en *person*. Ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter ansøgeren at blive anholdt og straffet af de afghanske myndigheder på grund af drabet i Danmark. Endvidere frygter han at blive dræbt af afdødes familie. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter Taliban, som tilbageholdt ham i to måneder i *vinteren* 2007/*foråret* 2008, kort tid efter at Taliban havde henvendt sig til hans familie for at hverve ansøgeren, hans far og to brødre. Faderen havde i en årrække været officer og havde herunder samarbejdet med Taliban. Dette samarbejde havde navnlig fundet sted indtil Taliban ultimo 2001 mistede magten. Faderen havde dog også herefter i et vist omfang bibeholdt kontakten til Taliban. Få måneder efter den amerikanske invasion, ultimo 2001, mistede faderen sit arbejde som officer. Ansøgerens to storebrødre fortsatte derimod som officerer i den afghanske regeringshær. Under sin tilbageholdelse blev ansøgeren udsat for adskillige grove fysiske overgreb. Han har stadig et større synligt ar på hovedet, og han har stadig mén. Under tilfangetagelsen overværede han henrettelsen af to andre fanger, en politisoldat samt en tolk. En kok hjalp ham med at flygte. Da han derefter vendte tilbage til Kabul, fortalte en moster ham, at hans nærmeste familie – hans forældre, søskende og ægtefælle – var flygtet. Ansøgeren har ikke siden kunne få kontakt til de pågældende. I Kabul opholdt han sig derefter tre-fire måneder på forskellige herberger. Han blev ikke i den periode kontaktet af Taliban. Han solgte alle sine ejendele og kørte i *foråret* 2008 mod *en by*, hvorfra han rejste videre mod Danmark, som han nåede frem til i *vinteren* 2008. Flygtningenævnet kan, som Udlændingeservice, lægge ansøgerens forklaring til grund. Der foreligger ikke oplysninger om, at afdødes familie har truet ansøgeren eller hans familie på grund

af det drab, som ansøgeren er dømt for at have begået i Danmark. Alene det forhold, at der i Afghanistan generelt set er en tradition for blodhævn, kan herefter ikke indebære, at ansøgeren, af denne grund, opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Vedrørende ansøgerens modsætningsforhold til Taliban bemærkes, at tilfangetagelsen af ansøgeren må antages at skyldes, at Taliban ønskede at lægge pres på dels ansøgerens fader, dels ansøgerens to storebrødre, der alle tre havde betydelig militær erfaring. Faderen og brødrene meldte sig ikke hos Taliban, og deres skæbne er i dag uvis. Ansøgeren blev af Taliban udsat for flere tilfælde af grov vold og slap alene fri, fordi han modtog hjælp hertil fra en kok, der fortalte ham, at han havde hørt, at ansøgeren stod overfor at skulle henrettes. Under disse omstændigheder finder Flygtningenævnet, at der er reel risiko for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil blive udsat for alvorlige overgreb, som han har behov for beskyttelse mod, og som det ikke kan forventes, at de afghanske myndigheder kan yde ham. Ansøgeren opfylder herefter isoleret set betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren er i Danmark for drabet, som blev begået her i landet, idømt 12 års fængsel, og han er udvist med indrejseforbud for bestandig. Efter forholdets grovhed og længden af den idømte straf, sammenholdt med det oplyste, herunder om ansøgerens og hans families personlige forhold, foreligger der ikke sådanne særlige grunde, som nævnt i udlændingelovens § 10, stk. 3, at ansøgeren, trods udvisningen, alligevel kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Med denne begrundelse stadfæster Flygtningenævnet herefter Udlændingesservices afgørelse om, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren er herefter henvist til såkaldt "tålt ophold" her i landet, idet han, jf. udlændingelovens § 31, ikke må udsendes til Afghanistan." Afg/2011/19

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har anvendt den tidligere bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 2, som affattet forud for lov nr. 362 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde i september 2011** Udlændingesservices afgørelse om, at en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon kunne udsendes tvangsmæssigt til Libanon, jf. udlændingelovens § 31. Klageren indrejste i 1986 og blev samme år meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, af Direktoratet for Udlændinge, nu Udlændingestyrelsen. I 2003 blev klageren af Højesteret idømt tidsubegrænset anbringelse på et psykiatrisk hospital for sindslidende for alvorlig sædelighedskriminalitet. Klageren blev således dømt for overtrædelse af straffelovens §§ 210, 216, 222, 224, 244 og 245. Klageren blev endvidere udvist for bestandig. I slutningen af 2008 blev klageren erklæret egnet til udskrivning. I 2009 stadfæstede Østre Landsret en afgørelse truffet af byretten om opretholdelse af klagerens udvisning. I 2009 traf Udlændingesservice afgørelse om, at klageren kunne udsendes til Libanon. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren

er statsløs palæstinenser og sunni-muslim af trosretning fra Libanon. Klageren har siden han var 13 år gammel været medlem af PLO, herunder været soldat i Fatah bevægelsen. I [...] 1986 meddelte Direktoratet for Udlændinge, nu Udlændingetjenesten, klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren blev ved Højesterets stadfæstende dom af [...] 2003 dømt til tidsubegrænset anbringelse på psykiatrisk hospital for sindslidende for alvorlig sædelighedskriminalitet. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandigt. Den [...] 2008 blev klageren erklæret egnet til udskrivning. Ved kendelse af [...] 2009 stadfæstede Østre Landsret byrettens kendelse om opretholdelse af udvisningen af klageren. Udlændingetjenesten har den [...] 2009 truffet afgørelse om, at udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2 ikke er til hinder for, at klageren kan udsendes til Libanon. Klageren har henvist til, at han ikke kan udsendes til Libanon, idet han er idømt 10 års strafarbejde for et drab, han begik i 1983, og at han endvidere frygter for repressalier fra den afdødes familie. Klageren har forklaret, at han i 1981-1982 som led i sit virke som løjtnant i Fatah bevægelsen sammen med nogle andre personer skulle foretage en anholdelse, hvorunder der blev løsnet flere skud, og at en person, der tilhørte Abu Moussa-fraktionen, i den forbindelse blev slået ihjel. Klageren blev herefter anholdt og idømt dødsstraf af en domstol under Abu Moussa-fraktionen. Klageren er endvidere idømt dødsstraf af en libanesisk domstol, der dog har nedsat straffen til 10 års tvangsarbejde. Endelig frygter klageren, at han ikke vil kunne få sin medicin under en eventuel afsoning i Libanon. Da klageren er idømt udvisning med indrejseforbud, er hans opholdstilladelse bortfaldet, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. Vedrørende konflikten med folk fra Abu Moussa-fraktionen må det tillægges vægt, at forholdet ligger langt tilbage i tid, og at der ikke i sagen er oplysninger om, at klageren har modtaget konkrete trusler fra afdødes slægtninge. Efter notatet af [...] 2011 fra Udenrigsministeriet, sammenholdt med klagerens egne oplysninger, lægges det til grund, at klageren er dømt for manddrab ved en libanesisk domstol, og at straffen nu er nedsat til 10 års fængsel inklusiv strafarbejde. Klageren har ikke afsonet nogen del af straffen. Efter oplysningerne om karakteren af den idømte straf sammenholdt med oplysningerne om fængselsforholdene i Libanon og oplysningerne om klagerens konkrete helbredstilstand, findes det sandsynliggjort, at klageren ved en tilbagevenden til Libanon vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der lægges herved vægt på, at klageren helbredsmæssigt fremstår fysisk svækket, ligesom han fortsat er stærkt behandlingskrævende for sin psykiske lidelse. Klageren er derfor isoleret set omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Når der henses til karakteren og grovheden af den lovovertrædelse, som klageren er blevet fundet skyldig i, findes særlige grunde at tale imod, at der meddeles klageren opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, jf. lov nummer 473 af 7. januar 1998. Det skal særligt bemærkes, at det forhold, at klageren blev anset for straffri efter straffelovens § 16 ikke kan føre en anden vurdering, og at dette tilsvarende gælder det oplyste om klagerens personlige forhold og helbredsforhold i tiden efter dommen.

Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingesservices afgørelse som nedenfor bestemt. [...] skal udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 3. pkt. Såfremt [...] ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt, men under henvisning til, at [...] ved en tilbagevenden til Libanon risikerer overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, kan han ikke udsendes tvangsmæssigt til Libanon eller til et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til Libanon, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31.” Statsløspal./2011/2

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist med indrejseforbud, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **november 2011** opholdstilladelse (**B-status**), til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. Ansøgeren blev ved en dansk byret idømt 40 dages fængsel for dokumentfalsk samt udvist med indrejseforbud i seks år. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara fra Shahrstan i Oruzgan-Daikondi. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som sit væsentligste asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive idømt dødsstraf, fordi han har haft et seksuelt forhold til en pige uden for ægteskab. Han har endvidere henvist til, at han frygter pigens familie, herunder faderen, som er en velhavende og indflydelsesrig mullah. Flygtningenævnet finder i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren i nævnet har fremtrådt troværdigt, og at forklaringen har været detaljeret og i det væsentlige konsistent. Ansøgeren har under nævnsmødet på overbevisende måde kunnet forklare de tilsyneladende inkonsekvente punkter i de tidligere forklaringer. Flygtningenævnet finder herefter på baggrund af en konkret vurdering, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der er ikke i ansøgerens forhold grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det bemærkes, at den idømte straf på 40 dage for dokumentfalsk ikke findes at være til hinder for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 3. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2011/111

Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 2. pkt., at en udlænding, der er udvist efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, og som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod. Der skal således være særlige grunde, der taler imod, at der meddeles en udlænding, der er udvist efter disse bestemmelser, opholdstilladelse i medfør af udlændingeloven § 7.

Som et eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist efter udlændingelovens § 25 a med indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010) side 349f. nævnte afgørelse Afg/2010/9.

For en nærmere beskrivelse af ændringen af udlændingelovens § 10 ved lov nr. 362 af 6. juni 2002 henvises til Flygtningenævnets formandskabs 11. beretning (2002), afsnit 4.4.3.

6.8 Udlændingelovens § 49 a

Efter udlændingelovens § 49 a skal Udlændingestyrelsen forud for politiets udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og som er udvist ved dom, træffe afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. Reglerne i udlændingelovens § 31 er nærmere beskrevet i afsnit 6.2.

Det påhviler politiet af egen drift at iværksætte § 49 a-proceduren i god tid forud for prøveløsladelsen.

Udlændingestyrelsens afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for en udsendelse, anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jf. § 53 a, stk. 2.

Vurderingen af, om udsendelse kan ske, foretages i overensstemmelse med det absolute refoulementsforbud i blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3 og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området, samt flygtningekonventionens artikel 33, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2.

En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, skal tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.

Hvis udlændingen anses for omfattet af udlændingelovens § 7, skal der herefter foretages en vurdering i forhold til udlændingelovens § 10, stk. 3, såfremt det forhold, der har begrundet udvisningen, er begået efter bestemmelsens ikrafttræden, jf. lov nr. 362 af 6. juni 2002. Se nærmere afsnit 6.7.

Som anført ovenfor i afsnit 6.7 har domstolene ved afgørelsen om udvisning taget hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nr. 1-6 nævnte hensyn.

Hvis der imidlertid er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, og udvisningen efter § 49 ikke er iværksat, kan den pågældende begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1. Se vedrørende udlændinge, som er omfattet af udlændingelovens § 50 a, nærmere Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 351ff.

I sager, hvor der er rejst spørgsmål om eventuel ophævelse af udvisning efter §§ 50 eller 50 a, vil Flygtningenævnets behandling af spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende kan udsendes, jf. § 31, jf. § 49 a, som udgangspunkt afvente rettens stillingtagen til, hvorvidt udvisningen opretholdes.

Efter en konkret vurdering valgte nævnet i 2010 desuagtet i to sager, hvor klagerne var dømt til forvaring eller anbringelse efter reglerne i straffelovens §§ 68-70, at behandle klagerne vedrørende udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, selvom retten ikke i forbindelse med afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen havde foretaget en vurdering efter udlændingelovens § 50 a, stk. 1, om ophævelse af udvisningen, og spørgsmålet herom derfor endnu ikke var afklaret, da nævnet skulle behandle sagen, se nærmere de i formandskabets 19. beretning (2010), side 352ff. nævnte afgørelser U/2010/1 og Iran/2010/34.

En udlænding, som på tidspunktet for afgørelsen om udvisning har opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end efter udlændingelovens § 7, er ikke omfattet af prøvelsesadgangen efter § 49 a. Påberåber en sådan udlænding sig, at en udsendelse i henhold til udvisningsdommen vil være i strid med refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, vil sagen herefter blive behandlet som en ansøgning om asyl, og Flygtningenævnet vil i den forbindelse foretage en vurdering af, hvorvidt udlændingelovens § 10, stk. 3, er til hinder for opholdstilladelse.

Såfremt en udlænding, der tidligere er meddelt afslag på asyl i Flygtningenævnet, udvises ved dom og i forbindelse med udsendelsen gør gældende, at dette vil være i strid med udlændingelovens § 31, vil Flygtningenævnet behandle sagen som en anmodning om genoptagelse af asylsagen.

I beretningsperioden har nævnet behandlet otte sager vedrørende udlændingelovens § 49 a.

I seks af sagerne stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse, idet nævnet ikke fandt, at klagerne risikerede forfølgelse af en sådan karakter, at dette var til hinder for udsendelse, jf. udlændingelovens § 31.

I to sager fandt nævnet, at klagerne ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, hvorfor udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse. I den ene sag vedrørende en statsløs palæstinenser fra Libanon ændrede nævnet derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klageren ikke kunne udsendes til Libanon, jf. udlændingelovens § 31. Nævnet fandt imidlertid, at karakteren og grovheden af den lovovertrædelse, som klageren var blevet fundet skyldig i, indebar, at særlige grunde talte imod, at klageren blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, som affattet forud for lov nr. 362 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven. Der henvises til den i afsnit 6.7 nævnte afgørelse Statsløspal./2011/2.

Som eksempler på sager, hvori Flygtningesnævnet har stadfæstet Udlændingesservices afgørelser, idet nævnet ikke har fundet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka. Indrejste i 1989 som familiesammenført. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk tamil og kristen. Han er født i 1984 og stammer fra *en by* på Jaffna-halvøen. Klageren blev i 1989 som fireårig familiesammenført med faderen sammen med sin mor og ældre bror. Faderen havde i 1989 opnået opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2 (de-facto status). I 1991 blev ansøgeren ligeledes meddelt opholdstilladelse i medfør af denne bestemmelse. Klageren blev ved [...] Landsrets dom af [...] 2008 idømt en fællesstraf af fængsel i fire år og seks måneder for blandt andet overtrædelse af straffelovens § 261, stk. 2, og § 288, stk. 1, nr. 1. Klageren blev samtidig udvist af landet med indrejseforbud for bestandig. Klagerens opholdstilladelse er derfor bortfaldet, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. Da klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, skal der efter udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren har ifølge sin forklaring aldrig været medlem af et politisk eller religiøst parti, organisation, forening eller lignende. Han har aldrig deltaget i demonstrationer, møder eller på anden måde været politisk aktiv, idet han ikke har haft interesse herfor. Han har intet kendskab til politiske partier i Sri Lanka. Klageren har ikke været i Sri Lanka, siden han var fire år, og har derfor ikke været i myndighedernes søgelys. Klageren har oplyst, at faderen var aktiv i LTTE, før han udrejste til Danmark, og klageren frygter, at myndighederne vil genkende ham på navnet og efterstræbe ham på grund af faderens aktiviteter. Klageren kender ikke nærmere til faderens aktiviteter, der ligger langt tilbage i tiden, og familien har næsten aldrig talt om forholdene i Sri Lanka. Flygtningesnævnet lægger efter klagerens oplysninger til grund, at det forhold, at regeringsstyrker, før klageren udrejste, ransagede familiens bolig, var led i en generel aktion, der omfattede andre tamilske boliger i området, og således ikke konkret rettet mod klagerens

familie. For så vidt angår klagerens efternavn fremgår det af Udenrigsministeriets notat af [...] 2010, at *klagerens efternavn* ikke er et udsædvanligt navn i Sri Lanka, og at der ikke er risiko for, at myndighederne vil straffe en person på grund af dette navn alene. Flygtningenævnet finder på denne baggrund ikke, at klageren i forhold til myndighederne kan anses for profileret på grund af faderens aktiviteter eller sit navn. Klageren har endvidere påberåbt sig, at hans forældre, *der er nært beslægtede, har et familiemedlem*, der var gift med *en nu afdød leder af LTTE*. Klageren kender ikke navnet på forældrenes *familiemedlem*, men bekræfter foreholdt *et bestemt navn*, at hun er *dette familiemedlem*. Klageren er først som voksen blevet bekendt med slægtskabet med *familiemedlemmet*, og klageren og hans familie har ikke haft nogen kontakt hverken med *familiemedlemmet* eller *hendes afdøde mand*. Flygtningenævnet bemærker, at det fremgår af Udenrigsministeriets notat af [...] 2010, at den adspurgte kilde vurderer, at der ikke er risiko for, at myndighederne i Sri Lanka vil straffe en person alene på baggrund af slægtskab med *familiemedlemmet*. Kilden oplyser endvidere, at et stort antal personer med slægtskab til *familiemedlemmet* lever et frit liv i Sri Lanka. Flygtningenævnet finder som følge af det anførte ikke, at dette fjerne slægtskab indebærer en profilering af klageren i forhold til myndighederne. Klageren har yderligere anført, at han ved en tilbagevenden frygter at blive udsat for dobbeltstraf for de forbrydelser, som han har begået i Danmark. Flygtningenævnet henviser i den forbindelse til Udenrigsministeriets notat af [...] 2010, hvoraf fremgår, at kilden ikke har kendskab til tilfælde, hvor en person, der tidligere er dømt for forbrydelser i et andet land, er blevet retsfulgt og dømt for det samme forhold i Sri Lanka. Flygtningenævnet finder allerede af denne grund, at der ikke er grundlag for at antage, at klageren vil risikere en straf, der må anses for umenneskelig eller nedværdigende. Klageren har på nævnsrådet påberåbt sig risikoen for kidnapning eller andre overgreb fra grupper eller organisationer, der nu samarbejder med myndighederne, og som klageren derfor ikke kan opnå myndighedernes beskyttelse imod. Klageren har ikke konkretiseret hvilke grupperinger, der er tale om, og henviser alene til en generel risiko, der ikke i sig selv kan anses for asylbegrundende. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af nærværende sags konkrete omstændigheder – der skal foretages i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af 17. juli 2008 i sagen N.A. mod UK – sammenholdt med baggrundoplysningerne om de nuværende forhold i Sri Lanka, at klageren ikke kan anses for at være i asylbegrundende risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, herunder i en reel risiko for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, ved en tilbagevenden til Sri Lanka. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at det forhold, at klageren som etnisk tamil med baggrund i det nordlige Sri Lanka ved indrejse i landet, herunder via Colombo lufthavn, vil kunne risikere at blive udspurgt af myndighederne, ikke fører til en ændret asylretlig vurdering. Der er herefter ikke grundlag for at antage, at klageren ved tilbagevenden til Sri Lanka risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 31, stk.

2, eller at han vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold, der er omfattet af udlændingelovens § 31, stk. 1. Flygtningenævnet tiltræder herefter, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for udsendelse af klageren til Sri Lanka. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.” Sri/2011/1

Nævnet **stadfæstede i november 2011** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 1999. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk feyli kurder fra Bagdad, Irak. Klageren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den [...] 2000 meddelte Udlændingesservice klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto). Ved dom af [...] 2010 stadfæstede [...] Landsret byrettens dom af [...] 2010, hvorved klageren blev straffet med fængsel i 1 år for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, 1. pkt. ved den [...] 2010 i forening med en medgerningsmand at have besiddet 148 gram heroin med henblik på videresalg. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år. Klagerens opholdstilladelse er derfor bortfaldet, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. Da klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, skal der efter udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren har henvist til, at han ikke kan udsendes til Irak, idet han frygter forældrene til en pige, med hvem han havde et forhold til i Irak. Pigen var lovet bort til en fætter. Klageren frygter, at pigens forældre vil slå ham ihjel. Klageren frygter endvidere at blive udsat for overgreb fra myndighederne som følge af sine brøders forhold. Klageren frygter endvidere, at han måske vil blive straffet for manglende militærtjeneste. Endelig frygter ansøgeren den generelt vanskelige situation i Irak. Uanset om klagerens forklaring om, at han frygter forældrene til den pige, han i 1997 havde et seksuelt forhold til i Irak, lægges til grund, er dette ikke til hinder for, at klageren udsendes til Irak. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at forholdet ligger langt tilbage i tid. Flygtningenævnet har desuden lagt vægt på, at klageren aldrig personligt er blevet udsat for trusler. Det forhold, at klageren er deserteret fra militærtjeneste omkring 1997 og efterfølgende har fået amnesti, er heller ikke til hinder for udsendelse til Irak. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at forholdet blev begået under Saddam Husseins regime, og at det ikke er sandsynliggjort, at det i dag vil medføre strafferetlige sanktioner. Klagerens herværende broders politiske aktiviteter i Irak er heller ikke til hinder for udsendelse til Irak. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at den nævnte broder indrejste i Danmark i 1998. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren aldrig selv har været politisk aktiv. Klagerens etnicitet er ikke i sig selv til hinder for udsendelse til Irak. Flygtningenævnet kan således ikke lægge til grund, at klageren er i en konkret og individuel risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Irak, og finder derfor ikke, at udlændingelovens § 31, stk. 2, er til hinder for udsendelse. Flygtningenævnet finder heller ikke, at klageren ved en tilbagevenden vil være i reel risiko for forhold omfattet af ud-

lændingelovens § 31, stk. 1. På den baggrund finder Flygtningenævnet ikke, at udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2, er til hinder for udsendelse af klageren til Irak. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingenservices afgørelse.” Irak/2011/17

Som eksempel på afgørelser efter udlændingelovens § 49 a, hvor nævnet har lagt til grund, at udlændingelovens § 31 er til hinder for udsendelse, men hvor klageren fandtes at være udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, som affattet forud for lov nr. 362 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven henvises til den i afsnit 6.7 nævnte afgørelse Statsløspal./2011/2.

6.9 Udlændingelovens § 32 b og 49 b

Udlændingelovens § 32 b indebærer, at en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis der er sket et systemskifte i udlændingens hjemland, eller hvis udlændingens forhold har ændret sig på en sådan måde, at den pågældende ikke længere risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Udlændingelovens § 32 b finder anvendelse i forhold til afgørelser efter udlændingelovens § 32 a og § 49 a.

Udlændingelovens § 49 b forpligter Udlændingestyrelsen til hvert halve år, eller når der i øvrigt er konkret anledning hertil, at undersøge, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 32 b.

Udlændingestyrelsen forpligtes således til mindst en gang hvert halve år at vurdere, om der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes på grund af refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31. Bestemmelsen gælder både i sager, hvor udlændingen har søgt asyl ved sin ankomst her til landet, jf. § 32 a, og i sager, hvor udlændingen er udvist ved dom og ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 49 a.

Den første halvårige periode regnes fra tidspunktet for Flygtningenævnets afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31.

Finder Udlændingestyrelsen, at der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse herom efter udlændingelovens § 32 b, jf. § 46, stk. 1.

Udlændingestyrelsens afgørelse kan efter udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 4, påklages til Flygtningenævnet. Efter § 53 a, stk. 2, 1. pkt., sker påklagen til Flygtningenævnet automatisk og har opsættende virkning.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har behandlet sagen i medfør af udlændingelovens § 49 b, jf. § 32 b, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 6.6 nævnte afgørelse Tyrkiet/2009/2.

6.10 Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister

Ved lov nr. 486 af 12. juni 2009 blev der indsat en bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 5, hvorefter en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 8, ikke kan gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, medmindre særlige grunde taler derfor.

Lovændringen havde til formål at gennemføre en anbefaling fra arbejdsgruppen om udlændinges ophold i Danmark (opfølgning på anbefaling nr. 35 og 36 fra den tværminterielle arbejdsgruppe om terrorbekæmpelse). Arbejdsgruppen havde anbefalet, at det præciseredes i udlændingeloven, at udlændinge, der er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til at indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer (FN) og Den Europæiske Union (EU) (dvs. FN's og EU's sanktionslister med rejserestriktioner), skal nægtes indrejse og ophold i Danmark.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (lovforslag nr. L 174 af 25. marts 2009 om ændring af udlændingeloven (Skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud, udelukkelse m.v. af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister m.v.)), afsnit 3.1.1, at sanktionslisterne indeholder navne på konkrete personer, organisationer og enheder med tilknytning til terrorisme. De danske myndigheder skal overholde de forpligtelser, som følger af de internationale retsakter, som listerne er knyttet til, herunder blandt andet nægte personer, der er optaget på en sanktionsliste, indrejse. Personer, der konstateres opført på sanktionslisterne, vil som følge af Danmarks internationale forpligtelser blive nægtet indrejse og ophold i Danmark. Der var forud for lovændringen ikke nogen udtrykkelig bestemmelse i udlændingeloven, der tog højde for denne situation.

Flygtningenævnet har ikke i beretningsåret behandlet sager i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 5.

6.11 Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1

I 2009 blev udlændingelovens bestemmelser vedrørende administrativ udvisning af udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed, ændret. For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager efter de tidligere gældende regler samt Flygtningenævnets høringssvar i forbindelse med lovændringen henvises til Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 212ff.

Det følger af reglerne i udlændingelovens kapitel 7 b, at i sager om udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed og som følge heraf er udvist, er kompetencen til at træffe afgørelse om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, udsendelse efter § 31 og efter § 32 b overflyttet fra udlændingemyndighederne til domstolene. Det følger videre, at Flygtningenævnet i den forbindelse skal afgive en udtalelse om de asylretlige forhold til brug for domstolenes afgørelse.

Lovændringen trådte i kraft den 1. juli 2001 og finder anvendelse for alle sager, herunder sager, som før lovens ikrafttræden var anlagt ved eller indbragt for retten.

For en nærmere gennemgang af de ændrede regler i kapitel 7 b henvises i øvrigt til Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 260 ff.

Det fremgår af forretningsordenens § 50, stk. 1, at sager, hvor Flygtningenævnet afgiver udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, behandles af et nævn, der sammensættes som anført i forretningsordenens § 2, det vil sige med deltagelse af formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriets departement. Efter stk. 2 behandles sådanne sager på et nævnsmøde på skriftligt grundlag.

Grundlaget for Flygtningenævnets udtalelse er det høringstema, som retten har angivet, og det materiale, som retten har forelagt nævnet. Nævnet har ikke adgang til fortroligt materiale i sagen, jf. forretningsordenens § 51, stk. 1.

Efter forretningsordenens § 51, stk. 2, vil Flygtningenævnets udtalelse angå den generelle asylretlige praksis i forhold til det land, udlændingen påtænkes udsendt til, det relevante baggrundsmateriale og den asylretlige relevans af sagens oplysninger. Flygtningenævnets udtalelse udtrykker en generel vurdering.

Kapitel 7

Statistik

7.1 Flygtningenævnets afgørelser i 2011

Flygtningenævnet har i 2011 afholdt 433 nævnsmøder og truffet afgørelse i i alt 1.179 sager vedrørende 1.482 personer. Nævnet har i gennemsnit behandlet 2,4 sag pr. nævns-møde.

Tabel 1 nedenfor viser nævnets afgørelser fra 2011 samt 2010 fordelt på sagstyper.

Tabel 1. Nævnets afgørelser fordelt på sagstyper

	2010 Antal sager	2010 Antal personer	2011 Antal sager	2011 Antal personer
Nye spontansager	791	1.045	1.025	1.285
Genoptagede spontansager	15	21	4	7
Inddragelsessager	1	1	5	9
Bortfaldssager	13	19	15	20
Udsendelsessager	3	3	8	8
Afgjorte sager i alt	823	1.089	1.057	1.329

Herudover har Flygtningenævnet i 182 sager vedrørende 303 personer taget stilling til, om sagerne skulle genoptages.

7.2 Sagernes behandlingsform

Tabel 2 viser nævnets afgørelser i 2011 fordelt på behandlingsform.

Tabel 2. Nævnets afgørelser fordelt på behandlingsform, opgjort i personer

	Mundtligt nævnsmøde	Skriftligt nævnsmøde	Skriftlig votering	Formand alene	I alt
Nye spontansager	1.264	0	4	17	1.285
Genoptagede spontansager	7	0	0	0	7
Inddragelsessager	8	1	0	0	9
Bortfaldssager	9	11	0	0	20
Udsendelsessager	8	0	0	0	8
I alt	1.296	12	4	17	1.329

Som det fremgår af tabellen, blev hovedparten af sagerne behandlet på mundtligt nævnsmøde. Det bemærkes herved, at størstedelen af sagerne var nye spontansager, der som udgangspunkt behandles og afgøres på mundtligt nævnsmøde.

Det fremgår ligeledes, at der i 2011 blev truffet afgørelse på formandskompetencen vedrørende 17 personer i kategorien nye spontansager. Der er tale om sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og som efter udlændingelovens § 53, stk. 8, kan behandles af formanden alene.

I 2011 blev der som udgangspunkt berammet 3 sager pr. nævnsmøde, men da en række sager udsættes med henblik på yderligere undersøgelser, herunder ægthedsvurdering af fremlagte dokumenter, lægeundersøgelser eller indhentelse af konkrete eller generelle baggrundsoplysninger via Udenrigsministeriet, afsluttes der færre sager, end der berammes. En del af de udsatte sager afgøres efterfølgende ved skriftlig votering. Endvidere må nogle sager omberammes på grund af sygdom eller på grund af tolkeproblemer.

7.3 Sager afsluttet uden en afgørelse

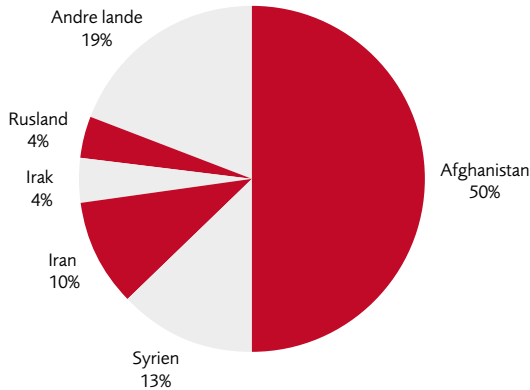
I 2011 blev i alt 122 sager vedrørende 153 personer afsluttet uden en afgørelse. Sager, der er afsluttet uden en afgørelse omfatter sager, hvor ansøgeren har frafaldet sin klage over Udlændingestyrelsens afslag på asyl, er udrejst eller registreret som forsvundet, og sager hjemvist af nævnet eller trukket af Udlændingestyrelsen til fornyet behandling i første instans.

7.4 Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager

Langt størstedelen af de sager, nævnet behandler, er nye spontansager og genoptagede spontansager (udgør sammen kategorien spontansager). Nævnet har i 2011 behandlet spontansager vedrørende ansøgere af 52 forskellige nationaliteter samt et antal sager vedrørende statsløse palæstinensere.

Figur 1 nedenfor illustrerer nationalitetsfordelingen i spontansager for de 5 største nationaliteter og andre lande, opgjort i personer.

Figur 1. Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager

Tabel 3 nedenfor er en oversigt over nationalitetsfordelingen i personer og sager af nævnets afgørelser i spontansager, inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager.

Tabel 3. Nationalitetsfordelingen i spontansager, inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager, opgjort i sager og personer.

Nationalitetsfordelingen i Spontansager, Inddragelsessager, Bortfaldssager og Udsendelsessager i 2011

Lande:	Spontan-sager		Inddragel-sessager		Bortfalds-sager		Udsendelses-sager		I alt	
	Sager	Pers.	Sager	Pers.	Sager	Pers.	Sager	Pers.	Sager	Pers.
Afghanistan	522	641	0	0	3	7	0	0	525	648
Albanien	2	4	0	0	0	0	0	0	2	4
Armenien	2	2	0	0	0	0	0	0	2	2
Aserbajdsjan	10	12	1	1	0	0	0	0	11	13
Bangladesh	2	2	0	0	0	0	0	0	2	2
Bosnien-Hercegovina	2	4	0	0	0	0	0	0	2	4
Burma	8	8	0	0	0	0	0	0	8	8
Burundi	2	2	0	0	0	0	0	0	2	2
Cameroun	6	6	0	0	0	0	0	0	6	6
Congo Brazzaville	2	4	0	0	0	0	0	0	2	4
Den Demokratiske Republik Congo	8	9	0	0	0	0	0	0	8	9
Dominikanske Republik	1	2	0	0	0	0	0	0	1	2
Egypten	1	1	0	0	0	0	0	0	1	1
Elfenbenskysten	1	1	0	0	0	0	0	0	1	1
Eritrea	5	6	0	0	0	0	0	0	5	6
Etiopien	2	2	0	0	0	0	0	0	2	2
Gambia	2	2	0	0	0	0	0	0	2	2
Grækenland	1	1	0	0	0	0	0	0	1	1
Guinea-Bissau	3	3	1	1	0	0	0	0	4	4
Indien	3	3	0	0	0	0	0	0	3	3
Irak	50	57	0	0	1	1	1	1	52	59
Iran	107	127	0	0	3	3	2	2	112	132
Israel	1	5	0	0	0	0	0	0	1	5
Jordan	4	6	0	0	0	0	0	0	4	6
Kasakhstan	1	2	0	0	0	0	0	0	1	2
Kenya	1	1	0	0	0	0	0	0	1	1
Kina	4	4	0	0	0	0	0	0	4	4

Lande:	Spontan-sager		Inddragel- sessager		Bortfalds- sager		Udsendelses- sager		I alt	
	Sager	Pers.	Sager	Pers.	Sager	Pers.	Sager	Pers.	Sager	Pers.
Kirgisistan	1	1	0	0	0	0	0	0	1	1
Kosovo	4	6	0	0	0	0	0	0	4	6
Libanon	1	1	0	0	0	0	0	0	1	1
Libyen	1	1	0	0	0	0	0	0	1	1
Marokko	3	3	0	0	0	0	0	0	3	3
Mauretanien	1	1	0	0	0	0	0	0	1	1
Nigeria	12	12	0	0	0	0	0	0	12	12
Pakistan	6	6	0	0	0	0	0	0	6	6
Peru	1	1	0	0	0	0	0	0	1	1
Rusland	31	57	1	5	1	1	0	0	33	63
Rwanda	4	4	0	0	0	0	0	0	4	4
Serbien	4	10	0	0	0	0	0	0	4	10
Somalia	12	14	1	1	4	5	1	1	18	21
Sri Lanka	16	16	0	0	1	1	1	1	18	18
Statsløs	21	26	0	0	0	0	0	0	21	26
Statsløs palæstinenser	8	10	0	0	1	1	3	3	12	14
Sudan	7	7	0	0	0	0	0	0	7	7
Syrien	119	171	0	0	0	0	0	0	119	171
Tadsjikistan	1	1	0	0	0	0	0	0	1	1
Togo	1	1	0	0	0	0	0	0	1	1
Tunesien	2	2	0	0	0	0	0	0	2	2
Tyrkiet	7	10	1	1	1	1	0	0	9	12
Uganda	8	8	0	0	0	0	0	0	8	8
Ukendt nation	1	1	0	0	0	0	0	0	1	1
Usbekistan	3	4	0	0	0	0	0	0	3	4
Vietnam	1	1	0	0	0	0	0	0	1	1
I alt	1.029	1.292	5	9	15	20	8	8	1.057	1.329

7.5 Udfaldet af afgørelser i nye spontansager for de enkelte nationaliteter

Som det fremgår af tabel 4, blev der meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til 407 personer svarende til 31,5 % af det samlede antal personer, som fik deres sag behandlet som en ny spontansag i Flygtningenævnet i 2010.

Tabel 4 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser i nye spontansager i 2011 opgjort i personer.

Lande:	Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Afslag efter § 7		I alt	
	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Afghanistan	7	1	152	24	489	75	648	100
Albanien	0	0	0	0	4	100	4	100
Armenien	0	0	0	0	2	100	2	100
Aserbajdsjan	1	8	0	0	11	92	12	100
Bangladesh	0	0	0	0	2	100	2	100
Bosnien-Hercegovina	0	0	0	0	4	100	4	100
Burma	4	50	0	0	4	50	8	100
Burundi	0	0	0	0	2	100	2	100
Cameroun	0	0	1	17	5	83	6	100
Congo Brazzaville	3	75	0	0	1	25	4	100
Den Demokratiske Republik Congo	1	11	0	0	8	89	9	100
Dominikanske Republik	0	0	0	0	2	100	2	100
Egypten	0	0	0	0	1	100	1	100
Elfenbenskysten	0	0	0	0	1	100	1	100
Eritrea	2	40	0	0	3	60	5	100
Etiopien	1	50	0	0	1	50	2	100
Gambia	0	0	0	0	2	100	2	100
Grækenland	0	0	0	0	1	100	1	100
Guinea-Bissau	0	0	0	0	3	100	3	100
Indien	0	0	0	0	3	100	3	100
Irak	8	14	6	11	43	75	57	100
Iran	54	44	3	2	66	54	123	100
Israel	0	0	0	0	5	100	5	100
Jordan	0	0	0	0	6	100	6	100
Kasakhstan	0	0	0	0	2	100	2	100
Kenya	0	0	0	0	1	100	1	100
Kina	0	0	0	0	4	100	4	100

Lande:	Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Afslag efter § 7		I alt	
	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Kirgisistan	0	0	0	0	1	100	1	100
Kosovo	0	0	0	0	6	100	6	100
Libanon	0	0	0	0	1	100	1	100
Libyen	0	0	0	0	1	100	1	100
Marokko	0	0	0	0	3	100	3	100
Mauretanien	0	0	0	0	1	100	1	100
Nigeria	0	0	0	0	12	100	12	100
Pakistan	3	50	0	0	3	50	6	100
Peru	0	0	1	100	0	0	1	100
Rusland	8	14	16	28	33	58	57	100
Rwanda	2	50	0	0	2	50	4	100
Serbien	0	0	0	0	10	100	10	100
Somalia	0	0	1	7	13	93	14	100
Sri Lanka	2	12	2	12	13	76	17	100
Statsløs	14	54	0	0	12	46	26	100
Statsløs palæstinenser	1	9	0	0	10	91	11	100
Sudan	0	0	1	14	6	86	7	100
Syrien	101	59	8	5	61	36	170	100
Tadsjikistan	0	0	0	0	1	100	1	100
Togo	0	0	0	0	1	100	1	100
Tunesien	0	0	0	0	2	100	2	100
Tyrkiet	0	0	1	10	9	90	10	100
Uganda	0	0	3	38	5	62	8	100
Ukendt nation	0	0	0	0	1	100	1	100
Usbekistan	0	0	0	0	4	100	4	100
Vietnam	0	0	0	0	1	100	1	100
I alt	212	16,5	195	15	885	68,5	1.292	100

7.6 Genoptagelsessager

Tabel 6 viser nævnets afgørelser i genoptagede spontansager fordelt på nationalitet.

Tabel 6. Nationalitetsfordeling og udfaldet af nævnets afgørelser i genoptagede sager, opgjort i sager og personer

Udfaldet i genoptagede spontansager fordelt på nationalitet i 2011

Lande:	Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Afslag efter § 7		I alt	
	Personer	%	Personer	%	Personer	%	Personer	%
Eritrea	0	0	1	100	0	0	1	100
Iran	5	100	0	0	0	0	5	100
Syrien	1	100	0	0	0	0	1	100
I alt	6	86	1	14	0	0	7	100

Som det fremgår af tabel 6, blev der meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til 7 personer, hvilket var samtlige de personer, som fik genoptaget deres asylsag. Det høje tal for meddelelse af opholdstilladelse skal ses i forhold til, at nævnet som udgangspunkt kun genoptager asylsager, såfremt der foreligger væsentlige nye omstændigheder i sagen.

Flygtningenævnet tog i 2011 i 182 sager vedrørende 303 personer stilling til spørgsmålet om, hvorvidt sagen skulle genoptages. Heraf blev 19 sager (27 personer) genoptaget, mens der i 119 sager (208 personer) blev meddelt afslag på genoptagelse. I 33 sager (44 personer) afviste nævnet at behandle sagen, fordi nævnet ikke var bekendt med den pågældendes opholdssted, jf. udlændingelovens § 33, stk. 8. Endelig blev 11 anmodninger om genoptagelse (24 personer) afsluttet uden afgørelse på grund af hjemvisning, frafald eller ansøgerens forsvinden.

7.7 Omgørelsesprocent – alle spontansager

Nævnet har samlet i 2011 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 68 % af sagerne og omgjort 32 % af Udlændingestyrelsens afgørelser. Heri medregnes ligeledes de genoptagede sager. Til sammenligning var omgørelsesprocenten 24 % i 2010. I 2009 var omgørelsesprocenten ligeledes 24 %.

7.8 Sagsbehandlingstider

Nævnets målsætninger for sagsbehandlingstider fremgår af tabel 7 nedenfor. Flygtninge­nævnet har for 2011 indgået en resultatkontrakt med Ministeriet for Flygtninge, Ind­vandrere og Integration, hvor der blandt andet blev opstillet resultatmål for sagsbe­handlingstiden for spontansager og genoptagelsessager, jf. tabel 7 nedenfor:

Tabel 7. Sagsbehandlingstider i 2011

Sagstype	Målsætning opgjort i personer	Resultat opgjort i personer
Spontansager 100 %	200 dage	186 dage
Spontansager 90 %	180 dage	163 dage
Genoptagelses­anmodninger i spontansager	300 dage	292 dage

Sagsbehandlingstiden opgøres i bruttotid og indeholder således det samlede tidsforbrug til behandling af sagen.

Flygtninge­nævnets sagsbehandlingstider er nærmere beskrevet i afsnit 1.11.

Bilag 1

Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)

Kapitel I

Almindelige bestemmelser

Artikel I

Bestemmelse af udtrykket flygtning

A. For nærværende konventions formål skal udtrykket »flygtning« finde anvendelse på enhver person, der:

(1) i henhold til aftalerne af 12. maj 1926 og 30. juni 1928, konventionerne af 28. oktober 1933 og 10. februar 1938, protokollen af 14. september 1939 eller den Internationale Flygtningeorganisations statutter er blevet betragtet som flygtning;

de af den Internationale Flygtningeorganisation i dennes virksomhedsperiode truffede afgørelser om, at en person ikke kan anerkendes som flygtning, skal ikke være til hinder for, at den pågældende, når han opfylder de i dette afsnit under stk. 2 anførte betingelser, anerkendes som flygtning;

(2) på grund af begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951, og som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på

grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.

Med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end eet land, skal udtrykket »det land, i hvilket han har statsborgerret« betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

B. (1) For denne konventions formål skal ordene »begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951« i artikel 1, afsnit A, betyde enten

(a) »begivenheder, indtrådt i Europa inden den 1. januar 1951«; eller

(b) »begivenheder, indtrådt i Europa eller andetsteds inden den 1. januar 1951«,

og hver kontraherende stat skal samtidig med sin underskrift, ratifikation eller tiltrædelse afgive en erklæring, hvori det tilkendegives, hvilket af disse betydninger den anvender med hensyn til sine forpligtelser i henhold til denne konvention.

(2) Enhver kontraherende stat, som har valgt den under (a) anførte formulering, kan nårsomhelst udvide sine forpligtelser ved en til De Forenede Nationers generalsekretær stilet meddelelse om, at den vælger den under (b) anførte formulering.

C. Denne konvention skal ikke længere finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i afsnit A, såfremt han:

(1) påny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret;

eller

(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne;

eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger;

eller

(4) frivilligt påny har bosat sig i det land, som han har forladt eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse;

eller

(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage

til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

D. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommisær for flygtninge.

Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.

E. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på den, som af de kompetente myndigheder i det land, i hvilket han har bosat sig, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der er knyttet til besiddelse af statsborgerret i det pågældende land.

F. Denne konventions bestemmelser skal ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han:

- (a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod;
- (b) har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette;
- (c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger.

Artikel 31

Flygtninge, som ulovligt opholder sig i tilflugtslandet

1. Flygtninge, som kommer direkte fra et område, hvor deres liv eller frihed truedes i den i artikel 1 anførte betydning, og uden tilladelse indrejser til eller befinder sig indenfor de kontraherende staters område, skal ikke i disse stater kunne straffes for ulovlig indrejse eller ophold, forudsat at de uophødeligt henvender sig til myndighederne og godtgør, at de har haft rimelig grund til deres ulovlige indrejse eller tilstedeværelse.

2. De kontraherende stater skal ikke pålægge sådanne flygtninge andre begrænsninger i deres bevægelsesfrihed end dem, der er nødvendige, og sådanne begrænsninger skal alene anvendes, indtil flygtningenes forhold i landet er blevet ordnet, eller indtil de opnår adgang til et andet land. De kontraherende stater skal indrømme sådanne flygtninge en rimelig frist og alle nødvendige lettelser for at opnå adgang til et andet land.

Artikel 32

Udvisning

1. De kontraherende stater må ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på deres område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

2. En sådan flygtning må alene udvises på grundlag af en afgørelse, truffet i

overensstemmelse med gældende lov. Medmindre tvingende hensyn til statens egen sikkerhed tilsiger andet, skal der gives flygtningen adgang til at fremlægge bevisligheder for at rense sig og til dette formål at appellere til og lade give møde for vedkommende myndighed eller en eller flere af vedkommende myndighed særligt udpegede personer.

3. De kontraherende stater skal indrømme en sådan flygtning en rimelig frist til at søge lovlig adgang til et andet land. De kontraherende stater forbeholder sig retten til i denne tid at anvende sådanne interne foranstaltninger, som de måtte finde nødvendige.

Artikel 33

Forbud mod udvisning eller afvisning

1. Ingen kontraherende stat må på nogen-
somhelst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

2. Nærværende bestemmelse kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bilag 2

Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling

Artikel I

Almindelig bestemmelse

1. De i denne protokol deltagende stater forpligter sig til at anvende konventionens artikler 2-34 inklusive på de nedenfor definerede flygtninge.

2. I denne protokol skal betegnelsen »flygtning« – undtagen ved anvendelsen af denne artikels stk. 3 – forstås som enhver person, der omfattes af definitionen i konventionens artikel 1, som om ordene »som følge af begivenheder ind-

trådt før den 1. januar 1951 og« samt ordene »som følge af sådanne begivenheder« var udeladt i artikel 1 A (2).

3. Denne protokol skal af de deltagende stater anvendes uden geografisk begrænsning, idet dog deklARATIONER afgivet af stater, der allerede deltager i konventionen, i henhold til dennes artikel 1 B (1) (a) også skal være gældende i forhold til denne protokol, medmindre de er udvidet i henhold til konventionens artikel 1 B (2).

Bilag 3

Uddrag af andre særligt relevante konventioner

Uddrag af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Artikel 3

Ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Uddrag af 6. tillægsprotokol

Artikel 1

Dødsstraffen skal afskaffes. Ingen må idømmes en sådan straf eller henrettes.

Uddrag af FN's konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf

Artikel 3

1. Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere («refouler») eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde for at antage, at han vil være i fare for at blive underkastet tortur.

2. Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelse af menneskerettighederne.

Uddrag af den internationale konvention af 16. december 1966 om civile og politiske rettigheder

Artikel 7

Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I særdeleshed må ingen uden sit frit afgivne samtykke underkastes medicinske eller videnskabelige eksperimenter.

Bilag 4

Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 947 af 24. august 2011

Herved bekendtgøres udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1061 af 18. august 2010 med de ændringer, der følger af § 2, nr. 1-4 og 6, i lov nr. 400 af 21. april 2010, lov nr. 1542 af 21. december 2010, § 1 i lov nr. 1543 af 21. december 2010, lov nr. 1604 af 22. december 2010, lov nr. 248 af 30. marts 2011, § 1, nr. 1-13 og 16-18, i lov nr. 463 af 18. maj 2011, § 1, nr. 1 og 3-30, i lov nr. 601 af 14. juni 2011, § 2 i lov nr. 613 af 14. juni 2011 og lov nr. 758 af 29. juni 2011.

De ændringer, der følger af § 3, nr. 2, 3, 22 og 24-26, i lov nr. 1511 af 27. december 2009 om ændring af udlændingeloven, er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da tidspunktet for ikrafttræden fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, jf. § 4, stk. 3, i lov nr. 1511 af 27. december 2009.

De ændringer, der vedrører § 9 f, stk. 4, og som følger af § 1, nr. 6, i lov nr. 572 af 31. maj 2010 om ændring af udlændingeloven, er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da tidspunktet for ikrafttræden fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 572 af 31. maj 2010²⁾.

De ændringer, der følger af § 1, nr. 14, 15 og 19-21, i lov nr. 463 af 18. maj 2011 om ændring af udlændingeloven, er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da tidspunktet for ikrafttrædelse er den 20. maj 2012, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 463 af 18. maj 2011.

De ændringer, der følger af § 1, nr. 2, i lov nr. 601 af 14. juni 2011 om ændring af udlændingeloven og lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da tidspunktet for ikrafttræden fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, jf. § 3, stk. 2, i lov nr. 601 af 14. juni 2011.

De ændringer, der følger af lov nr. 833 af 6. juli 2011 om ændring af udlændingeloven, er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da tidspunktet for ikrafttrædelse er den 1. januar 2012, jf. § 2 i lov nr. 833 af 6. juli 2011.

Kapitel 1

Udlændinges indrejse og ophold

§ 1. Statsborgere i Finland, Island, Norge og Sverige kan uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet.

§ 2. Udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indreisen.

Stk. 2. Udlændinge, der er omfattet af de regler, der er nævnt i stk. 4 (EU-reglerne), men som ikke er statsborgere i et af de i stk. 1 nævnte lande (tredjelandstatsborgere), kan indrejse og opholde sig her i landet i samme tidsrum som de i stk. 1 nævnte personer. Tredjelandstatsborgere skal dog have deres pas eller anden rejslegitimation viseret før indreisen, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. § 39, stk. 2.

Stk. 3. De begrænsninger, der følger af denne lov, finder kun anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Den Europæiske Unions regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser om registreringsbeviser og opholdskort efter § 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan herved fravige bestemmelserne i denne lov, i det omfang det følger af EU-reglerne.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, at stk. 1-3 og de i medfør af stk. 4 fastsatte bestemmelser med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et tredjeland, der har

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgernes og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, EU-Tidende 2004, nr. L 229, side 35.

indgået overenskomst eller et hertil svarende arrangement om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrensninger med Den Europæiske Union eller dens medlemsstater.

§ 2 a. Ved Schengenkonventionen forstås i denne lov konvention af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser med senere ændringer.

Stk. 2. Ved et Schengenland forstås i denne lov et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen. Bulgarien, Cypern og Rumænien anses dog ikke for Schengenlande i forhold til § 2 b, stk. 1-3, §§ 3, 4 og 4 b, § 10, stk. 2, nr. 4, § 19, stk. 3 og 4, kapitel 4 a, § 28, stk. 1, nr. 6, § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, 2. pkt., §§ 58 f-58 h og § 59, stk. 1, nr. 1.

Stk. 3. Ved Schengenrænskodemoksen forstås i denne lov forordning om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengenrænskodemoks) med senere ændringer.

Stk. 4. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) med senere ændringer gælder her i landet.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om optagelse af personfotografi og fingeraftryk af en udlænding, der søger visum til Danmark.

§ 2 b. Udlændinge, der har opholdstilladelse i et andet Schengenland, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. Har udlændingen opholdstilladelse i et andet nordisk land, fradrages dog ikke den tid, hvori udlændingen har haft ophold i de andre nordiske lande.

Stk. 2. Udlændinge, der har visum gyldigt for alle Schengenlande, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet inden for visummets gyldighedsperiode. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i et andet Schengenland. Har udlændingen opholdt sig i et andet Schengenland med opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 3 måneders varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum), fradrages denne tid dog ikke.

Stk. 3. Udlændinge, der har visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), har i medfør af Schengenkonventionens artikel 21 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt visummet. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for

halvåret har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt visummet.

Stk. 4. Udlændinge, der har opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et andet Schengenland, eller som har visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengenrænskodemoksens artikel 5, stk. 4, litra a.

Stk. 5. Udlændinge, der har opholdstilladelse udstedt af Liechtenstein, og som opfylder indrejsebetingelserne i Schengenrænskodemoksens artikel 5, stk. 1, litra a, c, d og e, har ret til at rejse gennem Danmark. Gennemrejse må ikke overstige fem dage.

§ 3. Udlændinge, der efter regler fastsat i medfør af § 39, stk. 2, er fritaget for visum, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder i løbet af en 6-månedersperiode regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for 6-månedersperioden har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland. Har udlændingen opholdt sig i et andet Schengenland med opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 3 måneders varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum), fradrages denne tid dog ikke.

Stk. 2. En udlænding, der er statsborger i et land, som Danmark forud for Schengenkonventionens ikrafttræden har indgået en bilateral visumfritagelsesaftale med, har uanset stk. 1 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i overensstemmelse med bestemmelserne i aftalen.

§ 3 a. Uanset bestemmelserne i §§ 1-3 skal udlændinge med indrejseforbud, jf. § 32, have et visum udstedt efter § 4 eller § 4 a for at indrejse og opholde sig i Danmark. Tilsvarende gælder for udlændinge, der ikke er omfattet af §§ 1-3. De i 1. og 2. pkt. nævnte udlændinge må ikke opholde sig her i landet ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum.

§ 4. Visum udstedes i medfør af visumkodeksens bestemmelser herom til at gælde indrejse og ophold i alle Schengenlande. Visum kan gives til en eller flere indrejser inden for et nærmere fastsat tidsrum. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold i Danmark og de andre Schengenlande må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Ophold i et andet Schengenland på baggrund af opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 3 måneders varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum) medregnes ikke ved beregningen af de 3 måneders ophold, der fremgår af stk. 1.

§ 4 a. Uanset bestemmelserne i §§ 3-4 kan der i særlige tilfælde udstedes visum, der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark.

Stk. 2. Der kan udstedes visum til en udlænding, der skal indrejse i Danmark for at aflægge prøve i dansk og danske

samfundsforhold, jf. § 9, stk. 2, 2. pkt., når Udlændingesservice har besluttet, at udlændingen skal aflægge prøven.

Stk. 3. Der kan i medfør af Schengenkonventionens artikel 18 udstedes visum til længerevarende ophold med gyldighed begrænset til Danmark (langtidsvisum), dog højst med en gyldighedsperiode på 1 år, til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, § 9, § 9 a, stk. 2, § 9 c, stk. 1, § 9 d eller § 9 f, med henblik på at udlændingen kan indrejse her i landet og få udstedt et opholdskort med biometriske kendetegn.

§ 4 b. En udlænding, der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland i medfør af §§ 2-3 a, kan i særlige tilfælde få forlænget sin ret til ophold her i landet.

§ 4 c. En udlænding kan ikke få visum efter § 4, stk. 1, i 5 år, hvis udlændingen efter indreisen uden forøden tilladelse opholder sig i Danmark eller i et andet Schengenland ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum. Perioden udgør 3 år, hvis opholdet varer op til en måned ud over det angivne tidsrum.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis udlændingen godtgør, at overskridelsen af det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum, skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde.

Stk. 3. En udlænding kan ikke få visum efter § 4, stk. 1, i 5 år, hvis udlændingen efter indreisen

- 1) udvises efter kapitel 4,
- 2) indgiver ansøgning om asyl her i landet eller i et andet Schengenland, jf. dog stk. 6, eller
- 3) indgiver ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag, jf. dog stk. 4.

Stk. 4. Stk. 3, nr. 3, finder ikke anvendelse, hvis

- 1) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
- 2) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, på grundlag af en sådan familiemæssig tilknytning, der er nævnt i § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
- 3) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med henblik på at studere,
- 4) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4,
- 5) udlændingen er omfattet af § 9 a, stk. 2, nr. 1-4 eller 6, og søger om opholdstilladelse på dette grundlag eller
- 6) hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod.

Stk. 5. Stk. 4 finder ikke anvendelse, hvis der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ansøgningen er at forlænge opholdet her i landet, og det er åbenbart, at ansøgningen ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse.

Stk. 6. Stk. 3, nr. 2, finder ikke anvendelse, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 her i landet og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold.

§ 4 d. Udlændingesservice skal træffe afgørelse om at inddrage en forhåndsgodkendelse af en virksomhed meddelt virksomheden med henblik på at modtage forretningsbesøg fra udlændinge fra visumpligtige lande, hvis godkendelsen er opnået ved svig, eller hvis betingelserne for godkendelsen ikke længere er til stede. Udlændingesservice kan endvidere træffe afgørelse om at inddrage en forhåndsgodkendelse meddelt en virksomhed med henblik på at modtage forretningsbesøg fra udlændinge fra visumpligtige lande, hvis vilkårene for godkendelsen ikke overholdes.

§ 5. Udlændinge, der ikke efter §§ 1-3 a og 4 b har ret til at opholde sig her i landet, må kun opholde sig her i landet, hvis de har opholdstilladelse.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om, at børn under 18 år, der har fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, er fritaget for opholdstilladelse.

§ 6. Efter ansøgning udstedes der registreringsbevis eller opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 4 og 5.

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 og 2 kan nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale, og som er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, jf. § 7, stk. 1.

Stk. 2. Ud over de i stk. 1 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. § 7, stk. 2.

Stk. 3. Ud over de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som må antages at ville opfylde grundprincipperne for at opnå opholdstilladelse efter en af udlændingelovens bestemmelser, såfremt de var indrejst i Danmark som asylansøgere.

Stk. 4. Ved udvælgelsen af udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter stk. 1-3, skal der, medmindre særlige grunde taler derimod, lægges vægt på udlændingens mulighed for at slå rod i Danmark og få glæde af opholdstilladelsen, herunder deres sproglige forudsætninger, uddannelses-

forhold, arbejds erfaring, familieforhold, netværk, alder og motivation.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at udlændingen medvirker til en særlig sundhedsundersøgelse og giver samtykke til, at helbredsoplysningerne videregives til Udlændingetjenesten og til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvortil udlændingen visiteres, samt underskriver en erklæring vedrørende vilkår for genbosætning i Danmark.

Stk. 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration bestemmer den overordnede fordeling af de udlændinge, der skal gives opholdstilladelse efter stk. 1-3.

§ 9. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

- 1) en udlænding, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person, der
 - a) har dansk indfødsret,
 - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
 - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
 - d) har haft tidsbegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år,
- 2) et ugift mindreårigt barn under 15 år af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver og ikke gennem fast samlivsforhold har stiftet selvstændig familie, og når den i Danmark fastboende person
 - a) har dansk indfødsret,
 - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
 - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
 - d) har tidsbegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold,
- 3) en mindreårig udlænding med henblik på ophold hos en anden i Danmark fastboende person end forældremyndighedens indehaver, når opholdstilladelsen gives med henblik på adoption, ophold som led i et plejeforhold eller, hvis særlige grunde taler derfor, ophold hos barnets nærmeste familie, og når den i Danmark fastboende person
 - a) har dansk indfødsret,
 - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
 - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
 - d) har tidsbegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at ansøgeren og den herboende person underskriver en erklæring om efter bedste evne at ville deltage aktivt i ansøgerens og eventuelle medfølgende udenlandske børns danskuddannelse og integration i det danske samfund. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal endvidere, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at ansøgeren har bestået en prøve i dansk og danske samfundsforhold. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter regler om prøven, herunder regler om, hvornår prøven anses for bestået, frist for aflæggelse og beståelse af prøven, om udpegning af prøveafholdere, betingelser for at deltage i prøven, op-

krævning af gebyr for at deltage i prøven, klagefrister og prøvens indhold og gennemførelse m.v.

Stk. 3. Opholdstilladelse til en samlever efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1-3, kan, såfremt helt særlige grunde taler derfor, betinges af, at den herboende person dokumenterer at kunne forsørge ansøgeren.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, stiller økonomisk sikkerhed for 100.000 kr. til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven til ansøgeren, jf. stk. 24. Økonomisk sikkerhed efter 1. pkt. kan efter anmodning nedsættes med halvdelen af det beløb, der er stillet sikkerhed for efter 1. pkt., når udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, har bestået en afsluttende prøve i dansk, jf. § 9 i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler for, hvordan økonomisk sikkerhed efter 1. pkt. skal stilles. Det i 1. pkt. angivne beløb er fastsat i 2011-niveau og reguleres fra og med 2012 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person i 3 år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal endvidere, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at ansøgeren og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse. 1. og 2. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 28.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra a, når den herboende person ikke har haft dansk indfødsret i 28 år, og efter stk. 1, nr. 1, litra b-d, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, såfremt ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark er væsentlig større end ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til et andet land. Herboende personer med dansk indfødsret, der er adopteret fra udlandet inden det fyldte 6. år, og som senest i forbindelse med adoptionen har erhvervet dansk indfødsret, anses for at have haft dansk indfødsret fra fødslen.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til famili-

ens enhed, afgørende taler derfor, gives, såfremt det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter eget ønske. Er ægteskabet indgået eller samlivsforholdet etableret mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, anses det, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter eget ønske.

Stk. 9. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforholdet er at opnå opholdstilladelse.

Stk. 10. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives, såfremt den herboende person inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en ægtefælle eller samlever ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens §§ 213, 216 eller 217, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216 eller 217, eller § 228, § 229, stk. 1, §§ 237, 244-246, 250, 260, 261, 262 a eller 266.

Stk. 11. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt ansøgning herom er indgivet samtidig med en ansøgning fra ansøgerens barn om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, hvorpå der meddeles afslag efter stk. 20. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgerens barn kan henvises til at tage ophold hos nærtstående familie i hjemlandet og hensynet til barnets tarv ikke taler derimod, eller hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, i øvrigt taler derimod.

Stk. 12. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra c og d, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, såfremt den herboende person

- 1) ikke er idømt ubetinget straf af mindst 1 år og 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 2) ikke er idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13,
- 3) ikke har forfalden gæld til det offentlige, medmindre der er givet henstand med hensyn til tilbagebetalingen af gælden og gælden ikke overstiger 100.000 kr.,
- 4) ikke i de sidste 3 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse har modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven,
- 5) har underskrevet en erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund, jf. integrationslovens § 19, stk. 1, 3. pkt., eller på anden vis har tilkendegivet at acceptere indholdet heraf,
- 6) har bestået Prøve i Dansk 2, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau,

7) har haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse her i landet i mindst 2 år og 6 måneder inden for de sidste 3 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse og fortsat må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet på tidspunktet, hvor opholdstilladelse vil kunne meddeles, medmindre den herboende person er førtidspensionist, og

8) enten har haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse her i landet i mindst 4 år inden for de sidste 4 år og 6 måneder forud for ansøgningen om opholdstilladelse og fortsat må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet på tidspunktet, hvor opholdstilladelse vil kunne meddeles, eller har færdiggjort en lang videregående uddannelse, en professionsbacheloruddannelse, en erhvervsakademiuddannelse eller en erhvervsrettet ungdomsuddannelse i Danmark eller har bestået Prøve i Dansk 3, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Stk. 13. Er den herboende person meddelt tidsubgrænset opholdstilladelse efter § 11, stk. 3, ved at have opnået mindst 100 point eller efter § 11, stk. 10-12, uden at have opnået mindst 100 point, anses betingelserne i stk. 12, nr. 1-8, for opfyldt.

Stk. 14. Oppebærer den herboende person dansk folkepension, anses betingelserne i stk. 12, nr. 7 og 8, for opfyldt. Hvis en herboende person over 18 år har opnået tidsubgrænset opholdstilladelse på baggrund af et stærkt tilknytningsforhold til Danmark, anses betingelserne i stk. 12, nr. 7 og 8, for opfyldt på tilsvarende vilkår, som den herboende efter § 11, stk. 11, ville kunne opnå tidsubgrænset opholdstilladelse.

Stk. 15. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, hvis udlændingen og den herboende er over 24 år og udlændingen opnår 60 point, eller hvis udlændingen eller den herboende er under 24 år og udlændingen opnår 120 point, og point gives efter følgende point-system:

- 1) Udlændingen opnår
 - a) 40 point for at have haft erhvervs erfaring fra ordinær fuldtidsbeskæftigelse i mindst 2 år og 6 måneder inden for de sidste 3 år,
 - b) 60 point for at have haft kvalificeret erhvervs erfaring (positivlistejob) i mindst 2 år og 6 måneder inden for de sidste 3 år i udlandet eller
 - c) 80 point for at have haft erhvervs erfaring i mindst 2 år i Danmark med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 4, eller § 9 a, stk. 2, nr. 6, eller for i mindst 2 år i Danmark at have haft et job anført på positivlisten eller et job, som har indebåret en årlig bruttoindkomst på mindst 375.000 kr.
- 2) Udlændingen opnår
 - a) 40 point for at have enten engelsk-, tysk-, fransk- eller spansk kundskaber på niveau svarende til studieprøven (C1), jf. bekendtgørelse nr. 831 af 24. juni 2010 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller

- b) 50 point for at have enten dansk-, svensk- eller norskkundskaber på niveau svarende til studieprøven (C1), jf. bekendtgørelse nr. 831 af 24. juni 2010 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.
- 3) Udlændingen opnår
- a) 40 point for at have færdiggjort en uddannelse i udlandet, som er på niveau med en dansk erhvervsuddannelse af mindst 2 år og 6 måneders varighed, en dansk erhvervsakademiuddannelse, en dansk professionsbacheloruddannelse eller en uddannelse ligestillet hermed,
 - b) 50 point for at have færdiggjort en erhvervsuddannelse af mindst 2 år og 6 måneders varighed, en erhvervsakademiuddannelse, en professionsbacheloruddannelse eller en uddannelse på tilsvarende niveau i Danmark,
 - c) 50 point for at have færdiggjort en bacheloruddannelse på et universitet i udlandet eller en uddannelse ligestillet hermed, som er på niveau med en dansk bacheloruddannelse,
 - d) 70 point for at have færdiggjort en bacheloruddannelse på et universitet eller en uddannelse på et tilsvarende niveau i Danmark eller på et universitet, der er anerkendt som værende blandt de 50 bedste i verden på den rangliste, som anvendes af Undervisningsministeriet ved vurdering af, om der kan tildeles udlandsstipendium til hele kandidatuddannelser, og af Videnskabsministeriet,
 - e) 80 point for at have færdiggjort en ph.d.- eller kandidatuddannelse på et universitet i udlandet, som er på niveau med en dansk ph.d.- eller kandidatuddannelse eller en uddannelse ligestillet hermed, eller
 - f) 100 point for at have færdiggjort en ph.d.- eller kandidatuddannelse på et universitet eller en uddannelse på et tilsvarende niveau i Danmark eller på et universitet, der er anerkendt som værende blandt de 50 bedste i verden på den rangliste, som anvendes af Undervisningsministeriet ved vurdering af, om der kan tildeles udlandsstipendium til hele kandidatuddannelser, og af Videnskabsministeriet.
- 4) Udlændingen kan herudover supplerende opnå op til 20 point:
- a) 20 point for at have enten engelsk-, tysk-, fransk- eller spanskundskaber på et niveau svarende til Prøve i Dansk 2 (B1-B2), jf. bekendtgørelse nr. 831 af 24. juni 2010 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., medmindre udlændingen har opnået point for sprogkundskaber i samme sprog efter nr. 2, litra a,
 - b) 20 point for at have danskkundskaber på et niveau svarende til Prøve i Dansk 2 (B1-B2), jf. bekendtgørelse nr. 831 af 24. juni 2010 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., medmin-

dre udlændingen har opnået point for danskkundskaber efter nr. 2, litra b,

- c) 20 point, hvis udlændingen dokumenterer, at udlændingen ikke bosætter sig i et boligområde, der er omfattet af § 51 b, stk. 3 og 4, i lov om almene boliger, eller
- d) 10 point, hvis udlændingen har deltaget aktivt og ulønnet i en global humanitær organisation i mindst 1 år, og
- e) 10 point, hvis udlændingen har været selvforsørgende i hjemlandet, medmindre udlændingen har opnået point på grund af erhvervs erfaring, jf. nr. 1.

Stk. 16. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. 1. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan endvidere, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 28.

Stk. 17. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan i tilfælde, hvor ansøgeren og en af ansøgerens forældre er bosiddende i hjemlandet eller et andet land, kun gives, såfremt ansøgeren har eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgningen indgives senest 2 år efter, at den herboende person opfylder betingelserne i stk. 1, nr. 2, eller hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod.

Stk. 18. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan i tilfælde, hvor ansøgeren tidligere har haft opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, som er bortfaldet efter § 17, kun gives, såfremt hensynet til ansøgerens tarv taler derfor.

Stk. 19. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan ikke gives, såfremt dette åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 29.

Stk. 20. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives, såfremt den i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod et eller flere mindreårige børn ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 1 eller 3, jf. stk. 1, §§ 213, 215-219, 222 eller 223, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216-219, 222 eller 223, eller § 228, § 229, stk. 1, §§ 230, 232, 235, 237, 244-246, 250, 260, 261, § 262 a, stk. 2, eller § 266.

Stk. 21. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, skal, når opholdstilladelsen gives som led i et plejeforhold eller med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren, og at den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse. 1. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, skal, når opholdstilladelsen gives med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, endvidere betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 28.

Stk. 22. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kun indgives her i landet, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 1, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt. Udlændige, der i forbindelse med behandlingen af en sag om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, er indrejst med henblik på at aflægge den prøve, der er nævnt i stk. 2, 2. pkt., kan efter Udlændingsservices bestemmelse opholde sig her i landet, indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt der kan gives opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1.

Stk. 23. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person (garanten) har påtaget sig at forsørge ansøgeren, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal kommunen kræve betaling for hjælpen hos garanten. 1. pkt. finder ikke anvendelse for offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, som ydes ansøgeren, efter at den pågældende er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse eller en ny opholdstilladelse på et andet grundlag.

Stk. 24. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person har skullet stille økonomisk sikkerhed, jf. stk. 4, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal restanceinddrivelsesmyndigheden tvangsinddrive det beløb, der er stillet til sikkerhed, som betaling for hjælpen. Stk. 23, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 25. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person og ansøgeren afgive en udtalelse til Udlændingsservice til brug for behandlingen af en sag efter stk. 1 om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den herboende person og ansøgeren, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelsen af sagen.

Stk. 26. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingsservice en udtalelse om, i hvilket omfang den herboende person eller ansøgeren inden for en i anmodningen nærmere angiven periode har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 5, stk. 16, 1. og 2. pkt., og stk. 21, 1. og 2. pkt.

Stk. 27. Kommunalbestyrelsen indberetter til Udlændingsservice, hvis udlændingen eller den herboende person modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og om omfanget af sådan hjælp, jf. stk. 5, stk. 16, 1. og 2. pkt., og stk. 21, 1. og 2. pkt. Kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden samtykke. 1. og 2. pkt. finder kun anvendelse, hvis opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 5, 1. og 2. pkt., og stk. 16, 1. pkt.

Stk. 28. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingsservice en udtalelse om den herboende persons boligforhold, herunder antallet af beboelsesrum og beboere i boligen. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person til brug for sin udtalelse efter 1. pkt. samkøre Det Fælleskommunale Persondatasystem med Bygnings- og Boligregistret (BBR) med det formål at tilvejebringe oplysning om antallet af beboelsesrum i boligen og antallet af beboere, der er tilmeldt den pågældende adresse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om, hvornår det kan anses for godtgjort, at den herboende person råder over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 6, stk. 16, 2. pkt., og stk. 21, 2. pkt., og om kommunalbestyrelsens udtalelse efter 1. pkt.

Stk. 29. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingsservice en udtalelse om, hvorvidt meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 19. Kommunalbestyrelsens udtalelse afgives uden samtykke fra den eller de personer, som udtalelsen angår.

Stk. 30. Det beløb, der er angivet i stk. 12, nr. 3, er fastsat i 2011-niveau og reguleres fra og med 2012 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 31. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, at udlændinge, der ansøger om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, og som er statsborgere i visse lande, der fastlægges af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, er undtaget fra betingelsen i stk. 2, 2. pkt. Fastlæggelsen af lande sker på grundlag af en vurdering af, at der er tale om lande, hvis samfundsforhold har lighed med Danmark, og hvortil Danmark har etableret tættere forbindelser.

§ 9 a. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding på grundlag af beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 2.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding,

1) der på baggrund af et af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsat pointsystem mindst har

- opnået et bestemt antal point (greencardordningen), jf. stk. 6,
- 2) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på kvalificeret arbejdskraft (positivlisten),
 - 3) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor ansættelsen indebærer en årlig aflønning på et af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsat mindstebeløb (beløbsordningen),
 - 4) der er ansat i en international koncern med afdeling i Danmark (koncernopholdstilladelse),
 - 5) hvis opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 e nægtes forlænget efter § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, eller inddrages efter § 19, stk. 1, når udlændingen er i et fast ansættelsesforhold af længere varighed eller gennem en længere periode har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed og beskæftigelsesmæssige eller erhvervs-mæssige hensyn taler derfor (arbejdsmarkedstilknytning), eller
 - 6) hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervs-mæssige hensyn i øvrigt taler for at imødekomme ansøgningen.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 2 skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1, skal endvidere betinges af, at udlændingens forsørgelse og forsørgelsen af personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, er sikret gennem egne midler det første år af opholdet her i landet.

Stk. 4. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4 og 6, kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. En udlænding, som har fået tillagt en anden ansøgning om opholdstilladelse opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, kan også, medmindre særlige grunde taler herimod, indgive ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4 og 6. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold eller har fået fastsat en udrejsefrist, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4 og 6, ikke indgives her i landet. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 5, kan kun indgives af en udlænding, der opholder sig her i landet. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 5, der indgives, senere end 7 dage efter at der er truffet endelig afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af udlændingens opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller §§ 9 b-9 e, afvises. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 2, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

Stk. 5. Det regionale beskæftigelsesråd afgiver efter anmodning fra Udlændingesservice en udtalelse om, hvorvidt betingelserne i stk. 2, nr. 2-6, er opfyldt. Udtalelsen kan indhentes i elektronisk form.

Stk. 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om en greencardordning, herunder pointsystemet.

Stk. 7. En udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2-4 eller 6, og som har indgået aftale eller fået tilbud om et nyt ansættelsesforhold, kan efter indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af det nye ansættelsesforhold opholde sig her i landet og arbejde i tiden, indtil der er taget stilling til, om udlændingen kan meddeles opholdstilladelse. Ansøgning om ny opholdstilladelse skal indgives senest på det tidspunkt, hvor udlændingen påbegynder nyt arbejde.

Stk. 8. En udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2 eller 3, og som bliver uforskyldt ledig, kan gives opholdstilladelse i op til 6 måneder fra ansættelsens ophør med henblik på at søge nyt arbejde. Udlændingen skal, senest umiddelbart efter at udlændingens ansættelsesforhold er ophørt, indgive ansøgning herom. Stk. 3 og 7 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 9. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1, kan forlænges, hvis udlændingen

- 1) er i fast beskæftigelse af et vist omfang på tidspunktet for afgørelse om forlængelse eller
- 2) har været i fast beskæftigelse af et vist omfang og er blevet uforskyldt ledig i indtil 3 måneder før tidspunktet for indgivelse af ansøgning om forlængelse.

Stk. 10. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2, kan forlænges, uanset at fagområdet på tidspunktet for afgørelse om forlængelse ikke er omfattet af positivlisten, hvis udlændingen er i samme ansættelsesforhold, som lå til grund for meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 11. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 3, kan forlænges, uanset at den årlige aflønning ikke opfylder mindstebeløbet på tidspunktet for afgørelse om forlængelse, hvis udlændingen er i samme ansættelsesforhold og den årlige aflønning fortsat opfylder den beløbsgrænse, som lå til grund for meddelelse af opholdstilladelsen.

§ 9 b. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 1. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration uden ansøgerens samtykke indhente de akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse til ansøgeren efter § 7, fra Udlændingesservice eller Flygtningeævnet samt indhente helbredsoplysninger om ansøgeren fra indkvarteringsoperatøren og Udlændingesservice.

Stk. 3. Helbredsbetingset opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at udlændingen fremlægger nødvendig dokumentation for sine helbredsforhold.

§ 9 c. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensyn-

net til familiens enhed, taler derfor. Medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, betinges opholdstilladelse efter 1. pkt. som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person af, at de i § 9, stk. 2-21, nævnte betingelser er opfyldt. Bestemmelserne i § 9, stk. 23-31, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis

- 1) udsendelse af udlændingen, jf. § 30, ikke har været mulig i mindst 18 måneder,
- 2) udlændingen har medvirket ved udsendelsesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder, og
- 3) udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden må anses for udsigtsløs.

Stk. 3. Der kan gives opholdstilladelse til:

- 1) En uledsaget udlænding under 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, og hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.
- 2) En uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Stk. 4. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der udøver litterær virksomhed m.v., og som af en kommunalbestyrelse har fået tilbud om ophold i kommunen som led i kommunens medlemskab af en international organisation, der er godkendt af kulturministeren efter samråd med ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 5. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 og 4 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning efter stk. 4 ikke indgives her i landet. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan i sådanne tilfælde kun indgives, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 1 eller 4, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

Stk. 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 til udlændinge, der er optaget på en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet.

Stk. 7. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan efter forhandling med undervisningsministeren fastsætte nærmere regler om studieaktivitet for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på at deltage i en professionsbachelor- eller erhvervsakademiuddannelse her i landet.

Stk. 8. Til brug for Udlændingesservices afgørelser om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 til udlændinge, der er optaget på en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, og som ikke er omfattet af de i stk. 6 fastsatte regler, afgiver Danmarks Evalueringsinstitut efter anmodning fra uddannelsesinstitutionen en vejledende udtalelse om indhold og kvalitet i følgende uddannelser:

- 1) Videregående uddannelser og kurser, der uden godkendelse fra en statslig myndighed udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution under statsligt tilsyn.
- 2) Uddannelser og kurser inden for grund- og ungdomsuddannelser, der uden godkendelse fra en statslig myndighed udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution, der er under statsligt tilsyn.
- 3) Kurser på folkehøjskoler m.v. godkendt efter lov om folkehøjskoler, efterskoler, husholdningsskoler og håndarbejds-skoler (frie kostskoler), som gennemføres uden tilskud efter loven.

Stk. 9. Undervisningsministeren fastsætter nærmere regler om Danmarks Evalueringsinstituts udtalelser efter stk. 8, herunder om anmodninger og om den anmodende institutions betaling til dækning af Danmarks Evalueringsinstituts udgifter i forbindelse med udtalelser.

Stk. 10. Opholdstilladelse efter stk. 1 med henblik på au pair-ophold kan, medmindre særlige grunde taler derfor, ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en person, der på gerningstidspunktet var au pair hos den domfældte, ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der inddebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens §§ 216 eller 217, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216 eller 217, eller § 228, § 229, stk. 1, eller §§ 237, 244-246, 250, 260, 261, 262 a eller 266.

Stk. 11. Opholdstilladelse efter stk. 1 med henblik på au pair-ophold kan ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 5 år inden tidspunktet for afgørelsen ved endelig dom er dømt for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 4, som følge af ulovlig beskæftigelse af en udlænding, der på gerningstidspunktet var au pair hos den domfældte, eller har vedtaget en bøde for en sådan overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 4.

Stk. 12. Opholdstilladelse efter stk. 1 med henblik på au pair-ophold kan ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever er omfattet af en karenperiode, jf. § 21 a.

Stk. 13. Opholdstilladelse efter stk. 4 skal betinges af, at kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor udlændingen tilbydes ophold, påtager sig at forsørge udlændingen og dennes eventuelle familie under opholdet i kommunen, og at udlændingen underskriver en erklæring om anerkendelse af de grundlæggende værdier i det danske samfund.

§ 9 d. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, som tidligere har haft dansk indfødsret, medmindre udlændingens danske indfødsret er frakendt ved dom efter § 8 A eller § 8 B i lov om dansk indfødsret.

§ 9 e. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding fra Kosovoprovinserne i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinserne i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonørdloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter reglerne i § 48 e, stk. 1, såfremt udlændingen må antages at have behov for midlertidig beskyttelse her i landet.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændingen, der opholder sig her i landet.

§ 9 f. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

- 1) en udlænding, der her i landet skal virke som religiøs forkynder,
- 2) en udlænding, der her i landet skal virke som missionær, eller
- 3) en udlænding, der her i landet skal virke inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have tilknytning til folkekirken eller et anerkendt eller godkendt trossamfund her i landet. Meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at antallet af udlændinge med opholdstilladelse efter stk. 1 inden for trossamfundet står i rimeligt forhold til trossamfundets størrelse.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have en relevant baggrund eller uddannelse for at virke som religiøs forkynder eller missionær eller inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 4. Forlængelse af opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at ansøgeren inden 6 måneder efter meddelelsen af opholdstilladelsen har bestået en prøve i dansk på A1-niveau, jf. bekendtgørelse nr. 831 af 24. juni 2010 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. og danske samfundsforhold. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter regler om prøven, herunder regler om, hvornår prøven anses for bestået, frist for aflæggelse og beståelse af prøven, om udpegning af prøveholdere, betingelser for at deltage i prøven, opkrævning af gebyr for at deltage i prøven, klagefrister og prøvens indhold og gennemførelse m.v.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke meddeles, hvis der er grund til at antage, at udlændingen vil udgøre en trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter.

Stk. 7. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 ikke indgives her i landet. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 1, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

§ 9 g. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1-3, kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at ansøgninger om opholdstilladelse efter andre bestemmelser i denne lov kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

§ 9 h. Udlændingen skal senest samtidig med indgivelse af ansøgning, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet, betale et gebyr

- 1) på 7.775 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1,
- 2) på 6.100 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1,
- 3) på 3.025 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 2, 3 og 4,
- 4) på 3.900 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 5,
- 5) på 3.900 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 6, jf. dog nr. 6,
- 6) på 3.025 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 6, for så vidt angår sportsfolk, ambassadepersonale, trainees og forskere,
- 7) på 3.025 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 8,
- 8) på 7.775 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning, jf. dog nr. 11,
- 9) på 1.600 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med henblik på at studere,

- 10) på 2.125 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med henblik på au pair- og praktikantophold,
- 11) på 1.975 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, for så vidt angår medfølgende familie til arbejdstagere, studerende og forskere,
- 12) på 2.125 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 f,
- 13) på 1.725 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 1 og 8,
- 14) på 2.800 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 2,
- 15) på 2.575 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 3-6,
- 16) på 1.600 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 9,
- 17) på 1.650 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 10 og 12,
- 18) på 1.600 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 11,
- 19) på 3.550 kr. for at indgive ansøgning om tidsubgrænset opholdstilladelse, jf. § 11, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter en af de bestemmelser, der er nævnt i nr. 1-12.

Stk. 2. For indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en sag, hvor Udlændingsservice har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1, skal udlændingen senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne. For indgivelse af klage over en afgørelse truffet af Udlændingsservice på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1 skal klageren senest samtidig med indgivelsen af klagen betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne. For indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en klagesag omfattet af 2. pkt. skal klageren senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne.

Stk. 3. Gebyr efter stk. 2, 1. pkt., tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes. Gebyr efter stk. 2, 2. pkt., tilbagebetales, hvis klageren får helt eller delvis medhold i klagen. Gebyr efter stk. 2, 3. pkt., tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes.

Stk. 4. Ansøgningen afvises, hvis betingelsen i stk. 1 ikke er opfyldt. Hvis en ansøgning, der er omfattet af stk. 1, afvises på andet grundlag, jf. § 9, stk. 22, § 9 a, stk. 4, § 9 c, stk. 5, § 9 f, stk. 7, § 9 g, § 11, stk. 8, og § 47 b, skal gebyret tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr.

Stk. 5. Ansøgningen om genoptagelse afvises, hvis betingelsen i stk. 2, 1. pkt., ikke er opfyldt. Klagen afvises, hvis betingelsen i stk. 2, 2. pkt., ikke er opfyldt. Ansøgningen om genoptagelse af klagesagen afvises, hvis betingelsen i stk. 2, 3. pkt., ikke er opfyldt.

Stk. 6. De beløb, der er angivet i stk. 1, 2 og 4, reguleres fra og med 2012 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De regulerede beløb afrundes dog til det nærmeste beløb, som er deleligt med 5 kr.

Stk. 7. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter regler om indbetaling af gebyrer efter stk. 1 og 2 og om tilbagebetaling af sådanne gebyrer, herunder om tilbagebetaling efter stk. 3 og 4.

§ 10. En udlænding kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller
- 3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. En udlænding kan uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, hvis

- 1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådommelsen var sket her i landet,
- 2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24,
- 3) der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,
- 4) udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen, eller
- 5) udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 3. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 4. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter § 8, stk. 3, og §§ 9-9 f, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen. Kravet om, at der skal være forløbet 2 år fra udrejsen, gælder dog ikke for en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og som er udvist efter § 25 b.

Stk. 5. En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 8, kan ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 11. Opholdstilladelse efter §§ 7-9 f meddeles med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Stk. 3. Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, der har opnået mindst 100 point efter reglerne i stk. 4-6, heraf 70 point efter stk. 4, 15 point efter stk. 5 og 15 point efter stk. 6, jf. dog stk. 10-12.

Stk. 4. Udlændingen opnår 70 point, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Udlændingen har lovligt boet her i landet i mindst 4 år og i hele denne periode haft opholdstilladelse efter §§ 7-9 e. Hvis opholdstilladelsen er meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, 1. pkt., på baggrund af ægteskab eller fast samlivsforhold, anses betingelsen i 1. pkt. kun for opfyldt, hvis opholdstilladelsen er meddelt på grundlag af samme ægteskab eller samlivsforhold. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4, kan dog ikke meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse. Tilsvarende gælder udlændingens familie-medlemmer, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af den familiemæssige tilknytning.
- 2) Udlændingen er ikke idømt ubetinget straf af mindst 1 år og 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
- 3) Udlændingen er ikke idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13.
- 4) Udlændingen har ikke forfalden gæld til det offentlige, medmindre der er givet henstand med hensyn til tilbagebetaling af gælden og gælden ikke overstiger 100.000 kr.
- 5) Udlændingen har ikke i de sidste 3 år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsbegrænset opholdstilladelse, og indtil udlændingen vil kunne meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse, modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven.
- 6) Udlændingen har underskrevet en erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund, jf. integrationslovens § 19, stk. 1, 2. pkt., eller på anden vis tilkendegivet at acceptere indholdet heraf.
- 7) Udlændingen har bestået Prøve i Dansk 2, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.
- 8) Udlændingen har haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse her i landet i mindst 2 år og 6 måneder inden for de sidste 3 år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsbegrænset opholdstilladelse og må fortsat antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet på tidspunktet, hvor tidsbegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Stk. 5. Udlændingen opnår 15 point, hvis udlændingen har bestået en medborgerskabsprøve, jf. integrationslovens § 41

b, eller har udvist aktivt medborgerskab her i landet gennem mindst 1 års deltagelse i bestyrelser, organisationer m.v.

Stk. 6. Udlændingen opnår 15 point, hvis udlændingen:

- 1) har haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse her i landet i mindst 4 år inden for de sidste 4 år og 6 måneder forud for indgivelsen af ansøgning om tidsbegrænset opholdstilladelse og fortsat må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet på tidspunktet, hvor tidsbegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles,
- 2) har færdiggjort en lang videregående uddannelse, en professionsbacheloruddannelse, en erhvervsakademiuuddannelse eller en erhvervsrettet ungdomsuddannelse i Danmark eller
- 3) har bestået Prøve i Dansk 3, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Stk. 7. En udlænding, der uden for de tilfælde, der er nævnt i stk. 4, nr. 2 og 3, her i landet er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, kan ikke meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse før efter udløbet af de tidsrum, der er nævnt i § 11 a.

Stk. 8. En ansøgning om tidsbegrænset opholdstilladelse kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om tidsbegrænset opholdstilladelse kan meddeles.

Stk. 9. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra udlændingen afgive en udtalelse til Udlændingesservice om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag om forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse eller om meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse. I tilfælde, hvor udlændingen er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende person afgive en udtalelse til Udlændingesservice om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

Stk. 10. Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse til en udlænding, som oppebærer dansk folkepension, eller en udlænding over 18 år, der indgiver ansøgning om tidsbegrænset opholdstilladelse inden det fyldte 19. år, og som har været i uddannelse eller ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen, hvis udlændingen opfylder betingelserne i stk. 4, nr. 1-7, og stk. 5, jf. dog stk. 12.

Stk. 11. Uanset at betingelserne i stk. 3, stk. 4, nr. 1, 5, 6 og 8, og stk. 5 og 6 ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, der har et stærkt tilknytningsforhold til Danmark.

Stk. 12. Uanset at betingelserne i stk. 3, stk. 4, nr. 4-8, og stk. 5 og 6 ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, hvis betingel-

serne ikke kan kræves opfyldt, fordi Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, tilsiger det.

Stk. 13. Det beløb, der er angivet i stk. 4, nr. 4, er fastsat i 2010-niveau og reguleres fra og med 2011 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 11 a. Betinget frihedsstraf er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 3 år fra tidspunktet for afsigelse af endelig dom, dog altid indtil udløbet af den prøvetid, der er fastsat i dommen.

Stk. 2. Ubetinget frihedsstraf er uden for de tilfælde, der er nævnt i § 11, stk. 4, nr. 2 og 3, til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

- 1) Ubetinget frihedsstraf i under 6 måneder er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 8 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 2) Ubetinget frihedsstraf i 6 måneder eller mere, men under 1 år og 6 måneder, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 12 år fra tidspunktet for løsladelse.

Stk. 3. Prøveløslades udlændingen, regnes de i stk. 2 nævnte tidsrum fra dette tidspunkt.

Stk. 4. Anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en betinget eller ubetinget frihedsstraf, er uden for de tilfælde, der er nævnt i § 11, stk. 4, nr. 2 og 3, til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

- 1) Dom til behandling, herunder ambulant behandling med mulighed for hospitalsindlæggelse, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 4 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 6 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
- 2) Dom til anbringelse i hospital, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 8 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 10 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
- 3) Dom til forvaring, jf. straffelovens § 68, jf. § 70, og § 70, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 20 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, jf. stk. 5.

Stk. 5. Ved efterfølgende ændringer af en af de i stk. 4 nævnte retsfølger beregnes udstrækningen af tidsrummet ud fra den sidst idømte retsfølge.

Stk. 6. Dom til ungdomssanktion, jf. straffelovens § 74 a, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 2 år fra tidspunktet for foranstaltningens ophør.

Stk. 7. Er udlændingen flere gange idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for lov-

overtrædelser, der ville have medført straf af denne karakter, beregnes de i stk. 1, 2 og 4 nævnte tidsrum ud fra den sidst idømte retsfølge, medmindre tidsrummet herved bliver kortere end det tidsrum, der efter stk. 1, 2 eller 4 er gældende for udlændingen efter en tidligere idømt retsfølge.

§ 11 b. Straf for overtrædelse af § 59, stk. 2, er uanset bestemmelsen i § 11 a til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 10 år, i gentagelsestilfælde i 15 år, regnet fra løsladelsestidspunktet, tidspunktet for afsigelse af endelig dom, tidspunktet for prøvetidens udløb eller tidspunktet for vedtagelse af bøde, således at det af de nævnte tidspunkter, der indebærer det seneste udløb af karenstiden, lægges til grund ved beregningen.

§ 12. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed, og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

§ 12 a. Bestemmelserne i Rådets forordning om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandstatsborgere gælder her i landet.

Kapitel 2

Arbejde

§ 13. Udlændinge skal have arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for mod eller uden vederlag at udføre tjenesteydelser her i landet. Arbejdstilladelse kræves til lige til beskæftigelse på dansk skib eller luftfartøj, der som led i rutefart eller i øvrigt regelmæssigt ankommer til dansk havn eller lufthavn. Der henvises dog til § 14.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser om, i hvilket omfang arbejdstilladelse kræves til arbejde på søterritoriet eller kontinentalsoklen.

§ 14. Følgende udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse:

- 1) Udlændinge, der er statsborgere i et andet nordisk land, jf. § 1.
- 2) Udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. §§ 2 og 6.
- 3) Udlændinge med tidsubegrænset opholdstilladelse.
- 4) Udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7, 8, 9, 9 b, 9 d eller 9 e.
- 5) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, når tilladelsen er meddelt i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b.
- 6) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.
- 7) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, når tilladelsen er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.

8) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4, når arbejdet er naturligt knyttet til udlændingens ophold her i landet på dette opholdsgrundlag.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at andre udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse.

§ 15. Der kan knyttes betingelser til en arbejdstilladelse.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser, herunder om tilladelsernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse.

§ 16. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte regler om, at den, der beskæftiger en udlænding, skal underrette jobcentret.

Kapitel 3

Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser

§ 17. En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Stk. 2. Ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse, når en mindreårig udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration.

Stk. 3. Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde.

Stk. 4. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1 og 2, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

Stk. 5. Stk. 1 finder ikke anvendelse for udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 4.

§ 17 a. Unset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) §§ 7 eller 8,
- 2) § 9 b,
- 3) § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b,
- 4) § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 5) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,

6) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller

7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal anses for bortfaldet, når der er forløbet højst 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 6, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 4. Unset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
- 2) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1, jf. dog stk. 5, eller
- 3) et andet grundlag end nævnt i nr. 1 og 2, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 5. Stk. 4 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 6. En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5.

§ 18. Retten til ophold her i landet bortfalder, når der af forsørgelsesmæssige grunde er truffet afgørelse om, at en udlænding, der ikke har de fornødne midler til sit underhold, skal hjemsendes.

§ 18 a. En opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk indfødsret.

Stk. 2. En udlænding, hvis danske indfødsret er blevet frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1.

Stk. 3. Generhvervelse efter stk. 2 er betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1, jf. § 19.

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:

- 1) Når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.
- 2) Når udlændingen ikke har fornødent pas eller anden rejselegitimation, jf. § 39, der giver adgang til tilbagerejse til udstederlandet.

- 3) Når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse. Betingelserne skal udtrykkeligt være tilkendegivet, og det skal skriftligt være indskærpet udlændingen, at tilsidesættelse vil medføre inddragelse.
- 4) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen eller den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt., stk. 16, 1. og 2. pkt., og stk. 21, 1. og 2. pkt., og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp.
- 5) Når opholdstilladelsen, fordi ganske særlige grunde afgørende taler derimod, ikke er betinget af, at udlændingen og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. § 9, stk. 5, 2. pkt., og disse ganske særlige grunde ikke længere foreligger og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp, jf. § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt.
- 6) Når opholdstilladelsen er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. § 9, stk. 6, stk. 16, 3. pkt., og stk. 21, 3. pkt., og den herboende person ikke længere kan godtgøre dette. Bestemmelserne i § 9, stk. 24, finder tilsvarende anvendelse.
- 7) Når opholdstilladelsen ikke er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, fordi særlige grunde taler derimod, jf. § 9, stk. 6, stk. 16, 3. pkt., og stk. 21, 3. pkt., og disse særlige grunde ikke længere foreligger, og den herboende person ikke kan godtgøre at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse. Bestemmelserne i § 9, stk. 24, finder tilsvarende anvendelse.
- 8) Når opholdstilladelse er betinget af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. § 9 a, stk. 3, 1. pkt., og udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik.
- 9) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet, jf. § 9 f, stk. 5, og udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager offentlig hjælp til forsørgelse. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingesservice en udtalelse om, hvorvidt udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, under opholdet her i landet har modtaget offentlig hjælp til forsørgelse.
- 10) Når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, er

idømt eller har vedtaget en bøde eller er tildelt en indenretlig advarsel for at arbejde uden fornøden tilladelse, jf. § 59, stk. 2, eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, jf. § 60, stk. 1, eller over for Udlændingesservice har erkendt at have arbejdet uden fornøden tilladelse eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse.

Stk. 2. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages.

- 1) når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig,
- 2) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse,
- 3) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, eller
- 4) når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7 og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2. En opholdstilladelse kan inddrages efter 1. pkt. indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang.

Stk. 3. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, såfremt en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er indberettet til Schengeninformationssystemet som ønsket i medfør af Schengenkonventionen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4. Inddragelse efter 1. pkt. sker i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 4. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages, såfremt en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilknyttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter §§ 22-24, § 25, § 25 a, stk. 1 eller stk. 2, nr. 3, eller § 25 c, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan opholdstilladelsen alene inddrages, hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel. Stk. 3, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Der kan ikke træffes afgørelse om inddragelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er familiemedlem til en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 5. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 f kan inddrages, såfremt udlændingen ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af bestemmelser i

straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b. Til brug for Udlændingesservice afgørelse om inddragelse efter 1. pkt. kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger til Udlændingesservice om, at en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af de i 1. pkt. nævnte bestemmelser i straffeloven.

Stk. 6. Ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse. Ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, finder § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

Stk. 7. Ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, skal der tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at udlændingen med opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet.

Stk. 8. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra udlændingen afgive en udtalelse til Udlændingesservice om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag efter stk. 1 eller 2. I tilfælde, hvor udlændingen er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende person afgive en udtalelse til Udlændingesservice om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

§ 20. Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen inddrages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

§ 21. En arbejdstilladelse bortfalder, når udlændingens opholdstilladelse bortfalder eller inddrages.

§ 21 a. Udlændingesservice træffer afgørelse om, at der i en periode på 2 år fra afgørelsen herom ikke kan meddeles opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med henblik på en pair-ophold hos en værtsperson, når

- 1) en au pair-person hos værtsfamilien har udført pligter i mere end det tidsmæssige maksimum for den meddelte tilladelse eller udfører andet end huslige opgaver for værtsfamilien,
- 2) det lømpepengebælob, som en au pair-person har modtaget fra værtsfamilien, er mindre end det af udlændingemyndighederne fastsatte minimumslømpepengebælob, eller
- 3) der ikke i værtsfamiliens bolig er stillet et separat værelse til rådighed for en au pair-person.

Kapitel 4

Udvisning

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 8 år, kan udvises, hvis

- 1) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 3 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 2) udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 4) udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 5) udlændingen efter § 59, stk. 7, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2 og stk. 3, 2. pkt., jf. 1. pkt., § 123, § 136, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 184, stk. 1, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 193, stk. 1, § 208, stk. 1, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 215, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222, § 230, § 235, § 237, § 244, § 245, § 245 a, § 246, § 250, § 252, stk. 1 og 2, § 261, stk. 2, § 262 a, § 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 279, jf. § 285, hvis forholdet angår socialt bedrageri, § 288, § 289, § 289 a, § 290, stk. 2, § 291, stk. 1, jf. stk. 4, eller § 291, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 7) udlændingen efter straffelovens §§ 260 eller 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab mod eget ønske, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der inde-

bærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, eller

- 8) udlændingen efter straffelovens § 192 a, § 10, stk. 1, jf. §§ 1 og 2, eller § 10, stk. 2, i lov om våben og eksplosivstoffer eller § 43, stk. 4, jf. § 14, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 449 af 9. juni 2005 om våben og ammunition m.v., idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i § 22,
- 2) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, eller
- 4) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23, eller
- 2) hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24 a. Ved afgørelse om udvisning ved dom, navnlig efter § 22, nr. 4-8, skal der lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet på grund af

- 1) grovheden af den begåede kriminalitet,
- 2) længden af den idømte frihedsstraf,
- 3) den fare, skade eller krænkelse, der var forbundet med den begåede kriminalitet,
- 4) tidligere domme for strafbart forhold,
- 5) at kriminaliteten er begået af flere i forening, eller
- 6) at kriminaliteten er særligt planlagt eller led i omfattende kriminalitet.

§ 24 b. En udlænding udvises betinget, hvis der ikke er grundlag for at udvise den pågældende efter §§ 22-24, fordi dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2.

Stk. 2. Ved betinget udvisning skal der fastsættes en prøvetid. Prøvetiden beregnes fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse og udløber 2 år efter tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring eller fra ophør af ophold i en sikret afdeling på en døgninstitution for børn og unge. Er betinget udvisning sket ved betinget dom om frihedsberøvelse eller dom til ambulans behandling med mulighed for frihedsberøvelse, udløber prøvetiden 2 år efter tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, 2 år efter dommens forkyndelse.

Stk. 3. En udlænding, der er idømt betinget udvisning efter stk. 1, skal udvises, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, hvis den pågældende i prøvetiden for den betingede udvisning begår nyt strafbart forhold, som kan give anledning til udvisning efter §§ 22-24, og der inden prøvetidens udløb foretages rettergangsskridt. Kan der ikke ske udvisning, jf. § 26, stk. 2, skal udlændingen udvises betinget på ny. Prøvetiden fastsættes efter reglerne i stk. 2.

Stk. 4. Udvises en udlænding betinget, skal retten i forbindelse med dommens afgørelse vejlede udlændingen om betydningen heraf.

§ 25. En udlænding kan udvises, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, eller
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis

- 1) udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 2. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 244, 266, 276-283 eller 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, eller lov om våben og eksplosivstoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold, eller
- 2) udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrtet mistanke.

Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:

- 1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
- 2) Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

- 3) Andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 2. En udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og som er pålagt at udrejse af landet straks, eller som ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. § 33, stk. 2, skal udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod.

§ 25 c. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f kan uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde udvises, hvis udlændingen er dømt for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b.

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

- 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
- 2) udlændingens alder, helbredsstand og andre personlige forhold,
- 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
- 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlavt i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2. En udlænding skal udvises efter §§ 22-24 og § 25, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

§ 26 a. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, som kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og om dette forhold taler imod udvisning.

§ 27. De i § 11, stk. 4, nr. 1, § 17, stk. 1, 3. pkt., §§ 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningsdagspunktet.

Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 3. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingsservice. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller

omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.

Stk. 4. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 5. Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

§ 27 a. Til brug for Udlændingsservice og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations afgørelser om udvisning efter kapitel 4, jf. § 49, kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration eller Udlændingsservice.

Kapitel 4 a

Fuldbyrdelse af endelige administrative afgørelser truffet af myndigheder i andre Schengenlande eller i lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, om udsendelse af udlændinge m.v.

§ 27 b. En udlænding kan udsendes af landet, hvis en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, jf. dog stk. 2 og § 31. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan der alene træffes afgørelse om udsendelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på udlændinge, der

- 1) har opholdstilladelse her i landet,
- 2) er statsborgere i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, eller
- 3) er familiemedlemmer til statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af deres ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 3. Har en udlænding som nævnt i stk. 1 opholdstilladelse i et andet Schengenland eller i et EU-land, eller har den pågældende visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), træffes afgørelse om udsendelse efter stk. 1 i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2, med myndighederne i det land, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, og med myndighederne i det land, hvor den pågældende har opholdstilladelse eller langtidsvisum. Inddrages den pågældendes opholdstilladelse eller langtidsvisum ikke, træffes der ikke afgørelse om udsendelse efter stk. 1.

Stk. 4. Ved afgørelser om udsendelse efter stk. 1 finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse.

§ 27 c. Når en udlænding, som er omfattet af § 27 b, stk. 1, udrejser eller udsendes af landet, underretter Udlændingesservice uden udlændingens samtykke det Schengenland eller det land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, herom.

§ 27 d. Udlændingesservice og politiet kan uden udlændingens samtykke indhente fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der opholder sig her i landet, fra en myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har truffet endelig afgørelse om udsendelse af udlændingen, hvis indhentelsen er nødvendig til brug for en afgørelse efter § 27 b.

Stk. 2. Udlændingesservice og politiet kan uden udlændingens samtykke videregive fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der er udvist af landet efter kapitel 4, til myndigheder i andre Schengenlande eller lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, hvis videregivelsen er nødvendig til brug for myndighedens afgørelse om udlændingens udsendelse af det pågældende land.

§ 27 e. Politiet kan efter forespørgsel uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings eventuelle tidligere straffe til myndigheder i et andet EU-land/EØS-land eller et land, der er omfattet af § 2, stk. 5, til brug for det pågældende lands vurdering af, om udlændingen udgør en risiko for den offentlige orden eller sikkerhed i forbindelse med landets behandling af sager om udstedelse af registreringsbevis eller opholdskort efter EU-retten. Findes der i det pågældende land ikke en registreringsordning, kan videregivelsen ske senest 3 måneder efter udlændingens indrejse eller fra den dato, hvor udlændingen har anmeldt sin tilstedeværelse i det pågældende land. En forespørgsel skal besvares inden 2 måneder fra modtagelsen.

Kapitel 5

Afvisning

§ 28. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, og en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, i følgende tilfælde:

- 1) Hvis udlændingen har indrejseforbud og ikke har visum udstedt efter §§ 4 eller 4 a, jf. § 3 a, 1. pkt.
- 2) Hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7.
- 3) Hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 4) Hvis udlændingen ikke kan forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder. Udlæn-

dinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.

- 5) Hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 6) Hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen.
- 7) Hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Stk. 2. Statsborgere i lande, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller Den Europæiske Union, skal afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6.

Stk. 3. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, eller en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et Schengenland efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6. En nordisk statsborger kan dog kun afvises efter stk. 1, nr. 2, såfremt den pågældende indrejser fra et ikke-nordisk land, jf. § 39, stk. 4.

Stk. 4. En udlænding, der ikke er nordisk statsborger og ikke er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan afvises ved indrejsen i Danmark, hvis den pågældende kan afvises efter de regler, der gælder i det andet nordiske land, hvortil den pågældende må antages at ville rejse.

Stk. 5. Afvisning efter stk. 1-4 kan endvidere ske indtil 3 måneder efter indrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog efter indrejsen kun afvises efter stk. 1, nr. 1 og 7, og, såfremt det offentlige må bekoste udlændingens rejse ud af landet, tillige efter stk. 1, nr. 5. Har Danmark fremsat anmodning over for et andet land om overtagelse, tilbagetagelse eller modtagelse af udlændingen efter reglerne i kapitel 5 a, regnes fristen i 1. pkt. fra det tidspunkt, da det andet land har besvaret anmodningen.

Stk. 6. Afvisning efter stk. 1-5 må dog ikke ske, hvis udlændingen i medfør af Schengenrænssekodexens artikel 5, stk. 4, litra c, har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 4, ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2-5.

Stk. 7. En udlænding, der meddeles afslag på eller fratager en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller hvis ansøgning om asyl bortfalder efter § 40, stk. 9, kan uanset bestemmelserne i stk. 1-4 afvises i indtil 3 måneder fra indrejsen.

Stk. 8. En udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, kan uanset bestemmelserne i kapitel 1 afvises, såfremt det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

Stk. 9. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om afvisning og udsendelse af blindpassagerer.

§ 29. (Ophævet)

Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter reglerne i Dublinforordningen

§ 29 a. En udlænding kan afvises, overføres eller tilbageføres til et andet EU-land efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen.

Stk. 2. Ved Dublinforordningen forstås i denne lov Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne, med senere ændringer.

Kapitel 6

Forskellige regler om opholdstilladelse, udvisning og afvisning

§ 30. En udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet.

Stk. 2. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 3. Til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding videregiver Udlændingesservice, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, domstolene eller Flygtningevænet uden udlændingens samtykke alle akter, der er indgået i en sag om opholdstilladelse, til politiet, når der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når ansøgningen frafaldet ansøgningen herom.

§ 30 a. Folketingets Ombudsmand varetager tilsyn med tvangsmæssig udsendelse.

Stk. 2. Tilsynet udøves i overensstemmelse med lov om Folketingets Ombudsmand. Folketingets Ombudsmand skal ved tilsynet særlig påse, at politiets virksomhed foretages med respekt for individet og uden unødigt magtanvendelse.

Stk. 3. Folketingets Ombudsmands tilsyn foretages på grundlag af regelmæssige indberetninger fra politiet og ved gennemgang af et antal afsluttede udsendelsessager.

Stk. 4. Folketingets Ombudsmand kan være til stede under politiets udsendelse af udlændinge. Politiet sørger for det praktisk nødvendige i forbindelse med Folketingets Ombudsmands tilstedeværelse under udsendelsen. Tilsynet omfatter tiden fra beslutningen om tvangsmæssig udsendelse, og frem til udsendelsen er gennemført. Politiet meddeler Folketingets Ombudsmand de oplysninger, som er nødvendige til varetagelse af tilsynets virksomhed.

Stk. 5. Folketingets Ombudsmand afgiver en årlig beretning om tilsynets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videre-sendelse til et sådant land.

Stk. 2. En udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videre-sendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommande måned efter udrejsen eller udsendelsen. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Stk. 2. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 meddeles for

- 1) 4 år, hvis udlændingen idømmes en betinget frihedsstraf eller idømmes en ubetinget frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed,
- 2) 6 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) 12 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 4) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneder, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, medmindre der alene findes grundlag for at meddele indrejseforbud for 12 år, eller for
- 5) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-8, § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, og udvisning ved dom af en udlænding, som

ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, meddeles dog for mindst 6 år.

Stk. 4. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 meddeles for bestandig. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 2 år. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 c meddeles for 4 år. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 b kan meddeles for 5 år, når udlændingen ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i forbindelse med udvisning efter § 25 b.

Stk. 5. Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejisen, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

Stk. 6. Et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f.

Stk. 7. Et indrejseforbud meddelt en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, kan ophæves, såfremt særlige grunde taler derfor. Der skal tages stilling til en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet inden 6 måneder fra ansøgningens indgivelse.

Stk. 8. En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (Indrejseforbud). Indrejseforbuddet gælder, så længe udlændingen er omfattet af de restriktive foranstaltninger. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis udlændingen opfører med at være omfattet af de restriktive foranstaltninger eller udlændingen af særlige grunde meddeles opholdstilladelse her i landet.

Stk. 9. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 b, der meddeles en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), kan i ganske særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, ophæves.

§ 32 a. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse skal tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

§ 32 b. En afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse eller på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, afslag på en ansøgning om udstedelse af et registreringsbevis eller opholds-

kort, jf. § 6, beslutning om inddragelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, beslutning om udvisning efter §§ 25, 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter § 27 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglerne i stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.

Stk. 2. I afgørelser, der er omfattet af stk. 1, fastsættes udrejsefristen til 1 måned, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, hvis udlændingen er omfattet af de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4, (EU-reglerne), eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse. For andre udlændinge fastsættes udrejsefristen til 7 dage. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Det kan ikke anses for et påtrængende tilfælde, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, hvis udlændingen er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1.

Stk. 3. Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2. En udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse, registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, og som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, har dog ikke ret til at blive her i landet, indtil en klage over en beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b er afgjort. Klage over en afgørelse, som ikke er omfattet af 1. pkt., kan kun tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor.

Stk. 4. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b har opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis ansøgningen indgives senest 15 dage efter registrering som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, eller, såfremt asylsagen afgøres inden dette tidspunkt, jf. § 53 b, stk. 1, hvis ansøgningen indgives i tilknytning til forkyndelsen af udrejsefristen i forbindelse med et afslag på ansøgningen om opholdstilladelse efter § 7. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, der indgives på et senere tidspunkt end det i 1. pkt. nævnte tidspunkt, har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 5. Ansøgning om opholdstilladelse, som tillades udgivet her i landet, jf. § 9, stk. 22, § 9 a, stk. 4, § 9 c, stk. 5, og § 9 f, stk. 7, og ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 d tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

Stk. 6. Hvis en afgørelse truffet af Udlændingesservice efter § 53 b, stk. 1, indbringes for Folketingets Ombudsmand,

har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Indbringes en afgørelse truffet af ministeren for flytninge, indvandrere og integration efter § 9 b for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet eller indbringelsen ikke sker i tilknytning til meddelelsen af afslaget på opholdstilladelse efter § 9 b.

Stk. 7. En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 8. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e behandles ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse ved en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, efter § 9 b, efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e.

Stk. 9. Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. dog stk. 15. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulante behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Stk. 10. Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, jf. § 10, stk. 4, fra en udlænding med indrejseforbud, har ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Stk. 11. Klage over en afvisningsbeslutning giver ikke udlændingen ret til at indrejse i landet.

Stk. 12. Påklager en udlænding fra Kosovoprovinserne i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinserne i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 e eller en beslutning om inddragelse af en sådan opholdstilladelse inden 7 dage efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt udlændingen, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil sagen er afgjort.

Stk. 13. Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at det er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort.

Stk. 14. Har en udlænding været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingesservice efter anmodning udrejsefristen til 30 dage, medmindre særlige grunde taler derimod.

Udrejsefristen kan efter anmodning fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis særlige grunde taler derfor, eller hvis udlændingen samarbejder om en forberedt hjemsendelse. Udrejsefristen kan højst udgøre 100 dage.

Stk. 15. Stk. 14 finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der har været udsat for menneskehandel og er udvist ved dom.

§ 33 a. Udlændinge, som samarbejder om udrejse og indgår en kontrakt om opkvalificeringsforløb og frivillig udrejse med Udlændingesservice, jf. § 43 c, skal uanset den fastsatte udrejsefrist, jf. § 33, først udrejse, når opkvalificeringsforløbet i Danmark er afsluttet eller ophørt.

§ 33 b. En afgørelse, der er omfattet af § 33, stk. 1, skal meddeles skriftligt. Det samme gælder en afgørelse om, hvorvidt en klage over en sådan afgørelse kan tillægges opsættende virkning.

Stk. 2. Efter anmodning gives udlændingen en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelsen, jf. stk. 1, på et sprog, som udlændingen forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

§ 33 c. En udrejsefrist efter § 33, stk. 2, kan forlænges, hvis særlige grunde taler herfor. Afgørelsen skal meddeles skriftligt.

§ 34. Indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal udvises, afvises, overføres eller tilbageføres eller udsendes under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a, og indtil en afgørelse herom kan iværksættes, kan politiet, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bestemme, at udlændingen skal:

- 1) deponere sit pas, anden rejselægitimation og billet hos politiet,
- 2) stille en af politiet fastsat sikkerhed,
- 3) tage ophold efter politiets nærmere bestemmelse og
- 4) give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Stk. 2. Politiet kan, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til sagens behandling eller udrejse, bestemme, at en udlænding skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt.,
- 2) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved Udlændingesservice eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 3) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
- 4) udlændingen ikke efterkommer Udlændingesservices bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingesservices nærmere bestemmelse, jf. § 42 a, stk. 7, 1. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt., eller

5) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt.

Stk. 3. Politiet bestemmer, medmindre særlige grunde tæller derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på løbende at sikre, at politiet har kendskab til udlændingens opholdssted.

Stk. 4. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Stk. 5. Politiet kan anvende de i stk. 1 nævnte foranstaltninger, når det må anses for nødvendigt for at sikre tilstedeværelsen af en udlænding, der er i transit i en dansk lufthavn med henblik på udsendelse.

§ 34 a. Udlændingesservice skal beslutte, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding som har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og som gentagne gange er straffet for manglende overholdelse af et opholdspåbud, jf. § 42 a, stk. 8, jf. § 60, stk. 1, som en foranstaltning til at styrke kontrollen med overholdelsen af opholdspåbuddet, jf. § 42 a, stk. 9, i en periode på 1 måned skal registreres ved ind- og udgang af indkvarteringsstedet ved en elektronisk sender, som monteres på udlændingens person.

Stk. 2. Politiet yder bistand til gennemførelsen af monteringen af den elektroniske sender på udlændingens person. Monteringen af den elektroniske sender skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

Stk. 3. Begærer udlændingen spørgsmålet om monteringen af den elektroniske sender indbragt for retten, skal Udlændingesservice inden 5 søgnedage indbringe sagen for byretten på det sted, hvor indkvarteringsstedet er beliggende.

Stk. 4. Reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a finder tilsvarende anvendelse for sager indbragt for retten efter stk. 3.

Stk. 5. Har en udlænding, som har fået monteret en elektronisk sender, fået dispensation fra overholdelse af et opholdspåbud, jf. § 42 a, stk. 8, skal den elektroniske sender fjernes fra udlændingens person i den periode, dispensationen vedrører. Den elektroniske sender monteres på ny, når dispensationen fra overholdelse af opholdspåbuddet er udløbet.

Stk. 6. Medvirker udlændingen ikke til monteringen af den elektroniske sender, straffes udlændingen med bøde. Med bøde straffes også den udlænding, som efter monteringen af den elektroniske sender fjerner eller ødelægger den.

§ 35. En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, og når:

1) Udlændingen ikke har fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter §§ 22-24.

2) Udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Stk. 2. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, kan varetægtsfængsles med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Stk. 3. Retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, finder i øvrigt anvendelse. Der fastsættes dog altid en frist for varetægtsfængslingens eller foranstaltningens længde ved varetægtsfængsling eller foranstaltning, der træder i stedet herfor, alene med henblik på fuldbyrdelse af bestemmelse ved endelig dom om udvisning. Fristen efter 2. pkt. fastsættes af retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

§ 36. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter § 25, nr. 2, §§ 25 a, 25 b og 25 c, for overførsel eller tilbageførsel eller for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet, kan politiet bestemme, at den pågældende skal frihedsberøves. Politiet kan bestemme, at en udlænding skal frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1. Har udlændingen fast bopæl her i landet, kan den pågældende alene frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure, kan efter en konkret, individuel vurdering frihedsberøves, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen, medmindre de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige.

Stk. 2. En udlænding kan frihedsberøves, såfremt den pågældende ikke efterkommer Udlændingesservices bestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 7, 1. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan endvidere frihedsberøves, hvis udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved politiet eller Udlændingesservice, hvortil den pågældende er indkaldt.

Stk. 3. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist efter § 25 a, stk. 1, kan frihedsberøves med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om udvisning.

Stk. 4. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen og udsendelse af landet, kan en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, frihedsberøves under asylsagens behandling, hvis udlændin-

gen gennem sin afdærf lægger væsentlige hindringer i vejen for asylsagens oplysning ved

- 1) gentagne gange uden rimelig grund at udeblive fra afhøringer ved politiet eller Udlændingesservice, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) ikke at meddele eller ved at tilsløre oplysninger om sin identitet, nationalitet eller rejserute eller ved at meddele utvivlsomt urigtige oplysninger herom, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
- 3) på anden lignende måde ikke at medvirke til sagens oplysning.

Stk. 5. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt., kan udlændingen frihedsberøves med henblik på at sikre, at udlændingen meddeler de nødvendige oplysninger til udrejsen og medvirker til tilvejebringelse af den nødvendige rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt.

Stk. 6. En udlænding, der af Udlændingesservice i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenevnet er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og hvor politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt., kan frihedsberøves, såfremt de i §§ 34 og 42 a, stk. 7, 1. pkt., og stk. 11, nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre udlændingens medvirken til udrejsen.

Stk. 7. En udlænding, der en eller flere gange ikke efterkommer politiets bestemmelse efter § 34, stk. 3, kan frihedsberøves, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse, jf. § 32 b.

Stk. 8. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre tilstedeværelsen af en udlænding, der er i transit i en dansk lufthavn med henblik på udsendelse, kan udlændingen frihedsberøves.

§ 37. En udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, skal, medmindre den pågældende forinden løslades, inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse. Er frihedsberøvelsen iværksat for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1, skal spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og eventuelt fortsatte opretholdelse inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse indbringes for retten, uanset om den pågældende forinden løslades. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i forlængelse af en frihedsberøvelse efter lov om politiets virksomhed, regnes fristen fra tidspunktet for frihedsberøvelsen efter lov om politiets virksomhed. Rettens prøvelse af en frihedsberøvelse, der er iværksat for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1, behandles efter kapitel 7 b. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i forlængelse af en anholdelse efter retsplejelovens kapitel 69, regnes fristen fra tidspunktet for anholdelsen. Fremstillingen skal ske for retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt, jf. dog 4. pkt.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Tidspunktet for frihedsberøvelsens iværksættelse og for fremstillingen i retten anføres i retsbogen.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Er udlændingen frihedsberøvet på afgørelsens tidspunkt, og findes frihedsberøvelsen lovlig, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat tilbageholdelse. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Er frihedsberøvelsen iværksat i medfør af § 36, stk. 1, 4. pkt., kan frihedsberøvelsen opretholdes efter denne bestemmelse i højst 7 dage fra frihedsberøvelsens iværksættelse efter § 36, stk. 1, 4. pkt. Retsplejelovens § 748 b finder med undtagelse af bestemmelsens stk. 1, 2. pkt., tilsvarende anvendelse for retsmøder, hvor der skal tages stilling til forlængelse af fristen for frihedsberøvelse.

Stk. 4. Ved frihedsberøvelsens iværksættelse skal politiet gøre udlændingen bekendt med bestemmelse i stk. 1 og stk. 2, 1. pkt. Politiet skal endvidere gøre udlændingen bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med hjemlandets diplomatiske eller konsulære representation eller, såfremt udlændingen søger opholdstilladelse efter § 7, med en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 5. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel eller udsendelse under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a.

Stk. 6. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 7. En afgørelse om frihedsberøvelse efter § 36 og om opretholdelse heraf, jf. stk. 1, 1. pkt., skal meddeles skriftligt.

Stk. 8. Frihedsberøvelse med henblik på udsendelse efter § 36 må ikke finde sted i et tidsrum, der overstiger 6 måneder. Retten kan dog forlænge dette tidsrum i op til yderligere 12 måneder, hvis der foreligger særlige omstændigheder, herunder hvis udsendelsesproceduren uanset alle rimelige bestræbelser kan forventes at tage længere tid som følge af udlændingens manglende medvirken til udsendelsen eller forsinkelser i forbindelse med fremskaffelse af nødvendig rejselegitimation og indrejsetilladelse. Frihedsberøvelsen skal være af så kort varighed som muligt og må kun opretholdes, så længe udsendelsen er under forberedelse og gennemføres med omhu.

Stk. 9. Frihedsberøvelse med henblik på udsendelse efter § 36 skal finde sted i særlige faciliteter. Hvis dette ikke er muligt, skal den frihedsberøvede holdes adskilt fra almindelige indsatte.

§ 37 a. Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt., § 758, stk. 2, og § 759 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der frihedsberøves i medfør af § 36.

Stk. 2. Retsplejelovens §§ 773-776 og 778 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 b. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, er under frihedsberøvelsen ikke undergivet andre indskrænkninger i sin frihed, end frihedsberø-

røvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet nødvendiggør.

Stk. 2. Retsplejelovens § 770, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 c. Retten kan på begæring af politiet bestemme, at en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, fuldstændig eller delvis skal udelukkes fra fællesskab med andre indsatte (isolation), hvis dette er påkrævet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet.

Stk. 2. Isolation må ikke iværksættes eller fortsættes, såfremt formålet hermed kan tilgodeses ved mindre indgribende foranstaltninger. Ved afgørelsen om isolation skal der endvidere tages hensyn til den særlige belastning, indgrebet kan medføre for den frihedsberøvede på grund af dennes unge alder eller fysiske eller psykiske svagelighed.

Stk. 3. Politiets begæring om isolation indgives til retten på det sted, hvor udlændingen er frihedsberøvet. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkræves efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om isolation. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Finder retten, at isolation kan iværksættes eller fortsættes, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat isolation. Ved iværksættelse af isolation må den første frist for indgrebet være ikke overstige 2 uger. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Fuldstændig isolation må ikke finde sted i et sammenhængende tidsrum på mere end 4 uger. Retsplejelovens § 748 b finder med undtagelse af bestemmelsens stk. 1, 2. pkt., tilsvarende anvendelse for retsmøder, hvor der skal tages stilling til iværksættelse eller forlængelse af isolation.

Stk. 5. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, fuldstændig eller delvis skal undergives isolation, såfremt betingelserne i stk. 1 og 2 er opfyldt. Udlændingen kan kræve, at en af politiet i medfør af 1. pkt. truffet beslutning om isolation forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. *Stk. 3* finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 d. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan modtage besøg i det omfang, opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet tillader det. Politiet kan af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, modsætte sig, at den frihedsberøvede modtager besøg,

eller forlange, at besøg finder sted under kontrol. Den frihedsberøvede har altid ret til ukontrolleret besøg af den beskikkede advokat. En frihedsberøvet, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har endvidere altid ret til ukontrolleret besøg af en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 2. Nægter politiet besøg til en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Nægter politiet besøg til en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse.

Stk. 4. En udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37, jf. § 36. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 e. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til at modtage og afsende breve. Politiet kan gennemse brevene inden modtagelsen eller afsendelsen. Politiet skal snarest muligt udlevere eller sende brevene, medmindre indholdet vil kunne være til skade for indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, eller til skade for opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet.

Stk. 2. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til ukontrolleret brevveksling med den beskikkede advokat, ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, Udlændingetjeneste og Flygtningævnet. Har udlændingen ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har vedkommende endvidere adgang til ukontrolleret

brevveksling med Dansk Flygtningehjælp. Retsplejlovens § 772, stk. 2, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal spørgsmålet, om tilbageholdelsen bør opretholdes, straks forelægges retten til afgørelse. Opretholdes tilbageholdelsen, skal afsenderen og adressaten straks underrettes, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal afsenderen og adressaten straks underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. Afsenderen eller adressaten kan kræve, at politiets tilbageholdelse af et brev forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Kapitel 7

Kontrollen med udlændingens indrejse, ophold og udrejse m.v.

§ 38. Ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal ind- og udrejsekontrol finde sted i medfør af Schengengrænsekodexens artikel 6 og 7.

Stk. 2. Ind- og udrejsekontrol må ikke finde sted ved grænsen til et Schengenland. Dog kan der undtagelsesvis ske kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengengrænsekodexens artikel 23.

Stk. 3. Ind- og udrejse over grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, må, medmindre andet er fastsat i medfør af Schengengrænsekodexens artikel 4, stk. 2, alene finde sted ved de grænseovergangssteder (havne og lufthavne), der er godkendt af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, og alene inden for disses åbningstid. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere vilkår for godkendelsen af en havn eller lufthavn som grænseovergangssted.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om ind- og udrejsekontrol, herunder om politiets adgang til flyselskabernes bookingsystemer, udenlandske besætningsmedlemmers ophold her i landet, om på- og afmønstring her i landet af udenlandske besætningsmedlemmer og om de pligter, der påhviler skibsførere og luftfartøjschefer.

Stk. 5. I forbindelse med ind- og udrejsekontrol efter stk. 1 og stk. 2, 2. pkt., har politiet ret til at undersøge бага-

gerum og andre lukkede rum i køretøjer, skibe og luftfartøjer for at sikre, at ulovlig ind- og udrejse ikke finder sted.

Stk. 6. Politiet kan standse et køretøj inde i landet med henblik på at kontrollere, om køretøjet transporterer en eller flere udlændinge, der er indrejst ulovligt i landet.

Stk. 7. Politiet kan foretage stempeling af en udlændings pas eller anden rejseselegitimation ved ind- eller udrejse eller ved afvisning eller udvisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om politiets stempeling af pas og anden rejseselegitimation.

§ 39. En udlænding skal ved indrejse, under ophold her i landet og ved udrejse herfra være i besiddelse af pas eller andet dokument, der efter ministeren for flygtninge, indvandrere og integrations bestemmelse kan godkendes som rejseselegitimation.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om, i hvilket omfang passet eller rejseselegitimationen skal være påtegnet visum til indrejse i eller udrejse af landet. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere fastsætte nærmere regler om visum, herunder om adgangen hertil, om visummets varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for visummet.

Stk. 3. Passet eller rejseselegitimationen skal ved ind- og udrejse forevises for paskontrollen og under ophold her i landet på begæring forevises for offentlige myndigheder. Ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland skal passet eller rejseselegitimationen ikke forevises for paskontrollen, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengengrænsekodexens artikel 23, jf. § 38, stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at udlændinge til stadighed skal medføre deres pas eller anden legitimation under ophold her i landet.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 gælder ikke for statsborgere i et andet nordisk land, der opholder sig her i landet, eller som indrejser fra eller udrejser til et andet nordisk land. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fritage andre udlændinge for pligterne efter stk. 1 og 3.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter regler om udstedelse af særlig rejseselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument. Et barn under 15 år med selvstændigt pas eller selvstændig særlig rejseselegitimation kan af den eller dem, der har forældremyndigheden, efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, kræves slettet i andre personers særlige rejseselegitimation. Særlig rejseselegitimation til udlændinge kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, eller når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejseselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Udlændingen skal oplyses om, at de oplysninger, der er nævnt i 1.

og 2. pkt., kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne i kapitel 7 a. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

Stk. 2. Udgifter som en udlænding måtte have afholdt med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, kan alene kræves betalt af udlændingemyndighederne, hvis myndighederne, forinden oplysningerne er tilvejebragt, har givet skriftligt tilsagn herom.

Stk. 3. En udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingesservice kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, jf. § 42 a, stk. 4.

Stk. 4. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen meddele de nødvendige oplysninger hertil og medvirke til tilvejebringelse af nødvendig rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt. Retten kan på begæring af politiet, hvis det skønnes forment med henblik på udsendelse af udlændingen, bestemme, at en udlænding, der ikke ønsker at medvirke dertil, skal fremstilles for hjemlandets eller et andet lands repræsentation. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning. Ved rettens behandling af sagen finder retsplejelovens kapitel 43 a i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. Afgiver en person en erklæring til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan udlændingemyndighederne kræve, at erklæringen afgives på tro og love.

Stk. 6. Den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse, et registreringsbevis eller et opholdskort, jf. § 6, ved svig, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse og ved udlændingens behandling.

Stk. 7. Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhør i retten, jf. retsplejelovens § 1018.

Stk. 8. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, kan tages i bevaring, hvis det skønnes forment. Retsplejelovens kapitel 72 og 73 og reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselstraf.

Stk. 9. Udebliver en udlænding, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingesservice eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, bortfalder udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingesservice kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal anses for bortfaldet.

Stk. 10. Ved behandlingen af en ansøgning om visum efter § 4 eller § 4, stk. 1, a kan Udlændingesservice tilsige den

herboende reference til at give personligt møde hos Udlændingesservice eller politiet og fremvise legitimation, der godtgør den pågældendes identitet. Udebliver referencen efter at være tilsagt til at møde hos Udlændingesservice eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, kan der gives afslag på visumansøgningen. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse.

§ 40 a. Der optages fingeraftryk af en udlænding,

- 1) som søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, eller
- 2) som pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet fra et land, der ikke er tilsluttet Den Europæiske Union, og som ikke afvises, jf. § 28.

Stk. 2. Der kan endvidere optages fingeraftryk af en udlænding,

- 1) som opholder sig ulovligt her i landet, med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land,
- 2) som ikke søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, og som skal afvises, udvises eller udrejse af landet, jf. § 30, stk. 1, såfremt der på baggrund af pågældendes dokumenter, ejendele, økonomiske midler og andre personlige forhold er bestemte grunde til at antage, at den pågældende vil indrejse på ny og ansøge om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2,
- 3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende, eller
- 4) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende.

Stk. 3. Fingeraftryk, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt edb-register, der føres af Rigspolitichefen. Politiet og Udlændingesservice kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingssager. Rigspolitichefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Fingeraftryk, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingssager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 5. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, slettes 10 år efter optagelsen af fingeraftrykket.

Stk. 6. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Fingeraftryk, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom eller sikret som bevis i en straffesag, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 8. Fingeraftryk, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register. Oplysninger fra edb-registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til

den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingesservice kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, til udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af en udlænding eller med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

Stk. 10. Optagelse af fingeraftryk skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

§ 40 b. Der optages personfotoграфи af en udlænding, som søger om opholdstilladelse efter § 7 eller om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter § 7 eller § 8, jf. dog stk. 11.

Stk. 2. Der kan endvidere optages personfotoграфи af en udlænding,

- 1) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende,
- 2) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse af identitetskort eller andet legitimationsdokument til den pågældende, eller
- 3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende.

Stk. 3. Personfotoграфи, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt register, der føres af Rigspolitichefen. Politiet og Udlændingesservice kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Rigspolitichefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Personfotoграфи, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 5. Personfotoграфи, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, slettes 10 år efter optagelsen af personfotoграфiet.

Stk. 6. Personfotoграфи, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotoграфи optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Personfotoграфи, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotoграфи, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 8. Personfotoграфи, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotoграфи, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register. Oplysninger fra registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den

internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingesservice kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive personfotoграфи, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til indenlandske og udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af udlændingen eller med henblik på udstedelse af eller fremskaffelse af rejsedokument videregive personfotoграфи, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

Stk. 10. Optagelse af personfotoграфи skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

Stk. 11. Hvis udlændingen er under 18 år, optages der alene personfotoграфи efter stk. 1 til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort, hvis ansøgeren er uledsaget.

Stk. 12. Stk. 3-9 finder ikke anvendelse, hvis personfotoграфи optages efter stk. 1 til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort.

§ 40 c. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, kan udlændingemyndighederne kræve, at ansøgeren og den person, til hvem ansøgeren oplyser at have den familiemæssige tilknytning, som skal danne grundlag for opholdstilladelsen, medvirker til en dna-undersøgelse med henblik på at fastslå den familiemæssige tilknytning, såfremt denne ikke på anden måde kan anses for tilstrækkeligt dokumenteret.

Stk. 2. Politiet og Udlændingesservice kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder.

§ 40 d. I forbindelse med at en udlænding skal aflægge den prøve, der er nævnt i § 9, stk. 2, 2. pkt., og § 9 f, stk. 4, 1. pkt., kan prøveafholder uden udlændingens samtykke fra Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations personregister over udlændinge indhente oplysninger om udlændingens

- 1) navn,
- 2) køn,
- 3) fødselsdato,
- 4) nationalitet,
- 5) pasnummer eller nummer på anden rejseligitimation og
- 6) fotoграфи.

§ 41. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om, at udlændinge af hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelsen af ro og orden har pligt til at melde sig hos en offentlig myndighed.

§ 42. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler, hvorefter den, der mod eller uden vederlag yder logi til eller stiller lejrplads til rådighed for udlændinge, skal føre fortegnelse over udenlandske gæster

og give politiet underretning om deres ankomst og afrejse. Fortegnelsen skal til enhver tid kunne forevises politiet.

Stk. 2. Udlændinge skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til opfyldelse af pligten efter stk. 1.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1 nævnte fortegnelser over udenlandske gæster, herunder om fortegnelsernes udformning, indhold og førelse, om de oplysningernes udlænding efter stk. 2 skal meddele, om de dokumenter, udlændinge skal fremvise, og om de udgifter, der påhviler den, der efter stk. 1 har pligt til at føre fortegnelsen.

§ 42 a. En udlænding, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingsservice, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes, jf. dog stk. 3 og 4 og § 43, stk. 1. En udlænding som nævnt i 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1 eller 2, § 9 b, § 9 c eller § 9 e, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingsservice til og med udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for afgørelsen om visitering af udlændingen, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 2. Har en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 1 eller § 43, stk. 1, efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 ikke ret til at opholde sig her i landet, får udlændingen udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingsservice, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 gælder ikke:

- 1) Hvis udlændingen har lovligt ophold her i landet i medfør af § 1 eller § 5, stk. 2, eller i medfør af et registreringsbevis eller et opholdskort efter § 6 eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 9-9 f. En udlænding som nævnt i stk. 1, 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 9 b, § 9 c eller § 9 e, får uanset 1. pkt. udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingsservice i den periode, som er nævnt i stk. 1, 2. pkt.
- 2) Hvis udlændingen har indgået ægteskab med en herboende person, medmindre særlige grunde foreligger.
- 3) Hvis udlændingens opholdssted ikke kendes.
- 4) Hvis udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter anden lovgivning. Stk. 1 gælder dog, uanset om udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik.

Stk. 4. Udlændingsservice kan bestemme, at en udlænding omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, der har tilstrækkelige midler hertil, ikke skal have dækket sine eller sin families udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser. Udlændingsservice kan endvidere pålægge en udlænding at betale udgifterne til udlændingens eller dennes families underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, såfremt udlændingen har tilstrækkelige midler hertil. Udlændingsservice kan fastsætte nærmere regler om, i hvilke tilfælde en udlænding som nævnt i 1. pkt. ikke skal have

dækket sine eller sin families udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, og om, i hvilke tilfælde en udlænding som nævnt i 2. pkt. kan pålægges at betale udgifterne hertil. Udlændingsservice kan fastsætte nærmere retningslinjer for beregningen af udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, herunder fastsætte gennemsnitstakster for en given ydelse over en given periode.

Stk. 5. Udlændingsservice tilvejebringer og driver indkvarteringssteder for udlændinge, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3. Dette kan ske i samarbejde med private organisationer eller selskaber eller statslige styrelser, som er godkendt hertil af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, eller kommuner (indkvarteringsoperatører). Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om nedsettelse af samarbejdsorganer på de enkelte indkvarteringssteder (beboerråd m.v.) samt om disse organers kompetence.

Stk. 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter regler for kommunernes deltagelse i finansieringen af tilvejebringelsen og driften af indkvarteringssteder for udlændinge, der er nævnt i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, herunder om statens dækning af udgifterne.

Stk. 7. Udlændingsservice kan bestemme, at en i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, nævnt udlænding, uanset om den pågældende selv har tilstrækkelige midler til sit underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, skal tage ophold efter Udlændingsservices nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, lægge hindringer i vejen for udførelsen af opgaver med driften af indkvarteringsstedet eller for opretholdelsen af ro og orden på indkvarteringsstedet.

Stk. 8. Udlændingsservice bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge. Stk. 7, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 9. Udlændingsservice skal sikre, at det i fornødent omfang kontrolleres, at en udlænding, som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og som er pålagt at tage ophold på et bestemt indkvarteringssted, jf. stk. 8, overholder det givne påbud.

Stk. 10. Udlændingsservice kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsør-

gertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

- 1) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring med Udlændingesservice eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) udlændingen har udvirket voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
- 3) udlændingen ikke efterkommer Udlændingesservices bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingesservices nærmere bestemmelse, jf. stk. 7, 1. pkt. eller stk. 8, 1. pkt.,
- 4) udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en i § 34 nævnt foranstaltning,
- 5) udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 d, stk. 2, 1. pkt., eller
- 6) udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse.

Stk. 11. Udlændingesservice skal, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
- 2) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt.

Stk. 12. Udlændingesservice kan til brug for en afgørelse efter stk. 10 eller 11 uden udlændingens samtykke indhente oplysninger om udlændingens helbredsforhold hos indkvarteringsoperatøren, jf. stk. 5.

Stk. 13. For udlændinge omfattet af stk. 10 og 11, der er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, udgør forsørgertillægget pr. dag 42,73 kr. Det angivne beløb er fastsat i 2005-beløb og reguleres fra og med 2006 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 42 b. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingesservice efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udbetalt en grundydelse, medmindre den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning. Grundydelsen forudbetales hver 14. dag. Udlændingesservice bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud

for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt grundydelse, jf. 1. pkt. og stk. 2. Grundydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Grundydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 2. Grundydelsen udgør pr. dag

- 1) 32,23 kr. for udlændinge, der samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
- 2) 40,71 kr. for udlændinge over 18 år, der ikke samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
- 3) 40,71 kr. for uledsagede udlændinge under 18 år og
- 4) 40,71 kr. for udlændinge under 18 år, som uden for de i nr. 1 nævnte tilfælde ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt.

Stk. 3. En udlænding, der modtager grundydelse, jf. stk. 1, får udbetalt et forsørgertillæg, hvis udlændingen har forsørgelsespligt over for et barn under 18 år. Tilsvarende gælder for en udlænding, som ikke modtager grundydelse, fordi den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. stk. 1, jf. dog stk. 12. Der kan kun udbetales ét forsørgertillæg pr. barn. Der kan højst udbetales to forsørgertillæg pr. familie. Har udlændingen forsørgelsespligt over for mere end to børn under 18 år, får udlændingen udbetalt et nedsat forsørgertillæg pr. barn ud over to børn, jf. dog stk. 12, 3. og 4. pkt. finder tilsvarende anvendelse. Til en familie medregnes udlændingen, dennes ægtefælle eller samlever og dennes eller ægtefællens eller samleverens børn under 18 år. Bor et barn under 18 år ikke sammen med en af eller begge sine forældre, samlever barnet i ægteskab eller samlivsforhold, eller har barnet selv forsørgelsespligt over for et barn under 18 år, betragtes det ikke som hørende til en af eller begge sine forældres familie.

Stk. 4. Forsørgertillægget udgør pr. dag 64,46 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, jf. dog stk. 5, og 23,75 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. dog stk. 5.

Stk. 5. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, udgør forsørgertillægget pr. dag 47,50 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, og 6,79 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning.

Stk. 6. Nedsat forsørgertillæg udgør pr. dag 33,93 kr. Nedsat forsørgertillæg udbetales ikke til udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning.

Stk. 7. Det er en betingelse for udbetaling af forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, at det barn, som udlændingen har forsørgelsespligt over for, betragtes som hørende til udlændingens familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt. Bor barnet sammen med begge forældre, udbetales forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg til barnets moder. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg forudbetales hver 14. dag. Udlændinge-

service bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt forsørgertillæg eller nedsat forsørgertillæg, jf. 1. og 2. pkt. og stk. 3-6. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg reguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Tillægget kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 8. En udlænding over 18 år, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingesservice efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c, får udbetalt en tillægsydelse, jf. stk. 11, jf. dog stk. 12. Tillægsydelsen bagudbetales hver 14. dag. Udlændingesservice bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, efter hvilken sats udlændingen kan få udbetalt tillægsydelse, jf. stk. 10 og 11. Tillægsydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Tillægsydelsen reguleres endvidere ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der er indtrådt i perioden, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, eller i perioden frem til skæringsdatoen. Tillægsydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, bagudbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 9. Får en uledsaget udlænding under 18 år eller en udlænding under 18 år, som ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt., udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingesservice efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udlændingen udbetalt en tillægsydelse, jf. dog stk. 12. Stk. 8, 2.-6. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 10. Tillægsydelsen udgør pr. dag 23,75 kr. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, udgør tillægsydelsen pr. dag 6,79 kr.

Stk. 11. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udbetaler ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, jf. dog stk. 12. Indkvarteringsoperatøren skal, medmindre særlige grunde taler derimod, beslutte, at tillægsydelse efter stk. 8 ikke udbetales, hvis udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c. Har en udlænding ikke overholdt sin kontrakt en eller flere dage i den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales der, medmindre særlige grunde taler derimod, ikke tillægsydelse for det antal dage, hvor udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt. Har en udlænding overholdt sin kontrakt i mindre end halvdelen af den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales tillægsydelsen ikke, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 12. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingesservice efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, får ikke udbetalt kontante ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, såfremt udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 som følge af udlændingens

nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelsestilladelse til udlændingens hjemland, er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure. Er en udlænding som nævnt i 1. pkt. indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, får den pågældende udbetalt grundydelse, jf. stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. stk. 3, 6 og 7. For udlændinge omfattet af 2. pkt. udgør forsørgertillægget pr. dag 40,71 kr.

Stk. 13. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingesservice efter § 42 a, stk. 1 eller 2, kan få udleveret naturalieydelser, herunder i form af tøj- og hygiejnepakker, såfremt den pågældende har særligt behov herfor. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om adgangen til samt indholdet og omfanget af naturalieydelser.

Stk. 14. De i stk. 2, 4-6, 10 og 12 angivne beløb er fastsat i 2003-beløb og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 42 c. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udarbejder en kontrakt for en udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3.

Stk. 2. Kontrakten indgås mellem udlændingen og indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., på grundlag af den enkelte udlændings individuelle færdigheder og forudsætninger. Kontrakten indgås senest en uge efter udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7. Kan der ikke opnås enighed om kontraktens indhold, fastsættes indholdet af indkvarteringsoperatøren. Kontrakten kan løbende revideres.

Stk. 3. Kontrakten fastlægger omfang og indhold af

- 1) de nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, som udlændingen har pligt til at medvirke til udførelsen af, jf. § 42 d, stk. 1,
- 2) det asylansøgerkursus, som udlændingen skal deltage i, jf. § 42 f, stk. 1,
- 3) undervisning, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. § 42 f, stk. 2-4, og
- 4) aktivering, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. § 42 e, stk. 1-3.

Stk. 4. Det skal fremgå af kontrakten, hvilke tiltag der efter lovgivningen kan bringes i anvendelse over for udlændingen, hvis udlændingen ikke overholder sin kontrakt.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om kontraktens indgåelse, indhold og udformning.

§ 42 d. En udlænding, der er indkvarteret på et af de i § 42 a, stk. 5, nævnte indkvarteringssteder, har pligt til at medvirke til udførelsen af nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet.

Stk. 2. Udlændingesservice eller indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan meddele en udlænding pålæg om at udføre de i stk. 1 nævnte opgaver. Udlændingesservice kan bestemme, at en udlænding, der tilsidesætter et meddelt

pålæg, skal tage ophold efter Udlændingesservices nærmere bestemmelse.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om udførelsen af de i stk. 1 nævnte opgaver.

§ 42 e. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan deltage i aktivering i form af udførelse af andre end de i § 42 d, stk. 1, nævnte opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet og medvirken til gennemførelsen af den i §§ 42 f og 42 g nævnte undervisning.

Stk. 2. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, kan endvidere deltage i aktivering i form af en af indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilrettelagt intern produktionsvirksomhed, særligt tilrettelagt praktik af kortere varighed og ulønnet humanitært arbejde eller andet ulønnet frivilligt arbejde. Dette gælder dog ikke, hvis politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt.

Stk. 3. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt aktivering, som ikke er omfattet af stk. 1 og 2.

Stk. 4. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i aktivering som nævnt i stk. 1-3.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af den i stk. 1-3 nævnte aktivering. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 1. pkt. fravige § 46.

§ 42 f. En udlænding over 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er indkvarteret på et modtagecenter, jf. § 42 a, stk. 5, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning, der skal give udlændingen et helt indledende kendskab til dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold (asylansøgerkursus). Tager udlændingen forinden asylansøgerkursusets gennemførelse ophold på et opholdscenter, jf. § 42 a, stk. 5, skal kursusforløbet fortsættes og afsluttes på opholdscenteret. Indkvarteringsoperatøren på modtagecenteret skal oplyse operatøren af opholdscenteret om, hvorvidt asylansøgerkursuset er gennemført på modtagecenteret eller skal fortsættes og afsluttes på opholdscenteret.

Stk. 2. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, eller som har opholdt sig her i landet i mere end 3 måneder fra tidspunktet for den pågældendes indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning i engelsk sprog eller anden undervisning.

Stk. 3. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, kan deltage i undervisning i andre

fag, i det omfang en indkvarteringsoperatør, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilbyder sådan undervisning.

Stk. 4. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt undervisning, som ikke er omfattet af stk. 1-3 og 6.

Stk. 5. En 17-årig udlænding, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan deltage i et asylansøgerkursus, jf. stk. 1, undervisning i engelsk sprog eller anden undervisning, jf. stk. 2, og undervisning i andre fag, jf. stk. 3. 17-årige udlændinge kan deltage i asylansøgerkursuset og den i stk. 2 og 3 nævnte undervisning på samme betingelser som udlændinge over 18 år, jf. stk. 1-3. Stk. 4 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 6. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1, 2. pkt., skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning i dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold.

Stk. 7. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i undervisning som nævnt i stk. 1-6.

Stk. 8. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af det i stk. 1 og stk. 5, jf. stk. 1, nævnte asylansøgerkursus og om den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, og stk. 6 nævnte undervisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere bestemme, at den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, og stk. 6 nævnte undervisning kan ske i et samarbejde med skoler, uddannelsesinstitutioner og udbydere under Beskæftigelsesministeriet, Kulturministeriet, Undervisningsministeriet og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration eller kan erstattes af undervisning udbudt af disse, herunder en ungdomsuddannelse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan desuden bestemme, i hvilket omfang gennemførelsen af den i stk. 3 og 4 og stk. 5, jf. stk. 3 og 4, nævnte undervisning vil være afhængig af, at de i § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, nævnte udlændinge medvirker hertil som undervisere og lignende.

Stk. 9. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af stk. 8, kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan ved fastsættelsen af regler i medfør af stk. 8 fravige § 46.

§ 42 g. Børn i den undervisningspligtige alder, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, skal deltage i særskilt tilrettelagt undervisning eller i en undervisning, der står mål med, hvad der almindeligvis kræves efter den særskilt tilrettelagte undervisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler for, hvilke uddannelser og aktiviteter der tilbydes, og kan herunder efter forhandling med undervisningsministeren bestemme, i hvilket omfang de nævnte børn kan deltage i folkeskolens undervisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af 2. pkt., kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Ministeren for flygtninge, indvan-

drere og integration kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 2. pkt. fravige § 46.

§ 42 h. Udlændingesservice og indkvarteringsoperatører, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan uden udlændingens samtykke udveksle de oplysninger vedrørende en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, herunder oplysninger om udlændingens rent private forhold og andre fortlørlige oplysninger, som er nødvendige for

- 1) varetagelse af administrationen i forbindelse med driften af indkvarteringssteder, jf. § 42 a, stk. 5, 1. pkt.,
- 2) indkvarteringsoperatørernes udbetaling af kontante ydelser, jf. § 42 b, og
- 3) varetagelse af administrationen efter §§ 42 c-42 g.

Stk. 2. Flytter en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, fra et indkvarteringssted, som drives af en indkvarteringsoperatør, jf. § 42 a, stk. 5, 1. og 2. pkt., til et indkvarteringssted, som drives af en anden indkvarteringsoperatør, videregiver indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvorfra udlændingen flytter, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvortil udlændingen flytter.

Stk. 3. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan efter anmodning fra Udlændingesservice uden udlændingens samtykke videregive oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til Udlændingesservice.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om udvekslingen af oplysninger efter stk. 1, herunder om udveksling af oplysningerne i elektronisk form.

§ 42 i. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om erstatning for skader, som udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, forvolder på andre eller andres ejendele, og for skader, som påføres de pågældende udlændinge eller disses ejendele. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om forsikring mod sådanne skader. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan efter forhandling med beskæftigelsesministeren fastsætte regler om, i hvilket omfang udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, er omfattet af reglerne i lov om arbejdsskadesikring. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

§ 42 j. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan efter forhandling med vedkommende kommune beslutte, at bestemmelserne i lov om planlægning om region-, kommune- og lokalplaner samt om tilladelse efter lovens § 35, stk. 1, ikke finder anvendelse på ejendomme, som Udlændingesservice råder over, og som anvendes til

- 1) modtagecenter for nyankomne udlændinge, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 2) indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge,

- 3) faciliteter til brug for varetægtsfængsling i medfør af § 35, stk. 1, nr. 1, og stk. 2, af personer, som har modtaget dom og afsonet eventuel idømt straf, og som alene varetægtsfængsles med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af udvisningen,

- 4) faciliteter til brug for frihedsberøvelse i medfør af § 36 og

- 5) faciliteter til brug for administration i tilknytning til de i nr. 1-4 nævnte funktioner.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at eventuelle region-, kommune- eller lokalplaner suspenderes helt eller delvis, for så vidt angår de i stk. 1 nævnte ejendomme.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at bygningsreglementet af 1995 ikke finder anvendelse ved genanvendelse af eksisterende bygninger til de i stk. 1 angivne formål.

§ 43. Politiet kan, såfremt der er et umiddelbart behov herfor, drage omsorg for indkvartering og underhold af samt nødvendige sundhedsmæssige ydelser til udlændinge, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som ikke er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 1. Politiet afholder udgifterne hertil.

Stk. 2. Såfremt politiet drager omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen afholde de udgifter, der for udlændingens eget vedkommende er forbundet hermed. Har udlændingen ikke tilstrækkelige midler, afholdes udgifterne foreløbigt af statskassen. Udgifterne afholdes endeligt af statskassen, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold. 3. pkt. gælder dog ikke, hvis udlændingen er omfattet af § 10, eller hvis ansøgningen som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelseshindringer til udlændingens hjemland, er behandlet efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure.

Stk. 3. Føreren og den, der har rådighed over et skib eller luftfartøj, som har bragt en udlænding her til landet, samt dennes herværende repræsentant har pligt til uden udgift for staten straks at sørge for udlændingens udrejse eller tilbagerejse, såfremt udlændingen bliver afvist, overført eller tilbageført efter reglerne i kapitel 5 eller 5 a. De har endvidere pligt til at erstatte statens udgifter ved rømte eller agterudsejlede besætningsmedlemmer og blindpassagerers ophold, tilbageførelse til skibet eller luftfartøjet eller udsendelse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere bestemmelser om størrelsen af den i 2. pkt. nævnte erstatning.

Stk. 4. Den, der har bistået en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, og den, der har beskæftiget en udlænding uden arbejdstilladelse, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens ophold og udrejse.

Stk. 5. Bestemmelserne i stk. 3 og 4 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 43 a. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 er taget under behandling, kan der, hvis udlændingen ikke selv har midler hertil, ydes hjælp til rejse til et tredjeland, hvor udlændingen efter indrejsen i Danmark og inden udløbet af en fastsat udrejsefrist har opnået indrejse- og opholdstilladelse, hvis udlændingen har fået afslag på eller fratager en ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, og er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingetjeneste eller Flytningenævnet, kan der ydes hjælp til tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, hvis udlændingen medvirker til at udrejse uden ugrundet ophold, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Der kan ikke ydes hjælp efter stk. 1 og 2 til

- 1) udlændinge, der har opholdstilladelse her i landet,
- 2) udlændinge, der er statsborgere i et af de nordiske lande,
- 3) udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og
- 4) udlændinge, der er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

Stk. 4. Der kan endvidere ikke ydes hjælp efter stk. 2 til

- 1) udlændinge, som er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingetjeneste i medfør af § 53 b, stk. 1, og
- 2) udlændinge, der er omfattet af § 10.

Stk. 5. Hjælpen efter stk. 1 omfatter

- 1) udgifter til billet til fly, tog m.v.,
- 2) nødvendige udgifter til transport af personlige ejendele,
- 3) højst 5.000 kr. pr. familie til transport af udstyr, der er nødvendigt for den pågældendes eller familiens erhverv i det pågældende tredjeland, og
- 4) andre udgifter, der er forbundet med rejsen.

Stk. 6. Hjælpen efter stk. 2 udgør 3.000 kr. pr. person over 18 år og 1.500 kr. pr. person under 18 år.

Stk. 7. En udlænding kan kun modtage hjælp efter stk. 1 og 2 én gang.

Stk. 8. Det i stk. 5, nr. 3, angivne beløb er fastsat i 1995-niveau og reguleres fra og med 1996 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det i stk. 6 angivne beløb er fastsat i 2003-niveau og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 43 b. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan, når særlige repatrieringshensyn taler derfor, bestemme, at der kan ydes økonomisk støtte til frivillig tilbagevenden til hjemlandet til grupper af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke har opholdstilladelse her i landet.

§ 43 c. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om de vilkår, jf. §§ 42 a-42 f, der skal gælde for udlændinge, der har fået endeligt afslag på opholdstilladelse efter § 7, og som samarbejder om udrejse og indgår en kontrakt om opkvalificeringsforløb og frivillig udrejse med Udlændingetjeneste.

Stk. 2. En aftale om opkvalificeringsforløb kan alene indgås, hvis der som led i en genopbygningsindsats af den pågældende udlændings hjemland efter krig planlægges eller er iværksat større støtteprojekter og der er indledt forhandlinger om tilbagetagelse eller praktiske aftaler om tilbagetagelse eller accept af tvungsmæssig udsendelse eller det grundet situationen i landet ikke er muligt at indlede sådanne forhandlinger.

§ 44. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om betaling for ansøgninger om visum og forlængelse af visum og for ansøgninger, der indgives her i landet om opholds- og arbejdstilladelse.

Stk. 2. For udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge og for optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen betales et gebyr svarende til gebyret for udstedelse af danske pas og optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen, jf. paslovens § 4 a og § 4 b.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om betaling for genudstedelse af opholdskort.

§ 44 a. Udlændingetjeneste videregiver uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen visiteres, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, eller flytter fra udlandet, oplysninger om,

- 1) at udlændingen er meddelt registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller er fritaget for opholdstilladelse efter § 5, stk. 2,
- 2) at udlændingen er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse eller afslag herpå, eller
- 3) at udlændingens opholdstilladelse er nægtet forlænget, er bortfaldet eller er inddraget.

Stk. 2. Udlændingetjeneste administrerer Udlændingetjenesteportalen (UIP), der indeholder personoplysninger om udlændinge, oplysninger om udlændingens ophold og oplysninger om indkvartering og modtagelse af ydelser her i landet. Udlændingetjeneste kan give andre myndigheder og private organisationer adgang til UIP, i det omfang adgangen er nødvendig for varetagelsen af myndighedens eller organisationens opgaver efter udlændingeloven, integrationsloven eller anden lovgivning.

Stk. 3. Myndigheder og private organisationer, der har adgang til Udlændingetjenesteportalen (UIP), kan uden udlændingens samtykke indhente de oplysninger i UIP, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens eller organisationens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden eller organisationen skal træffe efter udlændingeloven, integrationsloven eller anden lovgivning.

Stk. 4. Meddeles en udlænding, der bor eller opholder sig her i landet uden at have lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a,

§ 4 b eller § 5, stk. 2, eller i medfør af et registreringsbevis eller opholdskort efter § 6 eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, og som ikke er indkvarteret på et indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge, afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, videregiver Udlændingesservice uden udlændingens samtykke oplysninger herom til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig. Tilsvarende gælder, hvis ansøgningen om opholdstilladelse fra en udlænding som nævnt i 1. pkt. bortfalder eller frafalder.

Stk. 5. Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Udlændingesservice, kommunalbestyrelsen, statsforvaltningen, restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 9, stk. 24, og politiet kan uden samtykke indhente de oplysninger i indkomstregisteret, som er nødvendige for udførelse af myndighedens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe efter udlændingeloven.

Stk. 6. Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration og Udlændingesservice kan uden samtykke fra ansøgeren og den herboende person indhente de oplysninger i Arbejdsmarkedsportalen, som er nødvendige for udførelse af myndighedens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe efter udlændingeloven.

Stk. 7. De i stk. 1 og 4 nævnte oplysninger kan videregives gennem Udlændingeinformationsportalen (UIP).

Stk. 8. Udlændingesservice kan samkøre de i stk. 1, 2 og 4 nævnte oplysninger med oplysninger fra Det Centrale Personregister (CPR) med det formål at sikre kommunernes administration efter integrationsloven og efter anden lovgivning, hvor opholdsgrundlaget har betydning for lovens administration.

Stk. 9. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere efter aftale med indenrigs- og sundhedsministeren fastsætte nærmere regler om, at Udlændingesservice registrerer de i stk. 1 nævnte oplysninger i Det Centrale Personregister (CPR).

Stk. 10. Udlændingesservice og statsforvaltningerne kan til brug for Arbejdsmarkedsstyrelsens overvågning af arbejdsmarkedet videregive oplysninger om udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse eller arbejdstilladelse efter denne lov, og oplysninger om udenlandske arbejdstagere, der har fået udstedt registreringsbevis på baggrund af beskæftigelse efter denne lov. Udlændingesservice og statsforvaltningerne kan i den forbindelse, herunder i elektronisk form, videregive følgende oplysninger:

- 1) Navn.
- 2) Nationalitet.
- 3) Udlændingenummer eller personidentitet.
- 4) Cpr-nummer.
- 5) Fødselsdato.
- 6) Køn.
- 7) Opholdsgrundlag.
- 8) Afgørelsesdato.
- 9) Fagbetegnelse.
- 10) Start- og slutdato for ansættelsesforhold.

Stk. 11. Udlændingesservice kan med henblik på at kontrollere, at en udlænding overholder betingelserne for opholdstilladelsen, registreringsbeviset eller opholdskortet, jf.

§ 6, eller at en udlænding ikke arbejder eller opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse, samkøre oplysninger fra egne registre med oplysninger fra Det Centrale Personregister, Bygnings- og Boligregistret og indkomstregisteret. Dette gælder alene for udlændinge, der har modtaget forudgående information om, at en sådan kontrol kan finde sted.

§ 44 b. Visiteres en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, til en kommune, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, videregiver indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., for det indkvarteringssted, hvor udlændingen er indkvarteret, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om videregivelsen af oplysninger efter stk. 1.

§ 44 c. Kommunalbestyrelsen underretter Udlændingesservice om sager, hvor kommunalbestyrelsen har kendskab til eller begrundet mistanke om, at mindreårige udlændinge har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragsrejser eller andre udlandsophold af negativ betydning for deres skolegang og integration.

§ 44 d. Hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, ikke er studieaktiv i relation til det kursus eller den uddannelse, som danner grundlag for udlændingens opholdstilladelse, videregiver uddannelsesinstitutionen uden udlændingens samtykke skriftligt oplysning herom til Udlændingesservice.

§ 44 e. Kommunalbestyrelsen indberetter til Udlændingesservice, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, modtager offentlig hjælp til forsørgelse under sit ophold her i landet. Kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden udlændingens samtykke.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen indberetter til Udlændingesservice, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, eller personer, der er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Kommunalbestyrelsen oplyser Udlændingesservice om omfanget af hjælpen.

§ 44 f. Udlændingesservice kan indhente de oplysninger fra Udenrigsministeriet om udlændingens ophold i udlandet, som Udenrigsministeriet har indhentet i forbindelse med evakuering fra udlandet, og som er nødvendige for at kontrollere, at en udlænding har ret til at opholde sig her i landet. Indhentelse af oplysninger kan ske elektronisk.

Stk. 2. Indhentelse af oplysninger efter stk. 1 kan ske med henblik på registersamkøring og sammenstilling af registre og oplysninger i kontroløjemed.

§ 44 g. Hvis en aftale mellem en kommunalbestyrelse og en udlænding om et ophold i kommunen som led i kommunens medlemskab af en international organisation, der er godkendt af kulturministeren, jf. § 9 c, stk. 4, ophæves, eller hvis en udlænding under et sådant ophold opgiver sin bopæl i kommunen, videregiver kommunalbestyrelsen oplysning herom til Udlændingsservice.

§ 45. Ved aftale med fremmede regeringer eller mellemfolkelige organisationer eller ved bestemmelse fastsat af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan der ske lempelse af reglerne om opholds- og arbejdstilladelse i forhold til visse lande og visse grupper af udlændinge.

Kapitel 7 a

Udveksling af oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden m.v.

§ 45 a. Udlændingsservice, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsforvaltningerne, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til efterretningstjenesterne, i det omfang videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

Stk. 2. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlænding til Udlændingsservice, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsforvaltningerne, jf. § 46 c, i det omfang videregivelsen kan have betydning for disse myndigheders behandling af en sag efter denne lov.

Stk. 3. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke indbyrdes udveksle oplysninger som nævnt i stk. 1 og 2.

§ 45 b. Til brug for behandlingen af en sag efter denne lov vurderer justitsministeren, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelsen af sagen.

Stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at de oplysninger, der er indgået i vurderingen efter stk. 1, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlænding, vurderingen angår. Justitsministeren kan endvidere bestemme, at oplysninger som nævnt i 1. pkt. af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

§ 45 c. Udlændingsservice, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsforvaltningerne, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Stk. 2. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identi-

fikation og strafforfølgning af personer, der kan mistænkes for forbrydelser med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Stk. 3. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation af ofre for eller vidner til en konkret forbrydelse med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Kapitel 7 b

Domstolsbehandling af visse beslutninger om administrativ udvisning m.v.

§ 45 d. Reglerne i dette kapitel finder anvendelse på domstolens behandling af sager om

- 1) prøvelse af en farevurdering efter § 45 b eller en afgørelse om udvisning efter § 25, nr. 1,
- 2) frihedsberøvelse efter § 36 af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1,
- 3) ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, fra en udlænding, som er udvist efter § 25, nr. 1,
- 4) afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist efter § 25, nr. 1, og
- 5) afgørelse efter § 32 b, når udlændingen er udvist efter § 25, nr. 1.

Stk. 2. Sager omfattet af dette kapitel indbringes for Københavns Byret af justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil. I afgørelsen af sagen ved byretten deltager 3 dommere. Retten kan dog bestemme, at der i behandlingen af en sag om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, alene deltager 1 dommer. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan lade personer, der er ansat i Politiets Efterretningstjeneste møde for sig i retten som rettergangsfuldmægtig.

Stk. 3. Sagens indbringelse for retten har opsættende virkning, når udlændingen opholder sig her i landet. Sagens indbringelse for retten hindrer dog ikke iværksættelse og opretholdelse af frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, medmindre retten bestemmer det.

Stk. 4. §§ 37 a-e finder tilsvarende anvendelse i sager om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2.

§ 45 e. Som parter i sagen anses udlændingen og den, der indbringer sagen for retten efter § 45 d, stk. 2.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Retten beskikker endvidere en særlig advokat til at varetage udlændingens interesser og på vegne af denne udøve partsbeføjelser med hensyn til oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2. Om saler og godtgørelse for udlæg til advokaten og den særlige advokat gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

Stk. 3. Den særlige advokat efter stk. 2 skal underrettes om alle retsmøder i sagen og er berettiget til at deltage i dis-

se. Den særlige advokat skal gøres bekendt med og have udleveret kopi af det materiale, som indgår i sagen for retten. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan dog bestemme, at der af sikkerhedsmæssige grunde ikke udleveres kopi til den særlige advokat. Spørgsmålet herom skal på begæring af den særlige advokat indbringes for retten af den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten.

Stk. 4. Retten bestemmer, hvordan en udlænding, der opholder sig i udlandet, og som har indrejseforbud, jf. § 32, jf. § 25, nr. 1, får lejlighed til at udtale sig over for retten.

§ 45 f. Oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, videregives til den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2. Når sådanne oplysninger er videregivet til den særlige advokat, må vedkommende ikke drøfte sagen med udlændingen eller dennes advokat og må ikke udtale sig i retsmøder, hvor udlændingen eller dennes advokat er til stede. Udlændingen og dennes advokat kan til enhver tid give skriftlige meddelelser til den særlige advokat om sagen.

Stk. 2. Retten kan af egen drift eller efter begæring fra den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, beslutte, at oplysninger, der er indgået i justitsministerens vurdering efter § 45 b, stk. 1, videregives til udlændingen og dennes advokat, hvis sikkerhedsmæssige forhold ikke kan begrunde justitsministerens bestemmelse efter § 45 b, stk. 2. Afgørelsen træffes ved kendelse, og efter at den særlige advokat og den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten, har haft lejlighed til at udtale sig. Kendelsen kan kæres af de i 2. pkt. nævnte personer. Kære af en afgørelse om, at oplysninger videregives, har opsættende virkning.

Stk. 3. Har retten truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, bestemme, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

Stk. 4. Ingen må deltage som dommer i sagen, hvis den pågældende har truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., eller i øvrigt har haft adgang til oplysninger omfattet af en sådan afgørelse og justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, har truffet beslutning efter stk. 3 om, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

§ 45 g. Den del af et retsmøde, der angår, eller hvor der fremlægges eller behandles oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, og som ikke er omfattet af § 45 f, stk. 2, holdes for lukkede døre. I denne del af et retsmøde deltager den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, men ikke udlændingen og dennes advokat.

Stk. 2. Retten bestemmer, hvordan retsmøder, der efter stk. 1 helt eller delvis holdes for lukkede døre, gennemføres.

§ 45 h. Retten træffer afgørelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

Stk. 2. Rettens afgørelse om frihedsberøvelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 2, træffes ved kendelse. § 37, stk. 3-5, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse om udvisning, opholdstilladelse og udsendelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 1 og 3-5, træffes ved

dom. Hvis rettens afgørelse går ud på at opretholde afgørelsen om udvisning, at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, skal afgørelsen indeholde en frist for udrejse, hvorved udlændingen pålægges at udrejse straks.

Stk. 4. Til brug for rettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, anmoder retten Flygtningenævnet om en udtalelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

§ 45 i. Hvis byrettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, går ud på at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses sagen for anket til landsretten, medmindre udlændingen skriftligt over for retten eller i et retsmøde giver afkald herpå. Anke efter 1. pkt. har opsættende virkning.

§ 45 j. Justitsministeren antager et antal advokater, der kan beskikkes efter § 45 e, stk. 2, 2. pkt. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de pågældende advokater, herunder om vagtordninger, om vederlag for at stå til rådighed og om sikkerhedsmæssige spørgsmål.

§ 45 k. Reglerne i dette kapitel om sagens behandling i byretten gælder tilsvarende for sagens behandling i landsretten og Højesteret.

Stk. 2. Reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a samt regler i retsplejeloven, der henviser hertil, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Kapitel 8

Kompetence- og klageregler m.v.

§ 46. Afgørelser i henhold til denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af § 9, stk. 23 og 24, §§ 46 a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-4, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., af Udlændingesservice.

Stk. 2. Udlændingesservices afgørelser kan, bortset fra de i § 9 g, stk. 1, § 9 h, stk. 4, 1. pkt., § 9 h, stk. 5, 1. pkt., § 11, stk. 8, § 32 a, § 33, § 34 a, § 42 a, stk. 7, 1. pkt., § 42 a, stk. 8, 1. pkt., § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e, § 53 a og § 53 b nævnte afgørelser, påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Udlændingesservices beslutning om, at der ikke er særlige grunde til at antage, at en uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, ikke bør gennemgå en asylsagsprocedure, jf. § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan ikke påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 3. Udlændingesservices beslutning om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, jf. § 40, stk. 2, kan ikke påklages.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingesservices behandling af de af stk. 1 og 2 omfattede sager.

§ 46 a. Afgørelser efter § 9 b og § 33, stk. 4, 2. pkt., træffes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Afgørelser om forlængelse af opholdstilladelse efter § 9 b træffes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Afgørelser om tidsbegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-7, 10 og 12, til udlændinge med opholdstilladelse i medfør af § 9 b træffes af Udlændingesservice efter, at ministeren for flygtninge, indvandrere og integration har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede.

Stk. 2. Afgørelser efter § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt., træffes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

§ 46 b. Udenrigsministeriet bistår politiet, statsforvaltingerne, Udlændingesservice, Flygtningenævnet, domstolene og ministeren for flygtninge, indvandrere og integration med at indhente nærmere oplysninger til brug for behandlingen af sager eller grupper af sager efter denne lov.

§ 46 c. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, i hvilket omfang afgørelser vedrørende meddelelse, forlængelse, bortfald og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort efter § 6 eller opholdstilladelser efter § 9, stk. 1, nr. 3, kan træffes af andre myndigheder end Udlændingesservice. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, til hvilken myndighed afgørelsen kan påklages, og om, at en afgørelse truffet af den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere fastsætte bestemmelser om, at den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om sagerens behandling.

§ 46 d. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, at en statsforvaltning uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til Udlændingesservice. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere fastsætte nærmere regler om, at Udlændingesservice uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager kan videregive alle akter, der er indgået i Udlændingesservices sag vedrørende en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, til en statsforvaltning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endelig fastsætte nærmere regler om, at en statsforvaltning til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager uden udlændingens samtykke kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til en anden statsforvaltning.

§ 46 e. Afgørelser efter § 42 b, stk. 11, 2. pkt., § 42 c, stk. 2, 3. pkt., § 42 e, stk. 4, og § 42 f, stk. 7, træffes af indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Afgørelser efter § 42 d, stk. 2, 1. pkt., kan træffes af indkvarteringsoperatøren. Forvaltningsloven finder også anvendelse i forbindelse med indkvarteringsoperatørens afgørelser efter 1. og 2. pkt., når indkvarteringsoperatøren er en privat organisation eller et privat selskab, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Indkvarteringsoperatørens afgørelser efter 1. og 2. pkt. kan påklages

til Udlændingesservice. Udlændingesservices afgørelser i sager, der påklages efter 4. pkt., kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 46 f. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om krav til tolke, der anvendes af myndigheder på Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations område.

§ 46 g. Afgørelser efter § 25, nr. 1, træffes af Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration.

Stk. 2. En afgørelse efter stk. 1 om, at udlændingen udvises, indbringes for retten efter reglerne i kapitel 7 b, medmindre udlændingen skriftligt over for Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration giver afkald herpå.

§ 46 h. Afgørelse om opholdstilladelse til en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, og som påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse afgørelse om udsendelse efter § 32 a, samt afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er blevet udvist efter § 25, nr. 1, træffes af retten efter reglerne i kapitel 7 b.

§ 47. Opholdstilladelse til personer, som nyder diplomatiske rettigheder, samt til deres familiemedlemmer meddeles af udenrigsministeren.

Stk. 2. Der kan efter aftale mellem ministeren for flygtninge, indvandrere og integration og udenrigsministeren gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at udstede visum og opholdstilladelse. Efter aftale med et andet land kan udenrigsministeren efter aftale med ministeren for flygtninge, indvandrere og integration bemyndige udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet til at udstede visum og opholdstilladelse.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan efter aftale med udenrigsministeren fastsætte regler om, at private samarbejdspartnere på vegne af en dansk diplomatisk eller konsulær repræsentation kan varetage opgaver med modtagelse og registrering af ansøgninger om visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse, herunder optage personfotografi og fingeraftryk, modtage gebyr for ansøgningen samt yde vejledning om regler vedrørende visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Der kan ikke gives private samarbejdspartnere kompetence til at afgøre konkrete sager om ansøgning om visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse.

§ 47 a. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, at Udlændingesservice og politiet i særlige tilfælde kan udstede visum ved indreisen her i landet samt udstede tilbagerejsetilladelse til en udlænding, der lovligt opholder sig her i landet.

§ 48. Afgørelse om afvisning ved indreisen, jf. § 28, stk. 1-4, kan træffes af vedkommende politidirektør. Afgørelser efter § 30, § 33, stk. 9, § 34, § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, § 37 e, stk. 1 og 4, § 40, stk. 7 og 8, § 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-9, § 40 b,

stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-9, og § 43, stk. 2 og 3, kan træffes af Rigspolitichefen eller politidirektøren. Afgørelser om ydelse af hjælp efter § 43 a kan træffes af Rigspolitichefen. De i 1.-3. pkt. nævnte afgørelser kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, jf. dog 6. og 7. pkt. Klagen har ikke opsættende virkning. Politiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36 og §§ 37 c-37 e kan dog kun påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter § 37 eller §§ 37 c-37 e. Politiets afgørelser efter § 33, stk. 9, og § 43 a, stk. 2, kan ikke indbringes for ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

§ 48 a. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingesservice snarest muligt afgørelse om afvisning, overførsel eller tilbageførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2, 3 eller 5, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25, nr. 2, eller § 25 b og i givet fald udsendelse. Udsendelse efter 1. pkt. må dog kun finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure. Udsendelse efter 1. pkt. må ikke finde sted til et land, hvor udlændingen vil være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videreendelse til et sådant land.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles ikke, før Udlændingesservice har truffet afgørelse om udladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel og udsendelse, jf. stk. 1.

Stk. 3. Træffer Udlændingesservice afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel og udsendelse, skal politiet gøre asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler, hvorefter politiet forud for Udlændingesservices afgørelse skal gøre en asylansøger, der opholder sig her i landet, bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

§ 48 b. Anmoder et andet EU-land Danmark om at overtage, tilbagetage eller modtage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, træffer Udlændingesservice snarest muligt afgørelse vedrørende anmodningen.

§ 48 c. Hvis særlige hensyn af humanitær karakter taler herfor, kan Udlændingesservice uanset reglerne i §§ 48 a og 48 b beslutte, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 skal behandles her i landet, hvis udlændingen ønsker dette.

§ 48 d. Udlændingesservices afgørelser efter §§ 48 a-c kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Klage har ikke opsættende virkning.

§ 48 e. Når Udlændingesservice har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling,

registrerer Udlændingesservice den pågældende som asylansøger.

Stk. 2. Til brug for Udlændingesservices afgørelse efter § 48 a, stk. 1, foretager politiet en undersøgelse med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, nationalitet og rejserute og indhente andre nødvendige oplysninger.

Stk. 3. Udlændingesservice forestår i øvrigt sagens oplysning, bortset fra de sager, der er omfattet af kapitel 7 b. Udlændingesservice træffer herunder bestemmelse om udfyldelse af ansøgningskema og afhøring af udlændingen.

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24 eller 25 c eller udvises betinget i medfør af § 24 b. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbudets varighed, jf. § 32, stk. 1-4.

Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingesservice afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

§ 49 b. Udlændingesservice undersøger hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter § 32 b.

Stk. 2. I sager om en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, undersøger justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning dertil, om der er grundlag for at indbringe sagen for retten med henblik på en afgørelse efter § 32 b, jf. kapitel 7 b.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

§ 50 b. Er udvisning efter § 49, stk. 1, af en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, ikke iværksat 2 år efter afgørelsen, indbringer anklagemyndigheden, umiddelbart inden udvisningen kan forventes iværksat, spørgsmålet om, hvorvidt udvisningen skal opretholdes, for retten. Retten tager i forbindelse hermed stilling til, om udlændingen fortsat udgør en reel trussel for den offentlige orden eller sikkerhed, og i bekræftende fald om forholdene har ændret sig, siden den oprindelige afgørelse om udvisning blev truffet.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Der beskikkes efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 51. Overføres strafforfølgningen i en straffesag mod en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, til et andet land, kan der i forbindelse med overførelsen træffes afgørelse om, at den pågældende udvises, såfremt strafforfølgningen angår en lovovertrædelse, der efter de i § 49, stk. 1, nævnte bestemmelser kan medføre udvisning. Udvisningen ophæves, såfremt udlændingen frifindes for den påsigtede lovovertrædelse.

Stk. 2. Er en udlænding i udlandet idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, kan der under de i §§ 22-24 og 25-25 c nævnte betingelser træffes bestemmelse om udvisning. Såfremt udlændingen har fast bopæl i Danmark, indbringes spørgsmålet til afgørelse ved byretten i den retskreds, hvor den pågældende bor. Sagen kan fremmes uden udlændingens tilstedeværelse. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

§ 52. Endelige administrative afgørelser efter § 46 kan inden 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt udlændingen, af denne kræves indbragt til prøvelse for den ret, hvor udlændingen har bopæl, eller, hvis udlændingen ikke har bopæl noget sted i riget, for Københavns Byret, hvis afgørelsen går ud på:

- 1) nægtelse af opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter § 9, stk. 1, nr. 2,
- 2) bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse,
- 3) udvisning efter § 25 b af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller
- 4) udvisning efter § 25 a af en udlænding, som:
 - a) er statsborger i et andet nordisk land og har fast bopæl her i landet eller
 - b) er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2.

Stk. 2. Sagen indbringes for retten af Udlændingsservice, der fremsender sagens akter med oplysning om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Stk. 3. Retten drager omsorg for sagens oplysning og træffer selv bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner, om tilvejebringelse af andre bevismidler og om, hvorvidt sagen skal behandles mundtligt. Udebliver udlændingen uden lovligt forfald, afgør retten, om afgørelsen kan prøves uden udlændingens tilstedeværelse, eller om sagen skal afvises eller udsættes.

Stk. 4. Såfremt retten finder det fornødent og udlændingen opfylder de økonomiske betingelser efter retsplejelovens § 325, beskikkes der en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 5. Retten kan, når der er særlig anledning dertil, pålægge udlændingen helt eller delvis at betale sagsomkostninger.

Stk. 6. Sagens indbringelse for retten har ikke opsættende virkning, medmindre retten træffer bestemmelse herom.

Stk. 7. Retten afgør ved kendelse, om sagen skal afvises, eller om afgørelsen skal opretholdes eller ophæves. Kendelsen kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Flygtningenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation. Retsplejelovens §§ 49-50 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat, jf. stk. 11. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter antallet af næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 4. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Et medlem har ret til genbeskikkelse. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Et medlem udtræder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år.

Stk. 5. Flygtningenævnets formand vælges af Flygtningenævnets formandskab.

Stk. 6. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, jf. dog stk. 8-10.

Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 6 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

Stk. 8. Sager, hvor Udlændingesservice efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingesservices afgørelse.

Stk. 9. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 10. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en næstformand alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 11. Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

Stk. 12. Flygtningenævnets formand kan ad hoc-besikket et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen

af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-besikket et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingesservice har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:

- 1) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
- 2) Bortfald efter §§ 17 og 17 a og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
- 3) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 4) Udsendelse efter § 32 b og § 49 a.

Stk. 2. Afslår Udlændingesservice at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingesservice efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.

Stk. 3. Udlændingesservices afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Politiet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingesservice eller Flygtningenævnet, hvis den pågældende har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller er omfattet af § 42 a, stk. 2, jf. stk. 3.

§ 53 b. Udlændingesservice kan efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at afgørelsen i en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, herunder når

- 1) den identitet, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart er urigtig,
- 2) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 3) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, efter Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 4) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med generelle baggrundsoplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller tidligere opholdsland,
- 5) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med andre konkrete oplysninger om ansøgerens forhold, eller
- 6) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart må anses for utroværdige, herunder som følge af ansøgerens skiftende, modstridende eller usandsynlige forklaringer.

Stk. 2. Udlændingesservice kan, medmindre væsentlige hensyn taler derimod, bestemme, at Dansk Flygtningehjælp samme dag, som Udlændingesservice forelægger en sag for

Dansk Flygtningehjælp efter stk. 1, skal meddele Udlændingeservice, om Dansk Flygtningehjælp er enig i Udlændingeservices vurdering af, at ansøgningen må anses for åbenbart grundløs. Udlændingeservice kan endvidere bestemme, at Udlændingeservices afhøring af ansøgeren og Dansk Flygtningehjælps samtale med ansøgeren skal finde sted i lokaler i nær tilknytning til hinanden.

Stk. 3. Udlændingeservice underretter Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingeservice har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

§ 53 c. Forinden retten træffer afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, skal Flygtningenævnet på begæring afgive en udtalelse til brug herfor.

§ 54. Indbringes en afgørelse for Flygtningenævnet, fremsender Udlændingeservice sagens akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Stk. 2. Under nævnets behandling af en klage over Udlændingeservices afgørelse i en sag vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingeservices behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som er omfattet af 1. pkt. eller kunne være fremlagt under nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 55. Flygtningenævnet kan om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 2. Kan det ud fra hensynet til sagens fremme ikke anses for forsvarligt, at den advokat, som udlændingen ønsker beskikket, medvirker, kan Flygtningenævnet nægte at beskikke den pågældende som advokat for udlændingen. Ønsker udlændingen i stedet en anden advokat beskikket, skal Flygtningenævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

Stk. 3. Udlændingen og dennes advokat skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

Stk. 4. Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 3 fraviges i fornødent omfang.

§ 56. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-10.

Stk. 2. Såfremt udlændingen eller den beskikkede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet, jf. dog stk. 3 og 4. Nævnet bestemmer, om den øvrige behandling af sagen skal være mundtlig, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 8-10, behandles på skriftligt grundlag.

Stk. 4. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag, der skal behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag, hvis:

- 1) klagen må anses for grundløs,
- 2) der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, eller der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 8, stk. 1 (statusændrings sag),
- 3) sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument,
- 4) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7 til indrejsende familiemedlemmer til en udlænding, der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter § 7 (konsekvensstatus sag), eller
- 5) forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform.

Stk. 5. Sager, der er henvist til behandling på skriftligt grundlag efter stk. 4, nr. 1, kan henvises til mundtlig behandling.

Stk. 6. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager, der skal behandles efter § 53, stk. 6, skal undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 7. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.

Stk. 8. Nævnets afgørelser er endelige.

Stk. 9. Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden.

§ 56 a. En uledsaget udlænding under 18 år, der opholder sig her i landet, får, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, udpeget en repræsentant til varetagelse af sine interesser. Har den uledsagede udlænding under 18 år været udsat for menneskehandel, skal der ved udpegningen af repræsentanten tages hensyn hertil. En organisation, som er godkendt hertil af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, indstiller efter anmodning fra Udlændigeservice en person til hvervet som repræsentant. Organisationen kan efter aftale med ministeren for flygtninge, indvandrere og integration ansætte personer til at varetage hvervet som repræsentant. Repræsentanten udpeges af Statsforvaltningen Hovedstaden.

Stk. 2. Er et barn, der er omfattet af stk. 1, fyldt 12 år, skal der, før der træffes afgørelse om udpegning af en repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, finde en samtale sted med barnet herom. Samtalen kan dog undlades, hvis det må antages at være til skade for barnet eller uden

nogen betydning for sagen. Er barnet under 12 år, skal der finde en samtale sted som nævnt i 1. pkt., hvis barnets modenhed og sagens omstændigheder tilsiger det.

Stk. 3. Statsforvaltningen kan ændre en afgørelse efter stk. 1, hvis ændringen er bedst for barnet.

Stk. 4. Statsforvaltningens afgørelser efter stk. 1 og 3 kan påklages til justitsministeren.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om statsforvaltningernes behandling af sager efter stk. 1-4.

Stk. 6. Hvertet som repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, ophører, når

- 1) barnet er meddelt opholdstilladelse i Danmark og får udpeget en midlertidig foreldremyndighedsindehaver efter § 28 i foreldreansvarsloven,
- 2) barnet fylder 18 år,
- 3) barnet udrejser af Danmark,
- 4) foreldremyndighedsindehaveren indrejser i Danmark eller på anden måde bliver i stand til at udøve foreldremyndigheden,
- 5) barnets ægtefælle indrejser i Danmark,
- 6) barnet indgår ægteskab, og statsforvaltningen ikke træffer afgørelse efter § 1, 2. pkt., i lov om ægteskabsindgåelse og opløsning, eller
- 7) statsforvaltningen træffer beslutning herom efter stk. 3.

Stk. 7. Forelægger Udlændingesservice en sag vedrørende opholdstilladelse efter § 7 til et barn, der er omfattet af stk. 1, for Dansk Flygtningehjælp, jf. § 53 b, beskikker Udlændingesservice samtidig en advokat for barnet, medmindre barnet selv har antaget en sådan. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler for Udlændingesservices beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 8. Udlændingesservice beskikker en advokat for et barn, der er omfattet af stk. 1 og har fået afslag på opholdstilladelse efter § 7, medmindre barnet selv har antaget en advokat eller ganske særlige grunde taler derimod. Hvis barnet har fået udpeget en personlig repræsentant, jf. stk. 1, skal denne gøres bekendt med afgørelser om at beskikke en advokat for barnet. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om Udlændingesservices beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 9. Udlændingesservice iværksætter med samtykke fra et barn, der er omfattet af stk. 1, en eftersøgning af forældrene eller andet familiemæssigt netværk til barnet, medmindre barnet kan tage ophold på et modtage- og omsorgscenter i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Dette gælder dog ikke, hvis barnet er omfattet af § 2, stk. 1.

Stk. 10. Udlændingesservice iværksætter en eftersøgning som nævnt i stk. 9, hvis barnet har været udsat for menneskehandel, medmindre særlige grunde taler herimod. Udlændingesservice iværksætter endvidere en eftersøgning som nævnt i stk. 9, hvis ganske særlige grunde i øvrigt taler herfor.

Stk. 11. Eftersøgning af forældre eller andet familiemæssigt netværk, jf. stk. 9 og 10, kan ske i samarbejde med en eller flere organisationer, som er godkendt hertil af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Udlændinge-

service og de nævnte organisationer kan i forbindelse med eftersøgningen af barnets forældre eller andet familiemæssige netværk udveksle oplysninger om barnets personlige forhold uden samtykke fra barnet eller den personlige repræsentant.

§ 57. Forinden der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, kan der indhentes en udtalelse fra Udlændingesservice. I forbindelse med fornyet prøvelse efter § 50 af en beslutning om udvisning indhentes anklagemyndigheden en udtalelse fra Udlændingesservice.

Stk. 2. Anklagemyndigheden kan til brug for de i stk. 1 nævnte udtalelser uden udlændingens samtykke videregive oplysning om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingesservice.

§ 58. Om salg og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 40, stk. 4, 3. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 50 a, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, og § 56 a, stk. 7 og 8, gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 58 a. Folketingets Ombudsmands virksomhed omfatter ikke Flygtningesnævnet, jf. dog § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand.

Kapitel 8 a

Videregivelse af oplysninger i medfør af reglerne i Dublinforordningen, Schengenkonventionen og Eurodacforordningen m.v.

§ 58 b. Ved Eurodac-forordningen forstås i denne lov Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af Eurodac til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublinkonventionen med senere ændringer.

Stk. 2. Ved den centrale Eurodac-enhed forstås i denne lov den centrale enhed i Kommissionen, der på vegne af de lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er ansvarlig for driften af den centrale database, der er omhandlet i Eurodacforordningens artikel 1, stk. 2, litra b.

§ 58 c. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra et andet EU-lands myndigheder i medfør af reglerne i Dublinforordningens artikel 21, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 21, stk. 7. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 21, stk. 1.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, må, i det omfang det følger af reglerne i Dublinforordningen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilknyttet Dublinforordningen. Oplysninger som nævnt i 1. pkt. må, i det omfang det følger af Schengenkonventionen, videregives til myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 3. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter reglerne i Dublinforordningen.

§ 58 d. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af reglerne i Schengenkonventionen, visumkodeksen, Dublinforordningen og Eurodacforordningen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, at andre end Rigspoliti- chefen efter § 58 j, stk. 1 og 2, kan videregive oplysninger til den centrale Eurodac-enhed.

§ 58 e. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integra- tion kan fastsætte, at de regler i denne lov, som er gennem- ført til opfyldelse af reglerne i Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes over for et eller flere tredjelande, der har ind- gået overenskomst med Den Europæiske Union om at til- knytte sig Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen eller et hertil svarende arrangement, eller som på andet grundlag er forpligtet til at anvende reglerne i Dublinfor- ordningen eller Eurodac-forordningen.

§ 58 f. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integra- tion kan fastsætte nærmere regler om politiets betaling for udgifter, som andre Schengenlande eller EU-lande har af- holdt i forbindelse med udsendelse af udlændinge.

§ 58 g. Rigspoliti- chefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er til- sluttet Den Europæiske Union, som uønsket til Schengenin- formationssystemet, hvis

- 1) udlændingen er udvist af landet i medfør af §§ 22-24 og meddelt indrejseforbud for mindst 6 år,
- 2) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 25,
- 3) udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse ef- ter § 10, stk. 1 eller 2, nr. 1 eller 2,
- 4) udlændingens opholdstilladelse er inddraget i medfør af § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3,
- 5) udlændingen har fået udstedt visum efter § 4 eller § 4 a og er udvist af landet i medfør af § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller
- 6) udlændingen er udvist af landet efter § 25 b.

§ 58 h. Udlændingsservice forestår konsultationer med myndighederne i et andet Schengenland i medfør af Schen- genkonventionens artikel 25.

Stk. 2. Finder Udlændingsservice efter de i stk. 1 nævnte konsultationer, at en i medfør af § 58 g indberettet udlæn- ding bør slettes som uønsket i Schengeninformationssyste- met, sletter Rigspoliti- chefen den pågældende i Schengenin- formationssystemet.

§ 58 i. Rigspoliti- chefen videre giver straks fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 1, til den centrale Eurodac-enhed. Rigspoliti- chefen kan endvidere videregive fingeraftryk, der er optaget af udlæn- dinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, til den cen- trale Eurodac-enhed med henblik på at kontrollere, om udlæn- dingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et an- det EU-land.

Stk. 2. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, videre giver Rigspoliti- chefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om

- 1) sted og dato for udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 2) udlændingens køn,
- 3) udlændingens udlændingnummer eller andet referen- cenummer og
- 4) datoen for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Stk. 3. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, videre giver Rigspoliti- chefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om

- 1) sted og dato for pågribelsen af udlændingen og
- 2) de i stk. 2, nr. 2-4, nævnte oplysninger.

Stk. 4. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, videre giver Rigspoliti- chefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om udlændingens udlændingen- ummer eller andet referencenummer.

Stk. 5. Rigspoliti- chefen modtager og kontrollerer oplys- ninger modtaget fra den centrale Eurodac-enhed.

Stk. 6. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behand- lingen og anvendelsen af de oplysninger, der er videre givet og modtaget efter reglerne i Eurodac-forordningen.

§ 58 j. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videre givet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet efter § 7, stk. 1, eller meddeles dansk indfødsret, videre giver Rigspoliti- chefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Modtager Rigspoliti- chefen oplysning om, at en udlænding, der i med- før af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videre givet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., er blevet anerkendt som flygtning i overens- stemmelse med flygtningekonventionen af 28. juli 1951 el- ler er blevet meddelt statsborgerskab i et andet EU-land, vi- dere giver Rigspoliti- chefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 10 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Stk. 2. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videre givet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet eller meddeles dansk indfødsret, videre giver Rigspoliti- chefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Modtager Rigspoliti- chefen oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videre givet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnå- et opholdstilladelse eller statsborgerskab i et andet EU-land, videre giver Rigspoliti- chefen oplysning herom til den cen- trale Eurodac-enhed. Bliver Rigspoliti- chefen bekendt med, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videre givet til den centrale Euro- dac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har forladt EU-lande- nes område, videre giver Rigspoliti- chefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. 1.-3. pkt. finder ikke anvend-

delse, når der er forløbet mere end 2 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Kapitel 9

Straffebestemmelser

§ 59. Med bøde eller fængsel indtil 6 måneder straffes den udlænding, som:

- 1) Indrejser eller udrejser uden om paskontrollen her i landet eller i et andet nordisk land eller uden for grænseovergangsstedets åbningstid. Bestemmelsen i 1. pkt. gælder ikke ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengengrænsekodexens artikel 23, jf. § 38, stk. 2.
- 2) Opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.
- 3) Ved bevidst urigtige oplysninger eller svingagtige fortællinger skaffer sig adgang til landet gennem paskontrol eller skaffer sig visum, pas eller anden rejselegitimation eller tilladelse til ophold eller arbejde her i landet.

Stk. 2. Med bøde eller fængsel indtil 1 år straffes den udlænding, der arbejder her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 3. Ved straffens udmåling efter stk. 2 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Stk. 4. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, som beskæftiger en udlænding uden fornøden arbejdstilladelse eller i strid med de for en arbejdstilladelse fastsatte betingelser.

Stk. 5. Ved straffens udmåling efter stk. 4 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at overtrædelser er begået forsætligt, at der ved overtrædelser er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, eller at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Stk. 6. Er der ved en overtrædelse af stk. 4 opnået en økonomisk fordel, kan denne konfiskeres efter reglerne i straffelovens 9. kapitel. Kan der ikke ske konfiskation, skal der ved udmåling af bøde, herunder tillægsbøde, tages særligt hensyn til størrelsen af en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel.

- Stk. 7. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, der
- 1) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse i eller rejse gennem landet,
 - 2) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at opholde sig her i landet,
 - 3) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse her i landet med henblik på herfra at indrejse ulovligt i et andet land,
 - 4) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse ulovligt i eller rejse ulovligt gennem et andet land,
 - 5) for vindings skyld bistår en udlænding med at opholde sig ulovligt i et andet land eller
 - 6) ved at stille husrum eller transportmidler til rådighed for en udlænding forsætligt bistår den pågældende med at arbejde her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 8. Ved straffens udmåling efter stk. 7, nr. 2, skal det betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsætlig bistand til ulovligt ophold her i landet.

Stk. 9. Ved straffens udmåling efter stk. 7, nr. 6, skal det betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsætlig bistand til en udlændings ulovlige arbejde her i landet.

§ 59 a. Den, der bringer en udlænding her til landet, straffes med bøde, såfremt den pågældende udlænding ved indrejse i Danmark eller i transit i en dansk lufthavn ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum, jf. § 39.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 59 b. Med bøde eller fængsel indtil 3 år straffes den udlænding, der indrejser her i landet i strid med et indrejseforbud eller et tilhold meddelt i henhold til tidligere udlændingelove.

§ 60. Overtrædelse af § 16, stk. 2, de i medfør af § 34, § 42 a, stk. 7, 1. pkt., § 42 a, stk. 8, 1. pkt., eller § 42 d, stk. 2, 2. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 40, stk. 3 og 4, og § 42 a, stk. 7, 2. pkt., og § 42 a, stk. 8, 2. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. I forskrifter, der udstedes i medfør af §§ 2, stk. 4 og 5, 12, 15, stk. 2, 16, stk. 1, og 38, stk. 4, kan der fastsættes straf af bøde eller af bøde eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

§ 61. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 62. Sager vedrørende overtrædelse af lovens § 59 b, behandles uden medvirken af domsmænd, uanset om der bliver spørgsmål om højere straf end bøde.

Kapitel 10

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 63. Loven træder i kraft den 1. oktober 1983, jf. dog §§ 64 og 65.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov om udlændingens adgang til landet m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973.

Stk. 3. Lovens regler om udvisning på grund af strafbart forhold finder anvendelse i alle sager, der ikke er pådømt i 1. instans ved lovens ikrafttræden.

§ 64. (Udeladt – overgangsbestemmelse)

§ 65. (Udeladt – overgangsbestemmelse)

§ 66. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft

for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Lov nr. 574 af 19. december 1985 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³⁾ og finder anvendelse i alle sager, der endnu ikke er afgjort af Flygtningenævnet.

Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 1-10 og nr. 12, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende⁴⁾. § 1, nr. 1, 3, 8 og 10, finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der forinden er indrejst i landet og har ansøgt om opholdstilladelse efter de hidtidige regler.⁵⁾ § 1, nr. 7, finder alene anvendelse for udlændinge, der er indrejst i landet efter lovens ikrafttræden⁶⁾.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 11, fastsættes af justitsministeren⁷⁾.

Lov nr. 387 af 6. juni 1991 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af indenrigsministeren⁸⁾.

§ 3

Lovens regler finder anvendelse i alle sager, hvor ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 385 af 20. maj 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 1992.

Stk. 2. (Udeladt)

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 1 og 3-37, og §§ 2-4 har virkning for sager, hvori der ved lovens ikrafttræden ikke er rejst tiltale i 1. instans⁹⁾.

Lov nr. 482 af 24. juni 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende¹⁰⁾.

Stk. 2. § 1, nr. 2-5, og § 2 finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens vedtagelse har ansøgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler¹¹⁾.

Lov nr. 421 af 1. juni 1994 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 1994.

Stk. 2. Lovens § 1, nr. 14, finder ikke anvendelse på sager, hvor der forinden ikrafttrædelsen er truffet bestemmelse om sagens berømmelse i Flygtningenævnet¹²⁾.

Lov nr. 382 af 14. juni 1995 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. september 1995.

Stk. 2. § 1, nr. 1, 2, 4-6, 9, 11, 17, 19 og 20, og § 2, nr. 1, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende¹³⁾.

Stk. 3. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 15, 16 og 18, og § 2, nr. 2 og 3¹⁴⁾. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, ved hvilke grænseovergangssteder § 1, nr. 15, og § 2, nr. 2, træder i kraft.

Stk. 4. § 1, nr. 17, 19 og 20, gælder ikke for sager, hvor der inden disse bestemmelsers ikrafttræden er truffet bestemmelse om sagens berømmelse i Flygtningenævnet¹⁵⁾.

Stk. 5. § 1, nr. 1 og 2, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden disse bestemmelsers ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse¹⁶⁾.

Lov nr. 290 af 24. april 1996 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende¹⁷⁾.

Stk. 2. § 1, nr. 3, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse¹⁸⁾.

Stk. 3. § 1, nr. 9, finder alene anvendelse på personer, der indrejser i landet efter lovens ikrafttræden¹⁹⁾.

—
 Lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand indeholder følgende bestemmelser:

§ 17. Ombudsmanden kan af egen drift optage en sag til undersøgelse.

Stk. 2. Ombudsmanden kan gennemføre generelle undersøgelser af en myndigheds behandling af sager.

§ 31. Denne lov træder i kraft den 1. januar 1997.

§ 32. (Udeladt)

Stk. 2. Klager over Flygtningenævnets afgørelser, der er indgivet til Folketingets Ombudsmand inden lovens ikrafttræden, behandles efter de hidtil gældende bestemmelser.

—
 Lov nr. 410 af 10. juni 1997 indeholder følgende bestemmelser:

§ 3

Stk. 1. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden²⁰. Ministeren kan bestemme, at de enkelte bestemmelser i loven træder i kraft på forskellige tidspunkter og kun træder i kraft ved bestemte grænseovergangssteder.

Stk. 2. § 1, nr. 12, 20, 28 og 29, og § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²¹.

§ 4

Loven gælder for alle sager, hvor ansøgning om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

—
 Lov nr. 473 af 1. juli 1998 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, jf. dog stk. 2²².

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 11, og § 19, stk. 1, nr. 4, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 9 og 13, og § 1, nr. 11, 14, 21 og 35, og § 2, nr. 2, træder i kraft den 1. januar 1999.

Stk. 3. Udlændingelovens § 11, stk. 2-8, § 27, stk. 1, og § 42 a, stk. 1, 2. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 11, 21 og 35, finder ikke anvendelse på udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse inden den 1. januar 1999. § 1, nr. 14, har virkning for opholdstilladelser, der meddeles fra og med den 1. januar 1999²³.

Stk. 4. Udlændingelovens § 7, stk. 2, 1. pkt., § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, § 9, stk. 2, nr. 4, § 9, stk. 3, 4 og 7-10, § 19, stk. 1, nr. 4, 1. pkt., § 42 a, stk. 7, og § 52, stk. 1, nr. 1, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 2, 4-9, 13, 37 og 48, finder ikke anvendelse på udlændinge, der in-

den lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. § 1, nr. 3 og 36, har virkning for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse fra og med lovens ikrafttræden²⁴.

Stk. 5. Udlændingelovens § 10, stk. 1, § 19, stk. 6, §§ 22-26, § 27, stk. 1, § 32, stk. 1-4, § 33, stk. 1 og 8, § 35, nr. 1, § 36, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 48 a, stk. 1, § 49, stk. 1, § 50 a, § 51, stk. 2, § 52, stk. 1, nr. 3 og 4, og § 57, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 10, 15-20, 22, 25-27, 29-31, 41, 43, 46, 47, 49, 50 og 52, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrundes udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Tilsvarende gælder for udlændingelovens § 58 g, 1. pkt., som affattet ved § 1, nr. 32, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven (Schengenkonventionen m.v.), som ændret ved denne lovs § 2, nr. 6. Såfremt det forhold, der begrundes udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 50, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 45, og udlændingelovens § 57, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har fremsat begæring om udvisningens ophævelse.

Stk. 7. For ansøgninger om administrativ ophævelse af et indrejseforbud, der er indgivet inden lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler i udlændingelovens § 32, stk. 4, som affattet ved lovbekendtgørelse nr. 650 af 13. august 1997, fortsat anvendelse.

—
 Lov nr. 424 af 31. maj 2000 indeholder følgende bestemmelse:

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²⁵.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, stk. 2, nr. 7, stk. 4, 1. og 4. pkt., stk. 7, 1. og 3. pkt., og stk. 8-11, og § 19, stk. 1, nr. 5, 1. pkt., og nr. 6, 1. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1-10 og 15, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse.

—
 Lov nr. 458 af 7. juni 2001 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2001. § 1, nr. 8, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende. § 1, nr. 10-13, træder i kraft den 1. juli 2001.

Stk. 2. Udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, § 35, stk. 2, og § 36, stk. 3, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, 3 og 5, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrundes udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden.

Stk. 3. Udlændingelovens § 36, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 5, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Lov nr. 362 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²⁶⁾.

Stk. 2. Udlændingelovens § 10, stk. 3 og 4, § 22, nr. 4 og 6, § 25, § 25 a, stk. 1, nr. 1, og § 26, stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1 og 4-8, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 365 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 8

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2002, jf. dog stk. 2-5.

Stk. 2. Udlændingelovens § 7, §§ 9-9 e, § 19, stk. 1, nr. 1, § 19, stk. 1, nr. 5, og § 26, stk. 1, som affattet, indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 2, 3, 21, 24, 29 og 30, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. På sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens §§ 11 og 11 a som affattet henholdsvis indsat ved denne lovs § 1, nr. 5 og 6, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. På sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 26, stk. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 29 og 30, finder alene anvendelse ved afgørelser efter udlændingelovens §§ 22-25 b, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået inden lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. (Udeladt)

Lov nr. 367 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. § 1, nr. 1-5, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²⁷⁾. Tidspunktet for ikrafttræden af § 1,

nr. 6, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration²⁸⁾.

Stk. 2. Udlændingelovens § 33, stk. 1, 2, pkt. og stk. 3, 3, pkt., som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 3 og 4, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler fortsat anvendelse.

Lov nr. 1044 af 17. december 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²⁹⁾.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse for personer, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Lov nr. 60 af 29. januar 2003 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2003.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden den 1. april 2003 er meddelt opholdstilladelse eller er registreret som asylansøgere efter udlændingelovens § 48 e, stk. 1.

Lov nr. 425 af 10. juni 2003 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. (Udeladt)

Stk. 2. § 2 træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³⁰⁾.

Stk. 3-4. (Udeladt)

Stk. 5. Udlændingelovens § 11 og § 11 a, stk. 2 og 4, som ændret ved denne lovs § 2, nr. 3-12, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de regler, der var gældende indtil den 1. juli 2002, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, anvendelse.

Lov nr. 1204 af 27. december 2003 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2004.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 8, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 8, anvendelse.

Lov nr. 427 af 9. juni 2004 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2004, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og stk. 10, 11, 13, 14 og 16, § 9 f og § 19, stk. 1, nr. 8, som indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 6, 9, 20 og 30, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens § 19, stk. 5, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 31, finder tilsvarende anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1 som religiøse forkyndere eller missionærer m.v.

Stk. 4. Udlændingelovens § 33, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3, 4. pkt., som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 36 og 37, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden er meddelt afslag på en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt med henblik på midlertidigt ophold, og som efter fast praksis ikke kan forlænges yderligere. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 428 af 9. juni 2004 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³¹⁾.

Lov nr. 429 af 9. juni 2004 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 2004.

Stk. 2. Udlændingelovens § 4, stk. 2-5, og §§ 4 c, 47 b og 47 c som indsat ved denne lovs § 1, nr. 2, 3 og 30, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om visum.

Stk. 3. Udlændingelovens § 22, nr. 6 og 7, og § 26, stk. 2, som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 4-7, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der be-

grunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrundet udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 42 b, stk. 3, 2. og 5. pkt., stk. 8, 1. pkt., stk. 9, 1. pkt., og stk. 12, som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 13, 14, 16, 18 og 22, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. Udlændingelovens § 46, stk. 2, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 29, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har påklaget en afgørelse vedrørende beregningen af kontante ydelser til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 58 g, nr. 6, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 35, finder alene anvendelse for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden udvises i medfør af § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.

Lov nr. 323 af 18. maj 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration³²⁾.

Stk. 2. Udlændingelovens § 29 a, stk. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse for anmodninger om overtagelse, tilbagetagelse eller modtagelse af udlændinge, som er fremsat inden lovens ikrafttræden. I sådanne tilfælde finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens § 40 a, stk. 5, § 58 i og § 58 j som ændret eller indsat ved denne lovs § 1, nr. 5 og 9, finder ikke anvendelse i tilfælde, hvor udlændingens fingeraftryk er optaget inden lovens ikrafttræden. I sådanne tilfælde finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 324 af 18. maj 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2005.

Stk. 2. Udlændingelovens § 11 a, stk. 6, § 11 b og § 59, stk. 2 og 3, stk. 7, nr. 6, og stk. 9, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 8, 9, 32, 33 og 34, finder anvendelse på lovovertrædelser, der begås efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået indtil dette tidspunkt finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Medlemmer af Flygtningeævnet, som er beskikket før lovens ikrafttræden, forbliver medlemmer indtil udløbet af den periode, de er beskikket for. Udlændingelovens § 53, stk. 4, 4. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23,

finder ikke anvendelse i denne periode. Udlændingelovens § 53, stk. 4, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23, gælder også for disse medlemmer.

Stk. 4. Udlændingelovens § 53, stk. 5, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23, gælder for valg af formænd efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 402 af 1. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2005.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 2 og 3, som affattet ved denne lovs § 3, nr. 1, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 403 af 1. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 2005.

Lov nr. 428 af 6. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 125

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³³). 2. pkt. (Udeladt)

Stk. 2. Loven har virkning fra den 1. november 2005, 2. pkt. (Udeladt)

Stk. 3. (Udeladt)

Lov nr. 430 af 6. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 70

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³⁴).

Stk. 2. Loven har virkning fra den 1. november 2005, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. (Udeladt)

Lov nr. 431 af 6. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 85

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. november 2005, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. (Udeladt)

Lov nr. 523 af 24. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 23

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2007.

Stk. 2-6. (Udeladt)

Lov nr. 542 af 24. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 6. Loven træder i kraft den 1. januar 2007, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 5 træder i kraft den 1. juli 2005.

Lov nr. 554 af 24. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 12

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 1, 6, 8, 10, 11, 13-17, 19 og 25, §§ 3-5 og § 7, nr. 3 og 4, træder i kraft den 1. juli 2005. Lovens § 1, nr. 2-5, 7, 9, 12, 18 og 20-24, § 2, § 6, § 7, nr. 1 og 2, og §§ 8-11 træder i kraft den 1. januar 2007.

Stk. 2-5. (Udeladt)

Lov nr. 243 af 27. marts 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2006, jf. dog stk. 2-6.

Stk. 2-5. (Udeladt)

Stk. 6. Udlændingelovens § 11, stk. 9, nr. 2, § 11, stk. 11, og § 11 c som indsat eller affattet ved denne lovs § 2, nr. 1-3, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse, finder de regler, der var gældende indtil den 1. juli 2002, jf. lov bekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, anvendelse. For udlændinge, der har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse den 28. februar 2002 eller senere, finder de regler, der er gældende indtil den 1. april 2006, jf. lov bekendtgørelse nr. 826 af 24. august 2005, anvendelse.

Lov nr. 301 af 19. april 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. maj 2006, jf. dog stk. 2-8.

Stk. 2. Udlændingelovens § 42 c, stk. 3, nr. 2, § 42 e, stk. 2, 2. pkt., § 42 f og § 46 e, 1. pkt., som ændret henholdsvis affattet ved denne lovs § 1, nr. 31-40 og 47, træder i kraft den 1. september 2006.

Stk. 3. Udlændingelovens § 10, stk. 4, og § 32, stk. 6 og 7, som ændret henholdsvis affattet ved denne lovs § 1, nr. 10, 20 og 21, og udlændingelovens § 50 b som indsat ved denne lovs § 1, nr. 48, træder i kraft den 30. april 2006.

Stk. 4. Udlændingelovens § 9, stk. 16, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 6, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse. I sager, hvor der inden lovens ikrafttræden er givet afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2, finder 1. og 2. pkt. alene anvendelse i forbindelse med behandlingen af en klage, hvis klagen indgives inden 2 måneder efter lovens ikrafttræden. I sager, hvor der efter lovens ikrafttræden gives afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2, der er indgivet inden lovens ikrafttræden, finder 1. og 2. pkt. alene anvendelse i forbindelse med behandlingen af en klage, hvis klagen indgives inden 2 måneder efter tidspunktet for afgørelsen.

Stk. 5. Udlændingelovens § 9 b og § 33, stk. 4, som ændret henholdsvis affattet ved denne lovs § 1, nr. 9 og 23, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 efter lovens ikrafttræden.

Stk. 6. Udlændingelovens § 59 a, stk. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 54, finder anvendelse for lovovertrædelser, der begås efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået indtil dette tidspunkt finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 7. Regler om betaling for genudstedelse af opholdskort fastsat efter udlændingelovens § 44, stk. 3, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 41, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har anmodet om at få genudstedt opholdskort.

Stk. 8. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 2 a, stk. 3, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 2, og udlændingelovens § 2 b, stk. 4, § 28, stk. 6, § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, og § 59, stk. 1, nr. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 3, 18, 26-28, 30 og 49³⁵⁾.

Lov nr. 429 af 10. maj 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juni 2006 og finder anvendelse for lovovertrædelser begået efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået før lovens ikrafttræden finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 532 af 8. juni 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³⁶⁾, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 9 a, stk. 19, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 4, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan i den forbindelse bestemme, at alene dele af § 9 a, stk. 5-18, skal finde anvendelse for statsborgere i Bulgarien og Rumænien.

Lov nr. 538 af 8. juni 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 105

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2007, jf. dog stk. 2-22 og § 106.

Stk. 2-19. (Udeladt)

Stk. 20. Lovens § 1, nr. 32, og § 104, nr. 1³⁷⁾, træder i kraft den 1. juli 2006.

Stk. 21-22. (Udeladt)

Lov nr. 89 af 30. januar 2007 indeholder følgende bestemmelse:

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. februar 2007, jf. dog stk. 2-6.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 3, 5, 12, 17, 22 og 23, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, 3, 5, 6, 8 og 9, og § 19, stk. 1, nr. 6 og 7, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 15, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, eller ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, efter lovens ikrafttræden. For udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, finder de hidtil gældende regler anvendelse ved afgørelsen af denne ansøgning.

Stk. 3. Udlændingelovens § 9, stk. 19, 1. pkt., som ændret ved denne lovs § 1, nr. 7, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 9 g som indsat ved denne lovs § 1, nr. 11, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, efter lovens ikrafttræden.

Stk. 5. Udlændingelovens § 11 d som indsat ved denne lovs § 1, nr. 12, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om tidsbegrænset opholdstilladelse efter lovens ikrafttræden.

Stk. 6. Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 4 og 5, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 13 og 14, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, eller ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, efter lovens ikrafttræden. Bestemmelserne finder endvidere kun anvendelse i sager, hvor udlændingen eller den herboende person efter lovens ikrafttræden modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. For udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 379 af 25. april 2007 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. maj 2007, jf. dog stk. 2.
Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 9, stk. 2, og § 9 f, stk. 4, som ændret henholdsvis affattet ved denne lovs § 1, nr. 2 og 5, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration³⁸). Tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 9 a, stk. 20, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 4, og tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., som ændret efter denne lovs § 1, nr. 13, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration³⁹).

Lov nr. 504 af 6. juni 2007 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2007.
Stk. 2. (Udeladt).

Lov nr. 505 af 6. juni 2007 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2007, jf. dog stk. 2.
Stk. 2. (Udeladt)

Lov nr. 507 af 6. juni 2007 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 2. (Udeladt)

Lov nr. 264 af 23. april 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. maj 2008.

Lov nr. 431 af 1. juni 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 1 og 3, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende⁴⁰).

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af lovens § 1, nr. 2, 4 og 5⁴¹).

Lov nr. 485 af 17. juni 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 2008.

Lov nr. 486 af 17. juni 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2008, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, og stk. 15, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 3 og 5⁴²).

Lov nr. 1334 af 19. december 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. marts 2009, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Udlændingelovens § 4 d som affattet ved denne lovs § 1, nr. 3, træder i kraft den 1. juli 2009.

Lov nr. 1336 af 19. december 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 167

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2009, jf. dog stk. 2. § 11 finder alene anvendelse på afgørelser om lønindholdelse, der træffes efter lovens ikrafttræden.

Stk. 2. (Udeladt)

Lov nr. 1397 af 27. december 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende⁴³⁾.

Lov nr. 1398 af 27. december 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. marts 2009, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 2 a, stk. 4-9,⁴⁴⁾ § 10, stk. 2, nr. 4, § 19, stk. 3, § 19, stk. 8, § 28, stk. 1, nr. 6, § 40 a, stk. 2, § 40 b, stk. 2, og § 58 g, stk. 2, som affattet ved lovens § 2, nr. 1, 4, 5-7, 9-11, 13-15 og 20.⁴⁵⁾

Lov nr. 313 af 28. april 2009 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. maj 2009.

Lov nr. 483 af 12. juni 2009 indeholder følgende bestemmelse:

§ 21

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2009, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2-3. (Udeladt)

Lov nr. 486 af 12. juni 2009 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2009.

Stk. 2. Udlændingelovens §§ 22-24 a, § 26, stk. 2, § 32, stk. 2.4, og § 59 b som indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 5-22 og 26, finder anvendelse for lovovertrædelser begået efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begå-

et før lovens ikrafttræden finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 487 af 12. juni 2009 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2009.

Stk. 2. Reglerne i udlændingelovens kapitel 7 b som affattet ved denne lovs § 1, nr. 7, finder også anvendelse ved behandlingen af sager, som før lovens ikrafttræden er anlagt ved eller indbragt for retten. En sag, som før lovens ikrafttræden er anlagt ved eller indbragt for byretten, skal ved lovens ikrafttræden henvises til fortsat behandling ved Københavns Byret, mens en sag, som før lovens ikrafttræden er anlagt ved eller henvist til landsretten, færdigbehandles af denne. Uanset udlændingelovens § 45 d, stk. 3, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 7, har en sag anlagt ved, henvist til eller indbragt for retten før lovens ikrafttræden alene opsættende virkning, hvis dette følger af de hidtil gældende regler.

Lov nr. 493 af 12. juni 2009 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. (Udeladt)

Stk. 2. (Udeladt)

Stk. 3. Lovens § 2 træder i kraft efter ministeren for flygtninge, indvandrere og integrations nærmere bestemmelse⁴⁶⁾.

Lov nr. 1511 af 27. december 2009 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2010, jf. dog stk. 2 og 3

Stk. 2. Lovens § 3, nr. 1, 4, 6, 10, 13, 14, 21 og 23 træder i kraft den 5. april 2010.

Stk. 3. Integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af lovens § 3, nr. 2, 3, 22 og 24-26. Ministeren kan bestemme, at bestemmelserne træder i kraft på forskellige tidspunkter.

Stk. 4. Udlændingelovens § 2 a, stk. 4, § 4, stk. 1, § 40, stk. 10 og 11, og § 47 c som affattet, ændret eller ophævet ved denne lovs § 3, nr. 1, 6, 13, 14 og 21, finder ikke anvendelse på ansøgninger, der er indgivet inden den 5. april 2010. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 400 af 21. april 2010 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. maj 2010, jf. dog stk. 2.
Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 4 a, stk. 2, § 9, stk. 2, 2. og 3. pkt., § 9, stk. 18, 4. pkt., § 9 f, stk. 4, og § 40 d som affattet ved denne lovs § 2, nr. 1-4 og 6, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.⁴⁷⁾

Lov nr. 571 af 31. maj 2010 indeholder følgende bestemmelse:

§ 7

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2010, jf. dog stk. 2.
Stk. 2. Lovens § 2, nr. 2 og § 3 træder i kraft den 15. juni 2010.

Lov nr. 572 af 31. maj 2010 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2010, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 9 f, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 6, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 3. Udlændingelovens § 11, § 11 a, § 27, stk. 1, § 46, stk. 2, og § 46 a som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 7-10, 21, 28 og 29, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende og finder anvendelse for udlændinge, der fra og med den 26. marts 2010 indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. For udlændinge, der har indgivet ansøgning før den 26. marts 2010, finder de hidtil gældende regler anvendelse. Ophævelse af udlændingelovens §§ 11 c og 11 d, jf. denne lovs § 1, nr. 11, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁴⁸⁾ Ophævelsen gælder for udlændinge, der fra og med den 26. marts 2010 indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 9, stk. 5, 1. pkt., som ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, gælder alene i de tilfælde, hvor der efter lovens ikrafttræden indgives ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. For udlændinge, der har indgivet ansøgning før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse. Udlændingelovens § 9, stk. 18, § 9 a, stk. 4, § 9 b, stk. 3, § 9 c, stk. 5, § 9 f, stk. 7, og § 33, stk. 5, 1. pkt., som affattet og indsat ved denne lovs § 1, nr. 2-6 og 24, gælder alene for udlændinge, der indgiver ansøgning efter lovens ikrafttræden. For udlændinge, der har indgivet ansøgning før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. Udlændingelovens § 17, stk. 2, og § 44 c som indsat og affattet ved denne lovs § 1, nr. 12 og 27, gælder alene for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden udrejser af

Danmark og opholder sig uden for landet i mere end 3 måneder på genopdragsrejser eller andre udlandsophold af negativ betydning for deres skolegang og integration. For andre udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 10, og § 22, nr. 6, som indsat og ændret ved denne lovs § 1, nr. 15 og 20, finder alene anvendelse for lovovertrædelser begået efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået før lovens ikrafttræden finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 7. Udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 18, gælder alene for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden rejser til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7.

Stk. 8. Udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., som ændret ved denne lovs § 1, nr. 22, gælder alene for udlændinge, der indgiver klage efter lovens ikrafttræden. For udlændinge, der har indgivet klage før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 573 af 31. maj 2010 indeholder følgende bestemmelse:

§ 7

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2010.

Lov nr. 1542 af 21. december 2010 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2011, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. For udlændinge, der har indgivet ansøgning om visum inden lovens ikrafttræden, finder udlændingelovens § 4, stk. 2-7, § 40, stk. 11, og § 47 b som ophævet ved denne lovs § 1, nr. 7, 11 og 12, fortsat anvendelse.

Lov nr. 1543 af 21. december 2010 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2011.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9 c, stk. 3, § 40 c, stk. 2, og § 56 a, stk. 1, 5. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, 2 og 4, finder alene anvendelse for uledsagede mindreårige udlændinge, der indrejser i Danmark fra og med den 1. januar 2011.

Stk. 3. Har Udlændingesservice før den 1. januar 2011 iværksat en eftersøgning af forældre eller andet familiemæssigt netværk til et uledsaget barn uden barnets samtykke, og er eftersøgningen ikke tilendebragt den 1. januar 2011, skal Udlændingesservice alene fortsætte eftersøgningen, hvis bar-

net samtykker hertil, jf. udlændingelovens § 56 a, stk. 9, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 7.

Lov nr. 1604 af 22. december 2010 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2011.

Stk. 2. Loven finder alene anvendelse for ansøgninger, der indgives efter lovens ikrafttræden, klager over afslag på en ansøgning, der indgives efter lovens ikrafttræden, og ansøgninger om genoptagelse, der vedrører en ansøgning, der indgives efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 248 af 30. marts 2011 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2011.

Stk. 2. Udlændingelovens § 32, stk. 4, 4. pkt., som indsat ved denne lovs § 1, nr. 5, gælder for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden indrejser i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i forbindelse med udvisning efter § 25 b.

Stk. 3. Udlændingelovens § 58 g, nr. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 11, gælder for udlændinge, der fra lovens ikrafttræden udvises af landet i medfør af §§ 22-24 og meddeles et indrejseforbud. For udlændinge, der udvises af landet i medfør af §§ 22-24 og meddeles et indrejseforbud før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 58 g, nr. 6, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 14, gælder for udlændinge, der udvises efter § 25 b fra og med lovens ikrafttræden.

Lov nr. 463 af 18. maj 2011 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 20. maj 2011, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Udlændingelovens § 40 a, stk. 1, og § 48, stk. 1, 5. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 14 og 21, og ud-

lændingelovens § 40 a, stk. 11 og 12, § 47 b, stk. 2, og § 48, stk. 1, 3. pkt., som indsat ved denne lovs § 1, nr. 15, 19 og 20, træder i kraft den 20. maj 2012.

Stk. 3. Udlændingelovens § 4 a, stk. 2, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 3, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende⁴⁹.

Lov nr. 601 af 14. juni 2011 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2011, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttrædelse af udlændingelovens § 9, stk. 2, 2. pkt., som ændret ved dennes lov § 1, nr. 2, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Ministeren kan i den forbindelse fastsætte overgangsregler.

Stk. 3. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, § 9, stk. 4, 1. og 4. pkt., § 9, stk. 7, 1. pkt., § 9, stk. 12-15, § 9, stk. 30, og § 9 h, stk. 1, nr. 1 og 8, som indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 3, 4, 6, 8, 18, 21 og 22, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 613 af 14. juni 2011 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Loven træder i kraft den 1. juli 2011.

Lov nr. 758 af 29. juni 2011 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Loven træder i kraft den 1. juli 2011 og finder anvendelse for lovovertrædelser begået efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået før lovens ikrafttræden finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, den 24. august 2011

SØREN PIND

/ Merete Milo

- 2) Ved § 2, nr. 4, i lov nr. 400 af 21. april 2010 indsattes et nyt stk. 4 i § 9 f, hvorefter stk. 4-6 blev til stk. 5-7. Bestemmelsen trådte i kraft den 15. november 2010, jf. bekendtgørelse nr. 1250 af 4. november 2010. Bestemmelsen svarer næsten ordret til § 9 f, stk. 4, i § 1, nr. 6, i lov nr. 572 af 31. maj 2010.
- 3) Lov nr. 574 af 19. december 1985 blev bekendtgjort i Lovtidende den 21. december 1985 og vedrørte ændrede affattelser af § 46, stk. 2, og § 53, indsættelse af § 53 a og § 53 b samt en ændret affattelse af § 56.
- 4) Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 blev bekendtgjort i Lovtidende den 18. oktober 1986.
- 5) § 1, nr. 1, 3, 8 og 10 i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrørte ændrede affattelser af § 7, § 31, stk. 2, § 48, stk. 2, og § 53 a, stk. 1.
- 6) § 1, nr. 7, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrørte en ændret affattelse af § 43, stk. 2, 1. pkt.
- 7) § 1, nr. 11, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrørte indsættelse af § 59 a og blev sat i kraft ved bekendtgørelse nr. 788 af 14. december 1988.
- 8) Lov nr. 387 af 6. juni 1991 (EF- asylkonventionen), som ændret ved § 2 i lov nr. 382 af 14. juni 1995, § 1, nr. 1, i lov nr. 290 af 24. april 1996 og § 2 i lov nr. 410 af 10. juni 1997, blev ved bekendtgørelse nr. 610 af 1. juli 1997 sat i kraft den 1. september 1997.
- 9) § 4 i lov nr. 385 af 20. maj 1992 vedrørte en ændret affattelse af udlændingelovens § 62.
- 10) Lov nr. 482 af 24. juni 1992 blev bekendtgjort i Lovtidende den 26. juni 1992.
- 11) § 1, nr. 2-5, i lov nr. 482 af 24. juni 1992 vedrørte en ændret affattelse af § 9, stk. 1, nr. 2 og 5, og stk. 3, indsættelse af § 9, stk. 4 og 5, og ændrede affattelser af § 18, stk. 2, og § 19, stk. 2. Efter ændringslovens bemærkninger finder de i ændringslovens § 4, stk. 2, nævnte bestemmelser ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har ansøgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler.
- 12) § 1, nr. 14, i lov nr. 421 af 1. juni 1994 vedrørte en ændret affattelse af § 53.
- 13) Lov nr. 382 af 14. juni 1995 blev bekendtgjort i Lovtidende den 15. juni 1995. Lovens § 1, nr. 1, 2, 4-6, 9, 11, 17, 19 og 20, og § 2, nr. 1, vedrørte ændret affattelse af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, indsættelse af nyt stykke 2 i § 27, ændret affattelse af § 34, § 36, stk. 1, § 37, stk. 3, og § 40, stk. 3, indsættelse af § 40 a, ændret affattelse af § 53, stk. 2-6, og § 56, stk. 1-6, og indsættelse af et nyt nr. 10 i § 1 i lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 7.
- 14) § 1, nr. 15, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af § 48, stk. 2, 7. pkt. Ændringen trådte i kraft den 1. oktober 1995 og gælder for udlændinge, der fra og med denne dato indgiver ansøgning om asyl i Københavns lufthavn i Kastrup, jf. § 1 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995, § 1, nr. 16, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte indsættelse af § 48, stk. 3 og 4. Ændringen trådte i kraft den 1. januar 1996, jf. § 2 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995, § 1, nr. 18, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte indsættelse af § 54, stk. 2. Ændringen trådte i kraft den 1. oktober 1995 og gælder for udlændinge, der indgiver ansøgning om asyl fra og med denne dato, jf. § 3 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995, § 2, nr. 2 og 3, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 7, § 2, nr. 2, trådte i kraft den 1. oktober 1995, og § 2, nr. 3, trådte i kraft den 1. januar 1996, jf. henholdsvis § 1 og § 2 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995.
- 15) § 1, nr. 17, 19 og 20, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte ændrede affattelser af § 53, stk. 2-5, og § 56.
- 16) § 1, nr. 1 og 2, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af § 19, stk. 1, nr. 1, og indsættelse af § 27, stk. 2.
- 17) Lov nr. 290 af 24. april 1996 blev bekendtgjort i Lovtidende den 25. april 1996.
- 18) § 1, nr. 3, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrørte en ændret affattelse af § 27, stk. 2.
- 19) § 1, nr. 9, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrørte en ændret affattelse af § 42 a, stk. 1, 2. pkt. og indsættelse af § 42 a, stk. 1, 3. pkt.
- 20) De ændringer, der følger af lov nr. 410 af 10. juni 1997 blev, bortset fra de ændringer, der ifølge § 3, stk. 2, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 trådte i kraft den 12. juni 1997, jf. note 20, ved bekendtgørelse nr. 170 af 13. marts 2001, sat i kraft den 25. marts 2001.
- 21) § 1, nr. 12, 20, 28 og 29 i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrørte ændrede affattelser af § 28, stk. 3, § 37, stk. 5 og § 48, § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrørte en ændret affattelse af lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 7. Lov nr. 410 af 10. juni 1997 blev bekendtgjort i Lovtidende den 11. juni 1997.
- 22) Lov nr. 473 af 1. juli 1998 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juli 1998.
- 23) § 1, nr. 14, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrørte ophævelse af § 19, stk. 2.
- 24) § 1, nr. 3 og 36, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrørte ophævelse af § 9, stk. 1, nr. 5, og § 42 a, stk. 6, nr. 1.
- 25) Lov nr. 424 af 31. maj 2000 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juni 2000.
- 26) Lov nr. 362 af 6. juni 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2002.
- 27) Lov nr. 367 af 6. juni 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2002.
- 28) § 1, nr. 6, i lov nr. 367 af 6. juni 2002 blev ved bekendtgørelse nr. 73 af 27. januar 2003 sat i kraft den 1. marts 2003 og vedrørte indsættelse af § 59, stk. 5.
- 29) Lov nr. 1044 af 17. december 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 18. december 2002.
- 30) Lov nr. 425 af 10. juni 2003 blev bekendtgjort i Lovtidende den 11. juni 2003.
- 31) Lov nr. 428 af 9. juni 2004 blev bekendtgjort i Lovtidende den 10. juni 2004.
- 32) Lov nr. 323 af 18. maj 2005 blev sat i kraft af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration ved bekendtgørelse nr. 235 af 17. marts 2006.
- 33) Lov nr. 428 af 6. juni 2005 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2005.
- 34) Lov nr. 430 af 6. juni 2005 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2005.
- 35) § 1, nr. 2, i lov nr. 301 af 19. april 2006 vedrører indsættelse af stk. 3 i § 2 a, § 1, nr. 3, § 18, §§ 26-28, § 30 og § 49 i lov nr. 301 af 19. april 2006 vedrører ændret affattelse af § 2 b, stk. 4, § 28, stk. 6, § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, og § 59, stk. 1, nr. 1. Ændringerne trådte i kraft den 13. oktober 2006, jf. bekendtgørelse nr. 979 af 26. september 2006.
- 36) Lov nr. 532 af 8. juni 2006 blev bekendtgjort i Lovtidende den 9. juni 2006 og trådte i kraft den 10. juni 2006.
- 37) § 104, nr. 1, i lov nr. 538 af 8. juni 2006 vedrørte indsættelse af § 46 f i udlændingeloven, § 104, nr. 2 og 3, vedrørte ændret affattelse af udlændingelovens § 48, stk. 1.
- 38) § 104, nr. 1, i lov nr. 538 af 8. juni 2006 vedrørte indsættelse af § 46 f i udlændingeloven, § 104, nr. 2 og 3, vedrørte ændret affattelse af udlændingelovens § 48, stk. 1.
- 39) Udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., som ændret ved lov nr. 379 af 25. april 2007, trådte i kraft den 10. oktober 2007, jf. bekendtgørelse nr. 1141 af 1. oktober 2007.
- 40) Lov nr. 431 af 1. juni 2008 blev bekendtgjort i Lovtidende den 3. juni 2008.
- 41) § 1, nr. 2, 4 og 5, i lov nr. 431 af 1. juni 2008, som vedrører indsættelse af § 2 a, stk. 4-7, ændring af overskriften til kapitel 8 a samt ændret affattelse af § 58 d, 1. pkt., er ophævet ved § 1, nr. 1 og 2, i lov nr. 1398 af 27. december 2008 samt § 1, nr. 1 og 2, i lov nr. 1511 af 27. december 2009. Bestemmelserne når således ikke at træde i kraft.
- 42) Udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, og stk. 15, trådte i kraft den 1. juli 2008, jf. bekendtgørelse nr. 627 af 25. juni 2008.
- 43) Lov nr. 1397 af 27. december 2008 blev bekendtgjort i Lovtidende den 30. december 2008.
- 44) § 2, nr. 1, i lov nr. 1398 af 27. december 2008, som vedrører § 2 a, stk. 4-9, er ophævet ved § 2, nr. 1, i lov nr. 1511 af 27. december 2009. Bestemmelsen når således ikke at træde i kraft.
- 45) Affattelsen af § 3, stk. 2, i lov nr. 1398 af 27. december 2008, er ændret ved § 2, nr. 2, i lov nr. 1511 af 27. december 2009.
- 46) § 2 i lov nr. 493 af 12. juni 2009, som vedrører ændring af § 37, stk. 3 og § 37 c, stk. 4, trådte i kraft den 1. november 2009, jf. bekendtgørelse nr. 996 af 6. oktober 2009.

24. august 2011.

57

Nr. 947.

⁴⁷⁾ § 2 nr. 1-4 og 6 i Lov nr. 400 af 21. april 2010 blev sat i kraft af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration ved bekendtgørelse nr. 1250 af 4. november 2010.

⁴⁸⁾ Lov nr. 572 af 31. maj 2010 blev bekendtgjort i Lovtidende den 1. juni 2010.

⁴⁹⁾ Lov nr. 463 af 18. maj 2010 blev bekendtgjort i Lovtidende den 19. maj 2011.

Bilag 5

Lov nr. 572 af 18. juni 2012 Gældende

Lov om ændring af udlændingeloven

(Revision af reglerne om tidsbegrænset opholdstilladelse, ændring af kravene til herboende udlændinge for opnåelse af ægtefællesammenføring, udvidelse af Flygtningesnævnet og langtidsvisum til adoptivbørn)

VI MARGRETHE DEN ANDEN, af Guds Nåde Danmarks Dronning, gør vitterligt:

Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovekendtgørelse nr. 947 af 24. august 2011, som ændret bl.a. ved lov nr. 572 af 31. maj 2010, lov nr. 463 af 18. maj 2011 og lov nr. 601 af 14. juni 2011 og senest ved § 1 i lov nr. 418 af 12. maj 2012, foretages følgende ændringer:

1. I § 9, stk. 12, ændres »stk. 1, nr. 1, litra c og d« til: »stk. 1, nr. 1, litra d«.
2. I § 9, stk. 12, nr. 4, indsættes efter »integrationsloven«: »bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor«.
3. § 9, stk. 12, nr. 5, ophæves.
Nr. 6 bliver herefter nr. 5.
4. I § 9, stk. 12, nr. 6, der bliver nr. 5, ændres »Prøve i Dansk 2« til: »Prøve i Dansk 1«, og efter »højere niveau«, indsættes: »og«.
5. § 9, stk. 12, nr. 7 og 8, der bliver nr. 6 og 7, ophæves, og i stedet indsættes:
»6) har været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år inden for de sidste 5 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3, nr. 7, og fortsat må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på tidspunktet, hvor opholdstilladelse vil kunne meddeles.«
6. I § 9, stk. 13, ændres »ved at have opnået mindst 100 point eller efter § 11, stk. 10-12, uden at have opnået mindst 100 point,« til: »eller efter § 11, stk. 10 og 11 eller 14 og 15,«, og »stk. 12, nr. 1-8« ændres til: »stk. 12, nr. 1-6«.
7. I § 9, stk. 14, 1. pkt., ændres »Oppebærer den herboende person dansk folkepension« til: »Har den herboende person nået folkepensionsalderen eller fået tildelt førtidspension«, og »nr. 7 og 8« ændres til: »nr. 6«.
8. I § 9, stk. 14, 2. pkt., ændres »stk. 12, nr. 7 og 8« til: »stk. 12, nr. 6«.
9. § 11, stk. 3, ophæves.
Stk. 4 bliver herefter stk. 3.
10. I § 11, stk. 4, der bliver stk. 3, ændres »Udlændingen opnår 70 point, hvis følgende betingelser er opfyldt« til: »Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, hvis«.
11. I § 11, stk. 4, nr. 1, der bliver stk. 3, nr. 1, indsættes efter »her i landet«: », jf. dog stk. 4,«, »4 år« ændres til: »5 år«, og »§§ 7-9« ændres til: »§§ 7-9«.
12. I § 11, stk. 4, nr. 1, der bliver stk. 3, nr. 1, ophæves 3. og 4. pkt.
13. I § 11, stk. 4, nr. 5, der bliver stk. 3, nr. 5, indsættes efter »integrationsloven«: »bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor«.
14. I § 11, stk. 4, nr. 6, der bliver stk. 3, nr. 6, ændres »§ 19, stk. 1, 2. pkt.« til: »§ 19, stk. 1, 3. pkt.«
15. I § 11, stk. 4, nr. 7, der bliver stk. 3, nr. 7, ændres »Prøve i Dansk 2« til: »Prøve i Dansk 1«.
16. § 11, stk. 4, nr. 8, der bliver stk. 3, nr. 8, ophæves, og i stedet indsættes:
»8) Udlændingen har været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 5 og 6, i mindst 3 år inden for de sidste 5 år forud for meddelelsen af tidsbegrænset opholdstilladelse.
- 9) Udlændingen må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på det tidspunkt, hvor tidsbegrænset opholdstilladelse

vil kunne meddeles.«

17. I § 11 indsættes efter stk. 4, som bliver stk. 3, som nyt stykke:

»Stk. 4. Ved beregning af, om en udlænding lovligt har boet her i landet i mindst 5 år, jf. stk. 3, nr. 1, kan ophold i udlandet indgå, hvis:

- 1) Udlændingen har haft ophold i udlandet som udstationeret eller udsendt af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation. Ved beregningen indgår opholdet med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
- 2) Udlændingen har haft ophold i udlandet, i forbindelse med at udlændingens ægtefælle eller faste samlever har været udstationeret eller udsendt til udlandet som nævnt i nr. 1. Ved beregningen indgår opholdet med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
- 3) Udlændingen har haft ophold i udlandet i tilfælde som nævnt i stk. 5, nr. 5, eller stk. 6, nr. 3. Ved beregningen indgår opholdet med den fulde varighed, dog højst med 1 år.«

18. § 11, stk. 5 og 6, affattes således:

»Stk. 5. Ved beregning af, om en udlænding har været i ordinær beskæftigelse i mindst 3 år inden for de seneste 5 år, jf. stk. 3, nr. 8, indgår beskæftigelse på følgende måde:

- 1) Ansættelsesforhold, hvor udlændingen her i landet har haft ordinær beskæftigelse med en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på mindst 30 timer (fuldtidsbeskæftigelse), indgår med den fulde varighed.
- 2) Ansættelsesforhold, hvor udlændingen her i landet har haft ordinær beskæftigelse med en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på mindst 15 timer og mindre end 30 timer (deltidsbeskæftigelse), indgår med en forholdsmæssig del, der udgør 3/5 af den samlede ansættelsesperiode.
- 3) Ansættelsesforhold i udlandet, hvor udlændingen har haft beskæftigelse som udstationeret eller udsendt af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation, indgår med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
- 4) Ansættelsesforhold i udlandet, hvor udlændingen har haft beskæftigelse, i forbindelse med at udlændingens ægtefælle eller faste samlever har været udstationeret eller udsendt til udlandet som nævnt i nr. 3, indgår med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
- 5) Ansættelsesforhold i udlandet, som er væsentlige af hensyn til udlændingens beskæftigelsesforhold her i landet, indgår med den fulde varighed, dog højst med 1 år.

Stk. 6. Ved beregningen af, om en udlænding har været under uddannelse i 3 år inden for de seneste 5 år, jf. stk. 3, nr. 8, indgår uddannelse på følgende måde:

- 1) Uddannelsesforløb her i landet, hvor en udlænding har afsluttet en gymnasial uddannelse eller en erhvervsuddannelse, indgår med den periode, hvor udlændingen har været optaget på uddannelsen, dog højst med den periode, som uddannelsen er normeret til.
- 2) Uddannelsesforløb her i landet, hvor en udlænding har været optaget på en videregående uddannelse på en offentlig anerkendt uddannelsesinstitution, indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet beregnet på grundlag af det antal point, som udlændingen har opnået efter det fælleseuropæiske pointsystem (ECTS). 60 ECTS-point svarer til et fuldtidsstudium i 1 år. Uddannelsesforløb i udlandet som led i en uddannelse, der er omfattet af 1. pkt., indgår med den fulde varighed, dog højst med 1 år.
- 3) Afsluttede uddannelsesforløb i udlandet, der mindst er på niveau med en uddannelse her i landet, der er omfattet af nr. 2, 1. pkt., og som er væsentlige af hensyn til udlændingens beskæftigelsesforhold her i landet, indgår med den fulde varighed, dog højst med 1 år.«

19. I § 11, stk. 7, ændres »stk. 4, nr. 2 og 3« til: »stk. 3, nr. 2 og 3«.

20. I § 11, stk. 10, ændres »som oppebærer dansk folkepension,« til: »som har nået folkepensionsalderen eller har fået tildelt førtidspension,«, og »stk. 4, nr. 1-7, og stk. 5, jf. dog stk. 12« ændres til: »stk. 3, nr. 1-7, jf. dog stk. 14«.

21. I § 11, stk. 11, ændres »stk. 3, stk. 4, nr. 1, 5, 6 og 8, og stk. 5 og 6« til: »stk. 3, nr. 1, 5, 6, 8 og 9«.

22. I § 11 indsættes efter stk. 11 som nye stykker:

»Stk. 12. Den periode, hvor en udlænding inden for de sidste 5 år forud for det tidspunkt, hvor tidsbegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles, har modtaget eller kunne have modtaget støtte efter lov om social service til pasning af et handicappet barn eller en døende nærstående eller efter barselloven til pasning af et alvorligt sygt barn, kan medregnes ved beregning af perioden på de 3 år, der er nævnt i stk. 3, nr. 8. Stk. 3, nr. 9, finder ikke anvendelse, hvis udlændingen modtager eller kunne have modtaget støtte som nævnt i 1. pkt. på det tidspunkt, hvor tidsbegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Stk. 13. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4, kan ikke meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse. Tilsvarende gælder udlændingens familiemedlemmer, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af den familiemæssige tilknytning.«
Stk. 12 bliver herefter stk. 14.

23. I § 11, stk. 12, der bliver stk. 14, ændres »stk. 3, stk. 4, nr. 4-8, og stk. 5 og 6« til: »stk. 3, nr. 4-9«.

24. I § 11 indsættes efter stk. 12, der bliver stk. 14, som nyt stykke:

»Stk. 15. Uanset at betingelserne i stk. 3, nr. 4, 5 og 7-9, ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse til en udlænding, der har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 8 år og i hele denne periode haft opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, hvis udlændingen har vist vilje til integration i det danske samfund.«
Stk. 13 bliver herefter stk. 16.

25. I § 11, stk. 13, der bliver stk. 16, ændres »stk. 4, nr. 4« til: »stk. 3, nr. 4«.

26. I § 11 a, stk. 2 og 4, ændres »§ 11, stk. 4, nr. 2 og 3« til: »§ 11, stk. 3, nr. 2 og 3«.

27. I § 27, stk. 1, ændres »§ 11, stk. 4, nr. 1« til: »§ 11, stk. 3, nr. 1«.

28. I § 44 f, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »Udlændingestyrelsen:« og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering«.

29. I § 46, stk. 6 og 7, ændres »10 og 12« til: »10, 12 og 14«.

30. I § 46 b indsættes efter »Udlændingestyrelsen«: », Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering«, og efter »domstolene« indsættes: », beskæftigelsesministeren«.

31. § 46 c, 1. pkt., affattes således:

»Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at afgørelser om meddelelse, forlængelse, bortfald og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort efter § 6, opholdstilladelser efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, og afgørelser om udstedelse, annullering og inddragelse af visum efter § 4 a, stk. 3, til udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, kan træffes af andre myndigheder end Udlændingestyrelsen.«

32. I § 53, stk. 2, 2. pkt., ændres »eller gøre tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat, jf. stk. 11« til: », indstilles af Dansk Flygtningehjælp, gøre tjeneste i Udenrigsministeriets departement eller gøre tjeneste i Justitsministeriets departement«.

33. § 53, stk. 2, 3. pkt., ophæves.

34. I § 53, stk. 3, 2. pkt., ændres »ministeren for flygtninge, indvandrere og integration« til: »henholdsvis Dansk Flygtningehjælp, udenrigsministeren og justitsministeren«.

35. I § 53, stk. 4, 2. pkt., indsættes efter »genbeskikkelse«: »for en periode på yderligere 4 år«.

36. I § 53, stk. 4, indsættes efter 2. pkt.:

»Herudover kan genbeskikkelse ikke finde sted.«

37. I § 53, stk. 6, ændres »og et medlem, der gør tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement« til: », et medlem, der indstilles af Dansk Flygtningehjælp, et medlem, der gør tjeneste i Udenrigsministeriets departement, og et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriets departement«.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2012, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Lovens § 1, nr. 34, træder i kraft den 1. oktober 2012.

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 32, 33 og 35-37, træder i kraft den 1. januar 2013.

Stk. 4. Lovens § 1, nr. 35 og 36, finder ikke anvendelse for medlemmer af Flygtningenævnet, der er beskikket inden den 1. januar 2013.

Medlemmer af Flygtningenævnet, der den 1. januar 2013 har været beskikket i mindst 8 år, har ved udløbet af indeværende beskikkelsesperiode ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Medlemmer af Flygtningenævnet, der den 1. januar 2013 har været beskikket i under 8 år, har ved udløbet af indeværende beskikkelsesperiode ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år med mulighed for genbeskikkelse for endnu en periode på 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted.

Stk. 5. Lovens § 1, nr. 1-5, finder ikke anvendelse for udlændinge, der er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3-6, som affattet ved lov nr. 572 af 31. maj 2010. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Lovens § 1, nr. 9-25, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om tidsbegrænset opholdstilladelse. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse. Hvis der ikke efter de hidtil gældende regler kan meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse, tager Udlændingestyrelsen samtidig stilling til, om der kan meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3-6, som affattet ved lovens § 1, nr. 9-25.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Givet på Christiansborg Slot, den 18. juni 2012

Under Vor Kongelige Hånd og Segl

MARGRETHE R.

/ Morten Bødskov

Bilag 6

Flytningenævnets bekendtgørelse nr. 1089 af 25. november 2009 om forretningsorden for Flytningenævnet

Bekendtgørelse om forretningsorden for Flytningenævnet

I medfør af § 56, stk. 9, i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 785 af 10. august 2009, og efter drøftelse i Flytningenævnets formandskab og koordinationsudvalg, fastsættes:

Kapitel 1

Flytningenævnets sammensætning og organisation samt beskikkelse af medlemmerne

Sammensætning og organisation

§ 1. Flytningenævnet består af en formand og et antal næstformænd og andre medlemmer. Ministeren for flytninge, indvandrere og integration fastsætter antallet af næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 2. Formanden skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Ministeriet for Flytninge, Indvandrere og Integrations departement, dog ikke i Flytningenævnets Sekretariat.

§ 2. Ved Flytningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Ministeriet for Flytninge, Indvandrere og Integrations departement, jf. dog §§ 44, 45, 46 og 47.

§ 3. Formanden og næstformændene udgør Flytningenævnets formandskab. Formandskabets opgaver fremgår af §§ 13-16.

§ 4. Flytningenævnets koordinationsudvalg sammensættes som anført i § 2 og består så vidt muligt af faste medlemmer. Koordinationsudvalgets opgaver fremgår af § 17.

Beskikkelse og ophør af hvervet som medlem af Flytningenævnet

§ 5. Flytningenævnets medlemmer beskikkes af Flytningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra ministeren for flytninge, indvandrere og integration.

Stk. 2. Beskikkelsen besluttet på et møde i Flytningenævnets formandskab (formandsmøde). Flytningenævnets Sekretariat udarbejder til brug herfor en liste over indstillede nævnsmedlemmer, som forelægges for formandskabet. Efter formandsmødet udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende formandskabets godkendelse, hvori angives

- 1) hvilke medlemmer, der er blevet beskikket på det pågældende formandsmøde, eventuelt ved henvisning til listen over indstillede nævnsmedlemmer, der vedlægges,
- 2) beskikkelsesperioden og
- 3) særlige forhold, der har været drøftet vedrørende beskikkelserne.

Stk. 3. Flytningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på højst 4 år til en beskikkelsesperiodens udløb.

Stk. 4. Flytningenævnets Sekretariat hører forud for beskikkelsesperiodens udløb samtlige nævnsmedlemmer, om de ønsker fortsat beskikkelse i den nye beskikkelsesperiode. Et medlem har ret til genbeskikkelse. Genbeskikkes Flytningenævnets formand, fortsætter den pågældende som formand. Ved genbeskikkelser følges fremgangsmåden i stk. 2.

§ 6. Flytningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Retsplejelovens §§ 49-50 om Den Særlige Klagerets kompetence finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flytningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Hvervet som medlem af Flytningenævnet ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, eller når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år. Fritagelse for hvervet som medlem af Flytningenævnet meddeles af formanden. Formandskabet orienteres herom på et formandsmøde.

Stk. 3. Såfremt et medlem af Flytningenævnet for en periode meddeles tjenestefrihed fra den stilling, som var en forudsætning for beskikkelsen, meddeler Flytningenævnets formand tilsvarende medlemmet tjenestefrihed fra hvervet som medlem af Flytningenævnet i den pågældende periode.

Valg af formand

§ 7. Flytningenævnets formandskab vælger en formand blandt de medlemmer, der er landsdommere eller højesteretsdommere.

Stk. 2. Valg af formand sker på et formandsmøde. Hvis mere end et medlem ønsker at blive valgt til formand, sker valget ved hemmelig afstemning blandt de deltagende medlemmer. Et medlem, som har forfald, kan afgive stemme ved skriftlig fuldmagt. Valget afgøres ved stemmeflerhed. Efter formandsmødet udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende valget, hvori angives

- 1) navnene på de medlemmer, der har ønsket valg som formand,

- 2) navnene på de medlemmer, der har deltaget under afstemningen, og navnene på de medlemmer, der har afgivet stemme ved skriftlig fuldmagt, og
- 3) navnet på det medlem, der vælges som formand.

Ad hoc-besikkelse og substitution

§ 8. Flygtningeævnets formand kan bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i formandens sted.

Stk. 2. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-besikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Stk. 3. Når et medlem har forfald, kan formanden eller den næstformand, som formanden bemyndiger hertil, udpege eller ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution). Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles mundtligt på et nyt nævnsmøde.

Stk. 4. Formanden kan i øvrigt bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Kapitel 2

Flygtningeævnets kompetence

§ 9. For Flygtningeævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingesservice har truffet om følgende spørgsmål, jf. udlændingelovens § 53 a:

- 1) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
- 2) Bortfald efter udlændingelovens §§ 17 og 17 a og inddragelse efter lovens §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
- 3) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 4) Udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

Stk. 2. Flygtningeævnet afgiver efter begæring udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5. En begæring fra retten behandles efter kapitel 4.

Kapitel 3

Flygtningeævnets virksomhed

Flygtningeævnets formand

§ 10. Formanden repræsenterer Flygtningeævnet.

Stk. 2. Formanden underskriver på Flygtningeævnets vegne blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

Stk. 3. Formanden eller den, formanden bemyndiger dertil, kan afvise en klage, der efter sin beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet.

§ 11. Formanden tilrettelægger med sekretariatets bistand Flygtningeævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. nærmere §§ 21-27.

§ 12. Ad hoc-besikkelser og substitution foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 8.

Flygtningeævnets formandskab

§ 13. Formandskabet vælger Flygtningeævnets formand, jf. § 7.

§ 14. Formandskabet beskikker Flygtningeævnets medlemmer, jf. § 5.

§ 15. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningeævnet.

§ 16. Formandskabet afgiver en årlig beretning om Flygtningeævnets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

Flygtningeævnets koordinationsudvalg

§ 17. Koordinationsudvalget drøfter spørgsmål om almindelige retningslinier for Flygtningeævnets arbejde. Udvalget behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder navnlig spørgsmål om

- 1) mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingskridt som følge heraf,
- 2) besvarelse af høringer om ny lovgivning,
- 3) fastlæggelse af retningslinier for advokatbesikkelse,
- 4) behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i nævnet,
- 5) behov for opfølgning på Rigspolitiets opgørelser over asylansøgere, som er registreret udsendt eller udrejst af Danmark,
- 6) opfølgning på Udlændingesservices indberetninger til nævnet i henhold til udlændingelovens § 53 b, stk. 3, og
- 7) Udlændingesservices underretning til politiet vedrørende nationaliteter, der overvejende meddeles asyl.

§ 18. Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter begæring fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne. Sekretariatet udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagernes godkendelse sendes til Flygtningeævnets medlemmer.

§ 19. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Flygtningeævnets Sekretariat

§ 20. Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningeævnet.

§ 21. Sekretariatet bistår Flygtningenævnets formand med tilrettelæggelsen af nævnets arbejde og fastlæggelsen af mødedagene.

§ 22. Når en afgørelse er indbragt for Flygtningenævnet, påser sekretariatet, at Udlændingesservice har fremsendt sagens akter til nævnet med fuldstændige oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

§ 23. Sekretariatet gennemgår sagerne og indstiller til Flygtningenævnets formand, om sagerne skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene. Nævnets formand kan bemyndige sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne.

Stk. 2. Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarende behandling er tidsmæssigt muligt at behandle.

Stk. 3. Sekretariatet indkalder asylansøgeren til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel ved almindeligt brev, der sendes til ansøgeren på det indkvarterings- eller opholdssted, hvor den pågældende ifølge registreringen i indkvarterings-systemet er indkvarteret eller opholder sig. Indkaldelse kan i særlige tilfælde, herunder hvis ansøgerens opholdssted er hemmeligt, ske på anden måde.

Stk. 4. Sekretariatet tilsiger en tolk til nævnsmødet, der kan tolke til og fra ansøgerens modersmål eller, hvis det ikke er muligt, et andet sprog, som ansøgeren taler. Tolkens sender efterfølgende en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørsels-godtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

Stk. 5. Faktura for skriftlige oversættelser, som nævnet anmoder om, sendes som elektronisk faktura til nævnet. Linieantal godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

§ 24. Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, asylansøgere, der af Rigspolitichefen er indberettet til udlændingemyndighederne som sigtet eller dømt for kriminalitet, samt asylansøgere, der af indkvarteringsoperatørene er indberettet på grund af adfærd, der forstyrrer asylcentrets ro og orden, undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager skal undergives særlig hurtig behandling.

§ 25. Sekretariatet forestår den løbende ajourføring og supplerung af Flygtningenævnets baggrundsplysninger om de generelle forhold i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere.

§ 26. Sekretariatet opdaterer løbende Flygtningenævnets hjemmeside www.fl.n.dk med blandt andet udvalgte resuméer af nævnets afgørelser, nævnets baggrundsmateriale og andre oplysninger af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 27. Sekretariatet bistår det enkelte nævn og det enkelte nævnets formand med undersøgelser af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af oversigter over praksis, udarbejdelse af beslutningsudkast, udarbejdelse af høringstemaer og hørigsskrivelser m.v.

Advokatbistand

§ 28. Efter modtagelsen af Udlændingesservices afgørelse meddeler sekretariatet asylansøgeren, at sagen er modtaget, og anmoder ansøgeren om inden 10 dage at fremkomme med sit ønske med hensyn til advokatbeskikkelse. Sekretariatet foretager advokatbeskikkelsen. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke den anden advokat.

Stk. 2. Flygtningenævnet kan nægte at beskikke den advokat, ansøgeren ønsker beskikket, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat medvirker. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat orienteres forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme. Ønsker ansøgeren i stedet den anden advokat beskikket, skal nævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

§ 29. Asylansøgerens advokat bør i et skriftligt indlæg kortfattet redegøre for de omstændigheder, som findes at være af væsentlig betydning for Flygtningenævnets behandling af sagen. Indlægget bør endvidere angive ansøgerens påstand og anbringender.

Stk. 2. Et skriftligt indlæg som nævnt i stk. 1 fremsendes til sekretariatet snarest muligt efter, at beskikkelse har fundet sted, og senest 7 dage inden sagens mundtlige behandling på et nævnsmøde. Der kan ved honorering af den beskikkede advokats arbejde bortses fra et senere fremkommet indlæg.

Stk. 3. I sager, der af Udlændingesservice har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, betinges beskikkelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra beskikkelsen. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme beskikke den anden advokat.

§ 30. Flygtningenævnet afholder udgifter til tolkning hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med asylansøgeren. Advokaten angiver tolkens timeforbrug og attesterer tolkebilaget. Tolkens sender en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil. Hvis advokaten benytter en tolk fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, honoreres alene transporttid og transportudlæg eller kørselsgodtgørelse, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets Sekretariat.

§ 31. Advokaten medbringer i forbindelse med nævnsmødet en foreløbig salæranmodning for forberedelse af sagen, således at det enkelte nævnets formand kan godkende timefor-

brug for forberedelsen samt timeforbrug for selve nævnsmødet og attestere saleransmodningen. Kan det enkelte nævns formand ikke godkende advokatens saleransmodning vedrørende forberedelsen fuldt ud, begrundes dette over for advokaten enten mundtligt i forbindelse med nævnsmødet eller skriftligt ved efterfølgende meddelelse. Kopi af den attesterede saleransmodning med angivelse af, hvilket antal forberedelsestimer og nævnsmødetimer, der kan godkendes, udleveres eller sendes til advokaten til brug for dennes udarbejdelse af en samlet faktura, der sendes som en elektronisk faktura til nævnet. Det enkelte nævns formand eller den, formanden bemyndiger hertil, godkender transporttid samt godtgørelse for udlæg eller kørselsgodtgørelse.

Nævnsbehandling

§ 32. Flygtningenævns behandling af en sag er mundtlig, jf. dog §§ 44, 45, 46, 47 og 50 samt udlændingelovens § 56, stk. 4.

Stk. 2. Afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, træffes ved visiteringen af sagerne, jf. § 23.

§ 33. Flygtningenævns møder er ikke offentlige.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene leder møderne.

§ 34. Ved mundtlig behandling af sager har asylansøgeren, dennes advokat og en repræsentant for Udlændingesservice lejlighed til at give møde i sagen. Endvidere medvirker den af sekretariatet tilsagte tolk.

Stk. 2. Nævnet træffer bestemmelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingesservice under oplæring eller andre, når helt særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet. Sammen med en uledsaget mindrerårig asylansøger deltager altid den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors.

Stk. 3. Det enkelte nævns formand oplyser ved mødets begyndelse ansøgeren om, at de oplysninger, som ansøgeren fremkommer med under nævnsmødet samt er fremkommet med over for sin advokat, som udgangspunkt vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne videregives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Stk. 4. Det enkelte nævns formand underretter de mødende om, at det skriftlige materiale i sagen, herunder et eventuelt advokatindlæg, samt baggrundsmaterialet er nævnet bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opklaring af sagens omstændigheder.

Stk. 5. Nævnet træffer bestemmelse om afhøring af ansøgeren og eventuelle vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Formanden for det enkelte nævn kan som led i sin ledelse af nævnsmødet afskære spørgsmål og mundtlige indlæg fra ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingesser-

vices repræsentant, der vedrører eller henviser til allerede kendte forhold eller forhold uden betydning for sagen.

§ 35. Har en asylansøger meddelt, at denne ikke ønsker at give personligt møde i sagen, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken.

§ 36. Udebliver en asylansøger fra nævnsmødet uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken. Har ansøgeren lovligt forfald, udsættes sagen. Er en sag blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og viser det sig efterfølgende, at ansøgeren havde lovligt forfald, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

Stk. 2. Indsendes en lægeerklæring, der efter nævnets opfattelse dokumenterer, at ansøgerens udeblivelse skyldes sygdom, der forhindrer, at ansøgeren giver møde, udsætter nævnet sagen. Indsendes en lægeerklæring, der dokumenterer, at udeblivelsen skyldes sygdom, der forhindrede ansøgeren i at give møde, efter at sagen er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 37. Forventes det forud for nævnsmødet, at en asylansøger ikke vil give personligt møde i nævnet, kan det berammede møde fastholdes, såfremt ansøgeren er behørigt indkaldt, jf. § 23, stk. 3, eller selv bærer ansvaret for ikke at være blevet bekendt med indkaldelsen.

Stk. 2. Er ansøgeren ikke indkaldt behørigt, jf. § 23, stk. 3, og er ansøgeren ikke på anden måde blevet gjort bekendt med indkaldelsen, omberammes sagen, og ansøgeren indkaldes på ny.

Stk. 3. Er sagen behandlet i nævnet, og konstateres det efterfølgende, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til ansøgerens kundskab, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 38. Ved skriftlig behandling af sager træffer det enkelte nævn på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingesservice.

§ 39. Under Flygtningenævns behandling af en sag kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingesservices behandling af sagen.

§ 40. Flygtningenævns afgørelser træffes ved stemmeflerhed. Nævnets votering er fortrolig.

Stk. 2. Har et mindretal voteret for udsættelse af sagens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse af asylspørgsmålet, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

§ 41. Umiddelbart efter voteringens afslutning gøres notat til sagen om resultatet af voteringen. Et medlem kan kræve notatet tilføjet en kort begrundelse for sit standpunkt (dissens). Notatet sendes til Flygtningenævns medlemmer til orientering. Notatet er fortroligt.

§ 42. En afgørelse om opholdstilladelse meddeles snarest muligt efter voteringens afslutning asylansøgeren og dennes

advokat. Hvis afgørelsen ikke kan udleveres skriftligt under nævnsmødet, udfærdiges denne snarest muligt efterfølgende. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelsen sendes til Udlændingesservice, således at styrelsen kan fastsætte de nærmere vilkår for tilladelsen.

Stk. 2. En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingesservices afgørelse, som er truffet efter mundtlig behandling på et nævnsmøde, udfærdiges skriftligt efter voterings afslutning, jf. dog stk. 3. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn, hvorefter afgørelsen forkyndes og udleveres til ansøgeren, til dennes advokat og til Udlændingesservices repræsentant. Vedrører afgørelsen en uledsaget mindreårig asylansøger, kan formanden for det enkelte nævn efter drøftelse med den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors beslutte, at forkyndelsen sker ved formanden alene under overværelse af den uledsagede mindreårig asylansøger, den pågældendes repræsentant eller bisidderen, den pågældendes advokat og tolken. Hvis ansøgeren ikke er til stede, og afgørelsen pålægges ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen. Pålægges afgørelsen ikke ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen direkte til ansøgeren.

Stk. 3. I tilfælde, hvor det viser sig uhensigtsmæssigt at udarbejde afgørelsen skriftligt umiddelbart efter voterings afslutning, samt i tilfælde, hvor sagen er behandlet skriftligt, udfærdiges en afgørelse om stadfæstelse af Udlændingesservices afgørelse snarest muligt og underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelser, der pålægges ansøgeren at udrejse af landet, sendes til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen til ansøgeren, til Udlændingesservice og til advokaten. Afgørelser, der ikke pålægges ansøgeren at udrejse af landet, sendes til advokaten, Udlændingesservice samt til ansøgeren.

§ 43. Udsættes behandlingen af en sag, træffer nævnet afgørelse ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering uden afholdelse af et nævnsmøde.

Stk. 2. Skal en sag afgøres ved skriftlig votering, afgiver andre medlemmer end nævnets formand og næstformænd vota i sagen inden en af sekretariatet fastsat frist, der normalt ikke overstiger 14 dage. Overskrides fristen, bringer sekretariatet sagen i erindring. Der kan efter høring af medlemmet om årsagen ske indberetning om alvorlige fristoverskridelser til nævnets formand.

§ 44. Formanden for det enkelte nævn kan afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt.

§ 45. Formanden for det enkelte nævn eller den, Flygtningesnævnets formand bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag skal hjemvises til Udlændingesservice.

Sager, der af Udlændingesservice har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren

§ 46. Sager, hvor Udlændingesservice efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter ud-

lændingelovens § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningesnævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingesservices afgørelse.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan henvise den enkelte sag til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningesnævnet, såfremt der er konkrete holdepunkter for at antage, at Flygtningesnævnets behandling af sagen vil føre til en ændret vurdering af Udlændingesservices afgørelse.

Stk. 3. Sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, skal undergives en særlig hurtig behandling. Dette gælder, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene, eller behandles på et nævnsmøde.

Genoptagelse

§ 47. Formanden for det enkelte nævn tager stilling til spørgsmål om genoptagelse af behandlingen af en asylsag, når der efter indholdet af genoptagelsesansøgningen ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Formanden for det enkelte nævn kan endvidere afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt. Endelig kan formanden for det enkelte nævn beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingesservice.

Stk. 2. I andre tilfælde træffer formanden for det enkelte nævn bestemmelse om, at

- 1) det nævn, der har afgjort sagen, tager stilling til, hvorvidt sagen skal genoptages, ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering,
- 2) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af det nævn, der har afgjort sagen, eller
- 3) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af et nyt nævn.

§ 48. En ansøgning om genoptagelse har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre formanden for det enkelte nævn træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 2. I sager, hvor formanden for det nævn, der har afgjort sagen, ikke kan træffes, og hvor der af hensyn til Rigspolitiets gennemførelse af en udsendelse er behov for en særlig hurtig afgørelse af sagen, kan spørgsmålet om udsættelse af udrejsefristen eller spørgsmålet om genoptagelse forelægges en af næstformændene eller Flygtningesnævnets formand.

§ 49. Under Flygtningesnævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse kan det enkelte nævnets formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingesservices eller nævnets tidligere behandling af sagen.

Kapitel 4

Sager, der behandles af domstolene efter udlændingelovens kapitel 7 b

§ 50. Sager, hvor Flygtningesnævnet afgiver udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse

af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, behandles af et nævn, der sammensættes som anført i § 2.

Stk. 2. De i stk. 1 omhandlede sager behandles på et nævns-møde på skriftligt grundlag.

§ 51. Grundlaget for Flygtningenævnets udtalelse er det høringstema, som retten har angivet, og det materiale, som retten har forelagt nævnet. Nævnet har ikke adgang til fortroligt materiale i sagen.

Stk. 2. Flygtningenævnets udtalelse vil angå den generelle asylretlige praksis i forhold til det land, udlændingen påtænkes udsendt til, det relevante baggrundsmateriale og den asylret-

lige relevans af sagens oplysninger. Flygtningenævnets udtalelse udtrykker en generel vurdering.

Stk. 3. Flygtningenævnets Sekretariat bistår det enkelte nævn med at udarbejde udtalelsen.

Kapitel 5

Forskellige bestemmelser

§ 52. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. december 2009.

Stk. 2. Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 192 af 15. marts 2006 om forretningsorden for Flygtningenævnet ophæves.

Flygtningenævnet, den 25. november 2009

B. O. JESPERSEN

/ Stig Torp Henriksen

FLYGTNINGENÆVNET

Flygtningenævnet behandler klager over de afgørelser vedrørende asyl, der er truffet af Udlændingestyrelsen i første instans.

Nævnsmøderne ledes af en dommer (formanden eller en af næstformændene). Herudover består Flygtningenævnet af to medlemmer, hvoraf det ene medlem er udpeget efter indstilling fra justitsministeren, mens det andet medlem er udpeget efter indstilling fra Advokatrådet.

Beretningen indeholder en gennemgang af Flygtningenævnets virksomhed i 2011, herunder blandet andet en række resuméer af nævnets afgørelser i 2011.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i 1029 sager vedrørende statsborgere fra 53 forskellige lande. De tre største grupper af ansøgere har været statsborgere fra Afghanistan, Syrien og Iran.

| FLYGTNINGENÆVNET |

Flygtningenævnets Sekretariat
Adelgade 11-13
1304 København K

ISBN 978-87-91763-03-8

9 788791 763038